C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_chaosu_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_c
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.2.2005
Modification Date: 20.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA ŠESTÁ

PÁN CHAOSU

Svazek 2

Robert Jordan

Lvi zpívají a kopce pryč se řítí.
Měsíc ve dne, slunce v noci svítí.
Slepá žena, hluchý muž, hlupák zlodějem.
Ať vládne chaosu pán všem.

Říkanka z dětské hry

původem z Velkého Aravalonu,
čtvrtý věk

KAPITOLA PRVNÍ

V prachu

Nyneiva přemýšlela, jestli si má či nemá rozplést cop, a mračila se zpod roztřepeného červeně pruhovaného ručníku na své šaty a podničku, které visely přes opěradla židlí a kapala z nich voda na čerstvě umetenou prkennou podlahu. Další odrbaný ručník, s bílými a zelenými pruhy a značně větší, jí sloužil jako náhradní oblečení. "Teď už víme, že šok nefunguje," zavrčela na Theodrin a trhla sebou. Bolela ji čelist a tvář ji stále ještě pálila. Theodrin měla rychlé reflexy a pádnou ruku. "Dokážu usměrňovat teď, ale v tu chvíli byl pro mě saidar to nejvzdálenější na světě." V té promáčené chvíli, kdy lapala po dechu, kdy ji napadlo, že uteče, a vše převzaly instinkty.
"No, usměrni si věci dosucha," zamumlala Theodrin.
Nyneivě se hned ulevilo, když se dívala, jak se Theodrin obhlíží v rozbitém trojúhelníkovém zrcátku a sahá si na modřinu na oku. Už jí začínalo natékat, a Nyneiva tušila, že samotná modřina bude pozoruhodná. Taky neměla ruku zrovna slabou. Modřina byla to nejmenší, co si Theodrin zasloužila! Možná si Domanka myslela to samé, neboť si povzdechla: "Už to nebudu zkoušet znovu. Ale tak nebo tak, naučím tě, jak se poddat saidaru, aniž by ses nejdřív rozzlobila dost na to, aby ses k němu prokousala."
Nyneiva se mračila na promáčené šaty a na chvíli se zamyslela. Ještě nikdy nic takového neudělala. Zákaz používat jedinou sílu na domácí práce byl silný a platil z dobrého důvodu. Saidar byl svůdný. Čím víc žena usměrňovala, tím víc chtěla usměrňovat a tím větší hrozilo nebezpečí, že nakonec natáhne příliš mnoho jediné síly a utiší se nebo zabije. Sladkost pravého zdroje ji nyní naplnila snadno. Theodrinino vědro vody to zařídilo, když už ne zbytek dopoledne. Prosté tkanivo vody vytáhlo z jejích šatů všechnu vlhkost, která pak skončila v louži na podlaze a rychle se připojila k té, co se tam vylila z vědra.
"Já se moc dobře poddávat neumím," řekla. Tedy pokud mělo smysl bojovat dál. Jenom hlupák šel tam, kde neměl vůbec žádnou šanci. Nemohla dýchat pod vodou, nemohla létat, i kdyby plácala rukama - a nemohla usměrňovat, pokud nebyla rozzlobená.
Theodrin přenesla zamračený pohled z louže na Nyneivu a dala si ruce v bok. "Toho jsem si dobře vědoma," řekla až příliš vyrovnaným tónem. "Podle všeho, co mě učily, bys neměla být vůbec schopná usměrňovat. Učily mne, že na usměrňování musíš být uvnitř zcela klidná, chladná a vyrovnaná, otevřená a dokonale poddajná." Obklopila ji záře saidaru a prameny vody zvedly louži do koule, ležící proti všem přírodním zákonům jen tak na podlaze. "Musíš se poddat, než můžeš vést. Ale ty, Nyneivo... ať se snažíš poddat jakkoliv - a já viděla, že se snažíš - držíš se zuby nehty, dokud nejsi příliš rozzuřená, abys na to zapomněla." Prameny vzduchu zvedly kymácející se kouli. Nyneivu napadlo, že ji po ní chce druhá žena hodit, ale vodová koule proplula pokojem a otevřeným oknem ven. Ozvalo se hlasité šplouchnutí a jakási překvapená kočka rozzdurděně zavřískla. Když jste se dostaly na Theodrininu úroveň, tak už možná zákazy neplatily.
"Proč to nenechat tak?" Nyneiva se snažila mluvit vesele, ale myslela si, že se jí to moc nepodařilo. Chtěla usměrňovat, kdykoliv by se jí zlíbilo. Ale jak znělo jedno staré rčení: "Kdyby přání měla křídla, prasata by létala." "Nemá smysl plýtvat -"
"Nech toho," řekla Theodrin, když Nyneiva už už chtěla použít tkanivo vody na své vlasy. "Pusť saidar a nechej je uschnout přirozeně. A oblékni se."
Nyneiva přimhouřila oči. "Nemáš schovaný v rukávě další překvapení, že ne?"
"Ne. Teď se začni v duchu připravovat. Jsi poupětem, cítíš teplo zdroje, jsi připravená otevřít se tomu teplu. Saidar je řekou, ty břehem. Řeka je silnější než břeh, a přesto ji břeh zadržuje a vede. Vyprázdni svou mysl až na to poupě. Ve tvých myšlenkách není nic než poupě. Jsi poupětem..."
Nyneiva si natáhla spodničku přes hlavu a povzdechla si, jak Theodrin dál hypnoticky drmolila dál. Cvičení pro novicky. Kdyby to fungovalo na ni, byla by usměrňovala, kdykoliv by chtěla, už dávno. Měla

by ji zarazit a zjistit, co skutečně dokáže. Jako třeba přesvědčit Elain, aby šly do Caemlynu. Ale chtěla, aby Theodrin uspěla, i kdyby v tom bylo deset věder vody. Přijaté neodcházely pryč. Přijaté se nevzpíraly. Nenáviděla, když se jí říkalo, co nemůže udělat, ještě víc než to, co musí udělat.
Míjely hodiny. Ženy teď seděly proti sobě u stolu, který vypadal, že pochází z chatrče nějakého statku, hodiny opakovaly dril, který nejspíš právě teď prováděly i mladší novicky. Poupě a říční břeh. Letní vánek a bublající bystřina. Nyneiva se snažila být pampeliškím chmýřím neseným větrem, půdou vpíjející jarní déšť, kořenem prodírajícím se hlínou. Vše bezvýsledně, nebo alespoň bez výsledku, jaký chtěla Theodrin. Dokonce Nyneivě navrhla, aby si sama sebe představila v objetí milence, což se ukázalo jako katastrofa, protože jí to připomnělo Lana a to, jak se opovážil takhle zmizet! Když však zoufalství pokaždé zapálilo hněv jako žhavý uhlík suchou trávu a vložilo jí saidar do ruky, Theodrin Nyneivu přiměla ho propustit a začít znovu, uklidňující, vyrovnaná. Způsob, jakým se ta ženská upínala na to, co chtěla, dohánělo Nyneivu k šílenství. Nyneiva si myslela, že by Theodrin mohla začít učit mezky tvrdohlavosti. Nikdy se nerozčílila. Dovedla vyrovnanost k umění. Nyneiva chtěla obrátit vědro vody na její hlavu, aby viděla, jak se to bude líbit jí. Jenže zase, vzhledem k tomu, jak ji bolela čelist, to nemusel být tak dobrý nápad.
Theodrin tu bolest vyléčila, než Nyneiva odešla, což byl tak asi celý rozsah jejích schopností v tomto nadání. Po chvíli jí Nyneiva léčení oplatila. Theodrin už měla oko jasně purpurové, a ona byla skutečně velmi nerada, že ho nemůže té ženské nechat, aby jí připomínalo, že si má v budoucnu dávat poněkud větší pozor, ale výměna byla spravedlivá, a to, jak Theodrin lapala po dechu a třásla se, jak jí tělem projížděly prameny ducha, vzduchu a vody, bylo malou odměnou za to, jak Nyneiva lapala po dechu, když se na ni obrátilo vědro. Ovšem, ona se taky třásla při svém vlastním léčení, ale nemohla mít prostě všechno.
Venku již slunce sestoupilo na půl cesty k západnímu obzoru. O kus dál v ulici se dav vlnil v úklonách a pak se přesouvající se tlačenice otevřela před Tarnou Feir, která se nesla jako královna procházející prasečím chlívkem a šátek s červenými třásněmi měla přehozený přes ramena jako vyzývavou vlajku. Dokonce i na padesát kroků byla její nálada zcela zřejmá z toho, jak držela hlavu, jak si nesla suknice tak, aby se jí neválely v prachu, jak si nevšímala nikoho z těch, kteří se jí, když procházela kolem, klaněli.
První den tu bylo mnohem méně zdvořilosti a mnohem více vzteku a holedbání, ale Aes Sedai byla Aes Sedai, alespoň pro sestry v Salidaru. Aby si to ostatní zapamatovali, trávili teď dvě přijaté, pět novicek a téměř tucet sloužících, mužů i žen, své volno vynášením odpadků z kuchyně a nočníků do lesů, kde se odpad zakopával.
Když Nyneiva procházela kolem, dřív, než ji mohla Tarna zahlédnout, zakručelo jí v žaludku tak hlasitě, že se po ní překvapeně ohlédl jakýsi chlapík s košíkem řípy na zádech. Čas snídaně uběhl při Elaininých pokusech proniknout ochranou a oběda při Theodrininých cvičeních. A ona s tou ženskou dnes ještě neskončila. Theodrin jí nařídila, aby dnes nešla spát. Třeba bude fungovat vyčerpání tam, kde nezabral šok. Každý blok se dá zlomit, říkala Theodrin hlasem plným nezvratitelného přesvědčení, a já ten tvůj zlomím. Chce to jenom jednou jedinkrát usměrnit bez hněvu a saidar bude tvůj.
Právě teď Nyneiva toužila pouze po jídle. Kuchtičky už samozřejmě poklízely a byly s tím skoro hotové, ale z kuchyně se Nyneivě k nosu nesla vůně dušeného skopového a vepřové pečené. Musela se spokojit se dvěma ubohými jablíčky, kouskem kozího sýra a patkou chleba. Den rozhodně nepokračoval lépe.
V jejich pokoji našla Elain nataženou na posteli. Mladší žena se po ní podívala, aniž by zvedla hlavu, a pak zase zvedla oči ke stropu. "Měla jsem ten nejubožejší den, Nyneivo," povzdechla si. "Escaralda trvá na tom, že se naučí vyrábět ter'angrialy, i když na to není dost silná, a Varilin stvořila něco - nevím, co to je - a kámen, se kterým pracovala, se jí přímo v rukou proměnil v kouli... no, nebyl to zrovna oheň. Nebýt Dagdary, tak myslím, že umřela. Nikdo jiný tam by ji nedokázal vyléčit, a já nemyslím, že byl čas shánět někoho, kdo by to uměl. Potom jsem myslela na Marigan – jestli se nedokážeme naučit zachytit mužské usměrňování, tak se třeba dokážeme naučit, jak zachytit, co udělal. Nějak si vzpomínám, že Moirain naznačovala, že se to dá. Aspoň myslím, že to říkala - no, a tak jsem myslela na ni a kdosi mi sáhl na rameno a já zaječela, jako bych se píchla o jehlu. Byl to jenom nějaký chudák povozník, co se mě chtěl zeptat na jakýsi hloupý drb, ale stejně jsem ho vyděsila tak, že málem utekl."
Konečně se nadechla a Nyneiva upustila od nápadu, že po ní hodí ohryzek posledního jablka, a vrhla se

do okamžiku ticha. "Kde je Marigan?"
"Už uklidila - a taky si s tím dala na čas - tak jsem ji poslala do jejího pokoje. Pořád mám náramek. Vidíš?" Zamávala rukou ve vzduchu a pak ji zase položila na žíněnku, ale proud slov to nezpomalilo. "Pořád tak hrozně kňučela, jak bychom měly utéct do Caemlynu, a já to prostě nemohla vydržet už ani chvilku, ne navrch k tomu všemu. Moje výuka novicek byla katastrofa. Ta hrozná ženská Keatlin - ta s tím nosem, víš? - pořád mumlala, jak by ona doma nikdy nedovolila, aby jí rozkazovala holka, a Faolain si tam napochodovala a chtěla vědět, proč mám ve třídě Nicolu - jak jsem já měla vědět, že Nicola měla chodit s posílkami pro ni? - pak se Ibrella rozhodla, že zjistí, jak velký plamen zvládne, a málem zapálila celou třídu a Faolain mě sepsula přede všemi, že nezvládám svou třídu, a Nicola řekla, že ona-"
Nyneiva se přestala snažit promluvit - možná měla hodit ten ohryzek - a prostě zařvala. "Myslím, že Moghedien má pravdu!"
To jméno zavřelo druhé ženě pusu a také se posadila. Nyneiva si nemohla pomoci, rozhlížela se, jestli ji snad nikdo jiný neslyšel, i když byly ve vlastním pokoji.
"To je hloupost, Nyneivo."
Nyneiva nevěděla, jestli Elain myslí její návrh nebo to, že vyslovila jméno Moghedien nahlas, a nehodlala po tom pátrat. Sedla si na postel proti Elain a upravila si suknice. "Ne, to není. Jaril a Seve každým dnem někomu vybreptají, že Marigan není jejich matka, jestli to už neudělali. Jseš připravená na otázky, který to vyvolá? Já teda ne. Každým dnem nějaká Aes Sedai začne pátrat po tom, jak jsem dokázala cokoliv objevit, abych se přitom nevztekala od slunce východu do západu. Každá druhá Aes Sedai, se kterou mluvím, se o tom zmiňuje, a Dagdara se na mě v poslední době divně dívá. Kromě toho, ony nehodlají udělat nic, jenom budou sedět tady. Leda by se rozhodly vrátit zpátky do Věže. Proklouzla jsem tam a slyšela Tarnu mluvit se Sheriam -"
"Cože?"
"Proklouzla jsem tam a poslouchala," odtušila Nyneiva vyrovnaně. "Elaidě posílají zprávu, že potřebují víc času na rozvážení. To znamená, že přinejmenším uvažují o tom, že zapomenou na červený adžah a na Logaina. Jak to můžou udělat, to nevím, ale musí to tak být. Jestli tu zůstanem o moc dýl, možná skončíme jako dárek pro Elaidu. Aspoň když půjdem hned teď, můžem říct Randovi, aby nespolíhal na to, že za ním půjdou nějaký Aes Sedai. Můžem mu říct, aby žádný Aes Sedai nevěřil."
Elain se půvabně zamračila a složila si nohy pod sebe. "Jestli pořád rozvažují, tak to asi znamená, že se ještě nerozhodly. Myslím, že bychom měly zůstat. Možná jim pomůžeme se rozhodnout správně. Kromě toho, pokud nehodláš přemluvit Theodrin, aby šla s námi, tak ten svůj blok nikdy nezlomíš, jestli odejdeme."
Nyneiva si toho ale nevšímala. Že toho Theodrin zatím hodně dokázala. Vědra vody. Žádný spánek. Co dalšího? Ta ženská jako by nahlas řekla, že hodlá zkusit všechno možné, dokud nezjistí, co bude fungovat. Všechno možné bylo podle Nyneivina způsobu myšlení příliš mnoho. "Pomoct jim se rozhodnout? Ony nás poslouchat nebudou. Siuan nás skoro neposlouchá, a i když nás drží za krk, ji aspoň máme na háku."
"Pořád si myslím, že bychom měly zůstat. Aspoň dokud se sněmovna nerozhodne. Pak, jestli dojde na nejhorší, můžeme alespoň Randovi sdělit fakta a ne možnosti."
"Jak to máme zjistit? Nemůžeme spolíhat na to, že najdu to správný okno a vyslechnu je dvakrát. Jestli budem čekat, než to oznámí, už možná budem hlídaný. Aspoň já. Neexistuje Aes Sedai, co by nevěděla, že Rand i já pocházíme z Emondovy Role."
"Siuan nám řekne dřív, než to bude oznámeno," řekla Elain klidně. "Přece si nemyslíš, že s Leanou půjdou pokorně k Elaidě?"
Tak to bylo. Elaida by Siuan a Leaně nechala useknout hlavy dřív, než by dokončily pukrle. "Pořád nebereš v úvahu Jarila a Seveho," trvala na svém.
"Něco vymyslíme. V každém případě to nejsou první prchající děti, o které se stará někdo, kdo s nimi není spřízněný." Elain si nejspíš myslela, že její úsměv s dolíčky je uklidňující. "Stačí jenom, když dáme hlavy dohromady. Přinejmenším bychom měly počkat, než se Tom vrátí z Amadicie. Nemůžu ho tady jen tak nechat."
Nyneiva rozhodila rukama. Kdyby rysy odrážely charakter, měla by Elain vypadat jako mula vytesaná

do kamene. Ta holka si z Toma Merrilina udělala náhradu za otce, který zemřel, když byla malá. Taky si zřejmě občas myslela, že nedokáže sám najít cestu ke stolu, pokud ho ona nedrží za ruku.
Jediné varování, kterého se Nyneivě dostalo, byl pocit, že někdo poblíž uchopil saidar, pak se v proudu vzduchu rozlétly dveře a do jejích pokoje vstoupila Tarna Feir. Nyneiva a Elain vyskočily na nohy. Aes Sedai byla Aes Sedai, a některé z těch, které zakopávaly odpadky, dřely pouze na základě Tarnina slova.
Žlutovlasá červená sestra si je obě pozorně prohlédla s nadutou tváří jako vytesanou ze studeného mramoru. "Aha. Královna Andoru a mrzácká divoženka."
"Ještě ne, Aes Sedai," odpověděla Elain s chladnou zdvořilostí. "Ne, dokud nebudu korunována ve Velkém sále. A jedině, pokud je máti mrtvá," dodala.
Z Tarnina úsměvu by zmrzla i zimní vánice. "Ovšem. Snažily se před tebou udržet tajemství, ale klepy pronikají všude." Přelétla pohledem úzké postele a rozvrzanou stoličku, šaty na kolíčcích na stěně a popraskanou omítku. "Myslela bych si, že budete mít lepší ubytování, vzhledem ke všem těm zázrakům, které jste dokázaly. Kdybyste byly v Bílé věži, kam patříte, nepřekvapilo by mě, kdyby vás už obě zkoušely na šátek."
"Děkuju ti," řekla Nyneiva, aby ukázala, že dokáže být stejně zdvořilá jako Elain. Tarna se na ni podívala. Vedle jejích modrých očí vypadal zbytek jejího obličeje teple. "Aes Sedai," dodala Nyneiva spěšně.
Tarna se podívala zpátky na Elain. "Amyrlin má pro tebe a pro Andor na mysli zvláštní místo. Nechala po tobě pátrat tak, že bys ani nevěřila. Vím, že by ji velmi potěšilo, kdyby ses se mnou vrátila do Tar Valonu."
"Moje místo je zde, Aes Sedai." Elainin hlas zněl stále příjemně, ale se zvednutou bradou se hladce vyrovnala Tarnině nafoukanosti. "Vrátím se do Věže s ostatními.""Chápu," řekla červená stroze. "No dobrá. Nyní odejdi, chci si s tou divoženkou promluvit o samotě."
Nyneiva si s Elain vyměnila pohled, ale Elain nemohla udělat nic jiného než pukrle a odejít.
Když se dveře zavřely, udála se s Tarnou zvláštní změna. Sedla si na Elaininu postel a kývala nohama zkříženýma v kotnících, zády se opřela o otlučené čelo postele a ruce si založila na břiše. Její výraz roztál, dokonce se usmála. "Vypadáš nervózně. Nebuď. Já tě nekousnu."
Nyneiva by tomu spíš uvěřila, kdyby se té ženě změnily i oči. Její úsměv k nim nikdy nedostoupil. Ve srovnání s ním vypadaly desetkrát tvrději, stokrát chladněji. Z toho spojení Nyneivě naskakovala husí kůže. "Nejsem nervózní," řekla škrobeně a rozkročila se, aby nezačala přešlapovat.
"Aha. Takže uražená, co? Proč? Protože jsem tě nazvala ‚divoženkou'? Já jsem taky divoženka, víš. Galina Casban ze mě osobně vytloukla můj blok. Věděla, jaké adžah si vyberu, dávno přede mnou, a měla o mě osobní zájem. To má o všechny, o kterých si myslí, že si vyberou červené." Potřásla hlavou a zasmála se. Oči měla jako zmrzlé nože. "Hodiny, které jsem strávila s vytím a brekem, než jsem dokázala najít saidar bez toho, abych zavírala oči. Nemůžeš tkát, když nevidíš tkanivo. Slyšela jsem, že Theodrin na tebe používá mírnější metody."
Nyneiva přešlápla proti své vůli. Tohle by Theodrin určitě nezkusila! Určitě ne. Narovnala se, ale roztřesený žaludek jí to stejně neuklidnilo. Neměla se cítit uražená, co? Měla taky zapomenout na "mrzácká"? "O čem si se mnou přeješ mluvit, Aes Sedai?"
"Amyrlin chce vidět Elain v bezpečí, ale mnoha způsoby jsi ty stejně důležitá. Možná víc. To, co máš v hlavě o Randu al'Thorovi, by mohlo být k nezaplacení. A co má Egwain z rodu al'Vereů v té své. Víš, kde je?"
Nyneiva si chtěla otřít pot z obličeje, ale držela ruce dole. "Neviděla jsem ji už dlouho, Aes Sedai." Měsíce, od posledního setkání v Tel'aran'rhiodu. "Smím se zeptat, co hodlá..." Nikdo v Salidaru nenazýval Elaidu amyrlin, ale měla se k téhle ženě chovat uctivě, "...amyrlin dělat s Randem?"
"Hodlá dělat, dítě? Je to Drak Znovuzrozený. Amyrlin to dobře ví a hodlá mu udělit veškeré pocty, které si zaslouží." Tarně se do hlasu vloudilo napětí. "Mysli, dítě. Tahle banda se vrátí do stáda, jakmile jim plně dojde, co udělaly, ale každý den může být životně důležitý. Tři tisíce let Bílá věž vedla vládce. Bez Věže by bylo mnohem víc válek, a horších. Jestli se alThorovi nedostane vedení, bude svět čelit pohromě. Nemůžeš ale vést, co neznáš, o nic víc, než já můžu usměrňovat se zavřenýma očima. Nejlepší

pro ně bude, když se vrátíš se mnou a hned sdělíš amyrlin vše, co o něm víš, než abys to udělala za několik týdnů nebo měsíců. Bude to nejlepší i pro tebe. Tady se nikdy nemůžeš stát Aes Sedai. Hůl přísah je ve Věži. Zkoušení lze provést jedině ve Věži."
Nyneivu pálil v očích pot, ale odmítla mrknout. Copak si ta ženská myslí, že se nechá podplatit?
"Pravdou je, že jsem s ním nikdy moc času netrávila. Bydlela jsem ve vesnici, víš, a on je ze statku kus cesty v Západním polesí. Hlavně si ho pamatuju jako kluka, co nikdy nedal na rozumnou radu. Když měl něco udělat, museli ho do toho strkat nebo tahat. Jistě, tenkrát to byl malej kluk. Mohl se změnit, co já vím. Většina mužů jsou sice jenom vyrostlí kluci, ale on se mohl změnit."
Tarna se na ni dlouho jenom dívala. Velmi dlouho - tím zamrzlým pohledem. "No," prohodila nakonec a zvedla se na nohy tak rychle, že Nyneiva málem couvla, ačkoliv v malé místnůstce nebylo kam ustoupit. Ten znepokojivý úsměv zůstal. "Shromáždila se tu taková zvláštní skupinka. Sice jsem ji neviděla, ale slyšela jsem, že svou přítomností poctily Salidar Siuan Sanche a Leana Sharif. Tohle nejsou osoby, se kterými by se měla moudrá žena radit. A možná jsou tu i další podivní lidé. Mnohem líp bys na tom byla, kdybys šla se mnou. Odjíždím ráno. Dej mi večer vědět, jestli mám čekat, že se setkáme na cestě."
"Obávám se, že ne -"
"Promysli si to, dítě. Tohle může být to nejdůležitější rozhodnutí, jaké kdy uděláš. Mysli důkladně."
Přívětivá maska zmizela a Tarna odšustila z místnosti.
Nyneivě se podlomila kolena a ona se sesula na postel. Ta ženská způsobila, že jí myslí táhlo tolik pocitů, že nevěděla, jak si je přebrat. Znepokojení a hněv se převalovaly spolu s rozhořčením. Přála si, aby červená znala nějaký způsob, jak se spojit s věžovými Aes Sedai hledajícími Randa. Ách, být tak mouchou na stěně, až se na něj pokusí použít její hodnocení. Snažit se ji podplatit. Snažit se ji zastrašit. A to poslední se jí docela dařilo. Tarna si byla tak jistá, že Aes Sedai před Elaidou kleknou. Byl to předem zřejmý závěr, jen špatně načasovaný. A byla v tom i zmínka o Logainovi? Nyneiva soudila, že Tarna toho o Salidaru ví ještě víc, než sněmovna či Sheriam tuší. Možná měla Elaida stoupenkyně i zde.
Nyneiva čekala, že se Elain vrátí, a když uběhla dobrá půl hodina, aniž se objevila, šla ji hledat. Nejdřív klusala prašnými ulicemi, potom běhala, tu se zastavila, aby vylezla na oj vozu, tam se vyšplhala na převrácený sud či kamenný sloupek, a vyhlížela přes hlavy lidí. Slunce už bylo jen kousek nad vrcholky stromů, když se vrátila do pokoje a tiše cestou nadávala. A našla Elain, která očividně právě dorazila.
"Kdes byla? Myslela jsem, že tě Tarna nechala někde svázat!"
"Sebrala jsem tohle Siuan." Elain otevřela ruku. Na dlani jí ležely dva pokroucené kamenné prsteny.
"Je jeden z nich ten pravý? To byl dobrý nápad vzít je, ale mělas zkusit vzít ten pravý."
"Já názor nezměnila, Nyneivo. Pořád si myslím, že bychom měly zůstat."
"Tarna -"
"Jenom mě v tom utvrdila. Jestli odejdeme, Sheriam a sněmovna se rozhodnou, že než Rand je lepší celá Věž. Prostě to vím." Položila ruce Nyneivě na ramena a Nyneiva se nechala usadit na postel. Elain se posadila naproti ní a napjatě se předklonila.
"Vzpomínáš, co jsi mi říkala o používání potřeby, abys v Tel'aran'rhiodu něco našla? My potřebujeme způsob, jak přesvědčit sněmovnu, aby nechodila za Elaidou."
"Jak? Co? Jestli nestačí Logain..."
"Poznáme to, až to najdeme," prohlásila Elain pevně.
Nyneiva si nepřítomně přejížděla cop silný jako zápěstí. "Když nic nenajdeme, budeš souhlasit, že odejdeme? Moc se mi nelíbí, že tu máme sedět, dokud se nás nerozhodnou hlídat."
"Budu souhlasit, že půjdu, pokud ty budeš souhlasit, že zůstaneme, jestli nenajdeme nic užitečného. Nyneivo, i když bych ho velice ráda viděla, tady můžeme vykonat víc dobrého."
Nyneiva zaváhala, než konečně zamumlala: "Souhlasím." Připadalo jí to dost bezpečné. Bez nejmenší představy, co by měly hledat, si neuměla představit, že vůbec něco najdou.
Jestli předtím den vypadal, že se pomalu vleče, tak nyní se vyloženě táhl. V kuchyni se postavily do řady na plátek šunky, tuřín a hrášek. Slunce jako by sedělo na vrcholcích stromů celé hodiny. Většina Salidaru se ukládala do postelí se sluncem, ale v oknech se objevilo i pár světel, zvláště ve větších budovách. Sněmovna dnes večer hostila Tarnu. Z bývalého zájezdního hostince do ulice občas zaletěl útržek hudby. Aes Sedai nalezly mezi vojáky jakéhos takéhos harfeníka, nechaly ho oholit a nacpaly ho do čehosi, co

připomínalo livrej. Lidé procházející kolem hostince na budovu vrhali rychlé pohledy, než spěchali dál, či si jí tak důkladně nevšímali, až se úsilím málem třásli. Gareth Bryne byl opět výjimkou. Najedl se, sedě na dřevěné bedně uprostřed ulice. Kterákoliv z přísedících, pokud vyhlédla z okna, ho musela vidět.
Pomalu, ach tak pomalu, slunce sklouzlo za stromy. Tma přišla náhle, o nějakém soumraku se téměř nedalo mluvit, a ulice se vyprázdnily. Harfeník znovu načal melodii. Gareth Bryne stále seděl na bedně na okraji kaluže světla vycházejícího ze sněmovní hostiny. Nyneiva potřásla hlavou. Nevěděla, jestli ho má obdivovat či považovat za hlupáka. Asi částečně obojí.
Teprve když byla v posteli, s flekatým kamenným ter'angrialem na šňůrce kolem krku spolu s Lanovým těžkým zlatým pečetním prstenem, a svíčka byla sfouknutá, vzpomněla si na Theodrininy příkazy. No, teď už na to bylo příliš pozdě. A Theodrin stejně nezjistí, jestli spala nebo ne. Kde je Lan?
Elain začala dýchat pomaleji a Nyneiva se uhnízdila na malém polštářku s tichým povzdechem a...
...stála v nohou své prázdné postele a v tom světle nesvětle noci v Tel'aran'rhiodu se dívala na mlžnou Elain. Nikdo je tu neviděl. Sheriam nebo jedna z jejího kroužku se mohly potulovat kolem, či Siuan nebo Leana. Pravda, měly právo svět snů navštěvovat, ale při dnešním pátrání ani jedna nechtěla odpovídat na otázky. Elain to očividně viděla jako lov. Vědomě či nevědomky se oblékla jako Birgitte, do zeleného kabátce a bílých kalhot. Zamrkala na stříbrný luk ve své ruce a ten hned zmizel spolu s toulcem.
Nyneiva si zkontrolovala šaty a povzdechla si. Modrá hedvábná plesová róba s vyšitými zlatými kvítky kolem hlubokého výstřihu a propletených řadách až na nabíranou sukni. Na nohou cítila sametové taneční střevíčky. V Tel'aran'rhiodu v podstatě nezáleželona tom, co jste měli na sobě, ale co ji vůbec posedlo, že si vybrala tohle? "Uvědomuješ si, že to nemusí fungovat?" zeptala se a převlékla se do prostého dvouříčského sukna a pevných bot. Elain neměla právo se takhle usmívat. Stříbrný luk. Ha! "Máme mít aspoň trochu ponětí, co vlastně hledáme."
"Bude to fungovat, Nyneivo. Podle tebe moudré říkaly, že potřeba je klíčem; čím silnější potřeba je, tím lépe, a my rozhodně něco potřebujeme, nebo pomoc, kterou jsme slíbily Randovi, přijde nazmar. Jenom Elaida mu dá to, co se sama rozhodne. Nedovolím, aby se to stalo, Nyneivo. Nedovolím."
"Dej bradu dolů. Já taky ne, jestli je něco, co s tím můžeme udělat. Stejně dobře můžem pokračovat v tomhle." Vzaly se za ruce a Nyneiva zavřela oči. Potřeba. Doufala, že nějaká část jí má potuchy, co potřebují. Možná se nic nestane. Potřeba. Najednou kolem ní všechno jako by klouzalo. Cítila, jak se Tel'aran'rhiod naklání a otáčí.
Okamžitě otevřela oči. Každý krok s použitím potřeby se dělal poslepu, z nezbytí, a i když vás každý donesl blíž k tomu, co jste hledaly, mohl vás taky hodit do jámy plné zmijí nebo vám mohl lev, vyrušený nad kořistí, ukousnout nohu.
Tady žádní lvi nebyli, ale to, co tu bylo, bylo znepokojivé. Bylo jasné poledne, nicméně to jí starosti nedělalo. Čas tady plynul jinak. Držely se s Elain za ruce na dlážděné ulici obklopené domy z cihel a kamene. Obytné domy i krámky zdobily složité vlysy a římsy. Taškové střechy zdobily báně a přes ulici se klenuly dřevěné a kamenné mosty, občas ve výšce třetího i čtvrtého poschodí. Na rozích ležely hromady odpadků, starých šatů a rozbitého nábytku a kolem se hemžily zástupy krys, občas se některé zastavily a neohroženě a vyzývavě na ně zaprskaly. Občas se ulicí mihli a zase zmizeli lidé, kteří se na okamžik prosnili do Tel'aran'rhiodu. Z mostu s řevem spadl jakýsi muž a zmizel, než dopadl na dláždění. Tucet kroků směrem k nim uběhla vyjící žena v rozedraných šatech, než se také ztratila. Ulicemi se rozléhal vyděšený křik a jek a někdy i drsný smích s nádechem šílenství.
"Tohle se mi nelíbí," podotkla Elain ustaraně.
V dálce se nad městem zvedala velká, jako kost bílá věž, která daleko převyšovala ostatní věže, z nichž mnohé byly propojené můstky, vedle nichž ty, pod nimiž procházely, vypadaly nízko. Byly v Tar Valonu, v části, kde Nyneiva naposledy zahlédla Leanu. Leana nebyla moc vstřícná ohledně toho, co tady dělala. S úsměvem prohlašovala, že zvyšuje úctu a legendu o tajuplných Aes Sedai.
"Na tom vůbec nezáleží," prohlásila rozdurděně Nyneiva. "Nikdo v Tar Valonu neví nic o světě snů. Tady na nikoho nenarazíme." Žaludek se jí obrátil, když se před nimi náhle zjevil muž se zakrvácenou tváří a potácel se směrem k nim. Neměl ruce, jenom krvácející pahýly.
"Tak tohle jsem nemyslela," zamumlala Elain.
"Vypadnem odsud." Nyneiva zavřela oči. Potřeba.

Posun.
Byly ve Věži v nástěnnými koberci ověšené chodbě. Baculatá dívka v šatu novicky se zjevila o tři kroky dál, a když je uviděla, velké oči se jí rozšířily ještě víc. "Prosím," zafňukala. "Prosím?" A byla pryč.
Náhle Elain zalapala po dechu: "Egwain!"
Nyneiva se prudce otočila, ale chodba byla prázdná.
"Viděla jsem ji," trvala na svém Elain. "Vím, že ano."
"Asi se dokáže dotknout Tel'aran'rhiodu i v normálním snu, jako všichni ostatní," řekla jí Nyneiva. "Hlavně pokračujme v tom, proč jsme sem přišly." Začala se cítit víc než jenom znepokojená. Znovu se uchopily za ruce. Potřeba.
Posun.
Nebylo to obyčejné skladiště. Police lemující stěny tvořily dvě krátké řady i uprostřed, úhledně zaskládané krabicemi nejrůznějších tvarů a velikostí. Některé byly z obyčejného dřeva, jiné vyřezávané či lakované, byly tu věci zabalené v látce, sošky a figurky, podivné tvary zdánlivě ze skla nebo kovu, křišťálu, kamene i polévaného porcelánu. Nyneiva nepotřebovala víc, aby poznala, že to musejí být předměty jediné síly, nejspíš ter'angrialy, možná i nějaké angrialy a sa'angrialy. Taková rozsáhlá sbírka a tak úhledně uložená nemohla být nikde jinde než ve Věži.
"Nemyslím, že má smysl chodit někam dál," řekla Elain zklamaně. "Nevím, jak bychom odsud mohly někdy něco získat."
Nyneiva se krátce zatahala za cop. Kdyby tu skutečně bylo něco, co by mohly použít - muselo tu něco takového být, pokud moudré nelhaly - tak by musel existovat způsob, jak se k tomu dostat i v bdělém světě. Angrialy a jim podobné nebyly nijak zvlášť hlídané. Obvykle, když byla ve Věži, je strážil jen zámek a mladší novicka. Dveře tady byly z těžkých prken se zasazeným těžkým železným zámkem. Nepochybně byl zamčený, ale ona si ho v duchu představila jako odemčený a zatlačila.
Dveře se otevřely do strážnice. U jedné stěny stály úzké postele, jedna nad druhou, a u druhé halapartny v držácích. Za těžkým otlučeným stolem obestavěným stoličkami byly další dveře, opásané železem, se zasazenou mřížkou.
Když se obrátila k Elain, náhle si uvědomila, že dveře jsou opět zavřené. "Jestli se nedokážeme dostat k tomu, co potřebujeme tady, tak to třeba půjde někde jinde. Totiž, možná to dokáže něco jiného. Aspoň teď máme náznak. Myslím, že tohle jsou ter'angrialy, u kterých ještě nikdo nepřišel na to, k čemu slouží. To je jediný důvod, proč by je hlídali takhle. V jejich blízkosti by mohlo být nebezpečný i usměrňovat."
Elain se na ni suše podívala. "Ale když to zkusíme znovu, nepřenese nás to prostě zpátky? Leda... Leda ti moudré řekly, jak vyloučit nějaké místo z pátrání."
To neřekly - nebyly ochotné jí prozradit nic - ale na místě, kde otevřete zámek tím, že si myslíte, že je otevřený, by mělo být možné cokoliv. "To přesně my uděláme. Soustředíme se v hlavě na to, že to, co chceme, není v Tar Valonu." Mračíc se na police dodala: "A vsadím se, že je to ter'angrial, o kterým nikdo neví, k čemu slouží." Ačkoliv jak by to mohlo přesvědčit sněmovnu, aby podpořila Randa, to si neuměla představit.
"Potřebujeme ter'angrial, co není v Tar Valonu," řekla Elain, jako by chtěla přesvědčit sama sebe. "No dobře. Pokračujme."
Natáhla ruce a Nyneiva je po chvíli uchopila. Nyneiva si nebyla jistá, jak se stalo, že ona trvá na tom, že budou pokračovat. Chtěla opustit Salidar, ne najít důvod k tomu, aby zůstaly. Ale jestli to zajistí, že salidarské Aes Sedai podpoří Randa...
Potřeba. Ter'angrial. Ne v Tar Valonu. Potřeba.
Posun.
Kdekoliv byly, tohle město za rozbřesku nebyl Tar Valon. O necelých dvacet kroků dál na široké dlážděné ulici začínal bílý kamenný most se sochami po obou stranách, klenoucí se přes kameny obložený kanál. Padesát kroků na druhé straně stál další. Všude se zvedaly štíhlé, balkony lemované věže, jako oštěpy prostrčené kulatými otvory vyříznutými do zdobené pláštěnky. Každá budova byla bílá, dveře a okna tvořily velké lomené oblouky, občas dvojité i trojité. Na těch velkolepých budovách shlížely dlouhé balkony s bíle natřeným mřížovím na ulice a kanály, a bílé kupole se šarlatovými či zlatými pruhy se zdvihaly do špiček ostrých jako vrcholky věží.

Potřeba. Posun.
Docela dobře to mohlo být jiné město. Ulice byly užší a nerovně dlážděné, z obou stran stlačované domy pět i šest poschodí vysokými, s loupající se bílou omítkou, pod níž byly na mnoha místech vidět cihly. Tady žádné balkony nebyly. Kolem bzučely mouchy a bylo těžké poznat, jestli ještě pořád svítá, protože dole u země se natahovaly stíny.
Vyměnily si pohledy. Nevypadalo příliš nadějně, že tady najdou nějaký ter'angrial, ale už zašly příliš daleko, aby se zastavily. Potřeba.
Posun.
Nyneiva kýchla, než dokázala otevřít oči, a znovu, jakmile je otevřela. Při každém kroku se do vzduchu zvedala oblaka prachu. Tohle skladiště zdaleka nebylo takové jako ve Věži. Truhlice, bedýnky a sudy zaplňovaly malou místnost a hromadily se všelijak na sobě, takže mezi nimi zůstala jen uzounká ulička, a na všem ležela tlustá vrstva prachu. Nyneiva kýchla tak silně, až měla dojem, že jí spadnou boty - a prach zmizel. Všechen. Elain se tvářila poťouchle. Nyneiva neřekla nic, jenom se v duchu pevně soustředila na místnost bez prachu. Měla si na to vzpomenout.
Když se rozhlédla po té změti, povzdechla si. Místnost nebyla větší než ta, kde spala jejich těla v Salidaru, jenže prohledat tohle všechno... "To bude trvat týdny."
"Můžeme to zkusit znovu. Aspoň nám to mohlo ukázat, co máme prohlížet." Elain mluvila stejně pochybovačně, jako se Nyneiva cítila.
Přesto, byl to stejně dobrý návrh jako každý jiný. Nyneiva zavřela oči a znovu došlo k posunu.
Když se opět podívala, stála na konci uličky dál ode dveří a hleděla na hranatou dřevěnou truhlu, která jí sahala nad pas. Železné pásy vypadaly zrezivělé a do truhly samotné jako by někdo aspoňdvacet let mlátil kladivem. Méně pravděpodobné úložiště pro něco užitečného, zvláště ter'angrial, si Nyneiva ani neuměla představit. Ale Elain stála hned vedle ní a koukala na truhlici.
Nyneiva položila ruku na víko - panty se otevřou hladce - a zatlačila. Neozvalo se dokonce ani vrznutí. Uvnitř ležely dva meče pokryté silnou vrstvou rzi a stejně zarezlý kyrys s prožranou dírou na změti do látky zabalených balíčků a něčeho, co vypadalo jako pozůstatky starého mandlu a kusy nádobí.
Elain sáhla na kotlík se zlomeným držadlem. "Ne týdny, ale aspoň zbytek noci."
"Ještě jednou?" navrhla Nyneiva. "Nemůže to uškodit." Elain pokrčila rameny. Zavřít oči. Potřeba.
Nyneiva se natáhla a rukou se dotkla čehosi tvrdého a oblého, pokrytého tlející látkou. Když otevřela oči, měla Elain ruku položenou vedle její. Mladší žena se usmívala od ucha k uchu.
Dostat to ven nebylo snadné. Ta věc nebyla právě malá a ony musely přesouvat potrhané kabáty, zprohýbané rendlíky a balíčky, v nichž byly sošky a vyřezávaná zvířata a všechno možné harampádí. Jakmile tu věc dostaly ven, musely ji držet mezi sebou. Vypadala jako velká zploštělá koule zabalená v rozpadající se látce. Když látku stáhly, ukázalo se, že je to mělká mísa ze silného křišťálu, přes loket v průměru, a uvnitř bylo vyřezáno cosi, co vypadalo jako převalující se mračna.
"Nyneivo," řekla Elain pomalu, "myslím, že tohle je..."
Nyneiva sebou trhla a málem pustila svůj konec mísy, jelikož ta náhle získala světle modrou barvu a vyřezávané mraky se pomalu převalovaly. O zlomek vteřiny později to zase byl čistý křišťál a vyřezávané mraky byly nehybné. Jenže ona si byla jistá, že nejsou stejné jako předtím.
"Je to ono," zvolala Elain. "Je to ter'angrial. A vsadím se o cokoliv, že má něco společného s počasím. Ale nejsem dost silná, abych ho zvládla sama."
Nyneiva se nadechla a snažila se uklidnit. "Nedělej to! Neuvědomuješ si, že se můžeš utišit, takhle se zamotat s ter'angrialem, když nevíš, co dělá?"
Ta hloupá holka ještě měla drzost se na ni překvapeně zamračit. "Tohle je to, pro co jsme sem přišly, Nyneivo. A myslíš si snad, že je tu někdo, kdo ví o ter'angrialech víc než já?"
Nyneiva si odfrkla. Že ta ženská měla pravdu, ještě neznamenalo, že by ji neměla varovat. "Já neříkám, že není nádherný, jestli tohle dokáže něco s počasím - je to přímo skvělý - jenže nechápu, jak to může být ta věc, co potřebujeme. Tohle sněmovnu nepostrčí k Randovi ani od něj."
„Co potřebuješ ‚není vždy to, co chceš'," ocitovala Elain. "Lini to říkávala, když mě nepustila na projížďku nebo šplhat po stromech, ale možná to platí i tady."
Nyneiva si odfrkla znovu. Možná to platilo, ale ona zrovna teď chtěla to, co chtěla. Bylo to snad tolik?

Mísa se jim vytratila z rukou a teď bylo na Elain, aby se polekala a zamumlala, že si na to nikdy nezvykne. Truhlice byla taky zavřená.
"Nyneivo, když jsem usměrnila do té mísy, cítila jsem... Nyneivo, není to jediný ter'angrial v téhle místnosti. Myslím, že jsou tu i angrialy a možná dokonce sa'angrialy."
"Tady?" řekla Nyneiva nevěřícně a rozhlížela se po přeplněné místnůstce. Ale když tady byl jeden, proč ne dva? Nebo deset, nebo sto? "Světlo, už neusměrňuj! Co kdybys třeba náhodou jeden z nich spustila? Mohla by ses utiš -"
"Já vím, co dělám, Nyneivo. Vážně. Vím to. Nyní musíme zjistit, kde přesně ten pokoj je."
To se ukázalo jako nesnadný úkol. Ačkoliv byly závěsy na dveřích celé prorezavělé, dveře nebyly překážkou, ne v Tel'aran'rhiodu. Potíže začaly pak. Šerá úzká chodba za dveřmi měla na konci jen jedno malé okénko a z toho byla vidět jenom bíle omítnutá zeď přes ulici. Sešly dolů po ošlapaných kamenných schodech, ale moc jim to nepomohlo. Ulice klidně mohla být ta první, kterou v tomhle městě viděly, ať to bylo kdekoliv, všechny domy si byly podobné jako vejce vejci. Krámky v ulici neměly žádné vývěsní štíty a jediné, co označovalo hostince, byly modře natřené dveře. Červené zřejmě ukazovaly taverny. Nyneiva se vydala hledat nějaký milník, něco, co by jim ukázalo, kde jsou. Něco, co by ukázalo, ve kterém městě jsou. Všechny ulice vypadaly jako ta první, ale ona našla most, obyčejný kamenný most, ne jako ty, které viděla předtím, a bez soch. Z prostředka mostu viděla jenom kanál, jenž se v obou směrech spojoval s dalšími, další mosty a další budovy s oprýskanou bílou omítkou.
Náhle si uvědomila, že je sama. "Elain." Ticho, jen ozvěna jejího hlasu. "Elain? Elain!"
Zlatovlasá žena se vynořila za rohem u paty mostu. "Tady jsi," vydechla Elain. "Vedle tohohle místa vypadá i králičí doupě jako dobře naplánované. Na chvilku jsem se otočila a tys už byla pryč. Našla jsi něco?"
"Vůbec nic." Nyneiva se znovu podívala na kanál, než se připojila k Elain. "Nic užitečnýho."
"Alespoň si můžeme být jisté, kde jsme. Ebú Dar. Musí to být on." Elainin krátký kabátek a široké kalhoty se změnily na zelené hedvábné roucho se záplavou krajek na manžetách, vysokým, složitě vyšívaným límcem a úzkým výstřihem, sahajícím značně hluboko mezi ňadra. "Nenapadá mě žádné jiné město s tolika kanály, kromě Illianu, a tohle rozhodně není Illian."
"To doufám," řekla Nyneiva chabě. Dokonce ji vůbec nenapadlo, že by je jejich pátrání naslepo mohlo zavést do Sammaelova doupěte. Uvědomila si, že se i její šaty změnily, tmavomodré hedvábí vhodné na cesty spolu s lněným pláštěm. Nechala plášť zmizet, ale šaty si nechala.
"Ebú Dar se ti bude líbit, Nyneivo. Ebúdarské vědmy vědí víc o bylinkách než kdo jiný. Dokážou napravit cokoliv. Musejí, protože Ebúdarci začínají souboje kvůli kýchnutí, šlechtici i obyčejní lidé, muži i ženy." Elain se zahihňala. "Tom říkal, že tam kdysi žili levharti, ale odešli, protože zjistili, že Ebúdarci jsou příliš nedůtkliví, aby se s nimi dalo žít."
"To je moc pěkný," řekla jí Nyneiva, "ale pro mě za mě se můžou probodávat, jak jen se jim zlíbí. Elain, můžeme klidně odložit prsteny a vyspat se. Nemohla bych se odsud vrátit do toho pokoje, ani kdybych měla dostat šátek, až se tam dostanu. Kdyby jenom existoval způsob, jak bychom si mohly udělat mapu..." Zachmuřila se. Stejně dobře mohla chtít v bdělém světě křídla. Kdyby dokázaly zmapovat Tel'aran'rhiod, mohly by získat tu mísu.
"Tak prostě budeme muset jet do Ebú Daru a hledat," prohlásila Elain pevně. "Ve skutečném světě. Aspoň víme, ve které části města hledat."
Nyneiva se rozzářila. Ebú Dar ležel od Salidaru jen pár set mil po Eldar. "To zní moc dobře. A tak se dostaneme pryč dřív, než nám to všechno spadne na hlavu."
"Opravdu, Nyneivo. Je tohle pořád ještě pro tebe to nejdůležitější?"
"Je to jediný důležitý. Napadá tě něco jinýho, co se dá udělat tady?" Elain zakroutila hlavou. "Pak se klidně můžem vrátit. Ráda bych se dneska v noci trochu prospala." Nedalo se poznat, kolik času uplynulo v bdělém světě během pobytu v Tel'aran'rhiodu. Občas hodina tam byla hodina tady, občas den i víc. Naštěstí to zřejmě nefungovalo obráceně, nebo aspoň ne moc, jinak mohl člověk ve spánku umřít hlady.
Nyneiva vystoupila ze sna...
...a otevřela oči, zírajíc upřeně na polštář, který byl stejně propocený jako ona. Otevřeným oknem

dovnitř nezavál ani záchvěv vánku. Na Salidar padlo ticho, nejhlasitěji teď znělo tiché volání bukačů.
Nyneiva se posadila, rozvázala šňůrku na krku a sundala pokroucený kamenný prsten. Malou chvíli hladila Lanův těžký zlatý. Elain se zavrtěla, pak se posadila, zívla a usměrněním zapálila pahýl svíčky.
"Myslíš, že to k něčemu bude?" zeptala se Nyneiva tiše.
"To nevím." Elain se odmlčela, aby rukou zakryla zívnutí. Jak se té ženské dařilo vypadat při zívání tak hezky, když měla vlasy jako vrabčí hnízdo a líčko jí hyzdil rudý otisk od polštáře? Tohle tajemství by mohla vypátrat jedině Aes Sedai. "Co já vím, je, že ta mísa by mohla dělat něco s počasím. Vím o ukrytém skladišti ter'angrialů a angrialů, které je třeba předat do správných rukou. Je naší povinností vydat je sněmovně. Nebo aspoň Sheriam. Vím, že jestli je tohle nepřiměje podpořit Randa, tak budu hledat, dokud nenajdu něco, co je přesvědčí. A vím, že chci spát. Nemůžeme si o tom promluvit až ráno?" Bez čekání na odpověď zhasila svíčku, stočila se zase na posteli do klubíčka, a jakmile se hlavou dotkla polštáře, dýchala zhluboka a pomalu ze spánku.
Nyneiva se znovu natáhla a zírala na temný strop. Aspoň budou brzy na cestě do Ebú Daru. Možná zítra. Nejdéle za den za dva, aby se mohly připravit na cestu a zastavit proplouvající říční bárku. Nejdéle...
Náhle si vzpomněla na Theodrin. Jestli jim budou přípravy trvat dva dny, Theodrin bude chtít své dvě schůzky, jako že kachna má peří. A čekala, že Nyneiva dnes v noci nepůjde spát. Nemohla to sice zjistit, ale...
Nyneiva si ztěžka povzdechla a vylezla z postele. V místnosti nebylo moc místa, ale ona ho využila dobře, a s každou chvílí byla stále rozzlobenější. Chtěla se jenom dostat odsud. Řekla, že se neumí poddávat, ale možná umí utíkat. Bylo by tak krásné usměrňovat, kdykoliv by chtěla. Ani si nevšimla, že jí po tvářích začaly stékat slzy.

KAPITOLA DRUHÁ

Sny a noční můry

Při pohledu na Nyneivu a Elain Egwain nevystoupila ze sna, ona z něj přímo vyskočila. Ne zpátky do svého spícího těla v Cairhienu - noc na to byla ještě příliš mladá - ale do rozlehlé černoty vyplněné pomrkávajícími světélky, kterých bylo mnohem víc než hvězd na nejjasnějším nebi, každé ostré a jasné, kam až dohlédla. Tedy, kdyby tu měla oči. Bez tvaru se vznášela v nekonečnu mezi Tel'aran'rhiodem a bdělým světem, v úzkém prostoru mezi snem a skutečností.
Kdyby tady měla srdce, bylo by jí teď bušilo jako splašený bubínek. Myslela si, že ji nezahlédly, ale co pod Světlem dělaly tam, v té části Věže, kde nebylo nic zajímavého? Na svých nočních výpravách se pečlivě vyhýbala amyrlinině pracovně, obydlí novicek, dokonce i obydlí přijatých. Vždycky se zdálo, že když na tom místě není Nyneiva nebo Elain nebo obě, je tam někdo jiný. Mohla samozřejmě za Nyneivou a Elain přijít - rozhodně uměly zachovávat tajemství - ale něco ji od toho zrazovalo. Zdálo se

jí, že to dělá, a vždycky jí to připadalo jako noční můra. Ne taková, ze které se probudíte zmáčení studeným potem, ale taková, při které se neklidně převalujete. Ty druhé ženy. Věděly Aes Sedai v Salidaru, že se ve světě snů po Věži potulují cizinky? Aspoň pro ni byly ty ženy cizí. A pokud to nevěděly, ona neměla možnost, jak je varovat. Nemohla nic podniknout. Všechno to bylo tak rozčilující.
Kolem ní vířil veliký oceán třpytivé tmy, zdánlivě se pohyboval, zatímco ona visela nehybně. Jako ryba, která je v tomto oceáně doma, sebevědomě plavala, aniž by na to potřebovala myslet víc než ta ryba. Mihotavá světélka kolem ní byly sny, všechny sny všech lidí na celém světě. Na všech světech, místech, která se ani nepodobala světu, který znala, světech, které se mu vůbec nepodobaly. O nich jí jako první vyprávěla Verin Sedai a moudré to potvrdily, a ona sama občas zahlédla věci, jež sem nahlížely, v jejichž existenci prostě nedokázala uvěřit, dokonce ani ve snu ne. Nebyly to noční můry - ty byly zřejmě vždycky zalité červenou, modrou či kalně šedou hlubokého stínu - ale byly plné neuvěřitelných věcí. Lepší bylo se jim vyhnout. Do těchto světů očividně nepatřila. Nahlédnout do takového snu bylo jako ocitnout se mezi rozbitými zrcadly, všechno kroužilo a nedalo se poznat, kde je nahoře a kde dole. Dělalo se jí z toho špatně od žaludku, a i když tady žádný neměla, bude ho mít, až se zase vrátí do svého těla. Zvracení nebyl zrovna nejlepší způsob, jak se probudit.
Pár takovýchto věcí zjistila sama, navíc k tomu, co ji naučily moudré, dokonce se vydávala tam, kam by jí vstoupit zabránily. A přesto... Nepochybovala, že by poznala víc, mnohem víc, kdyby se jí přes rameno dívala chodící ve snu. Říkala jí, že tohle je zatím příliš nebezpečné a tamto úplně zakázané, pravda, ale také radila, co by měla vyzkoušet. Už dávno zvládala jednoduché věci, které snadno odhalila - no, ne snadno, snadné to nikdy nebylo - a dostala se do bodu, kde dokázala sama přijít na další krok, ale byly to kroky, na které moudré chodící ve snu přišly už dávno. Tomu, co jí samotné zvládnout trvalo měsíc, ji ony mohly naučit za noc, za hodinu. Až se rozhodnou, že je připravená. Do té doby ne. Tolik ji to rozčilovalo, když jediné, co chtěla, bylo se učit. Naučit se všemu. Hned.
Všechna světla si byla podobná jako vejce vejci, a přesto se hrstku naučila rozeznat. Jak přesně to dělá, nevěděla, což ji hrozně zlobilo. Dokonce ani moudré samy to nevěděly. Přesto, jak jednou určila, který sen patří které osobě, dokázala sen dotyčné osoby najít znovu, jako kdyby vystřelila šíp na cíl, bez ohledu na to, jestli ten člověk odcestoval třeba na druhý konec světa. Tohle světýlko byla Berelain, první z Mayene, žena, již Rand ustanovil do vedení v Cairhienu. Nahlédnutí do Berelaininých snů Egwain vyvádělo z míry. Obvykle se nelišily od snů ostatních žen - žen, které se stejnou měrou zajímaly o moc, politiku a poslední módu v odívání - ale Berelain občas snila o mužích, dokonce o mužích, které Egwain znala, způsobem, z něhož se začervenala, kdykoliv si na to vzpomněla.
A ta lehce ztlumená záře támhle, to byl Rand, jeho sny byly strážené za ochranou spletenou ze saidínu. Téměř se zastavila - dráždilo ji, že něco, co nevidí ani nenahmatá, ji dokáže odrazit jako kamenná zeď - ale místo toho jen proletěla kolem. Nijak ji nelákalo strávit další noc marným počínáním.
Tohle místo ohýbalo vzdálenosti stejně, jako to Tel'aran'rhiod dělal s časem. Rand spal v Caemlynu, pokud si neodskočil do Tearu - Egwain by velmi ráda zjistila, jak to dělá - ale jen kousek od jeho snu Egwain narazila na další světýlko, které poznala. Bair, v Cairhienu, stovky leguí od Randa. Ať už byl Rand kdekoliv, Egwain věděla jistě, že tuto noc není v Cairhienu. Jak to dělá?
Pole světel se prudce řítilo kolem, jak se Egwain vrhla pryč od snu moudré. Kdyby byla zahlédla i Amysin a Melainin, nebyla by uprchla, ale pokud druhé dvě chodící ve snu nespaly a nesnily, mohly by chodit ve snu. Jedna z nich mohla být tam, kde byla Egwain, dokonce připravená se k ní vrhnout a vytáhnout ji ze sna nebo ji vtáhnout do vlastního snu chodící ve snu. Egwain pochybovala, že by je dokázala zarazit, alespoň zatím ne. Byla by vydána druhé ženě na milost a nemilost, právě jako součást jejího snu. Podržet si vlastní vědomí uvnitř snu někoho jiného bylo už tak dost těžké, i když byl snílek jen obyčejná osoba, která netušila, co se děje, ačkoliv to bylo skoro stejně těžké jako dostat se ven dřív, než se dotyčnému o vás přestalo zdát, což před probuzením nebylo příliš pravděpodobné, když jste skutečně byli v jejich snu. S chodící ve snu, která si vlastní sny uvědomuje stejně jako bdělý svět, to bylo zhola nemožné. A to by byla ta nejlepší část.
Začínalo jí docházet, že se chová hloupě. Utíkat nebylo k ničemu. Kdyby ji Amys nebo Melain našly, už by byla někde jinde. Vlastně by se mohla hnát přímo jim do náručí. Proud světel nezpomalil, prostě se na místě zastavil. Tak to tu chodilo.

Rozčileně zapřemýšlela nad tím, co dělat dál. Kromě toho, naučit se o Tel'aran'rhiodu, co jenom půjde, tu jejím hlavním cílem bylo napaběrkovat pár útržků událostí ze světa. Občas se zdálo, že jí moudré nehodlají říci ani to, jestli už vyšlo slunce, když se nemohla podívat sama. Říkaly, že se nesmí rozrušovat. Jak by se tomu mohla vyhnout, přemítat o tom, co nevěděla? Právě tohle dělala v Bílé věži, snažila se zjistit něco o tom, co má Elaida v plánu. A Alviarin. Hrozně nerada něco nevěděla. Nevědomost byla, jako kdyby náhle oslepla a ohluchla.

No, celá Věž teď patřila k zakázaným položkám na seznamu. Muselo to tak být, když si již nebyla jistá, které části jsou bezpečné. Zbytek Tar Valonu byl již vyloučen, počtvrté málem nakráčela ze všech věcí do ženy s měděnou pletí, která tentokrát spokojeně pokyvovala hlavou, když studovala stáj, jež vypadala, jako by byla čerstvě vymalována namodro. Ať už ta žena byla kdokoliv, neprosnila se do Tel'aran'rhiodu jen na chvilku a náhodou. Nezmizela jako obyčejný snílek, a vypadala, jako by byla z mlhy. Očividně používala ter'angrial, což znamenalo, že je to téměř jistě Aes Sedai. Egwain věděla jen o jediném ter'angrialu, který umožňoval přístup do světa snů bez usměrňování, a ten měly Nyneiva a Elain. Štíhlá žena však nemohla být Aes Sedai dlouho. Byla krásná - a oblečená v pohoršlivě tenkých šatech - a zdálo se, že je v Nyneivině věku, ne bezvěká.

Egwain by se ji možná pokusila sledovat - koneckonců to mohla být černá adžah, ty totiž ukradly snový ter'angrial - ale riziko, že bude objevena, dokonce lapena, postavené proti tomu, že nikomu nemohla říci, co zjistila, ne, dokud si nebude moci opět promluvit s Nyneivou a Elain, ne, pokud by nezjistila něco tak hrozného, že by na tom všechno záviselo... Koneckonců, černé adžah byly věcí Aes Sedai, odhlédla-li od všech ostatních důvodů, proč udržovat tajemství, která nemohla prozradit každému. Vůbec neměla na vybranou.

Nepřítomně si prohlížela nejbližší světla v temnotě, avšak žádné z nich nepoznala. Světla kolem ní se vůbec nehýbala, byla jako mihotající se hvězdy zamrzlé v průzračném černém ledu.

Ve světě snů bylo pro klid její mysli v poslední době mnoho cizinek. Vlastně byly dvě, ale bylo to o dvě víc, než bylo vhodné. Žena s měděnou pletí a ještě jedna, hřmotně pohledná žena, pohybující se cílevědomě, s modrýma očima a odhodlaným výrazem. Odhodlaná žena - jak na ni Egwain myslela - musela být schopná vstoupit do Tel'aran'rhiodu o své vlastní vůli - vypadala hodně pevná, ne jako vyřezaná z mlhy - a ať už byla kdokoliv, ať už měla jakýkoliv důvod tu být, pohybovala se po Věži častěji než Nyneiva, Elain Sheriam a ty ostatní dohromady. Zdálo se, že je snad všude. Kromě ve Věži překvapila Egwain i při jejím posledním výletu do Tearu. Ovšem že ne v noci, kdy byla domluvená schůzka. Ta ženská se potloukala po Srdci Kamene a zlostně si mumlala. A byla v Caemlynu při Egwaininých posledních dvou výpravách.

Pravděpodobnost, že odhodlaná žena je černá adžah, byla stejně velká, jako že je jí ta druhá žena, ale obě zase mohly být ze Salidaru. Vlastně obě mohly být ze samotné Věže. Jelikož tu byl dost velký rozkol, aby jedna strana špehovala druhou, dřív nebo později se věžové Aes Sedai o Tel'aran'rhiodu dozvědí také, pokud už o něm nevěděly. Obě cizinky přinesly pouze otázky bez odpovědí. Egwain napadlo jedině to, že se jim má vyhýbat.

Jistě, v poslední době se snažila ve světě snů vyhnout každému. Začala se ohlížet přes rameno, pořád měla dojem, že se za ní někdo plíží, že vidí různé věci. Měla dojem, že zahlédla Randa a Perrina, dokonce i Lana, jakoby koutkem oka. Samozřejmě si to jenom představovala, nebo se možná náhodou dotkla jejich snů, ale vzhledem ke všemu ostatnímu byla nervózní jako kočka v psím kotci.

Zamračila se - nebo by to udělala, kdyby měla obličej. Jedno z těch světýlek vypadalo... Ne povědomé, tohle neznala. Ale jako by ji... přitahovalo. Kamkoliv se podívala, zase se vrátila k tomu jiskřícímu bodu. Třeba by se mohla znovu pokusit najít Salidar. To znamenalo počkat, až Nyneiva a Elain budou opouštět Tel'aran'rhiod - jejich sny, samozřejmě, znala od pohledu, ve spánku se tiše zahihňala - a zatím tucet pokusů nalézt Salidar skončilo se stejným výsledkem, jako když se snažila projít ochranou postavenou kolem Randových snů. Vzdálenost a poloha tady neměly žádný vztah k ničemu v bdělém světě. Amys říkala, že tady žádné vzdálenosti ani poloha nejsou. Na druhou stranu to bylo stejně dobré jako – Středobod, k němuž se pohledem neustále vracela, začal překvapivě připlouvat blíž k ní a zvětšoval se, až se to, co vypadalo jako vzdálená hvězda, změnilo v bílý měsíc v úplňku. Zažehla se v ní jiskřička strachu. Dotknout se snu, nahlédnout dovnitř, bylo snadné - prst na hladině vody, dotek tak lehký, že se

voda zvedne k prstu, ale povrch není ani na okamžik narušen - nicméně to vše se mělo dít na její popud. Chodící ve snu si sama našla sen, sen si nehledal ji. Přála si, aby sen odletěl, přála si, aby se hvězdnatá krajina zase pohnula. Pohnulo se však jenom to jedno světýlko, rozšířilo se, až jeho bílé světlo zabíralo celé její zorné pole.
Egwain se zoufale snažila odtáhnout. Bílé světlo. Nic než bílé světlo, pohlcovalo ji...
Zamrkala a užasle hleděla. Všude kolem ní se rozkládal les obrovských bílých sloupů. Většina z nich vypadala rozmazaně, nezřetelně, zvlášť ty, co byly hodně daleko, ale jedinou skutečně ostrou věcí zde byl Gawyn, klusal k ní po bílých dlaždicích podlahy v prostém zeleném kabátci a jeho výraz byl směsicí úzkosti a úlevy. Rozhodně to byl téměř Gawynův obličej. Gawyn možná nebyl tak úžasný jako jeho polobratr Galad, stále však byl velmi pohledný muž, ale tahle tvář vypadala... obyčejně. Pokusila se pohnout a nedokázala to, ne nějak výrazně. Stála zády ke sloupu a řetězy jí držely zápěstí nad hlavou.
Tohle musel být Gawynův sen. Z bezpočtu světelných teček se zastavila poblíž té jeho. A nějak ji to vtáhlo dovnitř. Jak, byla otázka na později. Teď chtěla vědět, proč se mu zdá, že ji drží jako vězně. Na tuto pravdu se v duchu upnula. Tohle je sen, sen někoho jiného. Ona byla sama sebou, ne tím, čím ji chtěl mít on. Nebrala nic z toho, co tu bylo, jako skutečnost. Nic tady se nedotýkalo jejího pravého já. Tyhle pravdy si v duchu opakovala jako zaříkávadlo. Díky tomu bylo obtížné myslet na něco jiného, ale dokud na to bude pořád myslet, může si dovolit tu zůstat. Alespoň na dost dlouho, aby zjistila, jaké podivné výstřelky se tomu muži honí hlavou. Držet ji jako vězně!
Náhle z podlahy vyšlehl ohromný plamen a převalil se tady jedovatě žlutý dým. Z ohnivého pekla vystoupil Rand oblečený ve zlatem vyšívané červené jako král, postavil se Gawynovi a oheň a kouř zmizely. Jenomže on vůbec nevypadal jako Rand. Skutečný Rand byl asi stejně vysoký a rozložitý jako Gawyn, ale tenhle obraz Gawyna dobře o hlavu převyšoval. V obličeji se matně podobal Randovi, rysy však byly drsnější a tvrdší, chladná tvář vraha. Tenhle muž se taky opovržlivě šklebil. "Nedostaneš ji," prskl.
"Neudržíš ji," odpověděl klidně Gawyn a oba muži náhle drželi meče.
Egwain zírala. Takže ji nevěznil Gawyn. Jemu se zdá, že ji zachraňuje! Před Randem! Čas opustit tohle šílenství. Soustředila se na to, že je venku, zpátky v černotě, a dívá se na tohle zvenčí. Nic se nestalo. Meče třeskly o sebe a oba muži se pustili do smrtonosného tance. Tedy smrtonosného, kdyby tohle nebyl jen sen. Celé to byl nesmysl. Ze všech věcí snít o šermířském souboji. A nebyla to noční můra. Vše zde vypadalo normálně, byť nezřetelně, barvy byly rozpité. "Sny muže jsou bludiště, které nezná ani on sám," řekla jí kdysi Bair.
Egwain zavřela oči a z celé duše se soustředila. Venku. Je venku a dívá se dovnitř. V hlavě nemá místo na nic jiného. Je venku, dívá se dovnitř. Venku, dovnitř. Venku!
Opět otevřela oči. Souboj se blížil k závěru. Gawyn vrazil Randovi meč do hrudi, a jak se Rand hroutil k zemi, Gawyn vytáhl čepel a švihl jí třpytným obloukem. Randova hlava se kutálela po podlaze téměř až k jejím nohám. Zastavila se tváří k ní. Z hrdla se jí vydral výkřik dřív, než ho stačila udusit. Sen. Jenom sen. Ale ty mrtvé oči, které na ni civěly, vypadaly velmi opravdově.
Pak stál Gawyn před ní a meč měl zpátky v pochvě. Randova hlava a tělo byly pryč. Gawyn natáhl ruce k okovům, které ji držely, a ty také zmizely.
"Věděla jsem, že přijdeš," vydechla a trhla sebou. Byla sama sebou! Nesměla se tomu poddat, ani na chvíli ne, jinak by byla skutečně nadobro chycená.
Gawyn ji s úsměvem vzal do náručí. "Jsem rád, žes to věděla," řekl. "Byl bych přišel dřív, kdybych byl mohl. Nikdy jsem tě neměl nechat v nebezpečí tak dlouho. Můžeš mi odpustit?"
"Můžu ti odpustit snad cokoliv." Teď tu byly dvě Egwain, jedna se spokojeně choulila v Gawynově náručí, když ji nesl palácovou chodbou lemovanou barevnými nástěnnými koberci a velkými zrcadly v ozdobných zlacených rámech, druhá se pak vezla té první v hlavě.
Tohle začínalo být vážné. Ať se soustředila sebesilněji na to, že je venku, pořád zůstávala uvnitř a dívala se očima svého druhého já. Spěšně potlačila zvědavost nad tím, co se o ní vlastně Gawynovi zdá. Takový druh zájmu byl nebezpečný. Nic z toho nepřijímala! Ale nic z toho se nezměnilo.
Chodba tam, kam viděla, vypadala docela skutečná, pouze tam, kam viděla jen koutkem oka, byla jaksi rozmazaná. Zaujal ji vlastní odraz v zrcadle. Byla by se otočila a zírala, ale byla jen cestující v hlavě ženy

z Gawynových snů. Žena v tom kratičkém odraze byla ona - nemohla by ukázat na nějaký rys a říci, že se byť sebeméně liší od její skutečné tváře - ale celek byl jaksi... Překrásný, bylo to jediné správné slovo. Úžasně krásný. Takhle ji tedy Gawyn viděl?
Ne! Ne zvědavost! Ven!
Během kroku se chodba změnila v úbočí kopce s kobercem lučního kvítí - vůně květin v lehkém vánku byla omamná. Skutečná Egwain sebou v duchu trhla. Udělala snad tohle? Přehrada mezi ní a tou druhou se ztenčila. Zuřivě se soustředila. Není to skutečné. Odmítla to přijmout. Byla sama sebou. Venku. Chtěla být venku a dívat se dovnitř.
Gawyn ji něžně položil na plášť, který již byl rozložen na svahu, jak už to tak ve snech bývá. Poklekl vedle ní, odhrnul jí z tváře pramen vlasů a prsty jí sjel ke koutku úst. Soustředit se na cokoliv teď bylo hodně obtížné. Sice nijak neovládala tělo, v němž se vezla, ale cítila totéž, co ono, a jemu jako by z prstů vyskakovaly jiskry.
"Moje srdce je tvé," recitoval tiše, "moje duše, moje všechno." Teď měl šarlatový kabát s výšivkou zlatých lístků a stříbrných lvů. Velkolepě mávl rukou a dotkl se čela a srdce. "Když na tebe myslím, nemám v hlavě místo na nic jiného. Tvoje vůně mi plní mozek a rozpaluje krev. Jsi moje slunce, moje luna a moje hvězdy, moje nebe a země, jsi mi dražší než život, dech i -" Náhle se zarazil a zamračil se. "Mluvíš jako trouba," zamumlal si pro sebe.
Egwain by byla nesouhlasila, kdyby nějak ovládala svoje hlasivky. Bylo moc pěkné slyšet takové věci, i když to bylo kapku přes míru. Ale jenom kapku.
Když se zamračil, cítila uvolnění, ale –
Blik.
Gawyn ji položil na plášť již rozložený na svahu, jak už to tak ve snech bývá. Poklekl k ní, shrnul jí z tváře pramen vlasů a prsty jí sjel ke koutku úst. Sice nijak neovládala tělo, v němž se vezla, ale cítila totéž, co ono, a jemu jako by z prstů vyskakovaly jiskry.
Ne! Nesměla dovolit přijmout žádnou část jeho snu!
Jeho tvář byla mapou bolesti, kabát měl stroze šedý. Ruce na kolenou zatínal v pěsti. "Nemám ani právo s tebou mluvit tak, jak bych si přál," řekl škrobeně. "Miluje tě můj bratr. Vím, že Galad je úplně bez sebe strachy o tebe. Je bělokabátníkem aspoň zpolovice proto, že si myslí, že tě Aes Sedai zneužívají. Já vím, že -" Gawyn pevně zavřel oči. "Och, Světlo, pomoz mi!" zasténal.
Blik.
Gawyn ji položil na plášť již rozložený na svahu, jak už to tak ve snech bývá. Poklekl k ní, shrnul jí z tváře pramen vlasů a prsty jí sjel ke koutku úst.
Ne! Ztrácela i to málo kontroly! Musela se dostat ven! Čeho se bojíš? Nebyla si jistá, jestli je ta myšlenka její nebo té druhé Egwain. Přehrada mezi nimi teď byla jako z jemného tylu. Tohle je Gawyn. Gawyn.
"Miluji tě," pravil váhavě. Opět v zeleném kabátě, stále o něco méně hezký, než byl ve skutečnosti, se tahal za knoflík, než zase ruku spustil. Díval se na ni, jako by se bál, co by mohl zahlédnout v její tváři, i když to skrýval, ale ne moc dobře. "Tohle jsem ještě nikdy neřekl jiné ženě, nikdy jsem to nechtěl říct. Nemáš ponětí, jak těžké je říkat to tobě. Ne že bych nechtěl," dodal spěšně a mávl k ní rukou, "ale říkat to, bez tvého povzbuzení, je jako odhodit meč a obnažit hruď pro výpad. Ne že bych si myslel, že bys to udělala - Světlo! Neumím to říct správně. Je snad nějaká naděje, že bys... ke mně... mohla časem... začít... cítit nějakou... náklonnost? Něco... víc než přátelství?"
"Ty sladký hlupáčku," zasmála se tiše. "Miluju tě." Miluju tě, ozývalo se v té části, která byla skutečně jí. Cítila, jak přehrada zmizela, a měla chvilku na to, aby si uvědomila, že jí na tom nesejde. Pak už tu zase byla jenom jedna Egwain, Egwain, která se šťastně přivinula ke Gawynovi.
* * *
Sedíc na stoličce v matném měsíčním světle, Nyneiva potlačila zívnutí a zamrkala. Měla pocit, že má v očích písek. Tohle musí fungovat. Ach ano - to tedy musí. Usne, až řekne ahoj Theodrin, jestli ne dřív! Spadla jí brada a ona se prudce vymrštila na nohy. Stolička jako by byla z kamene - už skoro necítila zadek - avšak tohle nepohodlí už zjevně nestačilo. Třeba by se mohla projít po venku. Roztáhla ruce a nahmatala cestu ke dveřím.

Noc náhle roztříštil vzdálený skřek a zároveň do ní zezadu prudce udeřila stolička a srazila ji na hrubé dveře, až sama překvapeně vyvřískla. Ohromeně zírala na stoličku, ležící teď na boku na podlaze s jednou nohou vyvrácenou.
"Co se to tady děje?" vykřikla Elain a prudce se narovnala na posteli.
Salidarem zněl další vřískot a křik, něco i z jejich domu, a ozývalo se i tlumené dunění a třeskot, které jako by pocházely odevšad. Nyneivina prázdná postel se zatřásla a pak sjela o kus dál po podlaze. Elainina se zmítala a málem ženu shodila na zem.
"Bublina zla." Nyneivu překvapilo, jak chladně mluví. Nemělo smysl poskakovat kolem a plácat rukama, ale v duchu dělala právě tohle. "Musíme probudit každýho, kdo ještě spí." Nevěděla sice, jak by v takové vřavě mohl ještě někdo spát, ale ti, kteří se případně neprobudili, mohli umřít dřív, než by si to uvědomili.
Nečekajíc na odpověď spěchala ven. Otevřela další dveře v chodbě - a sehnula se, jak místem, kde měla předtím hlavu, proletělo bílé umyvadlo, aby narazilo na zeď za ní. O tuto místnost se dělily čtyři ženy, měly dvě postele jen o málo větší, než byla ta její. Teď jedna postel ležela nohama vzhůru a dvě ženy se snažily zpod ní vylézt. Na druhé se Emara a Ronelle, další přijaté, zmítaly a přidušeně chrčely, jak byly pevně zamotané do ložního prádla.
Nyneiva popadla první ženu, která vylezla zpod převrácené postele, vytřeštěnou hubenou služku jménem Mulinda, a postrčila ji ke dveřím. "Běž! Vzbuď každýho v domě, kdo ještě spí, a pomoz jim, když to půjde! Běž!" Mulinda vyklopýtala ven a Nyneiva vytáhla její třesoucí se společnici z postele na nohy. "Pomoz mi, Satino. Pomoz mi s Emarou a Ronelle."
Kyprá žena se sice třásla jako osika, ale kývla a dala se okamžitě do práce. Samozřejmě nestačilo jenom rozmotat prostěradlo. Ta věc jako by byla živá, jako liána, která se stahuje, dokud nerozdrtí to, co drží v objetí. Nyneiva a Satina společnými silami odtáhly látku ženám od krku. Potom ze stojanu skočil džbánek a rozbil se o strop. Satina nadskočila, pustila látku a prostěradlo vylétlo z rukou i Nyneivě a bylo zase tam, kde předtím. Obě ženy se zmítaly stále slaběji. Jedna chrčela, druhá nevydávala vůbec žádné zvuky. Dokonce i v nejasném měsíčním světle, jež sem dopadalo oknem, vypadaly jejich tváře nateklé a tmavé.
Nyneiva znovu popadla prostěradlo oběma rukama, otevřela se saidaru a nic nenašla. Já se poddávám, Světlo tě spal! Poddávám se! Potřebuju sílu! Nic. Postel se jí jen otřela o kolena a Satina vykvíkla.
"Nestůj tam tak!" vyštěkla Nyneiva. "Pomoz mi!"
Prostěradlo se jí najednou znovu vytrhlo z rukou, ale místo aby se zase ovinulo kolem Emary a Ronelle, vytáhlo se na druhou stranu tak tvrdě, že se málem překotily jedna přes druhou, a při rozmotávání bylo málem vidět rozmazaně. Nyneiva si všimla Elain stojící ve dveřích a s cvaknutím zavřela pusu. Prostěradlo viselo ze stropu. Jediná síla. Samozřejmě.
"Všichni jsou vzhůru," řekla Elain a podala Nyneivě šaty. Již měla sama svoje přehozené přes košili. "Pár modřin a škrábanců a jedna nebo dvě ošklivé řezné rány, na které se musí někdo podívat, až bude čas, a taky si myslím, že všichni budou mít pár dní ošklivé sny, ale to je tady všechno. Na." Nocí se stále rozléhal křik a jekot. Satina znovu nadskočila, když Elain nechala prostěradlo spadnout, ale to zůstalo jenom klidně ležet na podlaze. Převrácená postel se však posunula a zavrzala. Elain se naklonila nad ženami sténajícími v posteli. "Myslím, že se jim hlavně trochu točí hlava, Satino. Pomoz mi dostat je na nohy."
Nyneiva se zlobně zamračila na šaty v Elaininých rukou. No, hlava se jim určitě točila, když to s nimi tak zamávalo. Světlo, že ale nebyla k ničemu. Vběhnout sem jako hlupák a ujmout se velení. Bez jediné síly byla prostě k ničemu.
"Nyneivo, mohla bys mi pomoct?" Elain přidržovala kymácející se Emaru vestoje, zatímco Satina zpola nesla Ronelle ke dveřím. "Myslím, že Emara bude zvracet, a venku to bude lepší. Myslím, že nočníky jsou rozbité." Pach prozrazoval, že má pravdu. Na podlaze křupaly střepy, jak se snažily vyklouznout zpod převržené postele.
Nyneiva rozzlobeně strčila ruce do šatů. Teď pravý zdroj cítila, teplou záři těsně mimo dohled, ale schválně si ho nevšímala. Obešla se bez jediné síly celá léta, tak se bez ní obejde i teď. Přehodila si Emařinu volnou ruku kolem krku a pomohla vyvést sténající ženu ke dveřím. Téměř to stihly.

Když se dostaly ven, poté, co Emaře otřely ústa, všechny ostatní už se choulily před domem v šatech nebo v tom, v čem spaly. Na čisté obloze stále visel úplněk a vydával jasné světlo. Z dalšíchdomů se hrnuli lidé ve zmatku, za vřeštění a vytí. Zachřestilo prkno v plotě, pak další. Po ulici náhle poskakovalo vědro. Vozík naložený dřívím na topení se z ničeho nic rozjel dopředu a osy vyrývaly mělké rýhy v udusané hlíně. Z domu o kus dál začal stoupat kouř a hlasy se začaly dožadovat vody.
Nyneivu přitáhl jakýsi tmavý stín, kdosi ležel na ulici. Podle mihotavé lampy u natažené ruky to byl jeden z ponocných. Viděla, jak se mu v měsíčním světle lesknou vyvalené oči, tvář měl pokrytou krví a po straně hlavy rýhu, jak ho zasáhlo něco jako sekera. Přesto se mu pokusila nahmatat tep. Chtěla řvát vzteky. Lidé by měli zemřít po dlouhém životě, ve vlastní posteli, obklopení rodinou a přáteli. Cokoliv jiného bylo plýtvání. Jen ubohé plýtvání!
"Takže jsi dneska v noci našla saidar, Nyneivo. Dobrá."
Nyneiva nadskočila a vzhlédla k Anaiye. Uvědomila si, že drží saidar. A nebyla k ničemu ani s ním. Vstala, unaveně si oprášila kolena a snažila se nedívat na mrtvého. Kdyby byla rychlejší, znamenalo by to nějaký rozdíl?
Anaiyu obklopila záře jediné síly, ale nebyla sama. Stejné světlo obalilo také dvě zcela oblečené Aes Sedai, přijatou v šatech a tři novicky, z nichž dvě byly pouze v košilích. Jedna z těch dvou v košili byla Nicola. Nyneiva viděla i další zářící skupinky, tucty a tucty, pohybující se po ulici. Některé zřejmě tvořily pouze Aes Sedai, ale ne většinu.
"Otevři se propojení," pokračovala Anaiya. "Ty taky, Elain, a... Co se stalo Emaře a Ronelle?" Když zjistila, že je jim jen nevolno, zamumlala si cosi pod fousy a řekla jim, aby našly kruh a propojily se, jakmile se jim přestane točit hlava. Spěšně vybrala čtyři další přijaté z hloučku kolem Elain. "Sammael - jestli je to on, místo některého z ostatních - zjistí, že zdaleka nejsme bezmocné. Tak honem. Sáhněte pro zdroj, ale nesmíte ho úplně uchopit. Jste otevřené a poddajné."
"Tohle není jeden ze Zaprodanců," začala Nyneiva, ale mateřská Aes Sedai ji uťala.
"Nehádej se, dítě, prostě se otevři. Čekaly jsme útok, i když ne právě takovýhle, a naplánovaly jsme to. Rychle, dítě. Teď není čas na rozptylování a zbytečné hovory."
Nyneiva zavřela pusu a snažila se dostat na hranici, kde by objala saidar, do okamžiku poddání se. Nebylo to snadné. Dvakrát cítila, jak síla proudí ne do ní, ale skrze ni do Anaiyi, a dvakrát se to přerušilo. Anaiya pevně stiskla rty. Civěla na Nyneivu, jako by si myslela, že to dělá schválně. Potřetí to bylo, jako kdyby ji někdo popadl zezadu za krk. Saidar Nyneivou proletěl směrem k Anaiye, a když se pokusila couvnout - uvědomila si, že to dělá sama, ne ten proud - proud byl zadržen a rozplynul se ve větším.
Cítila úžas a bázeň. Přistihla se, jak se dívá do tváří ostatních žen a přemýšlí, jestli cítí to samé. Byla součástí něčeho většího, než byla sama, mnohem většího. Hlavou se jí hrnuly pocity, strach a naděje a úleva - a ano, bázeň větší než co jiného - pocit klidu, který musel vycházet od Aes Sedai, ale jinak nepoznala, které další pocity jí patří. Mělo by ji z toho mrazit, ale byla si s těmi ženami bližší, než by byla s vlastní sestrou, jako by byly všechny jedno tělo. Hubená šedá jménem Ashmanaille se na ni hřejivě usmála, zdánlivě jako by znala její myšlenky.
Nyneivě se zadrhl dech, jak ji napadlo, že se už nezlobí. Hněv zmizel, pohltil ho úžas. A přesto, nějak, když teď ovládání přešlo na modrou sestru, proud saidaru pokračoval. Oči jí padly na Nicolu, nenašla však žádný sesterský úsměv, jen ten zvažující pohled. Nyneiva se pudově pokusila stáhnout ze spojení, ale nic se nestalo. Dokud Anaiya nepřeruší kruh, bude jeho součástí, a tím to končilo.
Elain se připojila mnohem snáz, nejdřív si však strčila do kapsy stříbrný náramek. Nyneivě vyrazil na obličeji studený pot. Co by se bylo mohlo stát, kdyby byla Elain vstoupila do kruhu již propojená přes a'dam s Moghedien? Neměla ponětí, což otázku jenom zhoršilo. Nicola se mračila z Nyneivy na Elain. Určitě nedokázala poznat, které pocity jsou čí, ne, když Nyneiva nepoznala ani své vlastní. Poslední dvě se do kruhu dostaly stejně snadno, Shimoku, hezoučká tmavooká Kandořanka, která se stala přijatou těsně předtím, než se Věž rozdělila, a Calindin, Taraboňanka, s tmavými vlasy spletenými do spousty tenkých cůpků, která byla přijatou dobrých deset let. Jedna byla o málo víc než mladší novicka a druhá se musela drát o každý ždibec, který se naučila, ale s propojením neměly problémy.
Nicola najednou promluvila, znělo to, jako by napůl spala. "Lví meč, oddaný oštěp, ta, která vidí za

hranice. Tři v člunu a ten, který je mrtev, a přesto žije. Velký boj skončil, avšak svět neskončils bojem. Země je rozdělená návratem a strážci vyvažují sluhy. Budoucnost balancuje na ostří meče."
Anaiya na ni civěla. "Co to bylo, dítě?"
Nicola mrkala. "Řekla jsem něco, Aes Sedai?" zeptala se chabě. "Cítím se... zvláštně."
"No, jestli se ti má udělat špatně," řekla rázně Anaiya, "tak do toho. Propojení na ženy poprvé občas působí divně. Nemáme čas ti uklidňovat žaludek." Jako by to chtěla dokázat, zvedla suknice a vyrazila ulicí. "Držte se teď u mě, všechny. A ozvěte se, jestli uvidíte něco, co bude třeba vyřídit."
To byl dost těžký problém. V ulicích se motali lidé a s křikem se ptali, co se děje, nebo jenom křičeli, a věci se pohybovaly. Dveře práskaly, okna se sama otevírala. Z domů se ozývalo bouchání a tříštění dřeva. Každou chvíli mohly po někom skočit hrnce, příbory, kameny, cokoliv volného. Rozložitá kuchařka v noční košili popadla s téměř hysterickým smíchem vzduchem letící vědro, ale když se jakýsi hubený bledý chlapík ve spodním prádle snažil srazit stranou kus dřeva na topení, výsledkem byla zlomená pažní kost. Provazy se lidem omotávaly kolem nohou a paží a dokonce i šaty se začaly plazit po zemi. Skupinka našla jakéhosi zarostlého muže s košilí omotanou kolem hlavy, který se oháněl tak silně, že zahnal všechny, co se mu snažili pomoci dřív, než ho udusí. Nějaké ženě se podařilo obléknout si šaty, byť ne je zapnout, a teď visela na dřevcích na kraji střechy a z plna hrdla řvala, jak se ji její šaty snažily přetáhnout přes dům nebo možná k obloze.
Vyřídit tyhle záležitosti znamenalo stejně malý problém, jako je najít. Prameny síly, které Anaiya ovládala skrze propojení - a ty z ostatních kruhů - by dokázaly snadno zastavit stádo splašených turů, natož kotlík, který se rozhodl létat. A jakmile byla jednou pohybující se věc zastavená, ať už s pomocí síly či rukou, málokdy se ještě pohnula. Prostě jich bylo příliš mnoho. Nebyl dokonce ani čas zastavit se a léčit, pokud nebyl člověk v ohrožení života. Modřiny, krvácení a zlámané kosti musely počkat, zatímco na zem dopadla s prásknutím další plaňka z plotu, pokud možno předtím, než někomu rozbila hlavu. Další sud se přestal divoce točit dřív, než někomu zlomil nohu.
Nyneiva se cítila stále víc frustrovaná. Ta spousta věcí k utišení, všechny byly malé, ale muž s hlavou naprasklou pánví na smažení či žena uškrcená vlastní košilí byli stejně mrtví, jako když člověka srazila jediná síla. Necítila se tak sama. Měla pocit, že to vychází od každé ženy v kruhu, dokonce i od Aes Sedai. Mohla však jenom pochodovat s ostatními, dívat se, jak Anaiya splétá jejich prameny k boji s tisícem malých nebezpečí. Nyneiva se ztratila, byla vodičem, byla jedno s tuctem dalších žen.
Konečně se Anaiya zastavila a zamračila se. Když se propojení rozpustilo, Nyneivu to zastihlo nepřipravenou. Na chvíli se sesula a nechápavě zírala. Křik a jek nahradilo sténání a pláč. V matně osvětlené ulici byl klid, pohybovali se tu pouze lidé, kteří se snažili pomáhat zraněným. Podle postavení měsíce neuplynula ani hodina, ale Nyneivě to připadalo jako deset. Záda ji bolela, jak ji zasáhla stolička, podlamovala se jí kolena a pálily ji oči. Zívla tak silně, až měla dojem, že jí prasknou uši.
"Rozhodně bych od Zaprodance nečekala něco takového," zamumlala Anaiya nepříliš tiše. Taky mluvila unaveně, ale vrhla se přímo do toho, co bylo třeba udělat dál, a popadla Nicolu za rameno. "Ty se skoro neudržíš na nohou. Do postele. Pryč s tebou, dítě. Hned ráno si s tebou chci promluvit, ještě před snídaní. Anglo, ty zůstaneš. Můžeš se propojit znovu a propůjčit tu trochu síly k léčení. Lanito, do postele."
"To nebyli Zaprodanci," pronesla Nyneiva. Vlastně zamumlala. Světlo, ale že byla unavená. "To byla bublina zla." Tři Aes Sedai na ni civěly. Vlastně i ostatní přijaté až na Elain, a novicky také. Dokonce i Nicola, která ještě neodešla. Nyneivě pro jednou nezáleželo na tom, jak ji ta ženská zvažuje pohledem. Byla příliš unavená, aby jí na tom záleželo.
"Viděly jsme jednu v Tearu," připojila se Elain, "v Kameni." Vlastně spíš její dozvuky, ale i tak tomu byly blíž, než doufaly, že se k tomu ještě někdy dostanou. "Kdyby nás napadl Sammael, neházel by po nás klacíky." Ashmanaille si vyměnila nečitelný pohled s Bharatine, zelenou, hubenou jako tyčka, jíž se dařilo zařídit, že vypadala půvabně štíhlá a dlouhý nos že je elegantní.
Anaiya okem nemrkla. "Zřejmě ti ještě zůstala spousta energie, Elain. Můžeš taky pomoct s léčením. A ty, Nyneivo... Zase jsi to ztratila, viď? No, vypadáš, že by tě měli odnést do postele, ale budeš si muset najít cestu sama. Shimoku, postav se a jdi do postele, dítě. Calindin, ty půjdeš se mnou."
"Anaiyo Sedai," začala Nyneiva opatrně, "s Elain jsme dneska v noci na něco přišly. Byly bychom si s

tebou promluvily -"
"Zítra, dítě. Teď plav do postele. Hned, než se složíš." Anaiya dokonce ani nepočkala, aby se přesvědčila, že ji Nyneiva poslechla. Odtáhla s sebou Calindin a vydala se ke sténajícímu muži, ležícímu s hlavou v klíně ženy, která se nad ním skláněla. Ashmanaille odvlekla Elain na druhou stranu a Bharatine vzala Anglu na třetí. Než se Elain ztratila v davu, ohlédla se přes rameno na Nyneivu a lehce zavrtěla hlavou.
No, možná to nebyl nejlepší čas a místo, kam přijít s mísou a Ebú Darem. V tom, jak Anaiya zareagovala, bylo cosi zvláštního, jako by byla zklamaná, když zjistila, že na ně skutečně nezaútočil Zaprodanec. Proč? Nyneiva byla příliš unavená, už jí to nemyslelo. Anaiya možná ovládala prameny, jenže dobrou hodinu procházel saidar přes Nyneivu, dost, aby utahal i někoho, kdo se dobře prospal celou noc.
Nyneiva se zakymácela a zahlédla Theodrin. Domanka kulhala, spolu se dvěma novickami v bílém šatě po boku, a zastavila se u někoho, kdo měl zranění, na něž by její zručnost s léčením stačila. Nyneivu neviděla.
Půjdu do postele, pomyslela si Nyneiva mrzutě. Anaiya mi řekla, abych tam šla. Proč se Anaiya tvářila zklamaně? Ta myšlenka jí hlodala v koutku mysli, ale byla příliš utahaná, aby ji zachytila. Vlekla se a málem zakopávala na rovné cestě. Půjde do postele a Theodrin z toho může udělat, co bude chtít.

KAPITOLA TŘETÍ

Hromada písku

Egwain otevřela oči a zírala do prázdna. Chvíli jen ležela v posteli a nedbale si pohrávala s prstenem s Velkým hadem, který měla na řemínku kolem krku. Když ho nosila na ruce, přitahovalo to příliš mnoho pohledů. Snazší bylo zapadnout mezi lidi jako studentka moudrých, když ji nikdo nepovažoval za Aes Sedai. Což ona samozřejmě nebyla. Byla přijatá, ale předstírala, že je Aes Sedai, tak dlouho, až už občas zapomínala na to, že jí není.
Na vstupní chlopeň dopadl paprsek slunce, ale vnitřek stanu příliš neosvětlil. Jako by vůbec nespala a bušilo jí ve spáncích. Ode dne, kdy Lanfear málem ji a Aviendhu zabila, ode dne, kdy se Zaprodankyně a Moirain zabily navzájem, ji po návštěvě Tel'aran'rhiodu bolívala hlava, ačkoliv to nikdy nebylo moc vážné. A stejně, ještě doma ji Nyneiva naučila něco o bylinkách a jí se tady v Cairhienu podařilo najít pár těch správných. Spalníčkový kořen sice způsoboval ospalost - anebo možná, jak už byla unavená, ji mohl uspat na celé hodiny - ale odstraní pozůstatky hlavybolu.
Vyškrábala se na nohy, urovnala si propocenou noční košili a doťapala přes vrstvy koberců ke stojanu s umyvadlem, mísou vyřezanou z křišťálu, v níž nejspíš kdysi nějakému šlechtici podávali vinný punč. V každém případě se v ní udržela obyčejná voda stejně dobře jako v modře polévaném džbánu, voda, která vůbec nebyla studená, když si ošplíchávala obličej. Upřela pohled do svých očí v malém zrcátku s pozlaceným rámem, opřeném o tmavou stěnu stanu, a zruměněla."No, co sis myslela, že se stane?" zašeptala. Nebyla by to považovala za možné, ale její tvář v zrcadle zrudla ještě víc.
Byl to jen sen, ne jako Tel'aran'rhiod, kde to, co se vám stalo, bylo po probuzení stejně skutečné. Jenže ona si pamatovala všechno, jako kdyby to bylo skutečné. Měla dojem, že jí tváře snad rovnou začnou

hořet. Jen sen, a navíc Gawynův sen. Neměl právo nechávat si o ní takhle zdát.
"Všechno to byla jeho práce," řekla svému odrazu rozzlobeně. "Ne moje! Neměla jsem v tom žádnou volbu!" Lítostivě zavřela pusu. Snažit se dávat muži za vinu to, co se mu zdá. A mluvit se zrcadlem jako hloupá husa.
Zastavila se u stanové chlopně, aby vyhlédla ven. Její nízký stan stál na okraji aielského tábora. Šedé hradby Cairhienu se zvedaly asi o dvě míle dál na západ nad úplně holými kopci a mezi táborem a městem nebylo nic, jen ohořelá země tam, kde kdysi město obkružovalo Předbrání. Podle ostrého úhlu, pod nímž sluneční paprsky dopadaly na zem, slunce právě vykouklo nad obzor, ale mezi stany už se hemžili Aielové.
Dnes ráno nebude vstávat časně. Poté, co byla celou noc mimo své tělo - znovu jí zahořely líce. Světlo, to se bude do smrti červenat kvůli snu? Velmi se bála, že ano - poté by mohla spát až do odpoledne. Vůně vařené ovesné kaše nemohla soutěžit s těžkými víčky.
Unaveně se vrátila zpátky do pokrývek a zhroutila se, třela si spánky. Byla příliš unavená, aby si připravila spalníčkový kořen, ale potom si uvědomila, že je příliš utahaná, aby na tom záleželo. Tupá bolest vždycky asi po hodině ustoupila. Až se probudí, bude pryč.
Vzhledem k tomu, co se stalo, nebylo divu, že její sny byly plné Gawyna. Občas se jí opakoval jeden z jeho, ačkoliv samozřejmě nebyl úplně stejný. V jejích verzích se jisté trapné věci prostě nedály, nebo aspoň byly uhlazené. Gawyn trávil o hodně víc času recitováním básní a tím, že ji objímal, zatímco se dívali na východy a západy slunce. A taky nekoktal, když jí vyznával lásku. A byl tak švarný jako ve skutečnosti. Ostatní sny byly cele její. Něžné polibky trvající celou věčnost. On klečí a ona mu drží hlavu v dlaních. Některé sny vůbec nedávaly smysl. Dvakrát, těsně po sobě, se jí zdálo, že ho bere za ramena a snaží se ho otočit, aby se proti své vůli díval na opačnou stranu. Jednou jí drsně smetl ruce. Podruhé byla jaksi silnější než on. Tyhle dva sny se zmateně propojily. V dalším před ní začal zavírat dveře, a Egwain věděla, že jestli ta zužující se škvíra světla zmizí, ona zemře.
Sny se jí hrnuly hlavou, ne všechny byly o něm, a obvykle byly docela nepříjemné.
Přišel Perrin a zastavil se před ní, u nohou mu ležel vlk a na ramenou mu seděli jestřáb a sokol a zlobně se na sebe dívali přes jeho hlavu. On si je zdánlivě neuvědomoval a pořád odhazoval svou sekeru, až nakonec utekl a sekera za ním letěla vzduchem. Znovu Perrin. Otočil se od Cikána a utíkal, stále rychleji, ačkoliv na něj volala, aby se vrátil. Mat pronášel podivná slova, kterým téměř rozuměla - myslela si, že je to starý jazyk - a na ramena se mu snesli dva krkavci a zaryli mu drápy přes kabát do masa. Zřejmě si je neuvědomoval o nic víc než Perrin dravce, nicméně se mu tváří mihl vzdor a pak zachmuřené přijetí. V jiném ho žena s tváří zahalenou stínem zvala do ještě většího nebezpečí. Egwain nevěděla do jakého, jen že je skutečně obludné. Několik snů se týkalo Randa, ne všechny byly zlé, ale všechny byly zvláštní. Elain ho jednou rukou nutila pokleknout. Elain, Min a Aviendha kolem něj seděly v mlčenlivém kruhu a střídavě natahovaly ruku a dotýkaly se ho. Rand kráčel k hořící hoře a cosi mu křupalo pod nohama. Egwain se zavrtěla a zakňučela. Ty křupající věci byly zámky od věznice Temného a s každým jeho krokem se rozbíjely. Egwain to věděla. Nepotřebovala je vidět, aby to věděla.
Krmíce se jejím strachem byly sny stále horší a horší. Chytily ji ty dvě cizinky, které zahlédla v Tel'aran'rhiodu, a přitáhly ji před stůl plný žen v kápích, a když si je sundaly, jedna každá z nich byla Liandrin, černá sestra, jež ji chytila v Tearu. Jakási Seanchanka s tvrdou tváří jí podala stříbřitý náramek a obojek, spojené stříbřitým vodítkem, a'dam. Tehdy vykřikla. Seanchané ji kdysi uvázali na a'dam. Byla by raději zemřela, než by dovolila, aby se to stalo znovu. Rand tančil v ulicích Cairhienu a smál se, zatímco zapaloval domy a lidi blesky a ohněm, a s ním běželi další muži a vrhali jedinou sílu. Ta jeho strašná amnestie byla v Cairhienu vyhlášena, ale žádný muž se přece nemohl rozhodnout usměrňovat. Moudré ji chytily v Tel'aran'rhiodu a prodaly ji jako zvíře do zemí za Aielskou pustinou. Tohle dělávali Aielové Cairhieňanům, které našliv Pustině. Ocitla se mimo své tělo a dívala se, jak se jí roztéká tvář, jak jí puká lebka, a nejasně viděla postavy, které do ní píchají tvrdými klacky. Píchají do ní. Píchají...
Prudce se vymrštila, lapala po dechu, a Cowinda se posadila na paty vedle její postele, s hlavou skloněnou v kapuci bílého vlněného šatu.
"Odpusť mi, Aes Sedai. Jenom jsem tě chtěla probudit, abych přerušila tvůj noční půst."
"Nemuselas mi ale udělat díru do žeber," zabručela Egwain, ale okamžitě ji to zamrzelo.

Cowindě se v tmavomodrých očích mihlo podráždění, ale hned je potlačila, skryla je za gai'šainskou maskou poslušného přijetí daného stavu. Gai'šainové se zapřísáhli, že budou rok a den pokorně poslouchat a nedotknou se žádné zbraně, ať už se stane cokoliv, ať už dojde na hrubá slova, ránu, dokonce i na nůž do srdce. Ačkoliv pro Aiela bylo zabít gai'šaina stejné jako zabít dítě. Na to neexistovala žádná omluva. Pachatele by srazil vlastní bratr či sestra. Nicméně Egwain si byla jistá, že je to jen maska. Gai'šainové na ní umíněně pracovali, ale stále to byli Aielové, a méně pokorné lidi si Egwain snad ani neuměla představit. Dokonce i někdo takový jako Cowinda, která odmítla odložit bílou, když její rok a den skončil. Její odmítnutí bylo činem umíněné pýchy a vzdoru, stejně jako když muž odmítne ustoupit před deseti nepřáteli. Do takových spletí je dostalo aielské ji'e'toh.
To byl jeden z důvodů, proč se Egwain snažila dávat si pozor na to, jak s gai'šainy mluví, zvlášť s takovými, jako byla Cowinda. Neměli se jak bránit, aniž by přitom porušili vše, v co věřili. Na druhou stranu bývala Cowinda Děvou oštěpu, a byla by jí znovu, kdyby se někdy nechala přesvědčit, aby sundala bílé roucho. Odhlédnuto od síly, nejspíš by dokázala Egwain svázat do uzlu a ještě si přitom nabrousit oštěp.
"Já nechci žádnou snídani," řekla jí Egwain. "Prostě běž pryč a nechej mě spát."
"Žádnou snídani?" ozvala se Amys a náhrdelníky a náramky ze slonoviny, stříbra a zlata zachřestily, jak se sehnula a vstoupila do stanu. Nenosila prsteny - Aielové je nenosili - ale jinak měla dost šperků na tři ženy a ještě by přebylo. "Myslela jsem, že se ti aspoň chuť k jídlu zcela vrátila."
Za ní následovaly Bair a Melain, obě stejně obsypané klenoty. Každá byla z jiného kmene, ale ačkoliv se většina moudrých, které překročily Dračí stěnu, držela blízko svých klanů, stany měly postavené společně opodál. Tři ženy se usadily na poduškách jasných barev se střapci v nohou lůžka a upravily si tmavé loktuše, bez nichž zřejmě aielské ženy vůbec nevycházely. Tedy aspoň ty, co nepatřily k Far Dareis Mai. Amys měla stejně bílé vlasy jako Bair, avšak Baiřina babičkovská tvář byla rozrytá hlubokými vráskami, kdežto Amys vypadala kupodivu mladě, snad díky kontrastu mezi obličejem a vlasy. Tvrdila, že když byla malá, byla skoro stejně světlá.
Bair nebo Amys se obvykle ujaly vedení, avšak dneska promluvila první Melain, sluncovlasá a zelenooká. "Když přestaneš jíst, nemůžeš se uzdravit. Zvažovaly jsme, že tě necháme jít na příští schůzku s ostatními Aes Sedai - pokaždé se ptají, kdy přijdeš -"
"A pokaždé ze sebe udělají mokřiňanské hlupačky," pronesla Amys. Nebyla obvykle kyselá, ale Aes Sedai v Salidaru ji k tomu asi dohánějí. Možná to bylo jen tím, že se musely setkávat s Aes Sedai. Moudré se Aes Sedai vyhýbaly, zvláště moudré, které dokázaly usměrňovat, jako Amys a Melain. Kromě toho je netěšilo, že Aes Sedai nahradily na schůzkách Nyneivu a Elain. Egwain také ne. Měla podezření, že moudré měly pocit, že na ty dvě udělaly dojem s tím, jak je Tel'aran'rhiod nebezpečný. Podle útržků informací, které nyní ze schůzek vyslechla, na Aes Sedai naprosto žádný dojem neudělaly. Na Aes Sedai udělalo dojem jen máloco.
"Ale mohly bychom si to ještě promyslet," pokračovala Melain chladně. Do své nedávné svatby byla naježená jako kaktus, ale teď její vyrovnanost zřejmě narušilo máloco. "Nesmíš se vrátit do snu, dokud tvoje tělo nezíská zpátky svou sílu."
"Máš zarudlé oči," připojila se ustaraně Bair slabým hlasem, který ladil s její tváří. V mnoha směrech však byla z těch tří nejtvrdší. "Spalas špatně?"
"Jak by mohla jinak?" zeptala se Amys trochu nabručeně. "Třikrát jsem se jí v noci snažila nahlédnout do snů a nic jsem nenašla. Nikdo nemůže spát dobře, když nesní."
Egwain na chvíli úplně vyschlo v ústech. Jazyk se jí přilepil na patro. Musely ji kontrolovat právě tu jednu noc, kdy se do těla nevrátila už za pár hodin.
Melain se zamračila. Ne na Egwain, na Cowindu, která tu stále klečela se sklopenou hlavou. "U mého stanu je hromada písku," řekla téměř se svou starou rázností. "Prohledáš ji zrnko po zrnku, dokud nenajdeš to jedno červené zrnko. Jestli to nebude to, co hledám, budeš muset začít znovu. Teď běž."
Cowinda se jenom uklonila, až se čelem dotkla barevných koberců, a pak vyběhla. Melain se podívala na Egwain a mile se usmála. "Vypadáš nějak moc překvapeně. Když neudělá, co je správné, sama, tak ji nějak donutím rozhodnout se, aby to udělala. Jelikož tvrdí, že mi ještě slouží, mám ji pořád na starosti."
Bair pohodila hlavou, až se jí zhouply dlouhé vlasy. "Nebude to fungovat." Upravila si loktuši na

kostnatých ramenou. Egwain se potila jen v košili, a to slunce ještě pořádně nevyšlo, ale Aielové byli zvyklí na mnohem větší horko. "Tloukla jsem Jurika a Beiru, až mi umdlela ruka, ale pokaždé, když jsem jim řekla, aby sundali bílou, do západu slunce byli zpátky v těch šatech."
"Je to ohavnost," zamumlala Amys. "Od doby, co jsme vstoupili do mokřin, celá čtvrtina těch, kterým vypršela doba, se odmítla vrátit ke klanům. Pokřivili ji'e'toh mimo jeho smysl."
Byla to Randova práce. Všem odhalil, co předtím věděli pouze kmenoví náčelníci a moudré, totiž, že Aielové se kdysi odmítali dotknout zbraní a páchat násilí. Teď někteří věřili, že by správně měli být všichni gai'šainy. Jiní kvůli tomu odmítali přijmout Randa jako Car'a'carna a každý den jich několik odešlo připojit se k Shaidům do hor na severu. Někteří prostě odhodili zbraně a zmizeli. Nikdo nevěděl, co se s nimi stalo. Zasáhla je bezútěšnost, říkali Aielové. Nejzvláštnější na tom Egwain připadalo to, že žádný z Aielů, kromě Shaidů, z toho nevinil Randa. Rhuideanské proroctví říkalo, že Car'a'carn je odvede zpět a zničí je. Zpět k čemu, zřejmě nikdo nevěděl jistě, ale to, že je zničí, jaksi přijali stejně klidně, jako když se teď Cowinda pustila do úkolu, o němž věděla, že je beznadějný.
V té chvíli by Egwain bylo jedno, kdyby každý Aiel v Cairhienu oblékl bílý šat. Kdyby tyhle moudré jenom tušily, co má za lubem... Byla by se prokopávala stovkami hromad písku ochotně, ale myslela si, že by takové štěstí neměla. Její trest by byl mnohem horší. Kdysi Amys řekla, že jestli někdy neudělá přesně to, co se jí řekne - svět snů byl bez toho slibu příliš nebezpečný - Amys už ji nebude učit. Ostatní by nepochybně souhlasily. Tohle byl trest, jehož se bála. Lepší tisíc hromad písku pod pálícím sluncem.
"Netvař se tak otřeseně," uchechtla se Bair. "Amys se nezlobí na všechny mokřiňany, rozhodně ne na tebe, z tebe se stala dcera našich stanů. Zlobí se na tvé sestry Aes Sedai. Ta nazývaná Carlinya naznačila, že tě možná držíme proti tvé vůli."
"Naznačila?" Amys zvedla světlé obočí málem k vlasům. "Ta ženská řekla příliš mnoho!"
"A naučila se dávat si líp pozor na jazyk." Bair se smála a kolébala se na šarlatové podušce. "To se vsadím. Když jsme je opouštěly, ještě vřískala a snažila se dostat ty šarlatové fukničky ze šatů. Šarlatová fuknička," svěřila se Egwain, "připadá tak tupému oku, jako mají mokřiňani, jako červená zmije, ale není jedovatá. Když je ale někde zavřená, pěkně se svíjí."
Amys si odfrkla. "Zmizely by, kdyby si pomyslela, aby zmizely. Ta ženská se nic nenaučí. Aes Sedai, kterým jsme sloužili ve věku pověstí, rozhodně nemohli být takoví hlupáci." Mluvila ale obměkčeně.
Melain se řehtala docela otevřeně a Egwain se přistihla, že se taky hihňá. Některé aielské vtipy se prostě nedaly vysvětlit, ale tenhle ano. Egwain se s Carlinyou sešla jen třikrát, ale obraz té škrobené, ledově povýšené ženské, poskakující a snažící se dostat ze šatů hady - měla co dělat, aby se nezačala smát nahlas.
"Aspoň že smysl pro humor máš v pořádku," řekla Melain. "Ta bolest hlavy se nevrátila?"
"Hlavu mám v pořádku," zalhala Egwain a Bair kývla.
"Dobrá. Dělaly jsme si starosti, když neustupovala. Pokud ještě chvíli nebudeš vstupovat do snu, neměla by se objevit. Neboj se, že potom budeš trpět škodlivými účinky. Tělo používá bolest, aby nám řeklo, že máme odpočívat."
Teď se Egwain málem znovu zasmála, jenže ne vesele. Aielové ignorovali rozšklebené rány a zlomené kosti, protože se jimi v té chvíli nemohli nechat obtěžovat. "Jak dlouho ještě musím zůstat mimo?" zeptala se. Hrozně nerada jim lhala, ale ještě míň ráda měla nicnedělání. Prvních deset dní poté, co ji Lanfear zasáhla, ať už to bylo cokoliv, bylo hodně zlých. Tehdy dokonce ani nedokázala myslet, aniž by se jí málem rozskočila hlava. Když pak mohla myslet, to, co její matka nazývala "svrbění rukou ze zahálky", jizahnalo do Tel'aran'rhiodu za zády moudrých. Při odpočívání člověk nic nezjistí. "Příští schůzka, říkalas?"
"Možná," odtušila Melain s pokrčením ramen. "Uvidíme. Ale musíš jíst. Jestli nemáš chuť k jídlu, není něco v pořádku a my nevíme co."
"Ale, já můžu jíst." Kaše vařená venku voněla dobře. "Asi jsem jenom byla líná." Vstát bez toho, aby sebou cukala, jí dalo práci. Její hlavě se ještě nelíbilo, když se s ní hýbalo. "Včera v noci mě napadlo pár dalších otázek."
Melain pobaveně vyvrátila oči. "Od té doby, co jsi zraněná, se ptáš na pět věcí za každou jednu, na kterou ses zeptala předtím."

Jelikož se snažila na některé věci přijít sama. Tohle samozřejmě nemohla říci nahlas, a tak jenom z jedné z malých truhlic, stojících u stanové stěny, vylovila čistou spodničku a převlékla se z propoceného oděvu.
"Otázky jsou dobré," řekla Bair. "Ptej se."
Egwain slova volila opatrně. Dál si oblékala, nedbale, stejný bílý živůtek z algode a nabíranou vlněnou sukni, jaké nosily moudré. "Je možné, aby vás to vtáhlo do něčího snu proti vaší vůli?"
"Ovšemže ne," řekla Amys, "pokud nejsi při doteku na obě ruce levá."
Ale přes ni vyhrkla Bair: "Ne, pokud v tom nejsou silné city. Když se snažíš dívat do snu někoho, kdo tě miluje nebo nenávidí, může tě to vtáhnout. Nebo když ty miluješ nebo nenávidíš jeho. Kvůli tomu poslednímu se neodvažujeme sledovat Sevanniny sny, dokonce ani nemluvíme se shaidskými moudrými v jejich snech." Egwain pořád překvapovalo, že tyhle ženy, ale i ostatní moudré, všechny chodily na návštěvy a mluvily se shaidskými moudrými. Moudré měly stát nad krevními mstami a boji, ale ona si myslela, že když se postavili proti Car'a'carnovi a přísahali, že ho zabijí, dostali se Shaidové mimo.
"Opustit sen někoho, kdo tě nenávidí nebo miluje," dokončila Bair, „je jako snažit se vyšplhat z hluboké jámy s holými stěnami."
"Tak je to." Amys asi náhle zase získala svůj smysl pro humor a vrhla po Melain úkosem pohled. "Proto žádná chodící ve snu nikdy neudělá tu chybu, aby se snažila sledovat sny svého manžela." Melain se na ni upřeně dívala a potemněla jí tvář. "Teda rozhodně tu chybu neudělá dvakrát," dodala Amys.
Bair se zazubila, až se jí prohloubily vrásky na tvářích, a důrazně se na Melain nedívala. "Může to být docela šok, zvlášť když se na tebe zlobí. Když, abych tak vybrala namátkou nějaký příklad, ho od tebe odvede ji'e'toh, a ty, jako nějaká hloupá malá holka, jsi tak blbá, abys mu řekla, že jestli tě miluje, tak neodejde."
"Tohle už se zdaleka netýká její otázky," vyjela škrobeně Melain s karmínovou tváří. Bair se hlasitě řehtala.
Egwain potlačila zvědavost a veselí. Mluvila co nejlhostejněji. "Co když se nesnažíš nahlídnout dovnitř?"
Melain se na ni vděčně podívala a Egwain pocítila píchnutí viny. Avšak ne dost silné, aby se později nevyptala na celý příběh. Cokoliv, co přimělo Melain se začervenat, muselo být šprýmovné.
"Slyšela jsem o něčem takovém," podotkla Bair, "když jsem byla mladá a zrovna jsem se začínala učit. Cvičila mě Mora, moudrá z Držby Colrada, a říkala, že když jsou city hodně silné, láska nebo nenávist jsou tak velké, že už nezbývá místo pro nic jiného, mohlo by tě to vtáhnout už jenom tehdy, když si uvědomíš sen toho druhého."
"Já jsem o něčem takovém ještě nikdy neslyšela," řekla Melain. Amys se jenom tvářila pochybovačně.
"Já taky ne, jenom od Mory," řekla jim Bair, "ale byla to pozoruhodná žena. Povídalo se, že když zemřela na kousnutí krevozmije, bylo jí skoro tři sta let, ale přesto nevypadala o nic starší než vy. Já byla teprve malá holka, ale dobře se na ni pamatuju. Znala spoustu věcí a dokázala silně usměrňovat. Ze všech kmenů přicházely moudré, aby se od ní učily. Myslím, že láska tak velká, nebo nenávist, je velmi vzácná, ale ona tvrdila, že jí se to stalo dvakrát, jednou s prvním mužem, za něhož se provdala, a podruhé se soupeřkou o zájem svého třetího manžela."
"Tři sta?" vyjekla Egwain se zpola zašněrovanou měkkou botou. Dokonce ani Aes Sedai nemohly žít tak dlouho.
"Řekla jsem, že se to povídalo," odpověděla Bair s úsměvem. "Některé ženy stárnou pomaleji než jiné, jako tady Amys, a když je to žena jako Mora, rodí se příběhy. Jednou vám budu vyprávět příběh o tom, jak Mora pohnula horou. Prý, přinejmenším."
"Jindy?" řekla Melain až příliš zdvořile. Očividně pořád trpěla tím, co se jí stalo v Baelově snu, a též kvůli tomu, že to vědí ostatní. "Slyšela jsem všechny příběhy o Moře, když jsem byla malá. Myslím, že je znám všechny nazpaměť. Jestli se Egwain někdy doobléká, musíme dohlédnout na to, aby se nakrmila." Lesk v zelených očích prozrazoval, že hodlá sledovat, jak polyká každé sousto. Podezření, že s Egwaininým zdravím není všechno v pořádku, očividně nebylo rozehnáno. "A odpovědět na její ostatní otázky."
Egwain zoufale pátrala po další. Obvykle měla otázek přehršel, ale po nočních událostech jí zůstala jenom jedna. Když to nechá tak, mohly by začít přemítat, jestli ji napadla, protože se vyplížila špehovat něčí sny. Další otázka. Ne o svých vlastních podivných snech. Některé z nich nejspíš měly nějaký

význam, pokud by na něj dokázala přijít. Anaiya ale tvrdila, že Egwain je snílek, že je schopná věštit budoucí události, a tyto tři ženy si myslely, že je to možné, jenže tvrdily, že se to musí naučit z nitra. Kromě toho si nebyla jistá, jestli chce své sny probírat s někým cizím. Tyhle ženy již tak věděly víc, než se jí líbilo, o tom, co se jí děje v hlavě. "Ehm... a co chodící ve snu, které nejsou moudré? Totiž, vídáte v Tel'aran'rhiodu i jiný ženy?"
"Občas," připustila Amys, "ale ne často. Bez průvodkyně, která by ji to naučila, si žena nemusí uvědomit, že dělá víc, než že má živé sny."
"A taky, samozřejmě," dodala Bair, "když je tak neznalá, sen ji může docela dobře zabít dřív, než se to naučí..."
Bezpečně daleko od nebezpečného tématu se Egwain uvolnila. Dostala víc odpovědí, než mohla doufat. Už věděla, že miluje Gawyna - Takže jsi to věděla, co? šeptl jí v hlavě hlas. Bylas ochotná to připustit? - a jeho sny rozhodně ukazovaly na to, že on miluje ji. Ačkoliv, samozřejmě, když mohli muži říkat věci, které nemysleli vážně, když byli vzhůru, nejspíš si o nich taky mohli nechat zdát. Ale když jí moudré potvrdily, že ji miluje tak silně, aby to přemohlo všechno, co ona...
Ne. S tím se bude muset vypořádat později. Neměla dokonce ani ponětí, kde ve světě je. Důležité teď ale bylo, že znala nebezpečí. Příště bude schopná Gawynovy sny poznat a vyhnout se jim. Jestli opravdu chceš, šeptl ten tichý hlásek. Doufala, že moudré berou to, jak jí do tváří stoupá barva, za zdravý ruměnec. Přála si vědět, co znamenají její vlastní sny. Pokud něco znamenaly.
* * *
Elain se zíváním vylezla na kamenný pilíř, aby viděla nad hlavy davu. V Salidaru dnes nebyli žádní vojáci, ale v ulicích se tlačili lidé a vykláněli se z oken, čekali v zakřiknutém tichu a všichni zírali na Menší věž. Šoupání nohou a občasné zakašlání kvůli stoupajícímu prachu byly jediné zvuky. Přes časné ranní horko se lidé téměř nehýbali, jen někteří se ovívali vějíři či klobouky, aby trochu pohnuli vzduchem.
Leana stála v mezeře mezi dvěma domy s doškovými střechami na paži vysokého muže s tvrdou tváří, kterého Elain ještě nikdy neviděla. Skutečně na jeho paži. Nepochybně to byl jeden z Leaniných agentů. Většina špehů Aes Sedai byly ženy, ale všichni Leanini byli zjevně muži. Většinou je držela mimo dohled, ale Elain si jednou či dvakrát všimla, jak kohosi poplácává po tváři a usmívá se do páru cizích očí. Neměla tušení, jak to Leana dělá. Elain si byla jistá, že kdyby zkusila některý z těch domanských triků, dotyčný chlapík by si myslel, že mu slíbila mnohem víc, než slíbit hodlala, ale tihle muži od Leany vzali poplácání a úsměv a už klusali pryč, jako by jim dala truhlu zlata.
Jinde v davu Elain zahlédla Birgitte, která se od ní dnes ráno moudře držela dál. Pro změnu nebyla nikde v dohledu ta strašná Areina. Noc byla samý zmatek a chaos a Elain se dostala do postele, až už obloha začínala světlat a šednout. Pravdu díc by se tam nedostala vůbec, kdyby Birgitte neřekla Ashmanaille, že podle ní Elain vypadá nejistá. Samozřejmě to vůbec nebyla otázka toho, jak doopravdy vypadala, pouto strážce bylo obousměrné. Tak co jestli byla trochu unavená? Bylo zapotřebí udělat ještě spoustu práce, a ona pořád dokázala usměrňovat silněji než polovina Aes Sedai v Salidaru. To pouto jí prozradilo, že Birgitte ještě spát nešla, ona ne! Elain poslaly do postele jako novicku, zatímco Birgitte celou noc nosila zraněné a odklízela trosky!
Pohledem se přesvědčila, že Leana je již sama, tlačila se davem, aby si našla místo s dobrým výhledem. Po tom dlouhánovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu.
K Elain vyšplhala zívající Nyneiva se zarudlýma očima a zlobně se zamračila na dřevorubce v kožené vestě, který by se tam byl dostal před ní, ale před jejím pohledem couvl. Mumlaje si cosi se chlapík stáhl zpátky do davu. Elain si přála, aby to Nyneiva nedělala. Aby nezívala, ne aby se nemračila. Jí samé zapraskaly klouby, jak zívla, než se stačila zarazit. Birgitte možná měla omluvu - možná, malou - ale Nyneiva ne. Theodrin přece nemohla čekat, že zůstane poslední noc vzhůru, a Elain slyšela Anaiyu, jak jí sama říká, aby šla do postele, a přesto, když se Elain vrátila, Nyneiva balancovala na stoličce, která teď měla jednu nohu nakřivo, každé dvě minuty jí spadla hlava a mumlala cosi o tom, že Theodrin ukáže, že ukáže všem.
Přes náramek a'damu se k Elain dostal strach, ale něco, co také mohlo být pobavení. Moghedien strávila včerejší noc schovaná pod postelí, nedotčená, a díky tomu, že byla dobře schovaná, nemusela zvednout ani klacek při uklízení. Jakmile zmatek utichl, dobře se vyspala. Zdálo se, že staré úsloví o Temného

štěstí občas platí.
Nyneiva znovu zazívala a Elain od ní odtrhla oči. I tak si musela nacpat do pusy pěst v nepříliš úspěšném pokusu vyhnout se tomutéž. Šoupání nohou a kašlání začaly znít netrpělivě.
Přísedící byly stále v Menší věži s Tarnou, ale grošovaný valach červené sestry stál na ulici před bývalým hostincem a tucet strážců držel za uzdu své oře, a pohled na jejich barvoměnivé pláště byl dost nepříjemný. Čestná garda na první míle Tarniny cesty zpátky do Tar Valonu. Dav čekal víc než jen odjezd věžového posla, ačkoliv většina lidí vypadala stejně strhané, jako se Elain cítila.
"Myslela by sis, že je... je..." Nyneiva zakryla rukou další zívnutí.
"Ále, krev a popel," zamumlala Elain, nebo se o to aspoň pokusila. Všechno za "ále" znělo jako přiškrcené chrčení přes pěst nacpanou do pusy. Lini říkala, že takové poznámky jsou známkou pomalé mysli a duševní tuposti - těsně předtím, než vám vypláchla pusu - ale občas nic jiného nedokázalo vyjádřit vaše pocity tak málo slovy. Byla by řekla víc, jen neměla šanci.
"Proč jí nedají rovnou průvod?" zavrčela Nyneiva. "Nechápu, proč musejí kvůli téhle ženské dělat takový bengál." A znovu zívla. Znovu!
"Poněvadž je to Aes Sedai, ospalče," ozvala se Siuan, která se k nim mezitím připojila. "Dva ospalci," dodala a mrkla na Elain. "Jestli v tom budete pokračovat, chytíte střevle." Elain prudce zavřela pusu a vrhla po té ženské svůj nechladnější pohled. Jako obvykle po ní sklouzl jako déšť po glazovaných střešních taškách.
"Tarna je Aes Sedai, děvčata," pokračovala Siuan a vyhlížela k čekajícím koním. Nebo její pozornost možná přilákal čistý vůz, který přitáhli před kamennou budovu. "Aes Sedai je Aes Sedai a to nic nezmění." Nyneiva se na ni podívala, jenže Siuan si toho nevšimla.
Elain byla ráda, že Nyneiva udržela jazyk za zuby. Odpověď, jež byla nasnadě, by byla hodně bolestná.
"Jaké jsou oběti ze včerejší noci?"
Siuan odpověděla, aniž by odtrhla zrak od místa, kde se objeví Tarna. "Sedm mrtvých tady ve vesnici. Skoro stovka pak ve vojenských táborech. Všechny ty meče a sekery a tak se povalovaly kolem a nebyl tam nikdo, kdo by je usměrnil na místo. Jsou tam teď sestry a léčí."
"Urozený pán Gareth?" zeptala se Elain trošku nervózně. Ten muž se k ní sice choval chladně, ale pro dítě měl hřejivý úsměv a kapsu, ve které vždycky byla tvrdá cukrátka.
Siuan si odfrkla tak silně, až se po ní hned několik lidí ohlédlo. "Tenhleten," zamumlala. "I perutín by si na tom chlapovi vylámal zuby."
"Zřejmě máš dneska po ránu skvělou náladu," ucedila Nyneiva. "Konečně jsi zjistila, jaká je zpráva Věže? Gareth Bryne tě požádal, aby ses za něj provdala? Někdo umřel a nechal ti -"
Elain se snažila nedívat na Nyneivu. I při zvuku zívnutí jí zapraskalo v čelistních kloubech.
Siuan na Nyneivu vrhla ledový pohled, ale Nyneiva ho pro jednou opětovala stejně chladně, byť jí trochu slzely oči.
"Jestli jsi něco zjistila," přerušila je Elain, jinak by na sebe civěly až do omrzení, "tak nám to řekni."
"Ženská, která tvrdí, že je Aes Sedai, i když jí není," zamumlala Siuan, jako by nahlas říkala jenom nějakou nedbalou myšlenku, "je po krk ve vřící vodě, to teda ano, ale když tvrdí, že je z jistého adžah, to adžah si ji zavolá první. Pověděla vám někdy Myrelle o té ženské, kterou v Chachinu chytla, když tvrdila, že je zelená? Byla to bývalá mladší novicka, které se nepodařilo projít zkouškami na přijatou. Zeptejte se jí někdy, až bude mít tak hodinku, dvě. Tak dlouho jí potrvá, než vám to vypoví. Ta hloupá holka si nejspíš přála, aby ji utišily, než s ní Myrelle skončila, utišily a ještě jí usekly hlavu."
Z nějakého důvodu neměla její hrozba na Nyneivu o nic větší účinek než zamračený pohled, dokonce se ani nezachvěla. Možná na to byly obě příliš utahané. "Pověz mi, co víš," řekla Elain tiše, "nebo příště, až budeme samy, tě naučím sedět zpříma, a jestli budeš chtít, můžeš si běžet stěžovat za Sheriam." Siuan přimhouřila oči a Elain náhle vyjekla a přitiskla si ruku na hýždi.
Siuan odtáhla ruku, jak ji štípla, aniž musela hledat vhodné místo. "Já hrozby moc nesnáším, děvče. Víš stejně dobře jako já, co řekla Elaida. Vidělas to dřív než kdo jiný tady."
"Vraťte se, vše je odpuštěno?" řekla Nyneiva nevěřícně.
"Více méně. S nákladem rybích vnitřností ohledně toho, jak Věž musí být jednotná nyní víc než kdy předtím, a trochou kluzkých úhořů ohledně toho, jak se nemusí bát žádná kromě těch, co ‚se zapletly

přímo do skutečné vzpoury'. Světlo samo ví, co to znamená. Já teda ne."
"Proč to udržují v tajnosti?" chtěla vědět Elain. "Nemůžou si přece myslet, že se k Elaidě někdo vrátí. Stačí jenom, aby předvedly Logaina." Siuan neříkala nic, jen se zamračila na čekající strážce.
"Pořád nechápu, proč žádají víc a víc času," zamumlala Nyneiva. "Vědí, co musejí udělat." Siuan mlčela, avšak Nyneiva pomalu zvedla obočí. "Tys jejich odpověď neznala."
"Znám ji teď." Siuan mluvila dost úsečně a potichu dodala něco o "hlupačkách s měkkými koleny". Elain v duchu souhlasila.
Náhle se přední dveře bývalého hostince otevřely. Ven vyšlo půl tuctu přísedících se šátky s třásněmi, jedna za každé adžah, potom Tarna a za ní zbytek. Jestli lidé čekali nějaký obřad, dostalo se jim ošklivého zklamání. Tarna vyšplhala do sedla, pomalu přelétla pohledem přísedící a s nečitelným výrazem mrkla po davu. Pak pobídla grošáka do kroku. Strážci okolo ní se pohnuli také. Když diváci ustupovali z cesty, ozvalo se ustarané bzučení, trochu jako v podrážděném včelíně.
Mumlání trvalo, dokud Tarna nezmizela z dohledu, z vesnice. Pak na vůz vyšplhala Romanda a uhladila si volně uvázaný šátek se žlutými třásněmi. Rozhostilo se naprosté ticho. Podle tradice ohlašovala usnesení sněmovny nejstarší přísedící. Romanda se samozřejmě nepohybovala jako stará žena a tvář měla stejně bezvěkou jako ostatní, ale již pouhé šedé pramínky ve vlasech znamenaly u Aes Sedai značné stáří, a ona měla drdol na šíji celý šedivý. Elain napadlo, jak stará ve skutečnosti asi je, ale zeptat se Aes Sedai na její věk byla ta největší možná hrubost.
Romanda spletla prosté prameny vzduchu, aby se její vysoký soprán donesl ke všem. Elain měla dojem, jako by té ženě stála tváří v tvář. "V posledních několika dnech si mnozí z vás dělali starosti, ale bylo to zbytečné. Kdyby nebyla Tarna Sedai přišla k nám, byly bychom my vyslaly posly do Bílé věže samy. Koneckonců se těžko dá říct, že se tu skrýváme." Odmlčela se, aby měl dav čas se zasmát, jenže lidé na ni jenom civěli a ona si upravila šátek. "Naše cíle tady se nezměnily. Hledáme pravdu a spravedlnost, chceme dělat to, co je správné."
"Správný pro koho?" zamumlala Nyneiva.
"...a v tom nepolevíme a nezklameme. Jděte si po své práci a buďte ujištěni, že zůstanete pod ochranou našich rukou, teď i po našem jistém návratu na místa v Bílé věži, jež nám náležejí. Světlo sviť na vás na všechny. Světlo sviť na nás na všechny."
Opět se ozvalo mumlání a dav se začal pomalu rozcházet, když Romanda slezla na zem. Siuan jako by měla tvář vyřezanou z kamene. Rty tiskla tak, až je měla úplně bezkrevné. Elain se chtěla na něco zeptat, ale Nyneiva seskočila z pilíře a začala se tlačit k tříposchoďové kamenné budově. Elain ji rychle následovala. Včera v noci byla Nyneiva připravená bez ohlížení na následky vyrukovat se vším, co zjistily. Bude třeba to předložit opatrně, jestli to mělo alespoň trochu ovlivnit sněmovnu. A rozhodně to vypadalo, že sněmovna ovlivnit potřebuje. Romandino prohlášení byl náklad ničeho. Siuan tedy rozhodně rozčílilo.
Elain se protlačila mezi dvěma statnými chlapíky, kteří se zlostně mračili Nyneivě na záda - ona jim šlápla na prsty, aby se dostala dál - ohlédla se přes rameno a zachytila Siuan, která ji a Nyneivu pozorovala. Jenom na chviličku, jakmile si žena uvědomila, že si jí Elain všimla, předstírala, že v davu zahlédla někoho jiného, a seskočila, jako by šla za ním. Elain zamračeně spěchala dál. Byla Siuan rozčilená, nebo ne? Kolik ze svého podráždění a nevědomosti jenom předstírala? Nyneivin nápad, že utečou do Caemlynu - Elain si nebyla jistá, jestli se ho už vzdala - byl velmi hloupý, ona sama však hleděla směrem k Ebú Daru, k tomu, že udělá něco skutečně užitečného. Všechna ta tajemství a podezření bylasvrbící místo, které si nemohla poškrábat. Kdyby jen Nyneiva nešlápla přímo na ně.
Nyneivu dohonila ve chvíli, kdy druhá žena dohnala Sheriam kousek od vozu, z něhož promlouvala Romanda. Byla tam i Morvrin a Carlinya, všechny tři měly své šátky. Všechny Aes Sedai dnes ráno nosily šátky. Carlinyiny krátké vlasy vypadaly jako čapka tmavých kudrn a byly jedinou známkou pohromy, která se udála v Tel'aran'rhiodu.
"Potřebujeme si s váma promluvit někde o samotě," řekla Nyneiva Sheriam. "V soukromí."
Elain si povzdechla. Nebyl to právě nejlepší začátek, ale nejhorší taky ne.
Sheriam se na ně chvíli dívala, pak se otočila k Morvrin a Carlinye a řekla: "Tak dobrá. Uvnitř."
Když se otočily, stála mezi nimi a dveřmi Romanda, pevným způsobem pohledná tmavooká žena se

šátkem se žlutými třásněmi, samý kvítek a liána, až na plamen Tar Valonu vysoko mezi lopatkami. Nevšímajíc si Nyneivy, usmála se hřejivě na Elain jedním z těch úsměvů, které začala Elain od Aes Sedai očekávat a děsit se jich. Na Sheriam, Carlinyu a Morvrin se však podívala úplně jinak. Bezvýrazně na ně civěla se vztyčenou hlavou, dokud nepředvedly lehké pukrle a nezamumlaly: "S tvým dovolením, sestro." Teprve tehdy ustoupila stranou, a dokonce i pak si hlasitě odfrkla.

Obyčejní lidé kolem si samozřejmě ničeho nevšimli, ale Elain zachytila útržky z řečí mezi Aes Sedai o Sheriam a její malé radě. Některé si myslely, že dohlíží pouze na každodenní běh Salidaru, aby měla sněmovna volné ruce pro důležitější záležitosti. Některé věděly, že tyto ženy mají vliv ve sněmovně, ale nakolik, to se lišilo podle té, která zrovna mluvila. Romanda byla jednou z těch, které věřily, že už tak je příliš velký. Horší bylo, že mezi sebou měly dvě modré a žádnou žlutou. Elain na sobě cítila její oči, jak ji sledují, když procházela dveřmi.

Sheriam je zavedla do jedné soukromé komnaty za bývalým výčepem s červotočem prožraným deštěním a stolem, posetým papíry, u stěny. Když je Nyneiva požádala, aby postavily ochranu proti odposlouchávání, zvedla obočí, ale bez řečí spletla ochranu kolem celé místnosti. Elain si vzpomněla na Nyneivinu výpravu a zkontrolovala obě okna, jestli jsou dobře zavřená.

"Nečekám nic menšího než zprávu o tom, že Rand al'Thor je na cestě sem," prohodila Morvrin suše.

Druhé dvě Aes Sedai si vyměnily rychlý pohled. Elain potlačila pobouření. Ony si skutečně myslely, že s Nyneivou mají nějaká tajemství týkající se Randa. Ony a ty jejich tajnosti!

"To ne," řekla Nyneiva, "ale něco stejně důležitýho, i když jiným způsobem." A poté vysypala historku o jejich cestě do Ebú Daru a o tom, jak našly mísu - ter'angrial. Ne v tom správném pořadí a nezmínila se o Věži, ale byly tam všechny důležité body.

"Jsi si jistá, že ta mísa je ter'angrial?" zeptala se Sheriam, když Nyneivě došla slova. "Dokáže ovlivnit počasí?"

"Ano, Aes Sedai," odpověděla Elain prostě. Prostá odpověď byla nejlepší. Morvrin zavrčela. Ta ženská pochybovala o všem.

Sheriam kývla a posunula si šátek. "Tak to jste si vedly dobře. Pošleme dopis Merilille." Merilille Caendevin byla šedá sestra, kterou poslaly, aby přesvědčila královnu v Ebú Daru, že má podporovat Věž. "Budeme od vás potřebovat všechny podrobnosti."

"Ona ji nikdy nenajde," vybuchla Nyneiva dřív, než Elain stačila aspoň otevřít ústa. "Já s Elain to dokážem." Pohledy Aes Sedai ochladly.

"Nejspíš to pro ni bude nemožné," pospíšila si Elain. "My jsme viděly, kde ta mísa je, a bude to těžké i pro nás. Ale my aspoň víme, co hledáme. Popsat to v dopise prostě nebude stejné."

"Ebú Dar není místo pro přijaté," prohlásila Carlinya chladně.

Morvrinin tón byl o trošičku laskavější, i když pořád bručela. "Musíme všechny dělat to, co nejlépe umíme, dítě. Myslíš si, že Edesina, Afara nebo Guisin chtěly jít do Tarabonu? Co můžou dělat, aby přinesly té neklidné zemi řád? Musíme to ale zkusit, a tak ony šly. Kiruna a Bera jsou nejspíš v téhle chvíli v Páteři světa a hledají Randa al'Thora v Aielské pustině, protože jsme si myslely - jenom myslely - když jsme je tam posílaly, že by mohl být tam. To, že jsme měly tenkrát pravdu, ještě neznamená, že je jejich cesta teď méně marná, když zatím vyšel z Pustiny. Všechny děláme, co můžeme a co musíme. Vy dvě jste přijaté. Přijaté neutíkají do Ebú Daru ani nikam jinam. Co vy dvě můžete a musíte, je zůstat tady a studovat. I kdybyste byly hotové sestry, stejně bych vás podržela tady. Nikdo nepřišel s takovými objevy jako vy dvě, s tolika za tak krátkou dobu, za posledních sto let."

Jelikož Nyneiva byla Nyneiva, nevšímala si toho, co nechtěla slyšet, a soustředila se na Carlinyu. "Vedly jsme si dobře i samy, díky. Pochybuju, že v Ebú Daru to může být tak hrozný jako v Tanchiku."

Elain si nemyslela, že by si uvědomovala, že si může každou chvíli vytrhnout cop i s kořínky. Copak se Nyneiva nikdy nenaučí, že obyčejná zdvořilost občas dosáhne toho, co by upřímnost určitě prohrála?

"Chápu vaše starosti, Aes Sedai," pravila Elain, "ale ačkoliv to možná zní neskromně, pravdou je, že mám lepší oprávnění vyhledat ten ter'angrial než kdokoliv jiný zde v Salidaru. A Nyneiva a já víme lépe, kde hledat, než bychom mohly vyjádřit na papíře. Jestli nás pošlete k Merilille Sedai, pod jejím vedením ho určitě dokážeme brzy najít. Pár dní do Ebú Daru na člunu a pár dní zpátky, pár dní pod dohledem Merilille Sedai v Ebú Daru." Dalo jí práci, aby se zhluboka nenadechla. "Mezitím můžete poslat zprávu

některému ze Siuaniných zvědů do Caemlynu, aby tam byla, až tam dorazí Merana Sedai a poselstvo."
"Proč bychom to, pod Světlem, měly dělat?" zavrčela Morvrin.
"Myslím, že vám to Nyneiva řekla. Nejsem si jistá, ale myslím, že ta mísa potřebuje i mužské usměrňování, aby fungovala."
To samozřejmě vyvolalo menší rozruch. - Carlinya zalapala po dechu, Morvrin si cosi bručela pro sebe a Sheriam skutečně spadla brada. Nyneiva otevřela pusu taky, ale jen na chviličku. Elain si byla jistá, že se vzpamatovala dřív, než si toho ostatní všimly. Byly totiž příliš ohromené, aby si něčeho moc všímaly. Skutečností bylo, že to byla lež, čistá a prostá. Prosté, to byl klíč. Údajně největších úspěchů ve věku pověstí bylo dosaženo tehdy, když muži a ženy usměrňovali společně, pravděpodobně v propojení. Nejspíš tenkrát skutečně existovaly ter'angrialy, které k práci potřebovaly i muže. V každém případě, jestli ona nedokáže přimět tu mísu k práci sama, rozhodně to nedokáže nikdo jiný v Salidaru. Možná až na Nyneivu. Jestli k tomu bude potřeba Rand, nemohly pominout příležitost udělat něco s počasím, a než "objeví", že mísu zvládne kruh žen, Aes Sedai v Salidaru budou příliš pevně připoutány k Randovi, aby se mohly odtrhnout.
"To je všechno hezké," prohlásila Sheriam nakonec, "ale nemění to nic na faktu, že jste přijaté. Pošleme dopis Merilille. Trochu se mluvilo o vás dvou -"
"Mluvilo," vyštěkla poněkud nakvašeně Nyneiva. "To je všechno, co děláte, vy i sněmovna! Já s Elain dokážeme najít ten ter'angrial, ale vy radši kdákáte jako ty nejhloupější slepice." Slova se z ní hrnula jedno přes druhé. Tahala se za cop tak, až Elain skutečně zpola čekala, že si ho vyrve. "Sedíte tu a doufáte, že se Tom a Juilin a ostatní vrátí a řeknou vám, že po nás bělokabátníci neskočí jako zmije po žábě, když by mohli přijít s bělokabátníkama za patami. Sedíte tu a šťouráte do problémů s Elaidou, místo abyste udělaly, co jste řekly, že uděláte, a tápete i s Randem. Víte vůbec, jak si s ním zatím stojíte? Víte to, s tím vaším poselstvem, co je na cestě do Caemlynu? Víte, proč tu sedíte a žvaníte? Já jo! Bojíte se. Bojíte se rozdělený Věže, bojíte se Randa, Zaprodanců, černých adžah. Včera v noci Anaiye uklouzlo, že jste měly plán pro případ, že by vás napadl některej ze Zaprodanců. Všechny ty propojený kruhy přímo na bublině zla - už tomu aspoň věříte? - ale všechny špatně poskládaný, a ve většině bylo víc novicek než Aes Sedai. Protože to jenom pár Aes Sedai vědělo dopředu. Myslíte si, že černý adžah jsou přímo tady v Salidaru. Bály jste se, že by se váš plán mohl dostat k Sammaelovi nebo některýmu z ostatních. Vždyť nevěříte ani jedna druhý. Nevěříte nikomu! Proto nás nepošlete do Ebú Daru? Myslíte si, že my jsme černý adžah nebo že utečem k Randovi nebo... nebo...!" Odmlčela se v zuřivém plivání, lapajíc po dechu. Během celé své tirády se málem ani pořádně nenadechla.
Elaininým prvním instinktem bylo to nějak uhladit, ačkoliv jak, byla otázka, na niž neznala odpověď. Snazší by bylo uhladit horské pohoří. Ale Aes Sedai ji přiměly zapomenout dělat si starosti, jestli se snad Nyneivě podařilo všechno rozbít. Ty bezvýrazné tváře, ty oči, jež jako by viděly skrz kámen, neměly prozrazovat nic, vůbec nic. Jí však cosi prozradily. Tohle nebyl ten chladný hněv, který tam měl být, když byl někdo natolik hloupý, aby vztekle řval na Aes Sedai. Tenhle měl jenom cosi zakrýt, a jediné, co zakrýval, byla pravda, pravda, kterou si ani samy před sebou nechtěly přiznat. Ony se bály.
"Už jsi skončila?" zeptala se Carlinya hlasem, který by uměl zmrazit slunce na obloze.
* * *
Elain kýchla a udeřila se hlavou o převrácený kotel. Do nosu jí stoupl pach připálené polévky. Dopolední slunce vyhřálo vnitřek velkého kotle, až měla dojem, že ještě stojí nad ohněm. Kapal z ní pot. Ne, přímo tekl proudem. Elain pustila pemzu, opřela se o paty a zamračila se na ženu vedle sebe. Nebo spíš na půlku ženy, která trčela z trochu menšího kotle ležícího na boku. Šťouchla Nyneivu do boku a ponuře se usmála, když následovala rána, jak se druhá žena praštila hlavou o železo a vyjekla. Nyneiva vycouvala s hrozivým výrazem, který vůbec neztlumilo zívnutí, jež potlačila zamazanou rukou. Elain jí nedala šanci promluvit.
"Muselas to všechno zkazit, viď? Nemohla ses na pět minut ovládnout. Měly jsme všechno v rukou a tys nás musela kopnout do kotníků."
"Ony by nás do Ebú Daru stejně nepustily," zabručela Nyneiva. "A všechno to kopání do kotníků jsem neobstarávala sama." Zvedla bradu tím svým směšným způsobem, takže se musela koukat hodně dolů, aby Elain vůbec viděla. "Aes Sedai ovládají svůj strach," řekla tónem, který by možná platil, kdybyste

hubovali opilého povaleče, co by vám vrazil do koně, "nedovolí, aby on ovládal je. Veďte, a my vás budeme šťastně následovat, ale musíte vést, ne se krčit a doufat, že někdo zařídí, aby vaše potíže zmizely."
Elain zahořely líce. Takto se rozhodně netvářila. A rozhodně tak nemluvila. "No, možná jsme obě trochu překročily hranice zdravého rozumu, ale -" Ozvaly se kroky a ona zmlkla.
"Takže zlaté holčičky Aes Sedai se rozhodly si odpočinout, co?" Faolainin úsměv nebyl vůbec přátelský, pokud tedy úsměv mohl být takový. "Nejsem tu, poněvadž by se mi to líbilo, víte. Chtěla jsem dnešek strávit na své vlastní práci, na něčem, co, myslím, není moc hluboko pod tím, co jste udělaly vy, zlaté holčičky. Místo toho musím hlídat přijaté, co drhnou hrnce za své hříchy. Hlídat je, aby se neodplížily pryč jako párek mizerných novicek, kterými byste vy dvě měly být. A teď, zpátky do práce. Nemůžu odejít, dokud to nedoděláte, a nehodlám tu strávit celý den."
Tmavá kudrnatá žena na tom byla jako Theodrin, něco víc než přijatá, avšak méně než Aes Sedai. Jako by byly Elain a Nyneiva, kdyby se Nyneiva nechovala jako kočka, které někdo šlápne na ocas. Nyneiva i ona sama, připustila Elain váhavě. Sheriam jim to řekla mezi tím, kdy jim vykládala, jak dlouho budou ve svém "volném" čase pracovat v kuchyních a dělat tu nejšpinavější práci, kterou kuchařky najdou. V každém případě ale žádný Ebú Dar. To jim také dala jasně najevo. Do poledne už bude na cestě dopis pro Merilille, pokud už nebyl.
"Já... mrzí mě to," řekla Nyneiva a Elain na ni zamrkala. Nyneiviny omluvy byly jako sníh uprostřed léta.
"Mě to taky mrzí, Nyneivo."
"Ano, to by mělo," řekla jim Faolain. "Viděla jsem vás. Nyní zpátky do práce! Než si najdu důvod, abych vás poslala za Tianou, až skončíte."
S lítostivým pohledem na Nyneivu si Elain vlezla zpátky do kotle a pemzou zaútočila na připálenou polévku, jako by útočila na Faolain. Kamenný prach a kousky dočerna ohořelé zeleniny jenom létaly. Ne, ne na Faolain. Na Aes Sedai, které sedí, když by měly jednat. Ona půjde do Ebú Daru, najde ten ter'angrial z. použije ho k tomu, aby Sheriam a všechny ostatní připoutala k Randovi. Na kolenou! Kýchla si tak, až jí málem spadly boty.
* * *
Sheriam se obrátila, jak pozorovala mladé ženy škvírou v plotě, a vykročila úzkou uličkou s ubohým strništěm seschlého plevele. "Lituju toho." Vzhledem k Nyneiviným slovům a jejímu tónu - i Elaininu, to mizerné dítě! - dodala: "Trochu."
Carlinya ohrnula ret. Byla v tom velmi dobrá. "Chceš říct přijatým to, co ví méně než dva tucty Aes Sedai?" Zavřela pusu, až to cvaklo, když po ní Sheriam vrhla ostrý pohled.
"Uši jsou tam, kde je nejméně čekáme," poznamenala Sheriam mírně.
"Ty holky mají pravdu v jedné věci," řekla Morvrin. "Z al'Thora se mi obracejí vnitřnosti na vodu. Jaké s ním máme možnosti?"
Sheriam si nebyla jistá, jestli už jim možnosti nedošly dávno. Dál kráčely mlčky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vyprávění o kole času

S Dračím žezlem na kolenou se Rand rozvaloval na Dračím trůnu. Nebo aspoň předstíral, že se rozvaluje. Trůny nebyly postavené pro odpočinek, a tenhle zřejmě ze všech nejmíň, ale byla to jenom část jeho potíží. Další částí bylo to, že cítil Alannu, a to ho neustále žralo. Kdyby řekl Děvám, ty by... Ne. Jak ho to vůbec mohlo napadnout? Vyděsil ji dost na to, aby se držela zpátky. Ne, prozatím byla Alanna menší problém než nevhodně čalouněné sedadlo.
Přes stříbrem vyšívaný modrý kabát zapnutý až ke krku se ho horko nedotýkalo - skutečně začínal ten Taimův trik dobře zvládat - ale kdyby čirá netrpělivost vyvolávala pocení, bylo by z něj teklo, jako by právě vylezl z řeky. Udržet se v chladu neznamenalo vůbec žádný problém. Udržet se v klidu však ano. Chtěl předat Elain Andor celý a nepoškozený a dnes ráno udělá první skutečný krok směrem k tomuto cíli. Pokud vůbec přijdou.
"...a navíc," rozkládal vysoký kostnatý muž před trůnem téměř monotónně, „jeden tisíc čtyři sta a dvacet tři uprchlíci z Murandy, pět set šedesát sedm z Altary a jedno sto a devět z Illianu. Pokud se týče počtu hlav na území města do dnešního data, jak si chvátám dodat." Těch pár chomáčků prošedivělých vlasů, které Halwinu Norrymu zbývaly, mu trčelo za ušima jako ptačí brka, což se docela hodilo, protože to býval Morgasin hlavní úředník. "Najal jsem dvacet tři další úředníky pro sčítání, ale počty jsou očividně stále nedostatečné na..."
Rand přestal poslouchat. Jakkoliv byl vděčný za to, že ten muž neutekl jako tolik ostatních, nebyl si jistý, že pro Norryho je něco skutečné kromě čísel v jeho knihách. Odříkával počty mrtvých za týden i cenu tuřínů, přivezených z venkova, tím stejným suchým tónem, úhledně seřadil denní pohřby nemajetných, nepřátelských uprchlíků se stejnou hrůzou a s o nic větší radostí, jakou ukázal při najímání zedníků, kteří měli zkontrolovat, zda není třeba opravit městské hradby. Illian pro něj byl prostě další zemí, ne sídlo Sammaela, a Rand jenom dalším vladařem.
Kde jsou? uvažoval zuřivě. Proč se Alanna aspoň nepokusila ke mně přikrást? Moirain by se nikdy nenechala zastrašit tak snadno.
Kde jsou všichni mrtví? zašeptal Luis Therin. Proč nezmlknou?
Rand se ponuře zachechtal. Tohle určitě musel být vtip.
Sulin seděla zlehka na patách na jedné straně pódia s trůnem a rusovlasý Urien na druhé. Dneska mezi sloupy velkého sálu spolu s Děvami čekala dvacítka Aethan Dor, Rudých štítů, a někteří muži měli červené pásky kolem čela. Stáli, dřepěli či seděli, někteří tiše rozmlouvali, ale jako obvykle vypadali, že jsou v okamžiku připravení vrhnout se do akce, dokonce i Děvy a dva Rudé štíty, co hrály v kostky. Aspoň jeden pár očí zřejmě stále sledoval Norryho. Jen pár Aielů věřilo mokřiňanovi takhle blízko Randa.
Náhle se ve vysokých dveřích do sálu objevil Bashere. Když kývl, Rand se narovnal. Konečně.

Zatraceně konečně. Zelené a bílé střapce se zakývaly, jak mávl kusem seanchanského oštěpu s vyobrazením draka na žerdi. "Vedl sis dost dobře, pane Norry. Tvoje hlášení nic nevynechalo. Dohlédnu na to, abys dostal zlato, které potřebuješ. Ale teď, jestli mě omluvíš, musím dohlédnout na jiné záležitosti."

Muž nedal najevo, že by byl zvědavý nebo se ho dotklo, že ho Rand tak náhle uťal. Prostě se odmlčel v půlce slova a uklonil se s: "Jak můj pán Drak velí," proneseným tím samým suchým tónem, a couvl o tři kroky, než se otočil. Na Bashereho se cestou kolem dokonce ani nepodíval. Nic kromě čísel nebylo skutečné.

Rand netrpělivě pokynul Basheremu a s rovnými zády se usadil na trůnu. Aielové zmlkli. Zřejmě díky tomu byli dvakrát připravenější.

Když Saldejec vstoupil, nepřišel sám. Těsně za ním přicházeli dva muži a dvě ženy, nikdo z nich nebyl zrovna mladý, v bohatém hedvábí a zlatohlavu. Snažili se předstírat, že Bashere neexistuje, a málem se jim to podařilo, ale pozorní Aielové mezi sloupy byli něco zhola jiného. Zlatovlasá Dyelin jenom klopýtla, ale Abelle a Luan, oba prošedivělí, nicméně stále s tvrdými tvářemi, se na postavy oděné v cadin'sorech zamračili a pudově hmátli po mečích, které dnes neměli, kdežto Ellorien, kyprá tmavovlasá žena, která by byla hezká, kdyby neměla tvář tak odhodlaně kamennou, se zarazila a zamračila se, než se vzpamatovala a rychlejším krokem dohonila ostatní. Když poprvé pořádně uviděli na Randa, taky je to zděsilo, všechny. Vyměnili si rychlé udivené pohledy. Třeba si mysleli, že bude starší.

"Můj pane Draku," promluvil Bashere hlasitě a zastavil se před pódiem, "Jitřní pane, kníže úsvitu, skutečný obránce Světla, před nímž svět v bázni pokleká, dávám ti urozenou paní Dyelin z rodu Taravinů, urozeného pána Abelleho z rodu Pendarů, urozenou paní Ellorien z rodu Traemane a urozeného pána Pelivara z rodu Coelanů."

Čtyři Andořané se teď úkosem podívali na Bashereho se stisknutými rty. V jeho tónu bylo něco, díky čemu to znělo, jako kdyby Randovi dával čtyři koně. Říci, že jim ztuhla záda, by bylo říkat, že voda se stala vodovější, a přesto to tak vypadalo, jak tak zírali na Randa. Většinou na Randa. Nemohli si pomoci, aby jim oči občas nezabloudily ke Lvímu trůnu, jenž se leskl a třpytil na podstavci za jeho hlavou.

Randovi bylo z jejich pobouřených výrazů do smíchu. Byli pobouření, avšak také opatrní, a možná to na ně dokonce i udělalo proti jejich vůli dojem. S Basherem ten seznam titulů vypracovali spolu, ale ten kousek o poklekajícím světě byl nový, Bashere ho přidal později sám. Moirain mu však dala rady. Málem měl dojem, že v hlavě znovu slyší její hlas. Jak tě lidé uvidí poprvé, ten obraz si nejpevněji podrží v mysli. Takhle to ve světě chodí. Můžeš sestoupit z trůnu, a i kdyby ses pak choval jako sedlák v prasečím chlívku, pořád si budou pamatovat, jak jsi sestupoval z trůnu. Ale když nejdřív uvidí jenom mladého muže, venkovana, budou mu mít za zlé, když ho později uvidí vystupovat na svůj trůn, jakkoliv bude jeho po právu, jakkoliv bude mocný. No, kdyby titul nebo dva mohly něco takového zařídit, všechno by bylo jednodušší.

Byl jsem Jitřní pán, zamumlal Luis Therin. A jsem kníže úsvitu.

Rand udržel hladkou tvář. "Nepřivítám vás - toto je vaše země a palác vaší královny - ale jsem rád, že jste přijali mé pozvání." Po pěti dnech, a dali vědět jenom pár hodin dopředu, ale o tom se nezmiňoval. Vstal, položil Dračí žezlo na trůn a seběhl z pódia. S odměřeným úsměvem - Nikdy se nechovej nepřátelsky, nebude-li to nezbytné, říkávala Moirain, ale nade vše nikdy nebuď přespříliš přátelský. Nikdy nebuď dychtivý. - kývl jim k pěti pohodlným židlím s poduškami a čalouněnými opěradly, rozestavěnými do kruhu mezi sloupy. "Připojte se ke mně. Promluvíme si a napijeme se chlazeného vína."

Oni za ním samozřejmě šli a jeho i Aiely sledovali se stejnou zvědavostí a možná i stejným nepřátelstvím, obojím špatně zakrývaným. Když se všichni usadili, přišli gai'šainové, mlčenliví v bílých šatech s kapucemi, přinesli víno a zlaté číše již zvlhlé sraženou párou. Další se postavili za každou židli s péřovými vějíři a zlehka jimi pohybovali. Za každou židli kromě Randovy. Andořané si toho všimli, všimli si, že není zpocený. Ale gai'šainové se taky nepotili, dokonce ani v těch šatech ne, a ostatní Aielové taky ne. Rand sledoval tváře šlechticů přes svůj pohár s vínem.

Andořané byli hrdí na to, že jsou přímější než mnozí jiní, a nijak se nezdráhali vychloubat tím, že hra rodů

je v jiných zemích mnohem propletenější než v jejich, a přesto věřili, že daes dae'mar umějí hrát, když je třeba. Jistým způsobem i uměli, ale pravdou bylo, že Cairhieňané a dokonce i Tairenové je považovali za prostoduché, když došlo na jemné pohyby a obranu ve velké hře. Tihle čtyři se většinou ovládali dobře, jenomže někomu, koho školila Moirain a pak ho tvrději proškolil Tear a Cairhien, prozrazovali hodně každým mrknutím, každou změnou výrazu.
Nejdřív jim došlo, že tu není žádná židle pro Bashereho. Vyměnili si rychlé pohledy a trochu se rozjasnili, zvlášť když si uvědomili, že Bashere odchází z trůnního sálu. Všichni čtyři se za ním skutečně ohlédli se slabým spokojeným úsměvem. Saldejské vojsko v Andoru se jim muselo líbit stejně málo jako Naean a té druhé bandě. Nyní bylo už jasné, co si myslí. Třeba je cizincův vliv menší, než se obávali. No, třeba se tu s Basherem zachází jen jako s lepším sluhou.
Dyelin se trochu rozšířily oči ve stejné chvíli jako Luanovi a jen o maličko dřív než druhým dvěma. Na okamžik si Randa prohlíželi tak pozorně, až bylo zřejmé, že se vyhýbají pohledu na sebe. Bashere byl cizozemec, ale také vrchní maršál Saldeje, trojnásobně urozený pán a strýc královny Tenobie. Jestli Rand používá jako sluhu jeho...
"Vynikající víno." Luan zíral do své číše a zaváhal, než dodal: "Můj pane Draku." Jako by to z něj tahali párem volů.
"Je z jihu," poznamenala Ellorien, když usrkla. "Vinice v Tunaighanských kopcích. Divím se, že jsi letos našel v Caemlynu led. Slyšela jsem, jak lidé říkají, že tento ‚rok je bez zimy'."
"Myslíte, že bych plýtval časem a námahou na hledání ledu," utrousil Rand, "když svět sužuje tolik problémů?"
Abellemu hranatá tvář zbledla a zřejmě se musel přinutit polknout další doušek. Na druhou stranu Luan svou číši schválně vyprázdnil a natáhl ruku, aby mu gai'šain, jemuž v zelených očích plál vztek, což bylo v ostrém rozporu se zarputilou mírností jeho sluncem osmahlé tváře, dolil. Posluhovat mokřiňanům bylo jako být sluhou, a Aielové opovrhovali už jenom představou služebnictva. Jak se ta nechuť srovnávala se samotným pojmem gai'šain, na to Rand nikdy nedokázal přijít, ale bylo tomu tak.
Dyelin držela svou číši pevně na kolenou a dál si jí nevšímala. Takhle zblízka Rand viděl v jejích zlatých vlasech bílé pramínky. Pořád byla hezká, ačkoliv v ničem kromě vlasů nepřipomínala Morgasu či Elain. Další v řadě s nárokem na trůn, musela být přinejmenším sestřenice. Krátce se na něj zamračila a už už chtěla potřást hlavou, ale místo toho řekla: "Děláme si starosti s problémy světa, ale víc s těmi, které sužují Andor. Přivedl jsi nás sem, abychom našli lék?"
"Jestli nějaký znáte," odvětil Rand prostě. "Jestli ne, musím hledat jinde. Mnozí si myslí, že znají správnou léčbu. Když nenajdu tu, kterou chci, budu muset přijmout druhou nejlepší." To jim zavřelo pusy. Cestou sem je Bashere provedl nádvořím, kde museli čekat Arymilla a Lir a ostatní. Jim to muselo připadat, že jsou v paláci jako doma. "Myslel bych si, že budete chtít pomoct dát Andor zase do pořádku. Slyšeli jste moje prohlášení?" Nemusel říkat které. V této souvislosti to mohlo být jen jedno.
"Odměna nabízená za zprávy o Elain," prohodila Ellorien suše a měla přitom ještě kamennější tvář, "která má být prohlášena královnou, když je teď Morgasa mrtvá."
Dyelin kývla. "Mně to připadá správné."
"Mně ne!" vyštěkla Ellorien. "Morgasa zradila své přátele a odvrhla své nejstarší přívržence. Rod Trakandů by už měl na Lvím trůnu skončit." Zřejmě zapomněla na Randa. Všichni na něj zapomněli.
"Dyelin," řekl Luan stroze. Urozená paní potřásla hlavou, jako by tohle už slyšela předtím, ale on pokračoval. "Má na něj největší právo. Já hlasuji pro Dyelin."
"Elain je dědička," pravila jim zlatovlasá žena vyrovnaně. "Já hlasuji pro Elain."
"Co záleží na tom, pro koho kdo z nás hlasuje?" chtěl vědět Abelle. "Jestli zabil Morgasu, tak bude -"
Abelle se náhle s patrným úšklebkem odmlčel a podíval se na Randa, ne úplně vzdorně, ale rozhodně ho vyzýval k tomu, jen aby se opovážil udělat to nejhorší. A očekával, že to udělá.
"Vy tomu skutečně věříte?" Rand se smutně ohlédl na Lví trůn na podstavci. "Proč bych, pod Světlem, zabíjel Morgasu, jen abych trůn předal Elain?"
"Jen málokdo ví, čemu věřit," utrousila Ellorien škrobeně. Na lících jí vyskočily rudé skvrny. "Lidé napovídají spousty věcí, většinou pěkné hlouposti."
"Jako třeba?" Obracel se na ni, ale odpověděla Dyelin a dívala se mu přitom upřeně do očí.

"Že vybojuješ Poslední bitvu a zabiješ Temného. Že jsi falešný Drak nebo loutka Aes Sedai nebo obojí. Že jsi Morgasin levoboček nebo vznešený tearský pán nebo Aielan." Na chvíli se znovu zamračila, ale nepřestala mluvit. "Že jsi syn Aes Sedai a Temného. Že ty jsi Temný nebo zase vtělený Stvořitel. Že zničíš svět, zachráníš ho, podmaníš si ho, přineseš nový věk. Tolik příběhů, kolik je hrdel. Většina říká, že jsi zabil Morgasu. Mnozí přidávají i Elain. Říkají, že tvoje prohlášení má jenom zakrýt tvé nesčetné zločiny."
Rand si povzdechl. Některé z těch povídaček byly horší, než co zatím slyšel. "Nebudu se ptát, čemu z toho věříte." Proč se na něj pořád mračí? Nebyla sama. Luan také, a Abelle a Ellorien po něm vrhali takové pohledy, jaké se naučil čekat od Arymilliny bandy, když si mysleli, že je nevidí. Sleduju. Sleduju. To byl Luis Therin, drsný uhihňaný šepot. Vidím vás. Kdo vidí mě? "Ale pomůžete mi Andor znovu spojit? Nechci, aby se z Andoru stal další Cairhien nebo něco horšího, Tarabon nebo Arad Doman."
"Znám něco z Karaethonského cyklu," řekl Abelle. "Věřím, že jsi Drak Znovuzrozený, ale nikde nestojí nic o tom, že povládneš, jen že budeš bojovat s Temným v Tarmon Gai'donu."
Rand stiskl číši tak tvrdě, až se tmavá hladina vína zavlnila. Oč snazší by to bylo, kdyby tito čtyři byli jako vznešení tairenští páni či Cairhieňané, jenomže z těchhle nikdo nechtěl ani o fous víc moci, než už měli. Ať už bylo víno ochlazeno jakýmkoliv způsobem, Rand pochyboval, že by jediná síla tuhle bandu zastrašila. S největší pravděpodobností mi řeknou, ať je zabiju, a shořím za to!
Shoříš za to, zopakoval Luis Therin mrzutě.
"Kolikrát musím opakovat, že nechci vládnout Andoru? Až na Lví trůn usedne Elain, odejdu z Andoru. A nikdy se nevrátím, jestli bude po mém."
"Jestli už trůn někomu patří," prohlásila sevřeně Ellorien, "tak patří Dyelin. Jestli myslíš vážně to, co říkáš, tak ji necháš korunovat a odejdeš. Pak bude Andor celý, a nepochybuji, že andorští vojáci tě budou následovat do Poslední bitvy, pokud to bude třeba."
"Já pořád odmítám," odpověděla Dyelin silným hlasem a obrátila se k Randovi. "Počkám a zvážím to, můj pane Draku. Až uvidím, že je Elain živá a korunovaná a ty odcházíš z Andoru, pošlu své družiníky, aby za tebou šli, ať už ostatní Andořané udělají cokoliv. Ale jestli bude ubíhat čas a ty tu pořád povládneš, nebo jestli tvoji aielští divoši udělají tady to, co, jak jsem slyšela, provedli v Cairhienu a Tearu -" zamračila se na Děvy a Rudé štíty a taky na gai'šainy, jako by je viděla loupit a pálit - "nebo jestli tu vypustíš ty... muže, které jsi sebral po své amnestii, tak se postavím proti tobě, ať už ostatní Andořané udělají cokoliv."
"A já pojedu s tebou," prohlásil pevně Luan.
"A já taky," přidala se Ellorien s Abellem v závěsu.
Rand pohodil hlavou a proti své vůli se zasmál, zpola vesele, zpola zoufale. Světlo! A já myslel, že poctivá opozice bude lepší, než když se mi někdo plíží za zády nebo mi líže boty!
Nejistě si ho prohlíželi, nepochybně si mysleli, že už začíná působit šílenství. Možná působilo. Už si sám nebyl jistý.
"Zvažte, co musíte," řekl jim a povstal na znamení, že audience skončila. "Já myslím vážně, co jsem řekl. Ale zvažte i tohle. Tarmon Gai'don se blíží. Nevím, kolik času máme, abyste mohli zvažovat."
Rozloučili se - opatrná úklona, jako mezi sobě rovnými, a to bylo víc, než když přišli - avšak když se obraceli k odchodu, Rand chytil Dyelin za rukáv. "Mám k tobě otázku." Ostatní se zastavili a zpola se obrátili. "Soukromou otázku." Po chvíli urozená paní kývla a její společníci poodešli o kus dál ke dveřím. Dávali dobrý pozor, ale nebyli dost blízko, aby něco slyšeli. "Dívala ses na mě... divně," řekl. Ty i každý jiný šlechtic, kterého jsem v Caemlynu potkal. Aspoň každý andorský šlechtic. "Proč?"
Dyelin k němu vzhlédla a pak nakonec kývla hlavou, jako by se k něčemu rozhodla. "Jak se jmenovala tvoje matka?"
Rand zamrkal. "Moje matka?" Kari al'Thorová byla jeho matkou. Takto na ni myslel. Vychovávala ho od dětství až do své smrti. Ale rozhodl se, že jí sdělí chladnou pravdu, kterou zjistil v Pustině. "Moje matka se jmenovala Shaiel. Byla Děvou oštěpu. Můj otec byl Janduin, kmenový náčelník Taardad Aielů."
Dyelin pochybovačně zvedla obočí. "Odpřisáhnu to jakoukoliv přísahou, již si vybereš. Co to má společného s tím, co chci vědět? Oba jsou dávno mrtví."
Tváří se jí mihla úleva. "Zřejmě jenom náhodná podoba. Nic víc. Nechtěla jsem tím říct, že neznáš své

rodiče, ale mluvíš jako někdo ze západního Andoru."
"Podoba? Já vyrostl ve Dvouříčí, ale moji rodiče byli, jak jsem říkal. Koho připomínám, že se na mě takhle díváte?"
Dyelin zaváhala a pak si povzdechla. "Asi na tom nezáleží. Někdy mi musíš povědět, jak to, že máš aielské rodiče, a přesto jsi byl vychován v Andoru. Před pětadvaceti lety, teď už ale víc, zmizela v noci dědička Andoru. Jmenovala se Tigrain. Nechala tu manžela a syna, Galada. Vím, že je to jenom náhoda, přesto však ve tvé tváři vidím Tigrain. Byl to šok."
Rand také cítil šok. Hlavou mu vířily útržky příběhu, jejž mu vyprávěly moudré... zlatovlasá mladá mokřiňanka, v hedvábí... syn, kterého milovala, manžela, kterého nemilovala... Shaiel bylo jméno, které přijala. Nikdy jiné neřekla... Máš ve tváři něco z jejích rysů. "Jak to, že Tigrain zmizela? Zajímám se o dějiny Andoru."
"Poděkuji ti, když to nebudeš nazývat dějinami, můj pane Draku. Byla jsem malá holčička, když se to stalo, ale víc než batole, a bývala jsem často tady v paláci. Jednou ráno Tigrain prostě nebyla v paláci a už ji nikdy nikdo neviděl. Někteří tvrdili, že v tom vidí Taringailovu ruku, ale on byl pološílený žalem. Taringail Damodred chtěl víc než kdo jiný na světě vidět svou dceru královnou Andoru a svého syna králem Cairhienu. Byl Cairhieňan, tenhle Taringail. Ta svatba měla znamenat konec válek s Cairhienem, a taky je ukončila, a přesto, když Tigrain zmizela, oni si začali myslet, že Andor chce porušit smlouvu, což vedlo k intrikám, jak už to tak Cairhieňané dělají, a to vedlo k Lamanově pýše. A ty samozřejmě víš, kam vedlo to," dodala suše. "Můj otec tvrdil, že to ve skutečnosti byla vina Gitary Sedai."
"Gitara?" Byl div, že se nezačal dusit. To jméno nejednou slyšel. Existovala Aes Sedai jménem Gitara Moroso, žena s věštěním, která prohlásila, že Drak se znovu zrodil na svazích Dračí hory, a tak vyslala Moirain a Siuan na jejich dlouhé pátrání. Byla to Gitara Moroso, která roky předtím řekla "Shaiel", že pokud neuprchne do Pustiny, aniž by komu co řekla, a nestane se Děvou oštěpu, dopadne na Andor a svět pohroma.
Dyelin kývla, trochu netrpělivě. "Gitara byla rádkyní královny Modrellein," řekla rázně, "ale víc času trávila s Tigrain a Lucem, Tigraininým bratrem, než s královnou. Poté, co Luc odjel na sever a už se nikdy nevrátil, se šeptalo, že Gitara ho přesvědčila, že jeho sláva leží v Morně, nebo jeho osud. Jiní říkali, že mu tvrdila, že tam najde Draka Znovuzrozeného nebo že Poslední bitva závisí na jeho odchodu. To bylo asi rok před Tigraininým zmizením. Já osobně pochybuji, že s ním měla Gitara něco společného, nebo s Lucovým. Zůstala královninou rádkyní až do Modrelleininy smrti. Té prý zlomilo srdce Tigrainino zmizení navrch k tomu, že zmizel Luc, tak se to povídalo. A tím samozřejmě začal boj o nástupnictví."
Pohlédla na ostatní, kteří nyní přešlapovali a podezíravě a netrpělivě se mračili, ale nemohla odolat, aby nedodala ještě jednu věc: "Bez toho bys byl našel jiný Andor. Tigrain jako královnu a Morgasu jen jako hlavu rodu Trakandů a Elain by se vůbec nenarodila. Morgasa se provdala za Taringaila, jakmile získala trůn, víš. Kdo může říct, co jiného by se ještě změnilo?"
Rand se díval, jak jde k ostatním a všichni odcházejí, a myslel na jedinou věc, která by se byla změnila. On by nebyl v Andoru, protože by se nebyl narodil. Všechno do sebe zapadalo v nekonečných kruzích. Tigrain tajně odešla do Pustiny, což Lamana Damodreda přimělo podseknout avendoralderu, dar od Aielů, aby si z ní udělal trůn, kterýžto čin přivedl Aiely přes Páteř světa, aby ho zabili - a s těmito Aiely přišla i Děva jménem Shaiel, jež zemřela při porodu. Tolik životů se změnilo, tolik životů skončilo, aby ho jeho skutečná matka mohla porodit ve správný čas na správném místě a zahynout při tom. Kari al'Thorová byla matkou, na niž se pamatoval, byť jen matně, a přesto si přál, aby byl Tigrain - nebo Shaiel nebo jakkoliv si chtěla říkat - znal, aspoň nakrátko. Jenom ji vidět.
Neužitečné snění. Byla už dlouho mrtvá. Bylo to skončeno a vyřízeno. Tak proč ho to pořád hryzalo?
Kolo času a kolo lidského života se otáčejí stejně, bez slitování či milosrdenství, zamumlal Luis Therin.
Opravdu jsi tady? pomyslel si Rand. Jestli je tu víc než jen hlas a pár starých vzpomínek, odpověz mi! Jsi tady? Mlčení. Teď by se mu hodila Moirainina rada, nebo rada někoho jiného.
Náhle si uvědomil, že civí do bílé mramorové zdi velkého sálu, prostě zírá na severozápad. K Alanně. Odešla od Culainova psa. Ne! Světlo ji spal! Nenahradí Moirain ženou, která ho takhle vlákala do léčky. Nemohl věřit žádné ženě spojené s Věží. Až na tři. Elain, Nyneivu a Egwain. Doufal, že těmhle věřit může. Byť jen trošku.

Z nějakého důvodu vzhlédl k velkému klenutému stropu s barevnými okny zobrazujícími bitvy a královny střídavě se stříbrným lvem. Ty nadživotně velké ženy jako by na něj zíraly, nesouhlasně, podivovaly se, co tu dělá. Představivost, samozřejmě, ale proč? Protože zjistil pravdu o Tigrain? Představivost, nebo šílenství?
"Přišel někdo, koho bys podle mě měl vidět," ozval se u jeho lokte Bashere a Rand odtrhl pohled od žen nad hlavou. Skutečně se na ně zlostně mračil? Bashere měl s sebou jednoho ze svých jezdců, vysokého chlapíka - vedle Bashereho to zase nebyl takový problém - s tmavou bradkou a kníry a zešikmenýma zelenýma očima.
"Ne, pokud to není Elain," prohlásil Rand, drsněji, než zamýšlel, "nebo někdo s důkazem, že je Temný mrtvý. Dnes ráno odcházím do Cairhienu." Dokud to nevyslovil, nic takového nezamýšlel. Byla tam Egwain. A nebyly tam ty královny nahoře. "Už je to pár týdnů, co jsem tam byl naposled. Jestli na ně nedohlídnu, nějaký pán nebo paní za mými zády sebere Sluneční trůn pro sebe." Bashere se na něj zvláštně podíval. Příliš vysvětloval.
"Jak říkáš, ale nejdřív budeš chtít vidět toho muže. Říká, že přichází od urozeného pána Brenda, a já myslím, že mluví pravdu." Aielové byli okamžitě na nohou. Věděli, kdo používá to jméno.
Rand zase na Bashereho překvapeně zíral. Poslední, co čekal, byl vyslanec od Sammaela. "Přiveď ho sem." "Hamade," řekl Bashere, trhl hlavou a mladý Saldejec odklusal. O pár minut později se Hamad vrátil s hloučkem Saldejců, kteří ostražitě hlídali muže mezi sebou. Na první pohled nic na tom muži nevysvětlovalo tuto jejich opatrnost. Neměl viditelně žádnou zbraň, oblečený měl dlouhý šedý kabátec se zdviženým límcem, měl kudrnatou bradku, ale neměl knír, což bylo obojí podle illiánské módy. Měl tupý nos a široká, veselá ústa. Když však přišel blíž, Rand si uvědomil, že se jeho úsměv ani o vlásek nezměnil. Celý jeho obličej jako by zmrzl v jediném veselém výraze. V protikladu k němu z masky hleděly tmavé oči plné strachu.
Na deset kroků Bashere zvedl ruku a stráž se zastavila. Illiánec, zírající na Randa, si toho zjevně nevšiml, dokud mu Hamad nepřitiskl hrot meče na prsa, takže mohl buď zastavit, nebo se nechat probodnout. Jenom se podíval na mírně zvlněnou čepel a pak ty zděšené oči v usmívající se tváři znovu upřel na Randa. Ruce mu visely u boků a kroutily se mu, přestože tvář měl nehybnou.
Rand vykročil blíž, ale náhle tam byli Sulin a Urien, ne že by mu přímo stáli v cestě, ale postavili se tak, že by se byl mezi nimi musel protlačit.
"Ráda bych věděla, co se s ním stalo," prohodila Sulin, prohlížejíc si návštěvníka. Od sloupů vyšly další Děvy a Rudé štíty, některé dokonce zahalené. "Jestli to není zplozenec Stínu, tak se ho Stín dotkl."
"Někdo takový by mohl dělat věci, o kterých nic nevíme," podotkl Urien. Byl jedním z těch, již nosili pásek šarlatové látky kolem spánků. "Třeba zabíjí dotekem. Byla by to hezká zpráva, kterou pošleš nepříteli."
Ani jeden se nedíval na Randa, ne přímo, ale on kývl. Třeba měli pravdu. "Jak ti říkají?" zeptal se. Sulin a Urien ukročili do strany, když viděli, že zůstane stát.
"Já přicházím od... od Sammaela," pronesl muž dřevěně skrze ten úsměv. "Přináším zprávu pro... pro Draka Znovuzrozeného. Pro tebe."
No, to bylo dost přímé. Byl to temný druh, nebo jenom nějaká ubohá duše, kterou Sammael lapil do jednoho ze svých odporných tkaniv, o kterých vykládal Asmodean? "Jakou zprávu?" zeptal se Rand.
Illiánec pohyboval rty a dusil se. To, co vyšlo, nemělo žádnou spojitost s hlasem, jejž použil předtím. Tentokrát zněl hlas hlouběji, sebevědoměji, měl jiný přízvuk. "Budeme stát na opačných stranách, ty a já, až přijde Den návratu Velikého pána, ale proč bychom se měli zabít navzájem teď a nechat Demandreda a Graendal, aby se nad našimi kostmi poprali o svět?" Rand ten hlas znal z jednoho z těch útržků od Luise Therina, co se mu usadily v hlavě. Sammaelův hlas. Luis Therin zavrčel. "Už teď musíš strávit hodně," pokračoval Illiánec - či možná Sammael. "Tak proč ukusovat víc? A bude to tvrdé sousto, i když nezjistíš, že tě Semirhage nebo Asmodean nedostali zezadu, zatímco ses zabýval jím. Navrhuji příměří mezi námi, příměří do Dne návratu. Pokud proti mně nevytáhneš, nevytáhnu já proti tobě. Zavážu se, že nepostoupím na východ od Maredských plání, ani dál na sever než do Lugardu na východě a do Jehannahu na západě. Vidíš, nechávám ti zdaleka největší kus. Netvrdím, že mluvím za ostatní Vyvolené, ale aspoň víš, že ode mne se nemáš čeho bát, ani ze zemí, které držím. Zavážu se, že jim nepomůžu v

ničem, co podniknou proti tobě, ani jim nepomůžu se proti tobě bránit. Zatím sis vedl dobře, když jsi odstraňoval Vyvolené z pole. Nepochybuji o tom, že si i nadále povedeš stejně dobře, lépe než předtím, když budeš vědět, že máš zabezpečený jižní bok a ostatní bojují bez mé pomoci. Soudím, že v Den návratu tu budeme jenom ty a já, jak by to být mělo. Jak to má být." Muži cvakly zuby, jak zavřel ústa, skryté za tím ztuhlým úsměvem. Z očí mu koukalo téměř šílenství.

Rand zíral. Příměří se Sammaelem? I kdyby tomu muži mohl důvěřovat, že příměří zachová, i kdyby to znamenalo jedno nebezpečí odložené, dokud nevyřídí ostatní, rovněž to znamenalo ponechat bezpočet tisíc lidí Sammaelově milosrdenství, kterýmžto citem tento muž nikdy neoplýval. Cítil, jak po povrchu prázdnoty klouže vztek, a uvědomil si, že uchopil saidín. Ten proud žhavé sladkosti a mrazivé špíny jako by odrážel jeho vlastní hněv. Luis Therin. Stačilo, že by měl být šílený v jeho šílenství. Odraz zněl stejně jako jeho vlastní hněv, až nepoznal jedno od druhého.

"Zanes Sammaelovi tuhle zprávu," pronesl dost chladně. "Každou smrt, kterou od svého probuzení způsobil, mu dávám za vinu a činím ho za ni zodpovědným. Každou vraždu, kterou kdy spáchal nebo způsobil, mu dávám za vinu a na zodpovědnost. Unikl spravedlnosti v Rorn M'doi a u Nol Camaine a v Sohadře..." Další vzpomínky Luise Therina, ale bolest z toho, co se tam stalo, bolest z toho, co oči Luise Therina viděly, se propalovala prázdnotou, jako by byla Randova vlastní. "...Ale teď spravedlnosti učiním zadost. Vyřiď mu, žádná příměří se Zaprodanci. Žádná příměří se Stínem."

Posel zvedl křečovitě ruku, aby si setřel pot z obličeje. Ne, ne pot. Ruku měl celou červenou. Z pórů mu vytékaly karmínové krůpěje a muž se třásl od hlavy k patám. Hamad zalapal po dechu a couvl, a nebyl sám. Bashere si zamračeně otřel kníry klouby ruky a dokonce i Aielové zírali. Illiánec, celý červený, se zhroutil na podlahu na zmítající se hromádku a krev se kolem něj rozlévala v tmavé lesklé kaluži, kterou rozmazával tělem, jak se svíjel.

Rand se díval, jak muž umírá, ponořen v prázdnotě, a necítil nic. Prázdnota stavěla hradbu pocitům, a tady stejně nebylo nic, co by mohl udělat. I kdyby znal něco z léčení, nemohl by to zastavit.

"Myslím," podotkl pomalu Bashere, "možná Sammael dostane svou odpověď, až se ten chlapík nevrátí. Slyšel jsem o tom, že se zabíjejí poslové, kteří přinášejí špatné zprávy, ale nikdy ne o tom, že ho zabiješ, když ti řekne, že je zpráva špatná."

Rand kývl. Smrt nezměnila nic. Nezměnilo to nic, stejně jako nic nezměnilo, když se dozvěděl o Tigrain. "Ať někdo zařídí jeho pohřeb. Modlitba neuškodí, i když mu už stejně nepomůže." Proč se ty královny na svých barevných oknech neustále tváří zdánlivě vyčítavě? Určitě za svého života viděly stejné hrůzy, možná dokonce právě v této komnatě. Stále mohl ukázat na Alannu, cítil ji. Prázdnota nebyla štítem. Mohl důvěřovat Egwain? Nechávala si tajemství. "Mohl bych zůstat v Cairhienu přes noc."

"Zvláštní konec pro zvláštního muže," řekla Aviendha a obešla pódium. Malá dvířka za ním vedla do převlékárny a odtamtud do chodeb.

Rand se už už chtěl postavit mezi ni a to, co leželo na červenobílých dlaždicích, ale zarazil se. Aviendha si po jednom zvědavém pohledu těla dál nevšímala. Když byla Děvou oštěpu, určitě viděla tolik mrtvých lidí jako on. Za dobu, než se vzdala oštěpu, nejspíš zabila stejně tolik lidí, kolik jich viděla umírat.

Teď se soustředila na něj, přejela ho pohledem, aby se ujistila, že je v pořádku. Některé Děvy se na ni usmály a rozestoupily se před ní, udělaly uličku a kde to bylo nutné, odstrčily i Rudé štíty, ale ona zůstala stát, upravila si loktuši a prohlížela si ho. Bylo dobře, že ať už si Děvy myslely cokoliv, ona s ním zůstávala jenom proto, že jí moudré nařídily, aby ho špehovala, protože on ji toužil obejmout přímo tady a teď. Bylo dobře, že ona ho nechtěla. Dal jí ten slonovinový náramek, který nosila, růžičky mezi trním, hodily se k její povaze. Byl to její jediný šperk, kromě stříbrného náhrdelníku se složitým vzorem, kterému Kandořané říkali sněhové vločky. Nevěděl, kdo jí ho dal.

Světlo! pomyslel si znechuceně. Chtít Aviendhu a Elain, když věděl, že nemůže mít ani jednu. Jsi horší, než by Mata kdy napadlo. Dokonce i Mat měl dost rozumu, aby se držel dál od ženy, o níž by si myslel, že jí ublíží.

"Taky musím do Cairhienu," řekla.

Rand se zamračil. Jednou z věcí, které byly příjemné na noci v Cairhienu, bylo to, že ona nebude v jeho pokoji.

"Nemá to vůbec nic společného s..." začala ostře, pak se kousla do spodního rtu a v modrozelených

očích se jí zablesklo. "Musím mluvit s moudrými, s Amys."
"Jistě," řekl jí. "Není důvod, proč bys neměla." Pořád tu byla možnost, že se mu podaří nechat ji tam samotnou.
Jeho ruky se dotkl Bashere. "Chtěl ses dneska odpoledne znovu podívat, jak cvičí moji jezdci." Mluvil lhostejně, ale v šikmých očích měl důraz.
Bylo to důležité, ale Rand cítil potřebu vypadnout z Caemlynu, vypadnout z Andoru. "Zítra. Nebo pozítří." Musel vypadnout z dohledu očí těch královen, přemítajících, jestli někdo z jejich krve - Světlo, to on je! - rozerve jejich zemi na kusy, jako to udělal s tolika dalšími. Musel od Alanny. Kdyby jenom na jednu noc, musel pryč.

KAPITOLA PÁTÁ

Kolo života

Rand si prostřednictvím pramene vzduchu podal opasek s mečem, ležící vedle trůnu, a také žezlo, a otevřel průchod přímo tam, před pódiem, světelný řez, který jako by se otočil, rozšířil se, a za ním pak byla vidět prázdná komnata obložená tmavých deštěním, přes šest set mil od Slunečního paláce v Caemlynu, v královském paláci v Cairhienu. Jelikož byla místnost vyhrazena pouze pro jeho příchody a odchody, nebyl tu žádný nábytek, jen tmavomodré dlaždice na podlaze a dřevěné obložení stěn, lesknoucí se leštěnkou. Přestože tu nebyla okna, bylo v místnosti světlo. Dnem i nocí tu hořelo osm zlacených kandelábrů, jejichž zrcadla zesilovala plameny olejových lamp. Rand se zastavil a připjal si opasek, zatímco Sulin a Urien otevřeli dveře do chodby a vyvedli zahalené Děvy a Rudé štíty před ním ven.

V tomto případě považoval jejich obezřetnost za směšnou. Široká chodba venku, jediná, jíž se dalo do této místnosti dostat, již obsadilo asi třicet Far Aldazar Din, Orlích bratří, a téměř dva tucty Berelaininých Mayenerů v červeně omalovaných kyrysech a barbutách, které jim vzadu chránily i šíji. Pokud někde bylo místo, kde Rand věděl jistě, že žádné Děvy nepotřebuje, tak to byl Cairhien, dokonce ještě víc než Tear.

Když se Rand objevil, jeden Orlí bratr už klusal chodbou a jakýsi Mayener neohrabaně svíral oštěpy a krátký meč a následoval vyššího Aielana. Vlastně se za Far Aldazar Din táhlo menší vojsko, sloužící v nejrůznějších livrejích, tairenský obránce Kamene v leštěném kyrysu a černozlatém tabardu, cairhienský voják s vyholeným čelem a mnohem otlučenějším kyrysem, než měl Tairen, dvě mladé Aielanky v těžkých tmavých sukních a volných bílých živůtcích, na které se Rand matně upamatoval jako na učednice moudrých. Zpráva o jeho příchodu se rychle rozšíří. Vždy tomu tak bylo.

Alespoň že Alanna byla daleko. Verin také, ale hlavně Alanna. Stále ji cítil, dokonce i na tuhle vzdálenost, jen takový matný dojem, že je někde na západě. Jako kdyby cítil ruku těsně předtím, než se zezadu dotkne jeho krku. Existoval nějaký způsob, jak by se jí mohl zbavit? Znovu na chvíli zachytil saidín, ale neznamenalo to žádný rozdíl.

Nikdy neunikneš z pastí, které sám zosnuješ. Mumlání Luise Therina znělo zmateně. Moc může zlomit jen větší moc, a pak jsi zase v pasti. V pasti navěky, takže nemůžeš zemřít.

Rand se zachvěl. Občas se skutečně zdálo, že ten hlas hovoří k němu. Kdyby jen občas jeho slova dávala smysl, bylo by snazší mít ho v hlavě.

"Vidím tě, Car'a'carne," řekl jeden z Orlích bratří. Šedé oči měl ve stejné výšce jako Rand a jizva, která se mu táhla přes nos, byla v jeho osmahlé tváři překvapivě bílá. "Jsem Corman z Mosaada Goshienů. Kéž dnes najdeš dobrý stín."

Rand neměl možnost správně odpovědět, protože se k němu dral růžovolící mayenský důstojník. No, ne přesně dral - byl příliš štíhlý, aby odstrčil stranou muže o hlavu vyššího a o polovinu širšího, zvláště když ten muž byl Aiel, ačkoliv byl dost mladý na to, aby si myslel, že může - a přesto se protáhl před Randa vedle Cormana a nacpal si pod paži karmínovou přílbu s tenkým červeným pérem. "Můj pane Draku, jsem Havien Nurelle, poručík okřídlené gardy," po stranách přílby měl namalovaná křídla, "ve službě Berelain sur Pendrag Paeron, první z Mayene, a také ke tvým službám." Corman se na něj úkosem pobaveně podíval.

"Vidím tě, Haviene Nurelle," řekl Rand vážně a chlapec zamrkal. Chlapec? Když na to tak Rand pomyslel, Mayener nemohl být mladší než on. To byl ovšem šok! "Laskavě mi s Cormanem ukažte -" Náhle si uvědomil, že Aviendha je pryč. Málem si srazil vaz, jak se jí vyhýbal, a když poprvé za celé týdny souhlasil, že ji pustí k sobě, vyklouzla pryč, jakmile otočil hlavu! "Zaveďte mě za Berelain a Rhuarkem," nařídil drsně. "Jestli nejsou spolu, tak mě zaveďte za tím, kdo je blíž, a najděte toho druhého." Nejspíš běžela za moudrými, aby jim ohlásila, co má Rand v plánu. Nechá tu ženskou tady. To, co chceš, je to, co nemůžeš mít. Co nemůžeš mít, je to, co chceš. Luis Therin se šíleně chechtal. Randovi to už ale nedělalo takové starosti jako dřív. Zdaleka ne tak velké. Bylo-li třeba něco vystát, tak to zvládne.

Corman a Havien se začali dohadovat, kdo je blíž, a nechali své muže vzadu, nicméně dál postupovali se všemi Děvami a Rudými štíty v závěsu, takže se v chodbě pěkně mačkali. Chodba působila tmavým a stísněným dojmem i přes zapálené kandelábry. Nikde nebylo moc barev, jenom občas tu visel nějaký pestřejší koberec, a Cairhieňané se to snažili vynahradit tím, že všechno měli přesně uspořádané, ať už to

byly vyšívané květiny nebo ptáci, jeleni či levharti na lovu nebo šlechtici v bitvě. Pro cairhienské sloužící, kteří o překot prchali z cesty, livrej obvykle znamenala barevné pruhy na manžetách a na prsou vyšitý rodový znak. Občas měli v rodových barvách i límec či rukávy, velmi zřídka pak celý kabát či šaty. Pouze vrchní sloužící měli víc barev. Cairhieňané měli rádi řád a pořádek a opovrhovali barevností. V občasném výklenku stála zlatá mísa či váza mořského národa, ale vše bylo strohé a rovné, pokud někde byla nějaká křivka, byla snaha ji zakrýt. Kdykoliv chodbu přerušilo sloupořadí s hranatými pilíři, byla-li dole zahrada, chodníčky byly vytvořeny podle přesné mřížky, všechny záhony byly přesně stejně velké, keře i malé stromky byly dokonale zastřižené a stejně daleko od sebe. Rand si byl jist, že kdyby tu přes sucho a horko byly nějaké květiny, kvetly by v přesných řadách.

Rand si přál, aby tyhle mísy a vázy mohla vidět Dyelin. Shaidové odnesli všechno, co dokázali sebrat, z celého státu Cairhien, a když to nešlo odnést, spálili to, ale takové chování porušovalo ji'e'toh. Aielové, kteří šli za Randem, zachránili město před dobytím, ale podle svých pravidel. Pokud nějaké místo dobyli, měli dovoleno vzít si pětinu toho, co tam bylo, ani o lžičku víc. Bael souhlasil, byť váhavě, že v Andoru se odřeknou dokonce i toho, ale Rand byl přesvědčen, že nikdo, kdo by neměl seznam, by neuvěřil, že tady nikdo nic nevzal.

Přes všechno své dohadování Corman a Havien nedokázali najít ani Rhuarka, ani Berelain, ti se však nakonec našli sami.

Oba za Randem přišli sami na jedné kolonádě. Byli bez doprovodu, díky čemuž se Rand cítil, jako by sám vedl procesí. Rhuark, ve svém cadin'soru, se silně prokvetlými rudými vlasy, se vysoko tyčil nad Berelain, překrásnou bledou ženou v modrobílých šatech s dost hlubokým výstřihem, aby si Rand odkašlal, když udělala pukrle. Rhuark měl kolem krku volně omotanou šufu a kromě těžkého aielského nože neměl žádnou jinou zbraň. Berelain měla diadém prvních, zlatého jestřába v letu, upevněný v lesklých černých vlasech, které jí ve vlnách spadaly na nahá ramena.

Možná bylo nakonec dobře, že Aviendha odešla. Občas se chovala násilnicky k ženám, o nichž si jenom myslela, že se před ním předvádějí.

Náhle si uvědomil, že si Luis Therin tiše pobrukuje. Něco na tom ho znepokojilo, ale co...? Pobrukování. Jako když muž obdivuje ženu, která si ho nevšimla.

Nech toho! zařval Rand ve své hlavě. Přestaň se koukat mýma očima! Nedalo se poznat, jestli to mrtvý muž slyšel - byl tam vůbec někdo, kdo by to mohl slyšet? - ale pobrukování ustalo.

Havien poklekl, ale Berelain mu téměř nepřítomně pokynula, aby vstal. "Věřím, že s mým pánem Drakem i s Andorem je vše v pořádku." Měla takový ten hlas, který přiměje muže poslouchat. "I s tvými přáteli, Matem Cauthonem a Perrinem Aybarou."

"Vše je v pořádku," řekl jí. Vždycky se ptala na Mata a Perrina, ačkoliv jí pokaždé sdělil, že jeden je na cestě do Tearu a druhého neviděl od chvíle, co se vydal do Pustiny. "A co tady?"

Berelain mrkla na Rhuarka, když se zařadili po Randově boku, a pokračovali k dalšímu úseku chodby. "Tak dobře, jak se dá očekávat, můj pane Draku."

"Vše je v pořádku, Rande al'Thore," ozval se Rhuark. Tvářil se téměř bezvýrazně, ale to bylo vcelku běžné.

Rand věděl, že oba chápou, proč tady ustanovil do vedení Berelain. Z chladného rozumu. První vládkyni, jež mu dobrovolně nabídla spojenectví, mohl důvěřovat, poněvadž ona ho potřebovala, teď snad ještě víc, než když přišla, aby udržel Tear mimo hranice Mayene. Vznešení páni se vždycky snažili zacházet s Mayene jako s provincií. Kromě toho jako cizinka z malého státečku stovky leguí na jih neměla důvod dávat v Cairhienu jedné frakci přednost před druhou, neměla naději, že získá nějakou moc, a uměla vést stát. Tvrdé důvody. Vzhledem k tomu, co ke Cairhieňanům cítili Aielové a Cairhieňané k Aielům, jmenovat do vedení Rhuarka by vedlo ke krveprolití, a toho měl Cairhien již dost.

Uspořádání zřejmě fungovalo dobře. Jelikož Semaradrid a Weiramon byli v Tearu, Cairhieňané přijali Mayenerku jako guvernéra jak proto, že nebyla Aielka, tak proto, že ji Rand jmenoval. Berelain věděla, co dělá, a aspoň poslouchala rady, které jí poskytoval Rhuark, jenž mluvil za kmenové náčelníky, kteří zůstali v Cairhienu. Nepochybně musela také jednat s moudrými - ty přestanou strkat nos do cizích věcí, ačkoliv to ony takhle neviděly, den poté, co to udělají Aes Sedai - ale zatím se o nich nezmínila.

"A Egwain?" zeptal se Rand. "Je už na tom líp?" chtěl vědět.

Berelain lehce stiskla rty. Neměla Egwain ráda. Ale ona zase Egwain neměla ráda ji. Rand neznal žádný důvod, ale tak to prostě bylo.
Rhuark rozhodil rukama. "Podle toho, co mi řekla Amys, ano." Amys nebyla jen moudrá, ale také jeho žena. Jedna z jeho žen. Měl dvě, podle jednoho z těch divnějších aielských zvyků mezi mnoha aielskými zvyky, které Randovi připadaly divné. "Tvrdí, že Egwain ještě potřebuje odpočívat, trochu cvičit, hodně jíst a čerstvý vzduch. Myslím, že když se ochladí, chodí na procházky." Berelain na něj suše pohlédla. Slabá vrstva potu na tváři jí v nejmenším neubírala na kráse, ale Rhuark se ovšem nepotil vůbec.
"Rád bych ji viděl. Jestli to moudré dovolí," dodal Rand. Moudré své výsady strážily stejně žárlivě jako všechny Aes Sedai, které kdy potkal, zvlášť před klanovými náčelníky, kmenovými náčelníky, a možná ze všeho nejvíc před Car'a'carnem. "Ale nejdřív musíme..."
Když se přiblížili k dalšímu místu, kde byla jedna strana chodby nahrazena balustrádou, zachytili jakýsi hluk. Třesk cvičných mečů. Cestou kolem se Rand podíval dolů. Aspoň to měl v úmyslu. To, co dole spatřil, ho umlčelo a zastavilo. Pod dohledem vzpřímeně se držícího Cairhieňana v prostém šedém kabátci se po sobě ve dvojicích oháněl tucet zpocených žen. Některé ženy měly jezdecké šaty s rozdělenými suknicemi, jiné mužské kabátce a spodky. Většina se pohybovala dost neohrabaně, i když energicky, ale některé přecházely plavně z jednoho postoje do druhého, nicméně svázanými pruty se oháněly váhavě. Všechny však jako plášť halilo zachmuřené odhodlání, ačkoliv když si některá uvědomila, že udělala chybu, zachmuřenost ustoupila lítostivému smíchu.
Chlapík s tuhými zády tleskl a funící ženy se opřely o cvičné meče a některé pohybovaly rukama, jak na takovou činnost nebyly zvyklé. Přihrnuli se sem sluhové, klaněli se napravo nalevo a na podnosech nabízeli džbány a poháry. Pokud to však byli sloužící, na Cairhien měli dost nezvyklou livrej. Měli na sobě bílou. Šaty či kabátce a spodky, vše čistě bílé.
"Co je to?" zeptal se Rand. Rhuark znechuceně zavrčel.
"Na některé cairhienské ženy udělaly Děvy značný dojem," promluvila s úsměvem Berelain. "Chtějí se stát Děvami. Ale myslím, že meče, ne oštěpu." Sulin se rozčileně narovnala a Děvy si začaly vyměňovat znamení ve znakové řeči. Působilo to rozhořčeně. "Jsou to dcery z urozených domů," pokračovala Berelain. "Nechávám je tady, protože jejich rodiče by to nedovolili. Ve městě je teď asi tucet škol, kde se ženy učí zacházet s mečem, ale mnohé z nich se musí z domu vyplížit, aby se mohly zúčastnit výcviku. Nejsou to samozřejmě jenom ženy. Na většinu mladších Cairhieňanů zřejmě Aielové udělali velký dojem. Přejímají ji'e'toh."
"Překrucují ho," zavrčel Rhuark. "Hodně se jich vyptává na naše způsoby, a kdo by nepoučil někoho, kdo se chce naučit, co je správné? Dokonce i zabijáka stromů." Div že si neodplivl. "Oni si ale vezmou to, co jim řekneme, a změní to."
"Vlastně to ani nezmění," namítla Berelain. "Jenom přizpůsobí, myslím." Rhuark maličko zvedl obočí a ona si povzdechla. Havienova tvář byla zpodobněním urážky, když viděl, jak někdo vyzval jeho vládkyni. Ani Rhuark, ani Berelain si toho však zřejmě nevšimli. Soustředili se na Randa. Ten měl pocit, že tenhle spor vedou často.
"Mění to," zopakoval schválně Rhuark. "Ti hlupáci tam dole v bílém tvrdí, že jsou gai'šainové. Gai'šainové!" Ostatní Aielani začali mumlat. Děvy znovu zakmitaly prsty. Havien se zatvářil trošičku znepokojeně. "V jaké bitvě nebo nájezdu byli chyceni? Jaké toh musejí splácet? Potvrdilas můj zákaz soubojů ve městě, Berelain Paeron, a oni přesto pořádají souboje, kdykoliv si myslí, že na to nikdo nepřijde, a ten, kdo prohraje, oblékne bílou. Když jeden uhodí druhého a jsou oba ozbrojení, udeřený prosí o souboj, a je-li odmítnutý, oblékne si bílou. Co to má co společného se ctí a povinností? Mění všechno a dělají věci, že by se i Shařan červenal. Mělo by se to zarazit, Rande al'Thore."
Berelain umíněně stiskla rty a zaťala ruce do sukní. "Mladí muži pořád bojují." Její tón byl natolik blahosklonný, až jste málem zapomněli, že je sama mladá. "Avšak od chvíle, co začalo tohle, v souboji nikdo neumřel. Vůbec nikdo. Už sama tato skutečnost stojí za to, aby jim bylo dovoleno v tom pokračovat. Kromě toho jsem zastrašila otce a matky, některé dost mocné, kteří chtěli, abychom jejich dcery poslali domů. Neodmítnu těm mladým ženám, co jsem jim jednou slíbila."
"Nechej si je, jestli chceš," řekl Rhuark. "Ať se naučí meč, jestli po tom touží. Ale ať přestanou tvrdit, že se řídí ji'e'toh. Ať si přestanou oblíkat bílou a vydávat se za gai'šainy. To, co provádějí, je urážkou."

Mrazivé modré oči upíral na Berelain, ale ona svýma velkýma tmavýma neustále sledovala Randa.
Rand zaváhal jen na chvíli. Myslel si, že chápe, co mladé Cairhieňany žene k ji'e'toh. Dvakrát za zhruba dvacet let je Aielové porazili, museli tedy uvažovat o tom, jestli v tom není nějaké tajemství. Nebo si možná mysleli, že porážky jenom dokazují, že aielský způsob je lepší. Aielové byli zřejmě rozhořčení tím, co považovali za výsměch své víře, ale pravdou bylo, že některé způsoby, jak se mohl Aiel stát gai'šainem, nebyly o nic méně podivné. Například mluvit s mužem o jeho tchánovi či se ženou o její tchyni - druhým otcem a druhou matkou po aielském způsobu - bylo považováno za natolik urážlivé, aby to ospravedlnilo tažení zbraní, pokud se o nich dotyční nezmínili první. Pokud se vás uražená strana místo toho dotkla poté, co jste promluvili, bylo to podle ji'e'toh stejné jako dotknout se ozbrojeného nepřítele bez toho, abyste mu ublížili. Tak bylo získáno mnoho ji a vyvoláno mnoho toh, avšak dotčený mohl požadovat, aby se stal gai'šainem a tak umenšil čest druhého a vlastní povinnost a závazky. Podle ji'e'toh musela být správná žádost o to, stát se gai'šainem, ctěna, takže muž či žena mohl skončit jako gai'šain jen proto, že se zmínil o něčí tchyni. Těžko to bylo hloupější než to, co prováděli Cairhieňané. Ve skutečnosti to však končilo u jedné věci. Rand ustanovil do vedení Berelain. Musel ji podpořit. Tak to bylo prosté.
"Cairhieňané vás urážejí už jen tím, že jsou Cairhieňané, Rhuarku. Nechte je být. Kdo ví, možná se nakonec naučí dost, abyste je přestali nenávidět."
Rhuark kysele zabručel a Berelain se usmála. K Randovu překvapení se na okamžik tvářila, jako by chtěla na Rhuarka vypláznout jazyk. Samozřejmě to byla jen jeho představivost. Byla sice jen o pár let starší než on, ale vládla Mayene už v době, kdy on ve Dvouříčí pásl ovce.
Rand poslal Cormana a Haviena zpátky k jejich strážím a vydal se dál s Rhuarkem a Berelain po boku, zbytek je těsně následoval. Procesí. Chyběly ještě bubny a trubky.
Za ním se znovu ozval třesk cvičných mečů. Další změna, byť jen malá. Dokonce ani Moirain, která dlouho studovala Dračí proroctví, nevěděla, jestli nové Rozbití světa, které zahájí, znamená, že uvede nový věk, rozhodně však přinášel změny, tak nebo tak. A zdálo se, že stejně tolik jich přivádí náhodou jako cíleně.
Když dorazili až ke dveřím do pracovny, o kterou se Berelain a Rhuark dělili - vysoké obložení z tmavého leštěného dřeva zdobilo vycházející slunce, což naznačovalo, že kdysi tuto místnost používali králové - Rand se zastavil a obrátil se k Sulin a Urienovi. Jestli se nedokáže zbavit všech svých stráží tady, tak už nikde. "Chci se vrátit do Caemlynu zítra asi hodinu po východu slunce. Do té doby běžte navštívit stany, podívat se za přáteli a snažte se nezačít žádné krveprolití. Jestli na tom trváte, můžete tu dva zůstat a hlídat mě před myšmi. Nemyslím, že by tu po mně skočilo něco většího."
Urien se lehce usmál a kývl, i když mávl rukou asi ve výšce průměrného Cairhieňana a zamumlal: "Myši tady můžou být velké."
Rand si chvíli myslel, že se Sulin bude hádat. Ale zírala na něj jen chvíli, než přikývla. Nicméně se stisknutými rty. Nepochybně si její námitky vyposlechne v plném rozsahu, jakmile budou v doslechu jenom Děvy.
Pracovna byla velká místnost a plná ostrých protikladů, i když ji viděl podruhé. Na vysokém štukovém stropě tvořily rovné čáry a ostré úhly složitě se opakující vzory a stejně tak na stěnách i na širokém krbu, který byl obložen tmavomodrým mramorem. Uprostřed stál mohutný stůl pokrytý mapami a papíry a tvořil jakousi hranici. Ve dvou vysokých oknech na jedné straně krbu stály na vysokých stojanech květináče s malými rostlinkami s několika drobnými červenobílými kvítky. Na této straně stolu ukazovaly dlouhé nezarámované obrazy lodě na moři a muže vytahující sítě s olejovkami, zdrojem mayenského bohatství. Kruh na vyšívání s jehlou a navlečenou červenou nití, která visela ze zpola dokončené výšivky, ležel na vysokém opěradle křesla dost vysokého, aby se v něm mohla Berelain stočit, kdyby chtěla. Na podlaze ležel jediný koberec s květinovým zlatočervenomodrým vzorem a na malém stolku u křesla stál na stříbrném podnose stříbrný džbán s vínem a číše a ležela zde útlá knížečka svázaná v červené, zlatem zdobené kůži, označující toto místo za Berelainino.
Na podlaze na druhé straně stolu leželo několik vrstev barevných koberců a všude byly poházené červené, modré a zelené podušky se střapci. Váček na tabák, fajfka s krátkou troubelí a kleštičky ležely vedle zakryté mosazné mísy na malé, mosazí obité truhličce a na o něco větší truhle, obité železem, stála slonovinová soška jakéhosi nemotorného zvířete, o němž Rand pochyboval, že skutečně existuje. Dva

tucty knížek všech velikostí, od dost malých, aby se vešly do kapsy kabátu, po hodně velké, aby je dokonce i Rhuark musel zvedat oběma rukama, tvořily úhlednou řádku na podlaze u stěny. Aielové vyráběli v Pustině všechno, co potřebovali, kromě knih. Formani u Aielů vydělávali celá jmění, i když kromě knížek nic jiného nepřivezli.
"Takže," pronesl Rand, když se dveře zavřely a on zůstal sám s Rhuarkem a Berelain, "jak to tu funguje doopravdy?"
"Jak jsem říkala," odpověděla Berelain. "Tak dobře, jak se dá čekat. V ulicích se víc mluví o Caraline Damodredovně a Toramu Riatinovi, ale většina lidí je příliš unavená, aby teď toužili po další válce."
"Povídá se, že se k nim připojilo deset tisíc andorských vojáků." Rhuark si začal nacpávat fajfku. "Pouliční klepy to vždy nafouknou desetkrát, pokud ne dvacetkrát, ale jestli je to pravda, znamená to potíže. Zvědové říkají, že jich není moc, ale když se nechají být, můžou znamenat víc než jen mrzutost. Žlutá muška je malá, že ji skoro neuvidíš, ale když ti naklade pod kůži vajíčka, přijdeš o paži nebo o nohu, než se vylíhnou - pokud tě to nezabije."
Rand nezúčastněně zabručel. Darlinova vzpoura v Tearu nebyla jediná, jíž musel čelit. Rod Riatinů a rod Damodredů, poslední dva, jejichž příslušníci seděli na Slunečním trůnu, byly předtím, než se Rand objevil, zatrpklými soupeři, a kdyby zmizel, nejspíš by se jimi staly znovu. Teď svou rivalitu odložily stranou - aspoň navenek, co se dělo pod povrchem, mohlo být u Cairhieňana něco zhola jiného - a jako Darlin, chtěly sebrat vojsko někde, kde to Toram a Caraline považovali za bezpečné. V jejich případě to bylo úpatí Páteře světa, jak nejdál od města bylo možné, aby ještě zůstali ve státě. Sebrali stejnou směs jako Darlin, šlechtice, hlavně střední vrstvy, vyhnané sedláky, pár rozčilených žoldnéřů a možná několik bývalých zbojníků. Mohl v tom mít taky prsty Niall, jako tomu bylo s Darlinem.
Pod Páteří světa nebyl tak neproniknutelný terén jako v Haddon Mirku, jenže Rand se zdržel. Měl příliš mnoho nepřátel na příliš mnoha místech. Kdyby se tady zastavil, aby rozplácl tu Rhuarkovu žlutou mušku, mohl by někde jinde najít v zádech levharta. Musel mít nejdřív na paměti toho levharta. Kdyby tak jen věděl, kde jsou všichni levharti.
"Co Shaidové?" zeptal se a položil Dračí žezlo na zpola rozvinutou mapu. Byla na ní severní část Cairhienu a hory nazývané Rodovrahova Dýka. Shaidové možná nebyli tak velký levhart jako Sammael, ale na pohled byli mnohem větší než vznešený pán Darlin či urozená paní Caraline. Berelain mu podala číši vína a on jí poděkoval. "Řekly moudré vůbec něco o tom, co má Sevanna za lubem?"
Myslel by si, že se aspoň jedna nebo dvě zaposlouchají a rozhlédnou trochu kolem, když cestovaly k Rodovrahově Dýce. Byl by se rovněž vsadil, že to shaidské moudré dělají, když přicházejí přes řeku Gaelin. Samozřejmě ani jedno nevyslovil nahlas. Shaidové možná opustili ji'e'toh, ale Rhuark měl na špehování tradiční aielský názor. Názory moudrých pak byly zase něco jiného, ačkoliv jaké přesně, se dalo určit jen těžko.
"Povídá se, že Shaidové stavějí držby." Rhuark se na chvíli odmlčel a klíšťkami si do fajfky přendal žhavý uhlík z pískem vyplněné mosazné misky. Když zabafal z fajfky, pokračoval. "Shaidové se prý nehodlají nikdy vrátit do Trojí země. Já taky ne."
Rand se volnou rukou poškrábal ve vlasech. Caraline a Toram byli jako zhnisaná rána a Shaidové se usazovali na této straně Dračí stěny. Mnohem nebezpečnější směska než Darlin. A Alannin neviděný prst se ho stále téměř dotýkal. "Máte ještě nějaké další dobré zprávy?"
"V Shamaře se bojuje," řekl Rhuark přes troubel fajfky.
"Kde?" zeptal se Rand.
"V Shamaře. Nebo Shaře. Dávají své zemi spoustu jmen. Co'dansin, Tomaka, Kigali a mnohá další. Každé může být správné, nebo žádné. Tihle lidi lžou bez přemýšlení. Rozviň každý štůček hedvábí, který kupuješ, jinak zjistíš, že hedvábí je jenom venku. A když při dalším obchodě náhodou narazíš na stejného muže, který s tebou obchodoval, on popře, že tě už někdy viděl nebo někdy předtím přišel do držby obchodovat. Když budeš trvat na svém, ostatní ho zabijí, aby tě potěšili, a pak řeknou, že ohledně hedvábí mohl udělat cokoliv, a pokusí se ti prodat vodu jako víno."
"Proč je boj v Shaře dobrá zpráva?" zeptal se Rand mírně. Odpověď vlastně ani nechtěl slyšet. Berelain se zájmem naslouchala. Nikdo kromě Aielů a Mořského národa toho o uzavřených zemích za Pustinou nevěděl o moc víc, než že odtamtud pochází slonovina a hedvábí. To, a příběhy z Putování Jaina

Dalekokrokého, které byly až příliš bizarní, aby byly pravda. Ačkoliv když na to tak Rand myslel, vzpomínal si, že se Rhuark zmiňoval o lhaní a o různých jménech, jenomže pokud si vzpomínal, příklady, které uváděl Dalekokroký, neodpovídaly žádnému z Rhuarkových názvů.
"V Shaře se nikdy nebojuje, Rande al'Thore. Povídá se, že i je zasáhly trollocké války -" Trolloci tenkrát vstoupili i do Aielské pustiny. Od té doby se Aielská pustina v trolločtině nazývá Země umírání. "- ale pokud od té doby došlo k nějaké bitvě, do obchodních držeb o tom neproniklo ani slovíčko. Jen máloco z toho, co se děje za hradbami držeb, se dostane dovnitř. Říkají, že jejich země vždycky byla jedna, ne moc, jako jich je tady, a vždy tam panoval mír. Když jsi vyšel z Rhuideanu jako Car'a'carn, zpráva o tobě se rozšířila, i o tvých titulech, tady mezi mokřiňany. Drak Znovuzrozený. Zpráva se dostala i do obchodních držeb podél Velké rozsedliny a Jitřních útesů." Rhuark měl oči zcela klidné a vyrovnané, tohle mu starosti nedělalo. "Teď se přes Trojí zemi zpráva vrátila. V Shaře se bojuje a Shařané v obchodních držbách se ptají, kdy Drak Znovuzrozený rozbije svět."
Náhle víno chutnalo kysele. Další místo jako Tarabon a Arad Doman, rozervané jen díky tomu, že se tam o něm doslechli. Jak daleko se vlnky rozšíří? Byly kvůli němu i války, o nichž se nikdy nedoslechne, v zemích, o nichž se nikdy nedoslechne?
Smrt mi jede na rameni, zamumlal si Luis Therin. Smrt kráčí v mých stopách. Já jsem smrt.
Rand se otřásl a položil číši na stůl. Kolik toho vlastně proroctví požaduje ve všech těch dráždivých náznacích a velkolepě nepřímých verších? Měl přidat Sharu, nebo jak se země vlastně jmenovala, ke Cairhienu a ostatním? Celý svět? Jak, když nedokázal úplně udržet ani Tear nebo Cairhien? Na to by bylo třeba víc času, než má život jednoho člověka. Andor. Jestli už měl rozervat všechny ostatní země na kusy, rozervat celý svět, Andor podrží bezpečný pro Elain. Nějak.
"Shara, nebo jak se to tam jmenuje, je odsud daleko. Jeden krok po druhém, a Sammael je ten první krok."
"Sammael," souhlasil Rhuark. Berelain se zachvěla a vyprázdnila číši.
Nějakou dobu rozmlouvali o Aielech, kteří stále ještě táhli na jih. Rand chtěl, aby kladivo, jež se tvořilo v Tearu, bylo na první pohled dost velké, aby rozdrtilo cokoliv, co by mu mohl Sammael postavit do cesty. Rhuark se tvářil spokojeně. To Berelain si stěžovala, že je třeba v Cairhienu podržet Aielů víc. Dokud ji Rhuark neumlčel. Zamumlala si něco o tom, že je příliš umíněný pro vlastní dobro, ale pak pokračovala a rozhovořila se o úsilí usadit zase sedláky na půdě. Myslela si, že příští rok už nebude zrní z Tearu potřeba. Pokud někdy pomine to sucho. Pokud ne, Tear nebude mít dost zrní ani pro sebe, natož pro někoho jiného. Znovu se začínají objevovat první chapadla obchodu. Začínají sem přicházet kupci z Andoru, Tearu a Murandy a ze severu z Hraničních států. A právě dnes ráno zakotvila v řece loď Mořského národa, což Berelain připadalo zvláštní, tak daleko od moře, ale vítala to.
Když Berelain obcházela stůl a zvedala tenhle či onen svazek papírů, probírajíc, co Cairhien potřebuje koupit a co si může dovolit koupit, co musí prodat teď a co bude muset prodat za šest měsíců, za rok, tvářila se soustředěně a její hlas získal na ráznosti. Samozřejmě všechno záviselo na počasí. Tohle odsunula, jako by na tom nezáleželo, avšak na Randa upřela vyrovnaný pohled, který říkal, že je Drak Znovuzrozený, a jestli někde existuje způsob, jak to horko zastavit, měl by ho najít. Rand ji viděl rozpustile svůdnou, viděl ji vyděšenou, vzdornou, zabalenou do pýchy, ale nikdy ne takhle. Jako by to byla úplně jiná žena. Rhuark, usazený na podušce, bafal z fajfky, díval se na ni a tvářil se pobaveně.
"...takhle tvoje škola by mohla přinést nějaké ovoce," řekla a zamračila se na dlouhý list papíru popsaný úhlednou rukou, "pokud přestanou vymýšlet nové věci na dost dlouho, aby vytvořili ty, co už vymysleli." Prstem si poklepala na rty a dívala se do prázdna. "Říkáš, abych jim dala tolik zlata, kolik budou chtít, ale kdybys mi dovolil ho zadržet, dokud skutečně -"
Do dveří strčila baculatou tvář Jalani - Aielové zřejmě klepání nechápali - a řekla: "Je tu Mangin a chce mluvit s tebou, Rhuarku, i s tebou, Rande alThore."
"Vyřiď mu, že si s ním rád promluvím později -" Rand se dostal takhle daleko, než ho tiše přerušil Rhuark.
"Měl by sis s ním promluvit hned, Rande al'Thore." Náčelník kmene se tvářil vážně. Berelain vrátila papír na stůl a studovala podlahu.
"No dobře," řekl Rand pomalu.

Jalani zmizela a vstoupil Mangin. Byl o něco vyšší než Rand a byl jedním z těch, co překročili Dračí stěnu při pátrání po Tom, jenž přichází s úsvitem, jedním z hrstky, která dobyla Tearský Kámen. "Před šesti dny jsem zabil muže," začal bez jakékoliv předehry, "zabijáka stromů a musím vědět, jestli mám k tobě toh, Rande al'Thore."
"Ke mně?" opáčil Rand. "Můžeš se bránit sám, Mangine. Světlo, víš to -" Na chvíli se odmlčel a setkal se s pohledem šedých očí, které byly vážné, avšak rozhodně ne ustrašené. Snad zvídavé. Rhuarkova tvář mu nic neprozradila. Berelain se mu pořád nechtěla podívat do očí. "On tě nenapadl, že ne?"
Mangin lehce zavrtěl hlavou. "Viděl jsem, že si zaslouží zemřít, tak jsem ho zabil." Pronesl to konverzačním tónem. Když uviděl strouhu, která potřebovala vyčistit, tak ji vyčistil. "Ale tys říkal, že nemůžeme zabíjet křivopřísežníky, pokud to není v bitvě, nebo když na nás zaútočí. Mám teď k tobě toh?"
Rand si vzpomněl, co říkal... toho pověsím. Stáhla se mu hruď. "Proč si zasloužil zemřít?"
"Nosil to, co neměl právo nosit," odtušil Mangin.
"Co nosil? Co měl, Mangine?"
Odpověděl Rhuark a dotkl se levého předloktí. "Tohle." Mínil tím draka, jenž se mu stáčel kolem paže. Kmenoví náčelníci je neukazovali často, dokonce o nich ani nemluvili. Téměř vše, co se týkalo těchto znamení, bylo zahaleno tajemstvím, a náčelníci to tak spokojeně nechávali. "Byla to ovšem ta věc, co potřebuje jehly a inkoust." Tetování.
"On předstíral, že je náčelník kmene?" Rand si uvědomil, že hledá výmluvu... toho pověsím. Mangin byl jedním z prvních, kteří se vydali za ním.
"Ne," řekl Mangin. "Pil a ukazoval, co neměl mít. Vidím tvoje oči, Rande al'Thore." Náhle se zazubil. "Je to záhada. Bylo správné ho zabít, ale teď mám k tobě toh."
"Bylo špatné ho zabít. Víš, jaký je trest za vraždu."
"Provaz kolem krku, jaký používají mokřiňané." Mangin zamyšleně kývl. "Pověz mi, kdy a kde. Budu tam. Kéž dnes najdeš vodu a stín, Rande al'Thore."
"Kéž najdeš vodu a stín, Mangine," řekl mu Rand smutně.
"Myslím," ozvala se Berelain, když se za Manginem zavřely dveře, "že skutečně přijde na svou vlastní popravu o své vlastní vůli. Och, nedívej se tak na mě, Rhuarku. Nepochybuji o něm, ani o aielské cti."
"Šest dní," zavrčel Rand a otočil se k ní. "Věděli jste, proč je tady, oba. Je to šest dní a vy jste to nechali na mně. Vražda je vražda, Berelain."
Královsky se narovnala, ale mluvila v obraně. "Nejsem zvyklá, aby za mnou přicházeli lidé a říkali, že právě spáchali vraždu. Zatracené ji'e'toh. Zatracení Aielani a jejich zatracená čest." Kletby z jejích úst zněly zvláštně.
"Nemáš důvod se na ni zlobit, Rande al'Thore," přisadil si taky Rhuark. "Mangin má toh k tobě, ne k ní. Ani ke mně."
"Jeho toh patřilo tomu zabitému," prohlásil Rand zcela chladně. Rhuark se zatvářil zděšeně. "Až příště někdo spáchá vraždu, nečekejte na mě. Dodržte zákon!" Tak snad nebude muset znovu odsoudit muže, kterého znal a měl rád. Když bude muset, udělá to. Věděl to a byl z toho smutný. Co se z něj stalo?
Kolo lidského života, zamumlal Luis Therin. Žádné slitování. Žádná lítost.

KAPITOLA ŠESTÁ

Chuť samoty

"Chcete, abych ještě vyřídil nějaké další problémy?" Z Randova tónu bylo zřejmé, že myslí problémy, které už měli vyřešit sami. Rhuark lehce zavrtěl hlavou. Berelain taky zrudla. "Dobrá. Určete den Manginovy popravy -" Jestli to bolí příliš, zasmál se Luis Therin chraptivým šepotem, tak zařiď, ať to bolí někoho jiného. Jeho zodpovědnost. Jeho povinnost. Narovnal se, aby ho ta hora nerozdrtila. "Pověste ho zítra. Řekněte mu, že jsem to nařídil." Zamračeně se odmlčel a po chvíli si uvědomil, že čeká na poznámku Luise Therina, ne na jejich. Čekal na hlas mrtvého muže, mrtvého šílence. "Jdu do školy." Rhuark poukázal na to, že se sem už nejspíš ze svých stanů vydaly moudré, a Berelain zas, že tairenští i cairhienští šlechtici budou chtít s křikem vědět, kam Randa schovala, ale on jim řekl, ať jim povědí pravdu. A ať té bandě řeknou, že za ním nemají chodit. Vrátí se, až se vrátí. Ti dva se tvářili, jako by spolkli kyselou švestku, ale on popadl Dračí žezlo a odešel.

Na chodbě Jalani a jen o málo starší, žlutovlasý Červený štít hladce vyskočili na nohy a spěšně se po sobě podívali. Jinak byla chodba prázdná, až na spěchající služebnictvo. Jeden z každého společenstva, to sedí. Randa však napadlo, jestli se Urien nemusel se Sulin poprat, aby to tak dopadlo.

Rand jim kývl, aby ho následovali, a vydal se k nejbližší stáji, kde byla stání z toho stejného zeleného mramoru jako sloupy, které podpíraly vysoký strop. Hlavní podkoní, pokroucený chlapík s velkýma ušima, s vycházejícím sluncem Cairhienu vyšitým na krátké kožené vestě, byl Randovým příchodem jenom se dvěma Aiely tak zděšen, že pořád zíral na dveře od stáje, jako by čekal další, a mezitím se klaněl tak, až Randa napadlo, jestli vůbec někdy svého koně dostane. Jakmile však vykřikl: "Koně pro pána Draka!" přiskočilo šest stájníků, aby připravili vysokého ryzáka s ohnivým pohledem, nasadili mu uzdu se zlatými střapci, zlatem pobité sedlo a nebesky modrou čabraku s třásněmi a zlatě vyšitým vycházejícím sluncem.

Ačkoliv sebou docela hodili, velkouchý podkoní už byl dávno pryč, když Rand vyskakoval do sedla. Nejspíš musel jít shánět koterii družiníků Draka Znovuzrozeného. Nebo někomu říci, že Rand opouští palác téměř sám. Cairhien už byl takový. Štíhlý ryzák chtěl mít svou hlavu, Rand ho však ještě ani pořádně neuklidnil, a už pobídl koně klusem ven z palácového pozemku, kolem překvapených

cairhienských gardistů. Nedělal si starosti s vrahy, ležícími v léčce po varování velkouchého podkoního, protože každého, kdo by se ho pokusil přepadnout ze zálohy, by ostříhali bez nůžek. Ale kdyby otálel, nejspíš by se kolem něj začali šlechtici tlačit tak těsně, že by bez nich odjet nedokázal. Bylo dobré, být pro změnu zase sám.

Ohlédl se na Jalani a mladého Aiela, kteří klusali vedle valacha. Dedrik, pomyslel si. Codara z Jaernské soutěsky. Téměř sám. Stále cítil Alannu a Luis Therin v dálce sténal nad mrtvou Ilienou. Nikdy nemohl být úplně sám. Možná už nikdy ne. Ale ta samota, kterou teď cítil, byla po tak dlouhé době příjemná.

Cairhien byl velké město, hlavní ulice byly dost široké, aby lidé, kteří se v nich tlačili, vypadali jako trpaslíci. Každá ulice vedla rovně jako šíp přímo skrz kopce, otesané a s kamennými terasami, až vypadaly jako dílo lidských rukou, a s každou další ulicí se stýkala v pravém úhlu. Po celém městě se zvedaly obrovské věže obalené lešením, které téměř zakrývalo složité hranaté rizality, věže, které jako by se dotýkaly nebe a chtěly se vyšplhat ještě výš. Před dvaceti lety slavné nedokončené věže Cairhienu, div světa, hořely za aielské války jako pochodně a jejich opravy stále ještě nebyly dokončeny.

Dostat se tudy nebylo snadné. Klus mu dlouho nevydržel. Rand už si zvykl na to, že se před ním davy rozestupují kvůli jeho obvyklému doprovodu, přesto to se stovkou v cadin'sorech oděných Aielů v dohledu mezi pomalu přecházejícími lidmi nebylo stejné jako teď, ne, když zde byli jenom dva. Měl dojem, že ho někteří Aielové poznali, ale nevšímali si ho, nehodlali vyvolat rozpaky a přivolávat pozornost, když měl Car'a'carn meč a navíc, což sice nebylo tak zlé, ale těžko chvályhodné, jel na koni. Pro Aiela byly hanba a rozpaky horší než bolest, ačkoliv samozřejmě ji'e'toh muselo věci komplikovat v rovinách, které Rand chápal jen částečně. Aviendha by mu to určitě dokázala vysvětlit. Zřejmě chtěla, aby se z něj stal Aiel.

Ulice ucpávaly spousty dalších lidí, Cairhieňané ve svých obvyklých usedlých šatech a také ti v rozedraných hadrech jasných barev, co bydlívali jen v Předbrání, než bylo vypáleno, Tairenové, v davu o hlavu vyšší, i když nebyli zdaleka tak vysocí jako Aielové. Všude se mezi lidmi proplétala volská spřežení a vozy tažené koňmi a lidé také ustupovali lakovaným kočárům a nosítkům, občas dokonce s rodovou vlajkou. Pouliční obchodníci vyvolávali zboží, které měli na podnosech, a kupčíci na kárách, na rozích vystupovali akrobaté a žongléři. Obojí byla změna. Kdysi býval Cairhien, kromě Předbrání, tichý, zaražený. Něco z té vážné strohosti přetrvávalo. Krámky měly stále malé vývěsní štíty a nevystavovaly žádné zboží na ulici. A bývalí Předbráníci vypadali stejně nevázaně jako vždy, smáli se nahlas, pokřikovali na sebe a hádali se přímo na ulici, a ostatní Cairhieňané je sledovali s upřímnou nechutí. Nikdo kromě Aielů jezdce s obnaženou hlavou ve stříbrem vyšívaném modrém kabátci nepoznal, i když se občas někdo lépe podíval na jeho čabraku. Dračí žezlo ještě nebylo příliš známé. Nikdo neustoupil. Rand se zmítal mezi netrpělivostí a potěšením, že není středem veškeré pozornosti.

Škola zabírala palác asi míli od Slunečního paláce, kdysi majetek jistého urozeného pána Barthanese, nyní mrtvého a neoplakávaného. Byla to velká hromada kamenných kvádrů s hranatými věžemi a vážnými balkony. Vysoká brána, vedoucí na hlavní nádvoří, byla otevřená, a když Rand dorazil, dostalo se mu přivítání.

Idrien Tarsinová, která školu vedla, stála na širokém schodišti na druhém konci nádvoří, rozložitá žena v prostých šedých šatech, s dost rovnými zády, aby působila o hlavu vyšším dojmem, než skutečně byla. Nebyla však sama. Na kamenných stupních se tlačily tucty dalších, mužů i žen, v suknu stejně často jako v hedvábí, častěji ošoupaném, zřídka vyšívaném. Hlavně starší lidé. Idrien nebyla jediná, kdo měl ve vlasech více šedin než černých vlasů, někteří neměli černý ani pramínek a někteří dokonce žádné vlasy, ačkoliv tu a tam Randa dychtivě sledovala mladší tvář. Mladší znamenalo o deset patnáct let starší než on.

Byli to učitelé, jistým způsobem, i když to nebyla tak úplně škola. Žáci se sem přicházeli učit - mladší muži a ženy s otevřenými ústy teď viseli ze všech oken vedoucích na nádvoří - ale hlavně chtěl Rand sebrat vědomosti na jednom místě. Občas zaslechl, kolik toho bylo ztraceno za stoleté války a rovněž i za trollockých válek. A mnohem víc toho muselo být ztraceno při Rozbití světa. Jestli má svět rozbít znovu, tak hodlal vytvořit pokladnice, kde by se daly vědomosti natrvalo uchovat. Další škola již začala fungovat v Tearu, i když teprve nedávno, a místo už pomalu hledal i v Caemlynu.

Nic nikdy nefunguje tak, jak čekáš, zamumlal Luis Therin. Nic nečekej a nebudeš překvapen. Nic

nečekej. V nic nedoufej. Nic.
Rand ten hlas potlačil a sesedl.
Idrien mu vyšla vstříc a udělala pukrle. Jako obvykle, když se narovnala, ohromeně si uvědomil, že mu nesahá ani k ramenům. "Vítej v Cairhienské škole, můj pane Draku." Hlas měla překvapivě sladký a mladistvý, v ostrém protikladu ke strohé tváři. On však slyšel, jak jí hlas tvrdne, když mluvila se studenty i učiteli. Idrien držela školu pěkně zkrátka.
"Kolik špehů máš ve Slunečním paláci?" zeptal se mírně. Zatvářila se překvapeně, snad nad tím, že něco takového vůbec vyslovil nahlas, ale spíš proto, že taková otázka nebyla v Cairhienu slušná.
"Připravili jsme malou ukázku." No, odpověď vlastně ani nečekal. Idrien si prohlédla oba Aiely jako žena, prohlížející si dva velké a zablácené psy nejisté povahy, ale nakonec se spokojila s odfrknutím. "Šel by můj pán Drak laskavě za mnou?"
Rand ji zamračeně následoval. Ukázku čeho?
Vstupní sál školy byla rozlehlá komnata s leštěnými tmavošedými sloupy a světle šedými dlaždicemi na podlaze, s mramorovým ochozem protkaným šedými žilkami, vedoucím kolem celé místnosti ve výšce tří sáhů. Teď byl převážně zaplněn... vymyšlenostmi. Učitelé, tlačící se za ním, se teď rozběhli ke svým vynálezům. Rand zíral a náhle si vzpomněl na to, jak Berelain říkala, že ve škole cosi vyrábějí. Ale co? Idrien mu to řekla - jistým způsobem - vodila ho od jedné věci ke druhé, kde muži a ženy vysvětlovali, co vytvořili. Dokonce i něčemu z toho rozuměl.
Sbírka přepážek, škrabek a střepů plných kousků lnu vyráběla lepší papír, než teď kdo vyráběl, nebo to aspoň vynálezce tvrdil. Obrovská bachratá konstrukce s pákami a velkými deskami byl tiskařský stroj, podle tvůrce mnohem lepší než ty, co se používají. Dedrik o něj projevoval značný zájem, dokud se Jalani zřejmě nerozhodla, že by měl dávat pozor, jestli se někdo nepokouší napadnout Car'a'carna. Prudce mu dupla na nohu a on pak kulhal za Randem. Byl tu pluh na kolečkách, který měl obracet šest brázd naráz - aspoň tohle Rand poznal a myslel si, že by to mohlo fungovat - a další věc s ojemi pro koně, která měla sklízet seno místo lidí s kosami, a nový druh stavu, s nímž bylo snazší zacházení, jak tvrdil chlapík, jenž ho vyrobil. Byly tu malované dřevěné modely akvaduktů, jež měly přivádět vodu do míst, kde vyschly studny, nových strouh a kanálů pro Cairhien, dokonce i stůl s maličkými figurkami lidí, vozů, jeřábů a válců, na čemž bylo ukázáno, jak by měly vést cesty a také jak by měly být dlážděné, jako tomu bývalo před lety.
Rand nevěděl, jestli něco z toho bude fungovat, ale některé věci by stály za vyzkoušení. Například ten pluh by se mohl hodit, jestli se měl Cairhien ještě někdy sám uživit. Řekne Idrien, aby ho postavili. Ne, řekne Berelain, aby jí to řekla. Vždycky se na veřejnosti řiď postupem velení, říkávala Moirain, pokud nehodláš něčí autoritu podkopat a svrhnout ho.
Mezi učiteli, které znal, byl i Kin Tovere, podsaditý výrobce čoček, který si stále otíral holou lebku pruhovaným šátkem. Kromě dalekohledů různých velikostí - "Spočítáš člověku chlupy v nose na míli daleko," tvrdil Tovere, takhle prostě mluvil - měl čočku velkou jako jeho hlava, náčrtek dalekohledu, do něhož by šla použít, i další takové, věci šest kroků dlouhé, a nákres dalekohledu, jímž by šly sledovat hvězdy, no prosím. No, Kin vždycky chtěl sledovat vzdálené věci.
Když Rand studoval nákres mistra Tovereho, Idrien se tvářila spokojeně. Byla spíš na praktické věci. Během obléhání Cairhienu postavila sama obrovský samostříl, samá páka a kladka, který vrhal malé oštěpy na celou míli a s dost velkou silou, aby probodly člověka. Kdyby bylo po jejím, neplýtvalo by se časem na nic, co by nebylo praktické a solidní.
"Postav to," řekl Rand Kinovi. Třeba to nakonec k ničemu nebude, ne jako ten pluh, ale Rand měl Tovereho rád. Idrien si povzdechla a potřásla hlavou. Tovere zářil. "A dávám ti cenu sto zlatých. Tohle vypadá zajímavě." Jeho slova vyvolala bzučení a bylo těsné, spadla-li brada víc Idrien či Toveremu. Vedle ostatních věcí v místnosti vypadal Tovere stejně rozumně jako rádoby stavitel silnic. Byl tu chlapík s kulatým obličejem, který dělal cosi s kravským trusem, takže skončil namodralým plamenem hořícím na konci mosazné trubky. Dokonce ani on zřejmě netušil, k čemu to vlastně je. Hubená mladá žena zas vyrobila jakousi papírovou skořápku, ukotvenou provázky a nadnášenou horkým vzduchem stoupajícím z malého ohýnku v ohřívadle. Mumlala cosi o létání - Rand si byl jist, že tohle říkala - a zakřivených ptačích křídlech - měla výkresy s ptáky a něco, co vypadalo jako dřevění ptáci - ale při setkání s

Drakem Znovuzrozeným měla tak svázaný jazyk, že ničemu víc nerozuměl, a Idrien rozhodně nedokázala vysvětlit, k čemu to má být.
A pak tu byl plešatějící muž se sbírkou mosazných trubic a válců, tyčí a koleček na dřevěném stole s čerstvě vyrytými drážkami. Některé rýhy byly dost hluboké, aby málem desku prorazily skrz naskrz. Z nějakého důvodu měl muž půlku obličeje a ruce v obvazech. Jakmile se Rand objevil ve vstupním sále, začal pod jedním válcem nervózně budovat oheň. Když se před ním zastavili Rand a Idrien, pohnul pákou a pyšně se usmál.
Vynález se začal zachvívat, na dvou třech místech syčela unikající pára. Sykot zesílil do pískání a celá věc se začala třást. Pískání začínalo být pronikavé. Věc se třásla tak, že se pohnul i stůl. Plešatějící muž se vrhl na stůl a vytáhl západku na největším válci. V oblaku se ven vyvalila pára a věc utichla. Muž si cucal popálené prsty a zmohl se na chabý úsměv.
"Velmi pěkná mosaz," řekl Rand, než se nechal Idrien odvést pryč. "Co to bylo?" zeptal se tiše, když byli z doslechu.
Idrien pokrčila rameny. "Mervin to nikomu neřekne. Občas se z jeho pokoje ozývají rány dost hlasité, aby se otřásly dveře, a zatím se šestkrát opařil, ale tvrdí, že až mu to bude fungovat, přinese to nový věk." Nejistě vzhlédla k Randovi.
"Mervin to může dokončit, jestli to dokáže," řekl jí suše. Měla snad ta věc dělat hudbu? Všechno to pískání? "Nevidím tu Herida. Zapomněl snad přijít dolů?"
Idrien si znovu povzdechla. Herid Fel byl Andořan, který se nějak dostal do zdejší Královské knihovny - říkal, že studuje dějiny a filozofii - a těžko mohl získat její přízeň. "Můj pane Draku, on ze své pracovny nikdy nevychází, jenom když jde do knihovny."
Dostat se pryč vyžadovalo menší proslov, který Rand pronesl vestoje na stoličce s Dračím žezlem v ohbí lokte. Sdělil jim, že jejich výtvory jsou úžasné. Některé možná i byly, pokud věděl. Poté dokázal vyklouznout s Jalani a Dhearikem. A Luisem Therinem a Alannou. Za sebou zanechali potěšené blekotání. Randa napadlo, jestli někoho z nich kromě Idrien někdy napadlo vyrobit zbraň.
Pracovna Herida Fela byla nahoře, odkud nebylo vidět nic než tmavé taškové školní střechy a jedno náměstí a stupňovitou věž, která zakrývala výhled na vše ostatní. Herid tvrdil, že se z okna stejně nikdy nedívá.
"Můžete počkat venku," řekl Rand, když dorazil k úzkým dveřím - místnost za nimi byla také úzká - a překvapilo ho, když Jalani a Dhearik okamžitě souhlasili.
Náhle do sebe zapadla spousta maličkostí. Jalani se na jeho meč jedinkrát nepodívala nesouhlasně, což jí vydrželo od chvíle, kdy se vydal na návštěvu Rhuarka a Berelain. Ani ona, ani Dhearik se vůbec nepodívali na koně ve stájích, ani se Jalani opovržlivě nezmínila o tom, že by mu měly stačit vlastní nohy, což byla další věc, kterou dělávala pravidelně.
Jako na potvrzení, když se Rand u dveří otočil, Jalani si Dhearika krátce prohlédla od hlavy až k patám. Krátce, ale rozhodně, s upřímným zájmem a milým úsměvem. Dhearik si jí nevšímal tak důrazně, že na ni mohl rovnou otevřeně civět. To byl aielský způsob, předstírat nechápavost, dokud se ona jasně nevyjádří. Kdyby se koukal on, ona by se chovala stejně.
"Bavte se," prohodil Rand přes rameno, což vyvolalo překvapené pohledy, a vstoupil dovnitř.
Malá místnost byla plná knih, svitků a listů papíru, alespoň to tak vypadalo. Stěny, kromě u dveří a dvou otevřených oken, od podlahy ke stropu zabíraly police. Knihy a papíry pokrývaly i stůl, jenž zabíral většinu místnosti, a ležely i na hromadě na náhradním křesle a dokonce i tu a tam jich pár zbylo na podlaze. Herid Fel sám byl rozložitý muž, který vypadal, jako by si ráno zapomněl učesat prořídlé šedé vlasy. V zubech tiskl nezapálenou fajfku a na předku pomačkaného hnědého kabátu měl popel.
Chvíli na Randa mrkal a potom řekl: "Aha, ano. Ovšem. Chtěl jsem..." Zamračil se na knihu ve svých rukou, pak se posadil za stůl a prohrabal se volnými listy papíru před sebou a tiše si mumlal. Obrátil titulní stránku v knize a poškrábal se na hlavě. Nakonec se zase podíval na Randa a opět překvapeně zamrkal. "Aha, ano. O čem jsi to chtěl mluvit?"
Rand si uklidil druhé křeslo, odložil knihy a papíry na podlahu, na hromadu položil Dračí žezlo a posadil se. Snažil se mluvit s ostatními tady, filozofy a historiky, učenými ženami a učenci, a bylo to jako snažit se přitisknout ke zdi Aes Sedai. Byli si velmi jistí tím, čím si byli jistí, a pro zbytek vás utopili ve slovech,

která mohla znamenat cokoliv. Buď se rozzlobili, když na ně tlačil - zřejmě si mysleli, že pochybuje o jejich znalostech, což byl očividně těžký hřích - nebo zesílili proud slov, až Rand nevěděl, co polovička z nich znamená, nebo začali být podlézaví, snažili se zjistit, co chce, aby mu to mohli říci. Herid byl jiný. Jedna z věcí, která mu zřejmě stále unikala, byla, že Rand je Drak Znovuzrozený, což Randovi velmi vyhovovalo. "Co víš o Aes Sedai a strážcích, Heride? O poutu?"
"Strážci? Pouto? Tolik, co každý, kdo není Aes Sedai, nejspíš. Což není moc, víš." Herid zabafal z fajfky, aniž si zjevně uvědomoval, že mu vyhasla. "Co jsi chtěl vědět?"
"Dá se zlomit?"
"Zlomit? Ach ne, to si ovšem nemyslím. Pokud tím nemyslíš, když strážce nebo Aes Sedai umře. To pouto samozřejmě zlomí. Myslím. Vzpomínám si, že jsem kdysi slyšel něco o poutu, nemůžu si však vzpomenout..." Zachytil na stole list s poznámkami, přitáhl si ho k sobě a začal číst, zamračil se a potom potřásal hlavou. Poznámky byly nejspíš psány jeho rukou, ale už s nimi zřejmě nesouhlasil.
Rand si povzdechl. Málem měl dojem, že kdyby dost rychle otočil hlavu, uviděl by za sebou napřaženou Alanninu ruku. "A co ta otázka, kterou jsem ti předložil posledně? Heride? Heride?"
Rozložitý muž prudce otočil hlavu. "Ach. Ano. Aha, otázka. Posledně. Tarmon Gai'don. No, já nevím, jaké to bude. Trolloci, řekl bych. Hrůzopáni? Ano. Hrůzopáni. Ale přemýšlel jsem o tom. Nemůže to být Poslední bitva. Myslím, že nemůže. Možná má každý věk svou Poslední bitvu. Nebo většina z nich."
Náhle se zamračil na fajfku v zubech a začal se hrabat po stole. "Měl jsem tu někde krabičku s troudem."
"Co tím myslíš, že to nemůže být Poslední bitva?" Rand se snažil mluvit klidně. Herid se vždycky dostal k závěru. Jenom jste ho k němu museli dohnat.
"Cože? Ano, přesně to myslím. Nemůže to být Poslední bitva. I kdyby Drak Znovuzrozený znovu uzavřel Temného do jeho věznice tak dobře, jako to udělal Stvořitel. Což podle mě nedokáže." Předklonil se a spiklenecky ztišil hlas. "On není Stvořitel, víš, ať už na ulici vykládají cokoliv. Ale někdo ji pořád musí zavřít. Kolo, chápeš?"
"Já nechápu..." Rand se odmlčel.
"Ale ano, chápeš. Byl by z tebe dobrý student." Vyndal fajfku z pusy a troubelí udělal ve vzduchu kruh. "Kolo času. Věky přicházejí a odcházejí a zase přicházejí, jak se kolo otáčí. Celý katechismus." Náhle píchl do místa na imaginárním kole. "Tady je věznice Temného celá. Tady do ní provrtali díru a zase ji uzavřeli." Kousek posunul fajfku po oblouku, který načrtl. "Tady jsme my. Zámky povolují. Ale na tom, samozřejmě, nezáleží." Troubel fajfky dokončil kruh. "Až se kolo otočí až sem, zpátky na místo, kde provrtali tu díru poprvé, věznice Temného musí být zase celá." "Proč? Třeba ji příště provrtají záplatou. Třeba to tak udělali posledně - chci říct, že se provrtali tím, co udělal Stvořitel - třeba provrtali Vrt záplatou a my to jenom nevíme."
Herid zavrtěl hlavou. Chvíli civěl na fajfku, znovu si uvědomil, že není zapálená, a Rand si pomyslel, že se mu bude muset znovu připomenout, ale Herid místo toho zamrkal a pokračoval. "Někdo ho někdy musel udělat. Totiž poprvé. Pokud si nemyslíš, že Stvořitel hned na začátku udělal věznici s dírou a záplatou."
Při té představě svraštil obočí. "Ne, na začátku byla celá, a já myslím, že až znovu nadejde třetí věk, bude celá zas. Hmmm. Rád bych věděl, proč se tomu říká třetí věk?" Spěšně namočil brk a na okraj stránky v otevřené knize si naškrábal nějakou poznámku. "Ehm. To je teď jedno. Neříkám, že ji znovu zacelí Drak Znovuzrozený, tedy ne nutně v tomhle věku, ale musí to tak být, než znovu nadejde třetí věk, a uplyne dost času od chvíle, kdy bude zacelená - nejmíň věk - aby si nikdo nevzpomněl ani na Temného, ani na jeho vězení. Nikdo si nevzpomene. Hm. Rád bych věděl..." Nahlédl do svých poznámek a poškrábal se na hlavě, pak ho zřejmě překvapilo, když zjistil, že se škrábe rukou, v níž držel brk. Ve vlasech se mu objevila šmouha od inkoustu. "Každý věk, kde zámky povolí, si musí na Temného nakonec vzpomenout, neboť se mu bude muset postavit a znovu ho zavřít." Strčil si fajfku zpátky mezi zuby a snažil se napsat další poznámku, aniž si předtím namočil brk.
"Leda by se Temný osvobodil," poznamenal Rand tiše. "Aby rozbil kolo času a přetvořil čas a svět podle obrazu svého."
"Tady to je." Herid pokrčil rameny a zamračil se na brk. Nakonec si vzpomněl na kalamář. "Nemyslím, že bychom s tím ty nebo já mohli něco udělat. Proč tady nezačneš studovat se mnou? Nemyslím, že k

Tarmon Gai'donu dojde zítra, a bude to stejně dobře využitý čas, jako -"
"Napadá tě nějaký důvod, proč rozbíjet zámky?"
Herid zvedl obočí. "Rozbíjet zámky? Rozbíjet zámky? Proč by to někdo dělal, pokud by nezešílel? Dají se vůbec rozbít? Asi si vzpomínám, že jsem někde četl, že to nejde, ale teď si nevzpomenu, jestli tam stálo proč. Proč tě napadají takové věci?"
"Já nevím," Rand si povzdechl. Vzadu v hlavě mu zas recitoval Luis Therin. Rozbij zámky. Rozbij zámky a skonči to. Ať zemřeme navěky.
* * *
Egwain se nedbale ovívala cípkem loktuše a nahlížela do všech chodeb na křižovatce doufajíc, že se zas neztratila. Velmi se obávala, že ano, a nepotěšilo by ji, kdyby to skutečně byla pravda. Sluneční palác měl míle chodeb, v nichž nebylo o moc chladněji než venku, a ona tady strávila příliš málo času, aby se tu vyznala.
Všude byly dvojice trojice Děv - mnohem víc, než s sebou Rand obvykle vodíval, rozhodně mnohem víc, než tu bývalo, když byl pryč. Zdálo se, že se prostě procházejí, ale jí na nich cosi připadalo... tajnůstkářské. Hodně Děv ji znalo od pohledu a mohla očekávat přátelské slovo - zvláště Děvy se zjevně rozhodly, že být žačkou moudrých převažuje být Aes Sedai, za niž ji považovaly, natolik, že už pro ně nebyla Aes Sedai - ale když ji uviděly, zatvářily se tak překvapeně, jak se jen Aiel mohl tvářit překvapeně. O chviličku později kývaly hlavou na pozdrav a beze slova spěchaly dál. Takové chování zrovna nezvalo k dotazům na směr.
Místo toho se zamračila na upoceného sluhu s úzkými modrozlatými proužky na manžetách a napadlo ji, jestli ví, jak se odtud dostat tam, kam chtěla. Potíž byla v tom, že si nebyla zcela přesně jistá, kam vlastně chce jít. Naneštěstí byl ten chlapík očividně mimo sebe, s tolika Aiely okolo. Když viděl, jak se na něj mračí nějaká Aielanka - sloužící si zřejmě nikdy nevšimli, že má tmavé oči, jaké rozhodně neměl žádný Aiel - a hlavu měl nejspíš plnou příběhů o Děvách, obrátil se a mazal o sto šest pryč.
Podrážděně si odfrkla. Stejně žádné udání směru nepotřebovala. Dřív nebo později musela narazit na něco, co pozná. Rozhodně nemělo smysl vracet se tou chodbou, kterou přišla, ale kterou z dalších tří si vybrat? Vybrala si jednu a odhodlaně vyrazila, a dokonce i některé Děvy jí ustupovaly z cesty.
Pravdu díc se cítila trochu podrážděná. Vidět znovu Aviendhu po tak dlouhé době by bylo nádherné, kdyby jí ta ženská prostě jenom chladně nekývla a nevyrazila na soukromou poradu v Amysině stanu. Skutečně byla soukromá, jak Egwain zjistila, když se ji pokusila následovat.
Tys nebyla povolána, řekla jí Amys ostře, zatímco se Aviendha usazovala se zkříženýma nohama na podušku a sklíčeně hleděla na vrstvy koberců u svých nohou. Jdi se projít. A něco sněz. Žena nemá vypadat jako třtina.
Přispěchaly Bair a Melain, povolané gai'šainy, ale Egwain byla vyloučena. Trochu jí pomohlo, když viděla, jak byl poslán pryč i zástup moudrých, i když jenom trošku. Koneckonců byla Aviendžina přítelkyně, a jestli měla Aviendha nějaké potíže, Egwain jí chtěla pomoci.
"Proč jsi tady?" chtěla vědět Sorilea, stojící za ní.
Egwain na sebe byla pyšná. Klidně se otočila čelem k moudré z Držby Shende. Jarra Chareen, Sorilea měla řídké bílé vlasy a tuhá kůže na obličeji se jí těsně napínala přes kosti. Byla samá kost a šlacha, a ačkoliv dokázala usměrňovat, nebyla v síle zdaleka tak silná jako většina novicek, jež Egwain poznala. Vlastně ve Věži by se nikdy nedostala ani mezi přijaté novicky, než by ji poslaly zpátky. Jistě, mezi moudrými usměrňování příliš neznamenalo. Ať už moudrým vládla jakákoliv tajuplná pravidla, když se Sorilea rozhodla, vedení vždycky přešlo na ni. Egwain si myslela, že je to čirá síla vůle.
Byla o dobrou hlavu vyšší než Egwain, jako ostatně velká většina aielských žen, a upírala na ni pohled zelených očí, kterým by dokázala na místě srazit vzrostlého býka. To byla úleva. Takhle se Sorilea normálně dívala na každého. Kdyby šla po nějaké kořisti, kamkoliv by se podívala, drolily by se zdi a goblény by chytaly plamenem. No, tak to aspoň působilo.
"Přišla jsem navštívit Randa," řekla Egwain. "Vyjít si z tábora jsem považovala za cvičení jako každý jiný." Rozhodně to bylo lepší než pětkrát šestkrát rázně obejít kolem dokola městské hradby, obvyklá aielská představa lehkého cvičení. Doufala, že se Sorilea nezeptá proč. Egwain moudrým skutečně nerada lhala.

Sorilea na ni chvíli zírala, jako by vyčenichala něco skrytého, a pak si popotáhla loktuši na kostnatých ramenou a řekla: "Není tady. Odešel do školy. Berelain Paeron navrhla, že by bylo moudré jít za ním, a já souhlasím."
Egwain dalo spoustu práce udržet si chladnou tvář. Že se moudré zajdou poradit za Berelain, bylo to poslední, co by čekala. Chovaly se k ní jako k rozumné a úctyhodné ženě, což Egwain nedávalo vůbec žádný smysl, a nebylo to proto, že jí Rand svěřil vedení. Ani za mák jim totiž nezáleželo na mokřinské autoritě. Vypadalo to směšně. Mayenská žena se strojila do pohoršlivých šatů a nestoudně koketovala - když nedělala něco ještě horšího než koketování, což Egwain temně věřila, že dělá. Vůbec to nebyl ten druh ženy, na kterou by se měla Amys usmívat jako na oblíbenou dceru. Nebo Sorilea.
Náhle jí v hlavě nezvaně vyskočily vzpomínky na Gawyna. Byl to jenom sen, a navíc jeho sen. Rozhodně nic takového, co prováděla Berelain.
"Když mladé ženě bezdůvodně zrudnou tváře," podotkla Sorilea, "obvykle je do toho zapletený muž. Který muž přitáhl tvou pozornost? Můžeme čekat, že mu už brzy položíš k nohám svatební věneček?"
"Aes Sedai se vdávají jen málokdy," sdělila jí Egwain naprosto chladně.
Žena s tváří jako z vydělané kůže si odfrkla a znělo to, jako když se trhá látka. Děvy a moudré, vlastně všichni Aielové, se možná rozhodli, že není Aes Sedai, dokud bude studovat s Amys a ostatními, avšak Sorilea to dovedla ještě dál. Zřejmě si myslela, že se z Egwain stala Aielanka. Což navíc znamenalo, že neexistovalo nic, do čeho by podle sebe nemohla strkat nos. "Ty se vdáš, holka. Ty nejsi typ na Far Dareis Mai, aby sis myslela, že muži jsou jako lovná zvěř, pokud vůbec. Tyhle boky jsou stvořené pro plození dětí a ty je budeš mít."
"Povíš mi, kde můžu počkat na Randa?" zeptala se jí Egwain slabším hlasem, než by byla chtěla. Sorilea nechodila ve snu, nedokázala vykládat sny a rozhodně neměla dar věštění, ale dokázala mluvit tak přesvědčivě, že to, co řekla, vypadalo nevyhnutelně. Gawynovy děti. Světlo, jak by mohla mít Gawynovy děti? Aes Sedai se vlastně téměř nikdy nevdávaly. Vzácností byl muž, který by se chtěl oženit se ženou, jež by ho s pomocí jediné síly zvládla jako dítě, kdyby chtěla.
"Tudy," řekla Sorilea. "Je to Sanduin, ten udělaný Pravé krve, co jsem ho včera viděla u Amysina stanu? Díky té jizvě je zbytek jeho tváře ještě pohlednější..."
Sorilea dál přicházela se jmény, zatímco prováděla Egwain palácem, a neustále koutkem oka mazaně číhala na nějakou reakci. Rovněž si dala práci a vyjmenovala u každého muže jeho kouzla, a jelikož do toho patřilo popsat ho, jak vypadá bez šatů - aielští muži a ženy se dělili o potní stany - rozhodně vyvolala dost ruměnců.
Než dorazily k pokojům, kde bude Rand trávit noc, Egwain byla velmi ráda, když mohla spěšně poděkovat a pevně za sebou zavřít dveře do obývacího pokoje. Naštěstí musela mít moudrá nějakou práci, jinak by se docela dobře mohla prodrat dovnitř.
Egwain se zhluboka nadechla a začala si rychle uhlazovat sukně a upravovat loktuši. Nepotřebovaly to, ale ona měla pocit, jako by se skutálela z kopce. Ta ženská hrozně ráda hrála dohazovačku. Byla schopná uvít ženě svatební věnec, dovléct ji k muži, kterého jí vybrala, donutit ji položit mu věnec k nohám a jemu zkroutit ruku, aby ho zvedl. No, asi by nikoho nevláčela a nekroutila mu rukou, ale výsledek byl stejný. Sorilea by s ní samozřejmě tak daleko nezašla. Při tom pomyšlení se zahihňala. Koneckonců, Sorilea si doopravdy nemyslela, že se z Egwain stala Aielanka. Věděla, že je Egwain Aes Sedai, nebo si to aspoň myslela. Ne, samozřejmě neexistoval důvod, proč si dělat starosti s tímhle!
S rukama na složeném šedém šátku, který jí přidržoval vlasy, ztuhla, když se v ložnici ozvaly kroky. Když mohl Rand skočit z Caemlynu do Cairhienu, třeba mohl skočit rovnou do své ložnice. A třeba tam na něj někdo - nebo něco - čekal. Popadla saidar a spletla několik ošklivých věcí, aby je měla připravené k použití. Z ložnice vyšla gai'šainka s náručí plnou svinutých prostěradel a při pohledu na Egwain sebou trhla. Egwain propustila saidar a doufala, že se zase nečervená.
Niella byla Aviendze natolik podobná, aby sebou Egwain při prvním pohledu na ni v bílém rouchu s hlubokou kapuci škubla. Dokud si však jasně neuvědomila, že k té tváři, která nebyla tak opálená a možná o trochu baculatější, je třeba přidat šest či sedm let. Aviendžina sestra se nikdy nestala Děvou oštěpu. Byla tkadlena a dokončila víc než polovinu svého roku a dne.
Egwain ji nepozdravila. Niellu by to jenom uvedlo do rozpaků. "Čekáš Randa brzy?" zeptala se.

"Car'a'carn přijde, až přijde," odtušila Niella s pokorně sklopenýma očima. To skutečně působilo divně. K Aviendžině tváři, byť baculatější, se pokora moc nehodila. "Je na nás, abychom byli připravení, až přijde."
"Niello, máš vůbec potuchu, proč by se Aviendha měla zavírat s Amys, Bair a Melain?" Rozhodně to nemělo vůbec nic společného s chozením ve snu. Sorilea měla v tomto ohledu tolik schopností jako Aviendha.
"Ona je tady? Ne, žádný důvod neznám." Niella však při řeči lehce přimhouřila modrozelené oči.
"Něco víš," trvala na svém Egwain. Docela dobře mohla využít gai'šainskou poslušnost. "Pověz mi, co to je, Niello."
"Vím, že mě Aviendha zřeže, že se týden neposadím, jestli mě tu Car'a'carn přistihne, jak tu stojím s jeho špinavým povlečením," prohlásila Niella lítostivě. Egwain nevěděla, jestli je do toho nějak zapletené ji'e'toh, nicméně když byly pohromadě, Aviendha držela Niellu dvakrát přísněji u zásad gai'šainů než ostatní.
Když Niella spěšně plula ke dveřím, vláčela roucho po vzorovaném koberci, ale Egwain ji popadla za rukáv. "Až ti vyprší čas, odložíš bílou?"
Nebyla to vhodná otázka a pokora zmizela v závanu pýchy dost velkém i na Děvu. "Udělat něco jiného by bylo výsměchem ji'e'toh," prohlásila Niella škrobeně. Náhle jí po rtech přeletěl lehký úsměv. "Kromě toho by mě přišel hledat můj manžel, a rozhodně by ho to nepotěšilo." Maska pokory se vrátila, Niella sklopila zrak. "Smím už odejít? Jestli je tu Aviendha, nechci se s ní sejít, pokud se setkání půjde vyhnout, a ona přijde sem."
Egwain ji nechala odejít. Stejně neměla právo se "ptát. Mluvit o gai'šainově životě před bílou nebo po ní bylo zahanbující. Sama se cítila trochu zahanbená, ačkoliv se samozřejmě nesnažila doopravdy řídit ji'e'toh. Jenom natolik, aby se chovala zdvořile.
Když osaměla, posadila se do složitě vyřezávaného a zlaceného křesla a zjistila, že je kupodivu nepohodlné po tak dlouhé době, co sedávala se zkříženýma nohama na poduškách či na zemi. Skrčila nohy pod sebe a uvažovala, o čem asi Aviendha rokuje s Amys a druhými dvěma. O Randovi, téměř jistě. On moudré vždycky zajímal. Nestaraly se o mokřinská Dračí proroctví, ale rhuideanské proroctví znaly i pozpátku. Až zničí Aiely, jak pravilo proroctví, budou zachráněny "zbytky zbytků", a ony hodlaly zařídit, aby ty zbytky byly pokud možno co největší.
Proto nutily Aviendhu, aby se u něj držela. Příliš blízko, aby to bylo slušné. Egwain si byla jistá, že kdyby zašla do ložnice, našla by na podlaze připravenou žíněnku pro Aviendhu. Jenže Aielové viděli takové věci jinak. Moudré chtěly, aby ho Aviendha naučila aielským způsobům a zvykům, aby mu připomínala, že jeho krev je aielská, když už ne výchova. Moudré si asi myslely, že na to potřebuje každou hodinu, co je vzhůru, a vzhledem k tomu, čemu čelily, jim to nemohla Egwain dávat za vinu. Ne tak úplně. Ale stejně nebylo slušné, nutit ženu spát v jedné místnosti s mužem.
Nicméně s Aviendžiným problémem nemohla nic udělat, zvlášť když to Aviendha zřejmě jako problém neviděla. Egwain se opřela o loket a snažila se vymyslet, jak by měla jít na Randa. V duchu to probírala pořád dokola, ale když vstoupil a zamumlal cosi dvěma Aielům v chodbě, než zavřel dveře, ještě se k ničemu nerozhodla.
Egwain vyskočila na nohy. "Rande, musíš mi pomoct s moudrýma. Tebe ony poslechnou," vyhrkla, než se stačila zarazit. Tohle vůbec nehodlala říci.
"Rád tě zase vidím," prohodil s úsměvem. Nesl ten kus seanchanského oštěpu, od posledka, co ho viděla, na něm přibyli vyřezávaní draci. Moc ráda by věděla, kde tu věc sebral. Ze všeho seanchanského jí naskakovala husí kůže. "Jsem v pořádku, děkuju, Egwain. A ty? Vypadáš zase sama sebou, jako vždycky plná elánu." Vypadal tak unaveně. A tvrdě, dost tvrdě, aby u něj úsměv vypadal divně. Pokaždé, když ho viděla, vypadal tvrdší.
"Nemusíš si myslet, že jsi zábavnej," zamračila se zlostně. Lepší pokračovat, jak začala. Lepší než couvat a vysvětlovat a poskytnout mu další důvod k pošklebkům. "Pomůžeš mi?"
"Jak?" Choval se tu jako doma - no, byly to jeho pokoje - hodil oštěp se střapci na stolek s nohami vyřezávanými do tvaru levhartích nohou, odepjal si opasek s mečem a sundal si kabát. Nějak se už vůbec nepotil, stejně jako Aielové. "Moudré mě vyslechnou, ale slyší jenom to, co chtějí. Už poznám ten

pohled, když se rozhodnou, že mluvím nesmysly, a místo aby mě uvedly do rozpaků tím, že by to řekly nahlas nebo se kvůli tomu hádaly, tak to prostě ignorují." Přitáhl si jednu zlacenou židli čelem k ní, rozvalil se na ni a nohy v holínkách natáhl před sebe. Dokonce i při tom se mu podařilo vypadat dost nafoukaně. Poslední dobou tak vypadal stále. Rozhodně se mu klanělo příliš mnoho lidí.

"Občas mluvíš pěkný nesmysly," zamumlala. Z nějakého důvodu to, že neměla čas přemýšlet, jí pomohlo se soustředit. Opatrně si upravila loktuši a postavila se před něj. "Vím, že bys ode mě chtěl zase slyšet o Elain." Proč se zatvářil takhle smutně a zároveň ledově? Nejspíš proto, že o ní už dlouho neslyšel.

"Pochybuju, že Sheriam od ní pro tebe moudrým dává mnoho zpráv." Zatím žádné, pokud věděla, ačkoliv on byl v Cairhienu zřídka, aby nějakou dostal. "Mně Elain s takovými zprávami důvěřuje. Můžu ti je nosit, jestli přesvědčíš Amys, že jsem dost silná, abych... abych se vrátila ke svému studiu."

Přála si, aby se nezakoktala, ale on už stejně věděl o chození ve snu hodně, když už ne přímo o Tel'aran'rhiodu. O chození ve snu věděl skoro všechno, ale jméno bylo mezi moudrými přísně střeženým tajemstvím, zvlášť ho hlídaly ty, co to uměly. Neměla právo prozrazovat jejich tajemství.

"Povíš mi, kde je Elain?" Klidně mohl žádat o hrnek čaje.

Egwain zaváhala, ale dohoda mezi ní, Nyneivou a Elain - Světlo, jak je to dlouho, co ji uzavřely? - ta dohoda platila. On už nebyl chlapec, s nímž vyrůstala. Byl to muž, sebevědomý, a i přes tón hlasu se jeho oči, upřené do její tváře, dožadovaly odpovědi. Jestli to mezi Aes Sedai a moudrými jiskřilo, mezi ním a Aes Sedai by vznikl hotový požár. Mezi nimi prostě musel být nárazník, a jediný dostupný nárazník byly ony tři. Muselo to tak být, ale ona jen doufala, že se přitom nespálí. "Nesmím ti to říct, Rande. Nemám na to právo. Není na mně, abych ti to řekla." A to taky byla pravda. Vlastně by mu ani nemohla říci, kde ten Salidar je, jen že za Altarou někde u řeky Eldar.

Rand se napjatě předklonil. "Vím, že je s Aes Sedai. Řeklas mi, že mě tyhle Aes Sedai podpoří, nebo by mohly. Copak se mě bojí? Jestli ano, složím přísahu, že se od nich budu držet dál. Egwain, chci Elain dát Lví trůn a Sluneční trůn. Má právo na obojí. Cairhien ji přijme stejně rychle jako Andor. Potřebuju ji, Egwain."

Egwain otevřela ústa - a uvědomila si, že mu právě chtěla prozradit všechno, co o Salidaru ví. Právě včas sklapla pusu tak tvrdě, až ji zabolely čelisti, a otevřela se saidaru. Sladký pocit života, tak silný, že přehlušil všechno ostatní, zřejmě pomohl. Nutkání mluvit se pomalu vytratilo.

Rand se s povzdechem opřel a ona na něj zírala s vytřeštěnýma očima. Jedna věc byla vědět, že je nejsilnější ta'veren od Artuše Jestřábí křídlo, ale něco zcela jiného bylo uvíznout v tom osobně. Měla co dělat, aby nezkřížila paže na prsou a neotřásla se.

"Neřekneš mi to," prohodil. Nebyla to otázka. Rychle si přejel rukama předloktí pod košilí a připomněl jí tím, že drží saidar. Takhle zblízka to musel cítit jako lehké brnění. "Myslíš, že to z tebe budu chtít vynutit silou?" vyštěkl, náhle rozzlobený. "Jsem snad teď taková zrůda, že potřebuješ jedinou sílu, aby ses přede mnou uchránila?"

"Nepotřebuju na ochranu před tebou nic," odpověděla, jak nejklidněji dokázala. Žaludek se jí pořád pomalu obracel. Byl to Rand a byl to muž, který mohl usměrňovat. Jedna její část chtěla drmolit nesmysly a kvílet. Styděla se za to, ale nemohla se toho pocitu zbavit. Když propouštěla saidar, zalitovala lehké neochoty, již pocítila. Jenže na tom nezáleželo. Když došlo na tenhle druh zápasu, pokud by se jí nepodařilo ho odstínit, zvládl by ji stejně snadno jako při tělesném zápase. "Rande, mrzí mě, že ti nemůžu pomoct, ale nejde to. Přesto tě prosím, abys pomohl ty mně. Víš, že tím pomůžeš i sobě."

Jeho hněv nahradil rozčilující úsměv. Bylo děsivé, jak rychle k tomu u něj mohlo dojít. "Kočka do klobouku, nebo klobouk pro kočku," ocitoval.

Ale nic za nic, dokončila v duchu. Slýchávala to říkat lidi z Tarenského Přívozu, když byla malá. "Strč si svou kočku do klobouku a ten si nacpi do spodků, Rande al'Thore," sdělila mu chladně. Cestou ven se jí podařilo nepráskнout dveřmi, ale jen tak tak.

Když odcházela pryč, uvažovala o tom, co bude dělat. Musela nějak přesvědčit moudré, aby jí dovolily vrátit se do Tel'aran'rhiodu - tak řečeno oficiálně. Dřív nebo později se s Aes Sedai v Salidaru setká a hodně by pomohlo, kdyby si mohla předtím promluvit s Elain nebo Nyneivou. Trochu ji překvapilo, že za ním ještě nikdo ze Salidaru nepřišel. Co Sheriam a ostatní zdržuje? Nemohla s tím nic udělat, a ony to nejspíš věděly lépe než ona.

Jednu věc však dychtila Elain povědět. Rand ji potřebuje. Mluvil, jako by to myslel vážněji než cokoliv, co kdy v životě vyslovil. To by mělo utišit všechny její starosti ohledně toho, jestli ji ještě pořád miluje. Žádný muž nemohl takhle říci, že vás potřebuje, pokud by vás nemiloval.

* * *

Rand chvíli seděl a civěl na dveře, které se zavřely za Egwain. Tolik se změnila od holky, s níž vyrůstal. V těch aielských šatech se jí dařilo působit jako slušná nápodoba moudré - tedy až na výšku, malá moudrá s velkýma tmavýma očima - ale ona Egwain vždycky všechno dělala horlivě. Zůstala chladná jako kterákoliv Aes Sedai, a když si myslela, že ji ohrožuje, popadla saidar. Tohle si o ní musí pamatovat. Ať už nosí jakékoliv šaty, chce se stát Aes Sedai a hodlala zachovávat tajemství Aes Sedai i poté, co jí dal jasně najevo, že Elain potřebuje, aby zajistil mír ve dvou státech. Dál na ni musí myslet jako na Aes Sedai. Bylo mu z toho dokonce velice smutno.

Unaveně vstal a znovu si oblékl kabát. Pořád ještě se musel sejít s cairhienskými šlechtici, s Colavaere a Maringilem, s Dobrainem a ostatními. A s Taireny. Meilan, Aracome a zbytek té bandy by se pěkně cukali, kdyby Cairhieňanům věnoval jen o chviličku déle než jim. A moudré s ním taky budou chtít mluvit, a Timolan a ostatní kmenoví náčelníci, co tu byli a s nimiž se dnes ještě nesešel. Proč vlastně chtěl odejít z Caemlynu? No, rozmluva s Heridem byla příjemná. Otázky, které nanesl, sice příjemné nebyly, ale bylo hezké mluvit s někým, kdo si nepamatoval, že je Drak Znovuzrozený. A našel si trochu času bez aielské koterie kolem sebe. Bude to muset provádět častěji.

Zahlédl svůj odraz v zrcadle v pozlaceném rámu. "Aspoň jsi jí neukázal, že jsi utahaný," řekl svému odrazu. To byla jedna z Moiraininých stručnějších rad. Nikdy nedovol, aby tě Aes Sedai viděly oslabeného. Jenom si musel zvyknout na to, že musí Egwain považovat za jednu z nich.

* * *

Sulin, na pohled poklidně dřepící v zahradě pod komnatami Randa al'Thora, zabodla do hlíny malý nožík. Zdánlivě se tu bavila házením nožem. Houkání skalní sovy z jednoho okna ji zvedlo se zaklením na nohy, nůž vrátila za pás. Rand al'Thor opět opustil své pokoje. Takhle na něj dohlížet nešlo. Kdyby tu měla Enailu nebo Somaru, byla by je na něj nasadila. Obvykle se ho snažila chránit před takovýmihle hloupostmi, jako by byl jejím prvním bratrem.

Doklusala k nejbližším dveřím, připojila se ke třem Děvám -žádná nepřišla s ní - a začala pátrat v bludišti chodeb, přičemž předstírala, že se jen prochází. Ať už chtěl Car'a'carn cokoliv, jedinému synu Děvy, který se k nim kdy vrátil, se nesmělo nic stát.

KAPITOLA SEDMÁ

Záležitosti toh

Rand si myslel, že se v noci dobře vyspí. Byl málem dost unavený, aby zapomněl na Alannin dotek, a co bylo ještě důležitější, Aviendha byla ve stanech moudrých a nesvlékala se tu před spaním bez ohledu na jeho přítomnost, takže jeho odpočinek nebude rušit svým dýcháním. Převaloval se ale kvůli něčemu jinému. Sny. Vždy si své sny chránil, aby udržel Zaprodance mimo - a moudré - ale ochrana nemohla zadržet venku to, co již bylo uvnitř. Sny o obrovských bílých věcech, jako obřích ptačích křídlech bez ptáka, plujících oblohou. Sny o velkých městech s neuvěřitelně vysokými budovami, lesknoucími se ve slunci, a ulicemi se hnaly předměty ve tvaru brouků a zploštělých kapek vody. Už to vše viděl předtím, uvnitř obrovského ter'angrialu v Rhuideanu, kde získal draky na pažích, a věděl, že to jsou obrazy z věku pověstí, ale tentokrát bylo všechno jiné. Všechno jako by bylo pokroucené, barvy byly... špatné, jako něco, co měl před očima nakřivo. Budovy se tříštily jako sklo, města hořela, země se zdvihala jako rozbouřené moře. A občas se mu zjevovala překrásná zlatovlasá žena a on se díval, jak se láska v jejím výraze mění v hrůzu. Jedna jeho část ji znala. Jedna jeho část ji chtěla zachránit před Temným, před úhonou, před tím, co sám za chvíli udělá. Tolik jeho částí, mysl rozbitá na třpytné střepy, které všechny ječely.

Probudil se do tmy, zpocený a roztřesený. Sny Luise Therina. To se ještě nikdy nestalo, nezdály se mu jeho sny. Ležel tam celé hodiny, které zbývaly do svítání, hleděl do prázdna a bál se zavřít oči. Držel se saidínu, jako by ho mohl použít v boji proti mrtvému muži, ale Luis Therin mlčel.

Když se v oknech konečně objevilo bledé světlo, do místnosti tiše vklouzl gai'šain se stříbrným tácem zakrytým plátnem. Když viděl, že je Rand vzhůru, nepromluvil, jenom se uklonil a stejně tiše odešel. Rand díky jediné síle v sobě cítil kořeněné víno a teplý chleba, máslo a med a horkou ovesnou kaši, kterou Aielové jídali ke snídani, jako by měl nos přímo nad podnosem. Propustil pravý zdroj, oblékl se a opásal se mečem. Látky, zakrývající jídlo, se nedotkl. Neměl zrovna hlad. S Dračím žezlem v ohbí lokte opustil své komnaty.

Děvy byly zpátky v široké chodbě i se Sulin a Urienem s jeho Rudými štíty, ale nebyli sami. V chodbě se za strážemi tlačili lidé. A někteří byli i uvnitř kruhu stráží. Aviendha stála spolu s delegací moudrých, Amys, Bair a Melain, a samozřejmě Sorileou, Chaelin, Miagomou z Kouřové vody se stopami šedi v tmavě rusých vlasech, Edarrou, Neder Shiande, která nevypadala o moc starší než on, ačkoliv v modrých očích měla ten na pohled neotřesitelný klid a rovná záda, čímž se rovnala ostatním. Byla s nimi i Berelain, ale nikoliv Rhuark či některý z kmenových náčelníků. Co jim Rand chtěl říci, to jim řekl, a

Aielové se k věcem neustále dokola rozhodně nevraceli. Ale proč zde tedy byly moudré? Nebo Berelain? Zelenobílé šaty, které měla dnes ráno, příjemně odhalovaly značnou část jejích bledých ňader. Pak tu byli Cairhieňané, za kruhem Aielů. Colavaere, ve středních letech, nápadně krásná, s tmavými vlasy upravenými do složitých kudrn a vodorovnými barevnými pruhy na šatech od vysokého, zlatem vyšívaného límce až hluboko pod kolena, takže měla ze všech přítomných zdaleka nejvíc pruhů. Dobraine s pevným, hranatým obličejem a vyholenými silně prošedivělými vlasy nad čelem po vojenském způsobu, s kabátem odřeným od řemení kyrysu. Maringil, rovný jako svíčka, s bílými vlasy po ramena. On si čelo neoholil a jeho tmavý hedvábný kabátec, s pruhy, podobně jako měl i Dobraine, až po kolena, se hodil třebas na bál. Za nimi se tlačily asi dva tucty dalších, většinou mladší muži a ženy, z nichž jen málokdo měl vodorovné pruhy níž než do pasu. "Milost provázej pána Draka," mumlali a klaněli se s rukou na srdci či předváděli pukrlata, a "přítomnost pána Draka je pro nás ctí."

Tairenové měli také svoji skupinu, vznešení pánové i paní bez nižší šlechty, ve špičatých sametových kloboucích a hedvábných kabátcích s nabíranými rukávci se saténovými pruhy, v šatech jasných barev se širokými krajkovými okružími a těsnými čepečky s perlami či drahokamy, prokazovali svou úctu slovy: "Světlo sviť na světlého Draka." Meilan stál samozřejmě nejvíc vepředu, hubený, tvrdý a bez výrazu, se šedivou špičatou bradkou. Těsně za ním se vážně tvářila Fionnda s očima jako z ocele, což jí však kupodivu neubíralo na kráse, kdežto dolíčky pružné Anaiyelle na kráse rozhodně ubíraly. Maraconn, modrooká vzácnost mezi Taireny, ani plešatý Gueyam nebo Aracome, jenž vedle rozložitého Gueyama vypadal dvakrát štíhlejší, byť stejně ocelově pevný, se rozhodně neusmívali. Oni - a Meilan - byli zapletení s Hearnem a Simaanem. Rand se o těch dvou včera nezmínil, ani o jejich zradě, ale byl si jist, že se o ní tady ví, a stejně jistý si byl tím, že jeho mlčení mělo význam podle toho, jak si to ten který pán přebral. Začali si na tyhle jeho příchody do Cairhienu zvykat a dnes ráno pozorovali Randa, jako by mohl náhle vytáhnout příkazy k jejich uvěznění.

Popravdě řečeno, téměř každý někoho pozoroval. Hodně lidí nejistě sledovalo Aiely, často s různým úspěchem zakrývali hněv. Jiní skoro stejně pozorně hleděli na Berelain. Randa překvapilo, když si všiml, že dokonce i muži, dokonce i Tairenové, se při pohledu na ni tváří spíš zamyšleně než chlípně. Většina se však dívala na něj. Byl tím, kým byl a čím byl. Colavaere přelétla chladným pohledem od něj k Aviendze, kde se zatvářila rozhořčeně. Byla mezi nimi zlá krev, i když se zdálo, že Aviendha na to zapomněla. Colavaere rozhodně nikdy nezapomene na to, jak ji Aviendha ztloukla poté, co ji objevila v Randových pokojích, rovněž nezapomene na to, že se o tom veřejně vědělo. Meilan a Maringil si uvědomovali jeden druhého, i když se pohledu na sebe vyhýbali. Oba chtěli cairhienský trůn a oba považovali toho druhého za svého hlavního soupeře. Dobraine sledoval Meilana a Maringila, ačkoliv proč, to mohli ostatní jen hádat. Melain studovala Randa, zatímco Sorilea studovala ji a Aviendha se mračila do podlahy. Jedna mladá žena s velkýma očima ve skupince Cairhieňanů měla vlasy volné a ostříhané po ramena, místo oblaku složitých kudrn, a tmavé jezdecké šaty se šesti barevnými pruhy měla přepásané opaskem s mečem. Mnozí z ostatních se nenamáhali skrýt opovržlivé úsměvy, když se na ni podívali. Ona si toho skoro nevšimla a střídavě s hlubokým obdivem pokukovala po Děvách a s hlubokým strachem po Randovi. Rand se na ni upamatoval. Selanda, jedna ze zástupu krásek, o nichž si Colavaere myslela, že připoutají Draka Znovuzrozeného k jejím plánům, dokud ji Rand nepřesvědčil, že by to nefungovalo. S nevyžádanou Aviendžinou pomocí, naneštěstí. Rand doufal, že se ho Colavaere bojí natolik, aby zapomněla na pomstu Aviendze, ale přál si, aby dokázal Selandu přesvědčit, že se nemá čeho bát. Nemůžeš se zalíbit každému, říkala Moirain. Nemůžeš každému vyhovět. Tvrdá žena.

Na dovršení všeho samozřejmě Aielové sledovali všechny, kromě moudrých. A z nějakých důvodů taky kromě Berelain. Mokřiňany vždycky sledovali s podezřením, ale ona mohla docela dobře být další moudrou.

"Všichni mi prokazujete čest." Rand doufal, že nemluví příliš suše. Zpátky k představení. Napadlo ho, kde je asi Egwain. Nejspíš se povaluje v posteli. Napadlo ho, že ji najde a naposledy se pokusí... Ne, kdyby mu to neřekla, nevěděl, jak by ji mohl přinutit. "Naneštěstí si s vámi dnes dopoledne nemůžu promluvit. Vracím se do Caemlynu." Andor byl problém, který musel řešit teď. Andor a Sammael.

"Tvoje rozkazy budou splněny, můj pane Draku," řekla Berelain. "Dnes ráno, aby ses mohl přesvědčit."

"Moje rozkazy?"

"Mangin," dodala. "Dnes ráno mu je sdělili." Většina moudrých měla prázdný výraz, ale Bair a Sorilea otevřeně nesouhlasily. Kupodivu se však dívaly na Berelain.
"Nechci se hned dívat na každého vraha, kterého pověsí," pronesl Rand zcela chladně. Popravdě řečeno na to zapomněl, nebo to spíš odsunul do koutku mysli. Věšení člověka, jehož máte rádi, není něco, co byste si chtěli pamatovat. Rhuark a ostatní kmenoví náčelníci se o tom dokonce ani nezmínili, když s nimi mluvil. Další pravdou bylo, že z téhle popravy nehodlal dělat něco zvláštního. Aielové museli žít podle zákonů jako všichni ostatní. Cairhieňané a Tairenové to museli vidět a pochopit, že když neprotěžuje své oblíbené Aiely, rozhodně nebude protěžovat ani je. Využíváš každého, pomyslel si poněkud znechuceně. Aspoň doufal, že to byla jeho myšlenka. Kromě toho se nechtěl dívat na žádné věšení, natož Manginovo.
Meilan se rozhodně zatvářil zamyšleně a Aracomovi se na čele zaperlil pot, i když to mohlo být horkem. Colavaere zbledla a tvářila se, jako by ho viděla poprvé v životě. Berelain vrhla lítostivý pohled na Bair a Sorileu, která přikývla. Mohly jí tvrdit, že odpoví tak, jak odpověděl? Nemyslel si to. Výrazy ostatních přecházely od údivu k uspokojení, ale Rand si zvlášť všiml Selandy. S vykulenýma očima úplně zapomněla na Děvy. Jestli se předtím na Randa dívala ustrašeně, teď byla k smrti vyděšená. No budiž.
"Ihned odcházím do Caemlynu," sdělil jim Rand. Řadami Cairhieňanů a Tairenů proběhlo tiché šumění, skoro jako by to byly vzdechy úlevy.
Nebylo překvapením, že ho všichni doprovodili až ke komnatě vyhrazené pro cestování. Kromě Berelain zadržely Děvy a Rudé štíty všechny ostatní mokřiňany vzadu. Cairhieňany k němu Aielové pouštěli zvlášť neradi, a Rand byl rád, že dnes ráno zadrželi i Taireny. Vyvolalo to hodně mračení, ale nikdo nic neřekl, ne jemu. Dokonce ani Berelain, která ho následovala spolu s moudrými a Aviendhou, s níž tiše rozmlouvala a občas se tiše zasmály. Z toho se mu zježily vlasy na hlavě, Berelain si povídá s Aviendhou. A smějí se?
U vyřezávaných dveří do cestovní komnaty se opatrně podíval nad Berelaininu hlavu, když předvedla hlubokou poklonu. "Budu o Cairhien pečovat beze strachu či projevování přízně až do tvého návratu, můj pane Draku." Možná, i přes tu záležitost s Manginem, dneska ráno skutečně přišla jenom proto, aby mu řekla tohle a aby ji u toho slyšeli i ostatní šlechtici. Z nějakého důvodu to u Soriley vyvolalo shovívavý úsměv. Musel zjistit, co se tu děje. Nehodlal nechat moudré zasahovat do jednání Berelain. Ostatní moudré odtáhly stranou Aviendhu. Zřejmě na ni mluvily střídavě a dost důrazně, ačkoliv on neslyšel ani slovo. "Až příště uvidíš Perrina Aybaru," dodala Berelain, "prosím, vyřiď mu ode mne přání všeho nejlepšího. A Matu Cauthonovi taky."
"Nedočkavě očekáváme návrat pána Draka," zalhala Colavaere s pečlivě nicneříkajícím výrazem.
Meilan se na ni zamračil, protože se jí podařilo promluvit první, a pronesl květnatou řeč, v níž neřekl víc než ona, což musel samozřejmě překonat Maringil, alespoň tou květnatostí. Anaiyella a Fionnda překonaly oba a připojily tolik lichotek, až se Rand znepokojeně ohlédl po Aviendze, avšak tu stále ještě nepustily moudré. Dobraine se spokojil s: "dokud se můj pán Drak nevrátí," kdežto Maraconn, Gueyam a Aracome zamumlali cosi nezřetelného a tvářili se ostražitě.
Byla to úleva, zajít dovnitř, dostat se od nich pryč. Překvapení přišlo, když ho před Aviendhou dovnitř následovala Melain. Rand tázavě zvedl obočí.
"Musím se poradit s Baelem v záležitosti moudrých," sdělila mu hlasem nepřipouštějícím žádné hlouposti a potom okamžitě vrhla ostrý pohled na Aviendhu, která nasadila zcela nevinný výraz, takže Rand okamžitě poznal, že něco skrývá. U Aviendhy existovala spousta výrazů zcela přirozených, ne však nevinnost. Nikdy ne nevinnost.
"Jak si přeješ," řekl. Měl podezření, že moudré číhaly na příležitost poslat ji do Caemlynu. Kdo by lépe zařídil, že Rand nebude mít na Baela špatný vliv, než Baelova žena? Jako Rhuark měl i Bael dvě manželky, o čemž Mat vždycky tvrdil, že je to buď sen, nebo noční můra, a on že se nemůže rozhodnout co z toho.
Aviendha se pozorně dívala, když otevíral průchod zpátky do velkého sálu v Caemlynu. Obvykle to dělala, ačkoliv jeho vlákna vidět nemohla. Jednou udělala průchod sama, ale ve vzácné chvíli paniky, a nikdy si nedokázala vzpomenout jak. Dneska jí z nějakého důvodu zřejmě otáčející se světelná čára připomněla, co se tenkrát stalo. Opálené líce jí zrudly a náhle se odmítala podívat jeho směrem. Jak byl

plný jediné síly, cítil ji, bylinkovou vůni jejího mýdla, náznak sladké voňavky, na niž si u ní nevzpomínal. Pro jednou se skutečně těšil, až se zbaví saidínu. Do prázdného trůnního sálu prošel první. Alanna jako by se mu vrazila do hlavy, její přítomnost byla stejně hmatatelná, jako kdyby byla přímo před ním. Napadlo ho, že plakala. Protože odešel? No, ať kvůli tomu klidně pláče. Nějak se jí musí zbavit.
To, že prošel první, se samozřejmě nelíbilo ani Děvám, ani Rudým štítům. Urien jenom zavrčel a nesouhlasně zavrtěl hlavou. Sulin, s tváří úplně bílou, se postavila na špičky, až stála nos proti nosu s Randem. "Velký a mocný Car'a'carn dal svou čest Far Dareis Mai, aby ji nosily," málem syčela tichým šeptem. "Jestli mocný Car'a'carn zemře v léčce, zatímco ho budou Děvy chránit, nezbyde Far Dareis Mai žádná čest. Jestli na tom všedobývajícímu Car'a'carnovi nezáleží, tak má možná Enaila pravdu. Možná je všemocný Car'a'carn jenom svéhlavý kluk, kterého by měli držet za ruku, aby nespadl z útesu, protože se nepodívá."
Rand zaťal zuby. V soukromí skřípal zuby a snášel to - obvykle to bylo méně otevřené - kvůli tomu, co Děvám dlužil, ale dokonce ani Enaila nebo Somara ho nikdy takhle otevřeně neseřvaly na veřejnosti. Melain už byla v půlce sálu, sukně měla zdvižené a málem běžela. Očividně se nemohla dočkat, až zase dostane Baela pod vliv moudrých. Rand vůbec netušil, jestli to Urien slyšel, ačkoliv se nějak příliš soustředil na to, jak dirigoval svoje zahalené Aethan Dor, zatímco s Děvami pátraly mezi sloupy, k čemuž žádné rozkazy nepotřebovaly. Aviendha, na druhou stranu, stála s rukama zkříženýma na prsou a tvářila se zpola zamračeně a zpola pochvalně, takže o ní Rand rozhodně nepochyboval.
"Včera šlo vše dobře," řekl Rand Sulin důrazně. "Odteď, myslím, budou dvě stráže víc než stačit."
Málem jí vypadly oči z důlků. Nějak nemohla nabrat dech, aby promluvila. Teď, když jí něco vzal, byl čas jí to vrátit, než vybuchne jako ohňostrůjcova rachejtle. "Když vycházím z paláce, je to samozřejmě jiné. Stráže, které jsi mi zatím dávala, se pak budou hodit, ale tady, ve Slunečním paláci nebo v Tearském Kameni stačí dvě." Otočil se, když ještě mlčky pohybovala rty.
Aviendha se zařadila vedle něj, když kolem pódia s trůny kráčel k malým dvířkům za nimi. Přišel sem, místo aby šel do svých pokojů, v naději, že se jí zbaví. Dokonce i bez saidínu ji cítil, nebo to možná byla vzpomínka. Ať tak nebo tak, přál si, aby měl chladnou hlavu. Její vůně se mu líbila až moc.
Aviendha, s loktuší ovinutou kolem těla, zírala přímo před sebe, jako by si dělala starosti, a vůbec si nevšimla, když jí podržel dveře do jedné převlékárny se lvím deštěním, přestože se kvůli tomu obvykle navztekala nebo se aspoň kousavě dotázala, kterou ruku že si to zlomila. Když se jí zeptal, co se děje, trhla sebou. "Nic. Sulin měla pravdu. Ale..." Náhle se váhavě zazubila. "Viděls její obličej? Ještě nikdy ji nikdo tak neusadil od... od začátku, myslím. Dokonce ani Rhuark ne."
"Trochu mě překvapuje, že jsi na mé straně."
Upřela na něj ty velké oči. Mohl strávit celý den jenom tím, že by se snažil přijít na to, jestli jsou modré nebo zelené. Ne. Nemá právo myslet na její oči. Co se stalo poté, kdy vytvořila ten průchod - aby před ním utekla - neznamenalo žádný rozdíl. Zvlášť neměl právo na ni myslet takhle.
"Děláš mi takové starosti, Rande al'Thore," řekla bez důrazu. "Světlo, občas si myslím, že tě Stvořitel stvořil jenom proto, abys mi dělal starosti."
Chtěl jí říci, že je to její chyba - nejednou jí nabízel, že ji pošle zpátky k moudrým, ačkoliv by to znamenalo, že prostě místo ní pošlou někoho jiného - ale než stačil otevřít ústa, dohonily je Jalani a Liah, následované vzápětí dvěma Rudými štíty. Jeden z nich byl prošedivělý chlapík s třikrát tolik jizvami na tváři, než měla Liah. Rand nařídil Jalani a zjizvenému, aby se vrátili zpět do trůnního sálu, což málem vyvolalo hádku. Rudý štít se jenom podíval na svého druha, pokrčil rameny a šel, ale Jalani se nadechla.
Rand ukázal na dveře vedoucí do velkého sálu. "Car'a'carn čeká, že Far Dareis Mai půjdou tam, kam rozkáže."
"Můžeš být mokřinský král, Rande al'Thore, ale aielský nejsi." Její důstojnost narušil mrzutý výraz, což mu připomnělo, jak je mladá. "Děvy tě v tanci oštěpů nikdy nezklamou, ale tohle není tanec." Přesto ale šla, poté, co si s Liah vyměnila několik prstových znaků.
S Liah a hubeným Rudým štítem, žlutovlasým mužem jménem Cassin, jenž byl o coul vyšší než on, se Rand vydal rychle ke svým komnatám. A ovšem také s Aviendhou. Jestli si myslel, že ji bachraté sukně zdrží, mýlil se. Liah a Cassin zůstali na chodbě před jeho obývacím pokojem, velkou komnatou s mramorovými vlysy ve tvaru lvů pod vysokým stropem a nástěnnými koberci s loveckými výjevy a

zamlženými horami, ale Aviendha šla za ním dovnitř.
"Neměla bys jít s Melain?" chtěl vědět. "Záležitosti moudrých a tak?"
"Ne," odtušila stroze. "Melain by nepotěšilo, kdybych se jí do toho teď pletla."
Světlo, ale nemělo by ho těšit, že neodejde. Hodil Dračí žezlo na stůl s vyřezávanými a zlacenými liánami kolem noh, odepjal si opasek s mečem a přihodil ho na stůl taky. "Řekly ti Amys a ostatní, kde je Elain?"
Aviendha dlouho jen stála na podlaze z modrých dlaždic a dívala se na něj s nečitelným výrazem. "Nevědí to," odvětila nakonec. "Ptala jsem se." Čekal, že to udělá. Neudělala to celé měsíce, ale než s ním poprvé přišla do Caemlynu, každým druhým slovem mu připomínala, že patří Elain. Podle jejího názoru jí patřil, a ani to, co se stalo mezi nimi za průchodem, jak mu jasně sdělila, na tom nic nezměnilo, a už se to znovu nestane, což také dala jasně najevo. Právě tak to chtěl. Byl horší než prase, že cítil lítost.
Nevšímajíc si krásných zlacených židlí posadila se na podlahu se zkříženýma nohama a půvabně si upravila suknice. "O tobě ale mluvily."
"Proč mě to nepřekvapuje?" ucedil suše a ona k jeho překvapení zrudla. Aviendha nebyla náchylná k ruměncům a dneska to už bylo podruhé.
"Mají stejné sny a některé se tě týkají." Mluvila trochu přidušeně, dokud si neodkašlala, a pak na něj upřela odhodlaný pohled. "Melain a Bair se zdálo o tobě ve člunu," řekla a to slovo z jejích úst znělo i po všech těch měsících strávených v mokřinách divně, "se třemi ženami, kterým neviděly do tváře, a váhou, co se chvíli naklání na jednu a pak zas na druhou stranu. Melain a Amys se zdálo o muži, který stojí vedle tebe s dýkou na tvém krku, ale ty ho nevidíš. Bair a Amys se zdálo o tom, jak mečem přesekáváš mokřiňany vejpůl." Na okamžik opovržlivě zalétla očima k čepeli v pochvě, ležící na Dračím žezle. Opovržlivě a trochu provinile. Ona mu ho dala, meč, jenž kdysi patřil králi Lamanovi, a ona ho nesla tak pečlivě zabalený do pokrývky, aby se nedalo říci, že se ho skutečně dotkla. "Nedokážou ty sny vyložit, ale myslely si, že bys je měl znát."
Ten první sen pro něj byl stejnou záhadou jako pro moudré, ale druhý byl jasný. Muž, kterého neviděl, s dýkou v ruce, musel být šedý muž. Ti dávali své duše Stínu - jenom se mu nezavazovali, skutečně dávali duše - dokázali proklouznout, aniž byste si jich všimli, i když jste se dívali přímo na ně, a jejich jediným úkolem bylo vraždění. Proč moudré nepochopily něco tak zřejmého? A taky se obával, že i poslední sen je stejně jasný. Už rozerval státy. Tarabon a Arad Doman byly v troskách, povstání v Tearu a Cairhienu se mohla každou chvíli stát něčím víc než jen kradmými povídačkami, a Illian rozhodně pocítí tíhu jeho meče. A to nepočítal proroka a Dračí spřísahance dole v Altaře a Murandy.
"V těch dvou žádnou záhadu nevidím, Aviendho." Ale když jí to vysvětlil, podívala se po něm pochybovačně. Ovšem. Když nedokázaly sen vyložit moudré chodící ve snu, tak to rozhodně nedokázal nikdo jiný. Rand trpce zavrčel a usadil se na židli čelem k ní. "Co ještě se jim zdálo?"
"Je tu jeden sen, co ti můžu prozradit, i když tě možná nebude zajímat." Což znamenalo, že jsou i sny, které mu neprozradí, takže ho napadlo, proč je s ní moudré probíraly, když sama ve snu nechodí.
"Všechny tři měly tenhle sen, což znamená, že je zvlášť významný. Déšť," to slovo také neustále vyslovovala neobratně, "přicházející z mísy. Kolem té mísy jsou oka a jámy. Když ji zvednou pravé ruce, najdou poklad možná tak velký, jako je sama mísa. Když jsou špatné, svět je odsouzený ke zkáze. Klíčem k nalezení té mísy je najít toho, kdo již není."
"Už není co?" Tohle rozhodně znělo důležitěji než to ostatní. "Myslíš někoho, kdo je mrtvý?"
Aviendha zavrtěla hlavou, až jí zavlály tmavě rusé vlasy, jež jí již dorostly pod ramena. "Nevědí víc, než jsem řekla." K jeho překvapení se ladně zvedla a automaticky si uhladila šaty, jako to ženy vždycky dělají.
"Musíš -" Schválně zakašlal. Musíš už jít? chtěl asi říct. Světlo, chtěl, aby odešla. Každá minuta s ní byla mukou. Ale každá minuta bez ní taky. No, mohl dělat, co je správné a co je dobré pro něj a nejlepší pro ni. "Nechceš se vrátit k moudrým, Aviendho? Pokračovat ve studiu? Skutečně nemá smysl, abys ještě zůstávala. Naučilas mě hodně, skoro jako bych vyrostl u Aielů."
Její odfrknutí vydalo za celé svazky, ale samozřejmě to tak nenechala. "Víš míň než šestiletý kluk. Proč muž poslechne svou druhou matku dřív než vlastní, a žena svého druhého otce dřív než vlastního? Kdy se může žena provdat za muže bez svatebního věnce? Kdy musí správkyně střechy poslechnout kováře?

Když si vezmeš gai'šainku stříbrotepce, proč ji musíš nechat pracovat jeden den pro sebe za každý, kdy pracuje pro tebe? Proč to samé neplatí o tkadleně?" Pátral po odpovědích, aby nemusel přiznat, že je nezná, ale ona se náhle začala věnovat loktuši, jako by na něj zapomněla. "Občas ji'e'toh způsobí skvělý šprým. Smála bych se, až bych se za boky popadala, kdybych nebyla terčem tohohle." Ztišila hlas do šepotu. "Dodržím své toh."
Myslel si, že mluví sama se sebou, ale odpověděl. Jen opatrně. "Jestli myslíš Lanfear, tak to já tě nezachránil. Byla to Moirain. Zemřela a zachránila nás všechny." Lamanův meč ji zbavil jejího jediného dalšího toh k němu, ačkoliv on nikdy nepochopil, co to má být. Jediný závazek, který znala. Modlil se, aby nikdy nepřišla na ten druhý. Ona by to tak viděla, i když on rozhodně ne.
Aviendha se na něj dívala s nakloněnou hlavou a lehkým úsměvem na rtech. Znovu získala sebeovládání, že by na ni byla Sorilea pyšná. "Děkuji ti, Rande al'Thore. Bair říká, že je dobré, když se ti občas připomene, že muž neví všechno. Určitě mi dej vědět, kdy budeš chtít jít spát. Nechci přijít pozdě a probudit tě."
Když odešla, Rand tam seděl a civěl na dveře. Cairhieňany hrající hru rodů bylo obvykle snazší pochopit než ženy, které se ani nesnažily chovat záhadně. Rand tušil, že to, co k Aviendze cítí, ať už je to cokoliv, věci ještě zhoršuje a zamotává.
Koho miluji, toho zničím, smál se Luis Therin. Koho zničím, toho miluji.
Drž hubu! pomyslel si Rand vztekle a tichý smích utichl. Nevěděl, koho miluje, ale věděl, koho uchrání. Před tím, co půjde, ale především před sebou samým.
* * *
V chodbě se Aviendha sesula na dveře a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Aspoň se chtěla uklidnit. Srdce se jí stále snažilo prorazit hradní koš. Být blízko Randa al'Thora bylo, jako by ji natahovali na žhavé uhlíky, natahovali ji, až měla dojem, že jí popraskají kosti. Přivodil jí takovou hanbu, jakou ji nikdy ani nenapadlo, že pozná. Skvělý šprým, to mu řekla, a bylo jí do smíchu. Měla k němu toh, avšak mnohem větší k Elain. On jí jenom zachránil život. Lanfear by ji bez něj zabila. Lanfear chtěla zabít zvlášť ji a způsobit jí přitom co největší bolest. Lanfear se to nějak dozvěděla. Vedle toho, co si přivodila k Elain, její toh k Randovi bylo jako termitiště vedle Páteře světa.
Cassin - střih jeho kabátu jí prozradil, že je Goshien a zároveň Aethan Dor, jeho klan nepoznala - se po ní jenom podíval, jak tam klečel s oštěpy přes kolena. Samozřejmě nevěděl nic. Ale Liah se na ni usmála, a na ženu, kterou vůbec neznala, byl její úsměv příliš povzbudivý, vlastně byl příliš vědoucí na kohokoliv. Aviendha se zděsila, když si uvědomila, že myslí na to, že Chareenové, podle střihu Liažina kabátu, jsou často jako plíživé kočky. Na žádnou Děvu nikdy nepomyslela jinak než jako na Far Dareis Mai. Rand al'Thor ji úplně vyvedl z míry.
Přesto rozzlobeně zakmitala prsty. Proč se usmíváš, holka? To nemáš nic lepšího na práci?
Liah lehce zvedla obočí a pokud něco, tak se usmála pobaveně. Její prsty se pohnuly v odpověď. Komu říkáš holka, holka? Ještě nejsi moudrá, ale už nejsi Děva. Myslím, že se rozhodneš položit věnec k nohám muže.
Aviendha rozzuřeně popošla dopředu - mezi Far Dareis Mai bylo jen pár horších urážek - a pak se zarazila. Myslela si, že v cadin'soru by se jí Liah rovnat nemohla, ale v sukních by ji porazila. Horší, Liah by nejspíš odmítla udělat z ní gai'šainku. Mohla by, kdyby ji napadla žena, která není Děvou a ještě ne moudrou, nebo by žádala právo ztlouci Aviendhu před všemi Taardady, kteří by se dali sehnat. Byla to menší hanba než být odmítnuta, ale ne zas tak malá. A nejhorší by bylo, že ať už by vyhrála nebo prohrála, Melain by určitě přišla na něco, co by jí připomínalo, že odložila oštěp, tak, až by si přála, aby ji Liah třikrát zbouchala přede všemi kmeny. V rukou moudrých byla hanba ostřejší než stahovací nůž.
Liah nepohnula ani svalem. Tohle všechno věděla stejně dobře jako Aviendha.
"Teď na sebe zíráte," prohodil nedbale Cassin. "Jednou se musím naučit tu vaši řeč."
Liah po něm hodila okem a vesele se zasmála. "V sukních budeš vypadat hezky, Rudý štíte, v den, až přijdeš požádat, aby ses mohl stát Děvou."
Aviendha se s úlevou nadechla, když od ní Liah odvrátila zrak. Za daných okolností nemohla čestně uhnout pohledem první. Prsty automaticky zamíhala v uznání, první znaky, kterým se Děva naučí, protože je to věta, již nové Děvy používají nejčastěji. Mám toh.

Liah bez odmlky ukázala v odpověď. Velmi malé, sestro oštěpu.
Aviendha se vděčně usmála na chybějící ohnutý malíček, což by znamenalo výsměch a používalo se na ženy, které se vzdaly oštěpu a pak se snažily chovat, jako by to neudělaly.
Chodbou utíkal jakýsi mokřinský sluha. Aviendha se všemožně snažila nedat najevo odpor, který cítila k někomu, kdo tráví život posluhováním jiným, a vyrazila na opačnou stranu, aby kolem něj nemusela projít. Zabít Rand al'Thora by dostálo jednomu toh, zabít sebe druhému, ale jedno toh bránilo tomuto řešení u druhého a naopak. Ať už říkaly moudré cokoliv, musí přijít na nějaký způsob, jak dostát oběma.

KAPITOLA OSMÁ

Návštěva z državy

Rand si právě začal nacpávat krátkou fajfku, když do dveří strčila hlavu Liah. Než stačila promluvit, protlačil se kolem ní funící kulatolící muž v červenobílé livreji a před jejím ohromeným zrakem padl před Randem na kolena.
"Můj pane Draku," vybuchl chlapík se zdušeným kvílením, "do paláce přišli ogierové. Tři ogierové! Dostali víno a nabídli jsme jim víc, ale oni trvali na tom, že musejí vidět pána Draka."
Rand se přiměl mluvit klidně. Nechtěl toho muže vyděsit. "Jak dlouho jsi v paláci...?" Livrej muži padla a nebyl zrovna nejmladší. "Obávám se, že neznám tvoje jméno."
Klečící muž zakoulel očima. "Moje jméno? Bari, můj pane Draku. Ehm, dvaadvacet let, můj pane Draku, tuhle zimonoc. Můj pane Draku, ti ogierové."
Rand již dvakrát navštívil ogierskou državu, avšak neznal přesně správnou etiketu. Ogierové vystavěli

většinu velkých měst, tedy přinejmenším jejich nejstarší části, a stále občas vycházeli ze svých držav, aby provedli nějaké opravy, nicméně Rand pochyboval, že Bari by byl takhle vzrušený kvůli někomu menšímu než králi nebo Aes Sedai. Možná ani kvůli nim ne. Rand si pečlivě nacpal fajfku a váček s tabákem zasunul zpátky do kapsy. "Vezmi mě k nim."
Bari vyskočil a málem poskakoval na špičkách. Rand usoudil, že se rozhodl správně. Bariho tedy rozhodně nijak nepřekvapilo, že pán Drak jde za ogiery, místo aby si je nechal předvést. Opasek s mečem a žezlo nechal na stole. Na ogiery by ani jedno dojem neudělalo. Liah a Cassin šli, samozřejmě, také, a bylo zřejmé, že Bari by běžel zpátky, kdyby nebylo třeba držet krok s Randem.
Ogierové čekali na nádvoří s vodotryskem, s nádržkou plnou leknínových listů a červených a zlatých rybiček, bělovlasý muž v dlouhém kabátci, rozšířeném nad vysokými holínkami s obrácenými manžetami, a dvě ženy, jedna o hodně mladší než druhá, se sukněmi s vyšitými liánami a lístky, přičemž starší měla výšivku mnohem složitější než mladší. Zlaté číše vyrobené pro lidské ruce vypadaly u nich jako hračky pro děti. Na několika stromech ještě zůstalo pár lístků a palác sám poskytoval stín. Ogierové nebyli sami. Když se Rand objevil, tlačily se kolem něj Sulin a dobré tři tucty Děv, Urien a asi padesát či víc Aielanů. Aielové měli tu slušnost, že se odmlčeli, když uviděli Randa.
Ogier promluvil. "Tvoje jméno zpívá v mých uších, Rande al'Thore." Jeho hlas zněl jako vzdálené dunění hromu. Potom vážně představil sebe a ženy. Byl Haman, syn Dala syna Morelova. Starší žena byla Covril, dcera Elly dcery Soong, a mladší Erith, dcera Ivy dcery Alařiny. Rand si vzpomněl, že Erith jednou viděl, v Državě Tsofu, dva dny rychlé jízdy od města Cairhienu. Neuměl si představit, co dělá v Caemlynu.
Vedle ogierů vypadali i Aielové malí. Vlastně i celé nádvoří vypadalo malé. Haman by o polovinu vyšší než Rand a v poměru k tomu i širší, Covril byla o necelou hlavu - ogierskou hlavu - nižší než Haman a dokonce i Erith Randa převyšovala dobře o loket. A přesto to byl nejmenší z rozdílů mezi ogiery a lidmi. Haman měl oči velké a kulaté jako podšálky a široký nos málem přes celý obličej, uši mu vyčnívaly z vlasů a na nich měl bílé štětičky. Měl dlouhé svislé bílé kníry a úzkou bradku a obočí mu visela až na tváře. Rand nedokázal přesně ukázat na to, v čem se liší tváře Covril a Erith - až na to, že neměly kníry a bradky, samozřejmě, a obočí také neměly tak dlouhá a hustá - ale nějak působily křehčím dojmem. Ačkoliv se Covril v té chvíli tvářila stejně vážně - rovněž mu byla z nějakého důvodu povědomá - a Erith vypadala ustaraně a klopila uši.
"Omluvte mě na chvilku," řekl jim Rand.
Sulin ho už dál nepustila ke slovu. "Přišli jsme si promluvit se Stromovými bratry, Rande al'Thore," pravila pevně. "Musíš vědět, že Aielové udržují se Stromovými bratry dávné vodní přátelství. Často chodíme obchodovat do jejich državy."
"To je skutečně pravda," mumlal Haman. Tedy mumlal na ogiera. Znělo to jako lavina někde mimo dohled.
"Jsem si jistý, že ostatní si přišli popovídat," řekl Rand Sulin. Dnes ráno znal členky její stráže od pohledu, jednu každou z nich. Jalani se hluboce zarděla. Na druhou stranu tu kromě Uriena nebyly víc než tři čtyři Rudé štíty. "Nerad bych si myslel, že musím požádat Enailu a Somaru, aby se ujaly tebe."
Sulinina snědá tvář potemněla rozhořčením, takže jizva, kterou utržila, když se vydala za ním, ještě více vynikla. "Rád bych si s nimi promluvil sám. Sám," zdůraznil s pohledem upřeným na Liah a Cassina.
"Leda si myslíte, že potřebuju ochranu i před nimi?" Pokud něco, tak se zatvářila ještě dotčeněji a sebrala Děvy s rychlými pohyby rukou ve znakové řeči, která by u každého kromě Aiela rozhodně znamenala láteření. Někteří Aielové se pochechtávali, když odcházeli. Rand usoudil, že udělal nějaký vtip.
Když odešli, Haman si hladil dlouhou bradku. "Lidé nás vždycky nepovažují za neškodné, víš. Ehm. Ehm." Znělo to jako od velkého čmeláka. "Je to ve starých záznamech. Velmi starých. Vlastně jenom zlomky, ale jsou datovány těsně před -"
"Starší Hamane," ozvala se zdvořile Covril, "kdybychom se jen mohli držet dané věci?" Tenhle čmelák bzučel ve vyšší tónině.
Starší Haman. Kde to už Rand slyšel? Každá država měla svou radu starších.
Haman si povzdechl. "Dobrá, Covril, předvádíš však nevhodný spěch. Téměř jsi nám nedala čas se opláchnout, než jsme přišli sem. Přísahám, že jsi začala poskakovat jako..." Velkýma očima mrkl na

Randa a rukou o velikosti slušné šunky zakryl odkašlání. Ogierové považovali lidi za zbrklíky, kteří se vždy snaží udělat hned to, na čem nemohlo záležet nejméně do zítřka. Nebo do příštího roku. Ogierové měli spoustu času. Také považovali za urážlivé připomínat lidem, jak poskakují. "Tohle byla ta nejzajímavější cesta ven," pokračoval Haman a vysvětloval Randovi, "a nikoliv nejmenším byl objev, že Shaido Aielové oblehli Al'cair'rahienallen - to je velmi neobvyklé - a že ty jsi vlastně tady, ale pak jsi odešel dřív, než jsme si s tebou mohli promluvit, a... Nemohu si pomoci, ale mám dojem, že jsme byli zbrklí. Ne. Ne, mluv ty, Covril. To kvůli tobě jsem zanechal svého studia a učení a rozběhl se do světa. Moje třídy teď budou samá výtržnost." Rand se málem zazubil. Podle toho, jak ogierové věci běžně prováděli, Hamanovým třídám bude trvat půl roku, než se dohodnou, že skutečně odešel, a další rok, než proberou, co s tím podniknou.
"Matka má jisté právo být znepokojená," prohlásila Covril a štětičky na uších se jí třepetaly. Zřejmě bojovala mezi úctou patřící staršímu a téměř neogierskou netrpělivostí. Když se znovu obrátila k Randovi, narovnala se, vzpřímila uši a zvedla bradu. "Co jsi udělal s mým synem?"
Randovi spadla brada. "Tvým synem?"
"S Loialem!" Zírala na něj, jako by zešílel. Erith po něm taky pokukovala znepokojeně a tiskla ruce k prsům. "Řekl jsi nejstarší ze starších v Državě Tsoru, že na něj dohlédneš," hnala se dál Covril. "Řekli mi, že jsi to slíbil. Tenkrát sis neříkal Drak, ale byl jsi to jistě ty. Nebyl, Erith? Copak Alar neříkala Rand al'Thor?" Nedala mladší ženě málem ani čas přikývnout. Jak nabírala na rychlosti, Haman se začal tvářit bolestínsky. "Můj Loial je příliš mladý, aby byl venku, příliš mladý, aby pobíhal po světě a dělal věci, které ho nepochybně nutíš dělat. Starší Alar mi o tobě vyprávěla. Co má můj Loial společného s Cestami a trolloky a Valerským rohem? Předej mi ho hned, prosím, abych ho mohla slušně oženit s Erith. Ona jeho toulavé nohy usadí."
"Je moc pohledný," zamumlala Erith plaše a uši se jí rozpaky třepetaly tak silně, že tmavé štětičky byly téměř vidět rozmazaně. "A taky myslím, že je velmi chrabrý."
Randovi hodnou chvíli trvalo, než znovu získal duševní rovnováhu. Když ogier mluvil důrazně, znělo to stejně, jako když padá hora. Když ogier mluvil s důrazem a rychle...
Podle ogierských měřítek byl Loial příliš mladý na to, aby opustil državu sám, bylo mu jen něco málo přes devadesát. Ogierové žili velmi dlouho. Od prvního dne, co se s ním Rand setkal, celým dychtivým uvidět svět, si Loial dělal veliké starosti kvůli tomu, co se stane, až si starší uvědomí, že utekl. Hlavně si dělal značné starosti s tím, že za ním přiběhne jeho matka s nevěstou v závěsu. Tvrdil, že muž v těchhle věcech nemůže u ogierů říci ne a žena jenom málo. Všechno to byla práce jejich dvou matek. Nebylo nijak neobvyklé, že jste zjistili, že jste zasnoubení se ženou, kterou jste nepotkali do dne, kdy vás vaše matka představila slibné nevěstě a tchyni.
Loial si zřejmě myslel, že by pro něj svatba znamenala konec všeho, rozhodně konec jeho touze uvidět a poznat svět, a ať už to bylo jakkoliv, Rand nemohl vydat přítele tomu, čeho se tolik obával. Už chtěl říci, že neví, kde Loial je, a poradit jim, aby se vrátili do državy, než přijde zpátky - měl už otevřená ústa, když ho napadla jedna otázka. Uvedlo ho do rozpaků, že si nemohl vzpomenout na něco tak důležitého. Pro Loiala to bylo důležité. "Jak je to dlouho, co je pryč z državy?"
"Příliš dlouho," zaduněl Haman, jako když se dolů horou valí kameny. "Ten chlapec se nikdy nechtěl přihlásit do tříd. Vždy mluvil o tom, že chce vidět venek, jako by se tam něco změnilo proti tomu, co stojí v knihách, které by měl studovat. Ehm. Ehm. Co je to za změnu, když lidé upraví čáry na mapě? Země je pořád -"
"Je venku už příliš dlouho," skočila mu do řeči Loialova matka s odhodláním, jako kdyby zarážela kůly do suchého jílu. Haman se na ni zamračil a jí se podařilo na něj civět stejně odhodlaně, ačkoliv se jí uši chvěly rozpaky.
"U-už víc než pět let," řekla Erith. Na chvíli sklopila uši, ale pak je prudce narovnala a umíněně přitiskla k hlavě. S velmi dobrou imitací Covril řekla: "Chci, aby byl mým manželem. Věděla jsem to hned, když jsem ho poprvé spatřila. Nenechám ho zemřít. Ne na svou hloupost."
Rand a Loial spolu probírali mnoho věcí a jednou z nich bylo toužení, ačkoliv o tom Loial nemluvil právě moc rád. Když Rozbití světa zahnalo lidi na útěk do bezpečí, jaké se jen dalo najít, vyhnalo také ogiery z jejich držav. Po dlouhá léta se lidé toulali po světě, který se měnil občas ze dne na den, hledavše bezpečí,

a ogierové se toulali, hledavše državy ztracené v měnící se zemi. Tehdy je právě navštívilo toužení. Ogier, který byl dlouho venku z državy, se do ní musel vrátit. Ogier, který pobýval příliš dlouho mimo državu, zemřel.
"Vyprávěl mi o ogierovi, který zůstal venku déle," poznamenal Rand tiše. "Myslím, že říkal deset let."
Haman už vrtěl mohutnou hlavou, ještě než Rand domluvil. "To nepůjde. Co já vím, pět jich zůstalo venku tak dlouho a přežilo, aby se vrátili do državy, a myslím, že bych věděl, kdyby jich bylo víc. Takové šílenství by bylo zapsáno a mluvilo by se o něm. Tři z nich zemřeli do roka po návratu domů, čtvrtý byl po zbytek života mrzákem a pátá na tom byla jenom o málo lépe, potřebovala k chození hůl. Ačkoliv dál psala. Ehm. Ehm. Dalar zapsala některé zajímavé věci ohledně -" Tentokrát, když Covril otevřela ústa, otočil Haman hlavu. Dlouho na ni hleděl, dlouhé obočí mu viselo a ona si začala zuřivě uhlazovat sukně. Ale jeho pohled opětovala. "Pět let je krátká doba, já vím," řekl Haman Randovi, přičemž koutkem oka ostře sledoval Covril, "ale my jsme teď připoutáni k državám. Ve městě jsme nezaslechli nic o tom, že je Loial tady - a podle vzruchu, který jsme sami vyvolali, si myslím, že bychom se o něm doslechli - ale jestli nám řekneš, kde je, prokážeš mu velmi velkou laskavost."
"Je ve Dvouříčí," řekl Rand. Zachránit příteli život neznamenalo ho zradit. "Když jsem ho viděl naposledy, tak se vydával v dobré společnosti, s přáteli, tam. Je to tiché místo, tohle Dvouříčí. Bezpečné." Už opět bylo, díky Perrinovi. "A před pár měsíci na tom byl dobře." Bode aspoň řekla tolik, když mu děvčata vyprávěla, co se událo doma.
"Dvouříčí," zamumlal Haman. "Ehm. Ehm. Ano, vím, kde to je. Další dlouhá cesta." Ogierové zřídkakdy jezdili, jelikož existovalo jenom málo koní, kteří by je unesli, a oni stejně dávali přednost vlastním nohám.
"Musíme okamžitě vyrazit," prohlásila Erith pevným, byť tichým duněním. Tichým ve srovnání s Hamanem. Covril a Haman se na ni překvapeně podívali a ona svěsila uši. Byla, koneckonců, velmi mladá žena doprovázející staršího a ženu, o níž Rand předpokládal, že je sama dost důležitá, vzhledem k tomu, jak se stavěla Hamanovi. Erith nejspíš nebylo den přes osmdesát.
Rand se při té představě usmál - byla to vlastně jenom dívenka, možná jenom sedmdesátiletá - a řekl: "Prosím, přijměte pohostinství v tomto paláci. Několikadenní odpočinek by mohl vaši cestu dokonce urychlit. A mohl bys mi pomoct, starší Hamane." No jistě, Loial pořád mluvil o své učiteli, starším Hamanovi. Starší Haman podle Loiala všecko znal. "Potřebuju najít brány. Všechny."
Všichni tři ogierové promluvili najednou.
"Brány?" vyhrkl Haman a uši a obočí mu vyletěly nahoru. "Cesty jsou velmi nebezpečné. Příliš nebezpečné."
"Pár dní?" namítala Erith. "Můj Loial může umírat."
"Pár dní?" řekla zároveň Covril. "Můj Loial může -" Odmlčela se a se stisknutými rty a třesoucíma se ušima se zadívala na mladší ženu.
Haman se zamračil na obě a podrážděně si uhladil bradku. "Nevím, proč jsem se nechal k tomuhle přemluvit. Měl bych učit své třídy a mluvit k pařezu. Kdybys nebyla tak vážená mluvčí, Covril..."
"Chceš říci, kdybys nebyl sezdaný s mou sestrou," odsekla nebojácně. "Voniel ti řekla, abys konal svou povinnost, Hamane." Haman spustil obočí, až se mu konečky dotýkaly lící, a její uši ztratily něco z předchozí ztuhlosti. "Chci říci, že tě požádala," pokračovala. Ne zrovna spěšně, neztratila sebeovládání, ale rozhodně neváhala. "U stromu a klidu, nechci tě urazit, starší Hamane."
Haman si hlasitě odkašlal - což u ogiera znamenalo vskutku hlasitě - a obrátil se k Randovi, přičemž si popotahoval kabát, jako by ho měl pokrčený.
"Cesty používají zplozenci Stínu," řekl Rand, než stačil Haman otevřít pusu. "K těm pár, které znám, jsem nechal postavit stráže." Včetně té u Državy Tsofu, zcela jistě po jejich odchodu. Tihle tří nemohli ujít celou tu cestu z Državy Tsofu až po jeho marné návštěvě. "Znám jenom hrstku. Je nezbytně nutné strážit všechny, jinak se sem můžou najednou přihrnout myrddraalové a trolloci. Já ale ani nevím, kde všechny jsou."
Pořád ale zůstanou průchody. Občas ho napadlo, proč vlastně některý ze Zaprodanců nevrhne pár tisíc trolloků do paláce průchodem. Deset tisíc nebo dvacet. Měl by spoustu práce je zastavit, pokud by je vůbec dokázal zastavit. Přinejlepším by to byla jatka. No, s průchody nemohl udělat nic, pokud tam nebyl. S bránami ale něco udělat mohl.

Haman si vyměnil pohled s Covril. Stáhli se poněkud stranou a mluvili šeptem, kupodivu byl dost tichý, aby připomínal bzučení obrovského roje včel na střeše. Musel mít pravdu, když ji považoval za důležitou osobu. Mluvčí. Slyšel ten důraz. Napadlo ho uchopit saidín - pak by je uslyšel - a znechuceně tento nápad odvrhl. Zatím ještě neklesl k odposlouchávání. Erith dělila svou pozornost rovnoměrně mezi starší a Randa, přičemž si neustále mimoděk uhlazovala sukně.
Rand doufal, že se nebudou ptát, proč své otázky nepoložil radě starších Državy Tsofu. Alar, nejstarší z tamních starších, byla velmi neústupná, pařez měl schůzi a nic tak divného - tak zvláštního, že na to ještě nikdy nikdo nepomyslel - jako předat ovládání bran člověku, se nedalo udělat, pokud se pařez neshodne. Jí zřejmě záleželo na tom, kdo je, stejně málo jako těmto třem.
Nakonec se Haman vrátil, mračil se a tahal se za klopy kabátu. Covril se také mračila. "Tohle je všechno velmi uspěchané, velmi uspěchané," začal Haman pomalu, jako když klouže štěrk. "Rád bych to projednal s... No, nemůžu. Zplozenci Stínu, říkáš? Ehm. Ehm. No dobrá, když je třeba spěchat, je třeba spěchat. Nikdy se nesmí říci, že ogierové nedokážou reagovat rychle, když je to nutné, a možná je to nutné teď. Musíš pochopit, že rada starších každé državy může říci ne, a stejně tak mnohý pařez."
"Mapy!" křikl Rand tak hlasitě, že tři ogierové nadskočili. "Potřebuju mapy!" Otočil se, hledaje některého ze sloužících, kteří zřejmě vždycky byli někde kolem, nebo gai'šaina, kohokoliv. Do dveří na nádvoří však strčila hlavu Sulin. Musela být nedaleko i po tom, co jí všechno řekl. "Mapy," štěkl na ni. "Chci každou mapu, co je v paláci. A brk a inkoust. Hned! Rychle!" Podívala se na něj téměř pohrdavě - Aielové mapy vůbec nepoužívali, skutečně tvrdili, že je nepotřebují - a otočila se. "Utíkej, Far Dareis Mai!" zařval. Ohlédla se na něj přes rameno - a rozběhla se. Rand by byl moc rád věděl, jak se v té chvíli tvářil, aby ten výraz mohl v případě potřeby znovu použít.
Haman se tvářil, že by nejraději lomil rukama, jen kdyby byl o maličko méně důstojný. "Vážně, existuje jen málo věcí, které ti můžeme povědět, co bys ještě nevěděl. Každá država má venku jednu." První brány nemohly být postaveny uvnitř, jelikož schopností usměrňovat bránila samotná država. Dokonce i když ogierové dostali Talisman růstu a mohli nechat Cesty vrůst do nové brány, stále k tomu byla nutná jediná síla, když už ne usměrňování. "A u všech vašich velkých měst, kde jsou ogieří háje. Ačkoliv to vypadá, že město tady přerostlo přes háj. A v Al'cair'rahienallenu..." Odmlčel se a potřásl hlavou.
Tím jménem shrnul všechny potíže. Před třemi tisíci lety, více méně, existovalo město nazývané Al'cair'rahienallen, které postavili ogierové. Dnes to byl Cairhien a háj, který ogierští stavitelé zasadili, aby jim připomínal državu, byl nyní součástí panství, které patřilo stejnému Barthanesovi, v jehož paláci nyní fungovala Randova škola. Nikdo kromě ogierů a možná několika Aes Sedai si na Al'cair'rahienallen nepamatoval. Dokonce ani Cairhieňané ne.
Ať už Haman věřil čemukoliv, za tři tisíce let se mohlo hodně změnit. Velká, ogiery zbudovaná města přestala existovat, po některých nezůstalo víc než jméno. Objevila se veliká města, která nepostavili ogierové. Amador, založený až po trollockých válkách, byl jedním z nich, jak mu vykládala Moirain, a Chachin v Kandoru, Shor Arbela v Arafelu a Fal Moran v Shienaru. V Arad Domanu byl Bandar Eban vybudován na troskách bezejmenného města, které zmizelo za trollockých válek. Rand znal bránu v Shienaru na venkově poblíž středního městečka, které si podrželo část jména obrovského města srovnaného trolloky se zemí, a další v Morně, ve Stínem zničeném Malkieru. Jiná místa se prostě změnila nebo města háje přerostla, jak sám Haman poukázal. Brána v Caemlynu nyní byla ve sklepě. Dobře hlídaném sklepení. Rand věděl, že brána je i v Tearu na rozlehlé pastvině, kde vznešení páni chovali svá slavná stáda koní. Jedna by měla být někde v pohoří Oparů, kde kdysi stával Manetheren, ať už to bylo kdekoliv. Co se držav týkalo, věděl, kde najít Državu Tsofu. Moirain nepovažovala državy či ogiery za důležitou součást jeho vzdělání.
"Ty nevíš, kde jsou državy?" zeptal se Haman nevěřícně, když Rand dokončil vysvětlování. "To je aielský humor? Nikdy jsem aielský humor nechápal."
"Pro ogiery," řekl Rand laskavě, „je tomu již dlouho, co byly Cesty vytvořeny. Pro lidi to je velice dlouho."
"Vy si ale ani nepamatujete Mafal Dadaranell nebo Ancohimu nebo Londaren Cor nebo...?"
Covril položila Hamanovi ruku na rameno, avšak lítost v jejích očích patřila Randovi. "Jejich vzpomínky jsou pryč." Podle ní to znělo jako největší představitelná ztráta. Erith si tiskla ruce k ústům a zřejmě jí

bylo do pláče.
Vrátila se Sulin, schválně neběžela, se zástupem gai'šainů, kterým z rukou padaly svinuté mapy všech velikostí, některé dlouhé, takže se vlekly až po dláždění nádvoří. Jeden bíle oděný muž nesl slonovinou vyloženou psací skříňku. "Poslala jsem gai'šainy hledat další," řekla škrobeně, "a taky některé mokřiňany."
"Děkuju," odpověděl Rand. Z tváře jí zmizela trocha napětí.
Rand si dřepl a začal rozkládat mapy na kameny a probírat se jimi. Mnoho jich zobrazovalo město a mnoho části Andoru. Rychle našel jednu, na které byly celé Hraniční státy, a Světlo ví, co dělala v Caemlynu. Některé mapy byly staré a potrhané, byly na nich hranice, které již dávno neplatily, se jmény států, které se vytratily již před stovkami let.
Hranice a jména stačily, aby se dalo určit stáří map. Na nejstarších hraničil s Cairhienem na severu Hardan, pak Hardan zmizel a hranice Cairhienu se rozšířila na půl cesty k Shienaru, než se zase smrskla zpátky, jak začalo být jasné, že Sluneční trůn prostě neudrží takové území. Mezi Tearem a Illianem stálo Maredo, potom ale Maredo zmizelo a hranice Tearu a Illianu se setkaly na Maredských pláních a pak pomalu ustupovaly zpátky ze stejného důvodu jako cairhienské. Zmizely Caralain a Almoth, Mosara a Irenvelle a další, občas je pohltily okolní státy, nejčastěji se z nich však stala země nikoho a divočina. Ty mapy vyprávěly příběh o úpadku od zhroucení říše Jestřábího křídla, o pomalém ústupu lidstva. Druhá mapa Hraničních států ukazovala jen Saldeiu a část Arafelu, ale také na ní byla hranice Morny o padesát mil dál na sever. Lidstvo ustupovalo a Stín postupoval.
Na nádvoří se přihnal plešatý hubený mužík ve špatně padnoucí palácové livreji s dalším nákladem a Rand si povzdechl a dál vybíral a odhazoval.
Haman vážně prozkoumal psací skříňku, kterou mu podal gai'šain, pak z prostorné kapsy kabátce vytáhl jinou, téměř stejně velkou, i když docela prostou. Pero, které z ní vyndal, bylo z leštěného dřeva, silnější než Randův palec a dost dlouhé, aby vypadalo tenké. Do ogierových prstů tlustých jako klobásy zapadlo dokonale. Haman si také klekl a po čtyřech lezl mezi mapami, jak je Rand vybíral, občas namočil pero do kalamáře, který donesl gai'šain, a připisoval poznámky, které vypadaly příliš velké, dokud jste si neuvědomili, že pro něj jsou velmi malé. Covril ho následovala a nahlížela mu přes rameno, dokonce i když se jí podruhé zeptal, jestli si skutečně myslí, že by udělal chybu.
Pro Randa to byla lekce, počínaje sedmi državami roztroušenými po Hraničních státech. Ale oni se trolloci báli do državy vstoupit, a dokonce i myrddraal potřeboval nějaký velký cíl, aby je doní nahnal. V Páteři světa, v Dračí stěně, jich bylo třináct včetně té na Rodovrahově Dýce, od Državy Šangtaj na jihu po Državu Qichen a Državu Sanshen na severu jen pár mil od sebe.
"Země se od Rozbití světa opravdu změnila," vysvětloval Haman, když se o tom Rand zmínil. Ale dál rázně značil. Rázně na ogiera. "Suchá země se stala mořem a moře suchou zemí, ale země sama se také naprosto přeskládala. Občas to, co bylo daleko, skončilo blízko, a co bylo blízko, zas daleko. Dnes už samozřejmě nikdo nemůže říci, jestli Qichen a Sanshen byly původně daleko od sebe."
"Zapomněl jsi na Cantoine," ohlásila Covril, až další olivrejovaný sluha leknutím pustil novou náruč map.
Haman se na ni podíval a zapsal jméno těsně nad řeku Iralell kousek na sever od Haddon Mirku. V pásu na západ od Dračí stěny, od jižní hranice Shienaru k Bouřlivému moři, byly jenom čtyři, všechny, podle ogierů, nově nalezené, což znamenalo nejmladší, v Tsofu totiž ogierové přebývali po šest set let a v ostatních ne méně než tisíc. Některá umístění byla stejně velkým překvapením jako ta v Hraničních státech, třeba v pohoří Oparů, kde jich bylo šest, a na Stínovém pobřeží. Byly i v Černých horách a v lesích nad řekou Ivo a v horách nad řekou Dhagon severně od Arad Domanu.
Smutnější byl seznam držav, které byly opuštěny, protože počty ogierů se v nich příliš snížily. Páteř světa a pohoří Oparů a Stínové pobřeží byly na tomto seznamu také, stejně jako država hluboko na Almothské pláni, poblíž velkého lesa nazývaného Paerish Swar, a jedna v nízkých kopcích podél severní části Tomovy Hlavy, málem na pobřeží Arythského oceánu. Možná nejsmutnější byla ta označená na samém okraji Morny v Arafelu. Myrddraalové možná vstupovali do držav s nechutí, ale Morna každým rokem postupovala na jih a cestou smetla všechno, co jí stálo v cestě.
Haman se zarazil a smutně řekl: "Sherandu pohltila Velká Morna před tisíc osmi sty čtyřiceti třemi roky a Chandar před devíti sty šedesáti osmi."

"Kéž jejich vzpomínky vzkvétají a prospívají ve Světle," zamumlaly Covril a Erith zároveň.
"Znám ještě jednu, kterou jsi neoznačil," řekl Rand. Perrin mu vyprávěl, že se tam jednou uchýlil. Rand vytáhl mapu Andoru východně od Arinelle a ukázal na místo hodný kus nad silnicí vedoucí z Caemlynu do Bílého Mostu. Bylo to dost blízko.
Haman se zamračil a málem zaprskal. "Tam stávalo město Jestřábího křídla. Tuhle jsme nikdy znovu nezabydleli. Bylo nalezeno několik držav, které jsme nikdy znovu nezabydleli. Snažíme se držet co nejdál od zemí lidí, jak je to jen možné." Všechny značky byly v rozeklaných horách, na místech, kam lidé přicházeli jenom s obtížemi, nebo v několika případech prostě jen daleko od všech lidských sídel. Država Tsofu ležela zdaleka nejblíž k místům, kde přebývali lidé, a dokonce i Rand věděl, že je to celý den cesty od nejbližší vesnice.
"Tohle bude skvělý rozhovor na jindy," prohlásila Covril, obracejíc se k Randovi, a přesto to jasně mínila pro Hamana, jak naznačil její pohled úkosem, "ale já se chci dostat co nejdál do západu slunce." Haman si ztěžka povzdechl.
"Určitě se tu chvíli zdržíte," namítl Rand. "Musíte být vyčerpaní po celé té cestě až z Cairhienu."
"Ženy se nikdy nevyčerpají," utrousil Haman,, jenom vyčerpávají ostatní. Máme u nás jedno velmi staré rčení." Covril a Erith si zároveň odfrkly. Haman si pro sebe cosi bručel a začal dál zapisovat, ale teď to byla města, která ogierové zbudovali, města, kde bývaly háje a v každém háji brána, aby ogiery přenesla tam a zpátky z državy bez toho, aby museli procházet nepokoji tak často zmítanými zeměmi lidí. Samozřejmě označil Caemlyn a Tar Valon, Tear a Illian, Cairhien, Maradon a Ebú Dar. Tím skončil seznam, pokud se týkalo měst, která stále ještě stála, a Ebú Dar navíc zapsal jako Barashtu. Barashta vlastně možná spíš patřila k těm ostatním, k tečkám na místech, kde podle mapy byla přinejlepším mrňavá vesnice. Mafal Dadaranell, Ancohima a Londaren Cor, samozřejmě, a Manetheren. Aren Mador, Aridhol, Shaemal, Deranbar, Braem, Condaris, Hai Ecorimon, Iman... Jak seznam rostl, začal Rand vidět mokré tečky na každé mapě, když Haman skončil. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ogierský starší tiše pláče a nechává slzy označovat města mrtvá a zapomenutá. Možná plakal pro lidi, možná pro vzpomínky. Jediná věc, kterou si Rand mohl být jistý, byla, že neplakal pro města samotná, ne pro ztracenou práci ogierských kameníků. Pro ogiery byla kamenická práce jenom něco, k čemu přišli během vyhnanství, a co znamenala práce s kamenem ve srovnání s majestátem stromů?
Jedno z těch jmen však Randovi cosi připomnělo, stejně jako jeho poloha, na východ od Baerlonu, několik dní cesty nad Bílým Mostem na Arinelle. "Tady taky rostl háj?" zeptal se a ukázal na značku.
"V Aridholu?" opáčil Haman. "Ano. Ano, býval tam. Tohle je smutná záležitost."
Rand nezvedl hlavu. "V Shadar Logothu," opravil ogiera. "Velmi smutná záležitost. Mohl bys - ukázal bys mi bránu kdybych tě tam vzal?"

KAPITOLA DEVÁTÁ

Do Shadar Logothu

"Vzít nás tam?" řekla Covril a působivě se zamračila na mapu v Randových rukou. "To nás odvede daleko od naší cesty, jestli si správně vzpomínám, kde leží Dvouříčí. Při hledání Loiala už nepromarním ani den." Erith důrazně přikyvovala.
Haman, s tvářemi zvlhlými od slz, kroutil hlavou nad jejich spěchem, ale řekl: "To nemůžu dopustit. Aridhol - nyní Shadar Logoth, jak jsi ho správně pojmenoval - není místo pro někoho tak mladého, jako je Erith. Pravda je, že to vlastně není místo pro nikoho."
Rand pustil mapu a vstal. Znal Shadar Logoth lépe, než by chtěl. "Žádný čas neztratíš. Vlastně ho získáš. Zavedu vás tam cestováním, průchodem. Dnes urazíte většinu cesty do Dvouříčí. Nezdržíme se dlouho. Vím, že mě dokážeš dovést přímo k bráně." Ogierové dokázali brány vycítit, když nebyly příliš daleko.
Tohle nutně vyvolalo další poradu za kašnou a Erith trvala na tom, že se jí zúčastní také. Rand zachytil jenom kousky, a přesto bylo zřejmé, že Haman, umíněně potřásající velkou hlavou, proti plánu protestuje, kdežto Covril, s ušima tak ztuhlýma, až se zdálo, že se snaží získat každý coul výšky, na něm trvala. Zprvu se Covril mračila stejně tolik na Erith jako na Hamana. Ať už byl vztah mezi tchyní a snachou u ogierů jakýkoliv, ona si očividně myslela, že mladší ženě do tohohle nic není. Ale netrvalo dlouho, než změnila názor. Ogierské ženy se postavily proti Hamanovi a neúnavně do něj bušily.
"...příliš nebezpečné. Příliš nebezpečné," od Hamana znělo jako vzdálené hřmění.
"...dneska skoro tam..." Slabší hřmění od Covril.
"...už tak je venku příliš dlouho..." Téměř stříbrný rachot od Erith.
"...spěchej pomalu..."
"...můj Loial..."
"...můj Loial..."
"...Mashadar pod našima nohama..."
"...můj Loial..."
"...můj Loial..."
"...jako starší..."
"...můj Loial..."
"...můj Loial..."
Haman se vrátil k Randovi a popotahoval se za kabát, jako kdyby ho chtěl roztrhnout vedví. Ženy ho následovaly. Covril se dařil klidnější výraz než Erith, která se snažila potlačit úsměv, ale uši se štětičkami měla skloněné ve stejně veselém úhlu, což nějak naznačovalo spokojenost.
"Rozhodli jsme se," řekl Haman škrobeně, "přijmout tvou nabídku. Ať tohle směšné potulování skončí, abych se mohl vrátit ke svým třídám. A k pařezu. Ehm. Ehm. Před pařezem je o tobě třeba hodně povědět."
Randovi nezáleželo na tom, jestli Haman navykládá pařezu, že je tyran. Ogierové se drželi stranou od lidí, pokud neopravovali své stavby, a nebylo pravděpodobné, že nějaké lidi popudí proti němu či naopak.
"Dobrá," pravil. "Pošlu někoho, aby vám přinesl vaše věci."
"Máme všechno tady s sebou." Covril obešla kašnu, sklonila se a zvedla dva rance, skryté za nádržkou. Oba by pro dospělého muže znamenaly těžký náklad. Covril jeden podala Erith a druhý si přehodila přes hlavu, takže měla popruhy na prsou a ranec jí držel na zádech.
"Jestli tam Loial bude," vysvětlovala Erith, když si nandávala svůj ranec, "můžeme se bez průtahů vrátit do Državy Tsofu. Jestli ne, tak budeme připravení jít dál. Bez průtahů."

"Vlastně to bylo kvůli postelím," svěřoval se Haman a rozpřáhl ruce, naznačuje tak velikost asi pro lidské dítě. "Kdysi měl každý hostinec venku dva tři pokoje pro ogiery, ale teď se velmi těžko hledají. Dost špatně se to chápe." Pohlédl na mapy a povzdechl si. "Špatně se to chápalo."
Rand počkal jen tak dlouho, než si Haman podal svůj ranec, pak popadl saidín a otevřel průchod přímo tam vedle kašny, díru do vzduchu, v níž bylo vidět rumem a plevelem zarostlou ulici a pobořené budovy.
"Rande al"Thore." Sulin málem vpochodovala na nádvoří těsně před hloučkem sloužících a gai'šainů s nákladem map. Liah a Cassin byli s ní a předstírali stejnou ledabylost. "Žádals další mapy." Při pohledu na průchod se málem zatvářila vyčítavě.
"Tam se dokážu ochránit lépe, než bys to zvládla ty," sdělil jí Rand chladně. Nechtěl, aby to znělo tak studeně, ale jak byl zabalen do prázdnoty, jeho hlas mohl znít jen chladně a vzdáleně. "Tam není nic, s čím by mohly bojovat tvoje oštěpy, a pár tvorů, se kterými bojovat vůbec nemůžeš."
Sulin pořád neopustilo něco z její dřívější škrobenosti. "Další důvod, proč bychom tam měly být."
To nemohlo rozhodně dávat smysl nikomu jinému než Aielovi, ale... "Nebudu se o to přít," prohlásil. Pokusila by se ho následovat, kdyby odmítl. Zavolala by Děvy, které by se snažily proskočit průchodem, i když by se už zavíral. "Předpokládám, že máš zbytek dnešní stráže za dveřmi. Pískni na ně. Všichni se však budou držet blízko mě a ničeho se nedotknou. Pospěš si. Chci to vyřídit." Vzpomínky na Shadar Logoth neměl zrovna příjemné.
"Poslala jsem je pryč, jak jsi naléhal," řekla Sulin znechuceně. "Nechej mě pomalu napočítat do sta."
"Do deseti."
"Do padesáti."
Rand kývl a ona zakmitala prsty. Jalani vyrazila do paláce a Sulin opět zamávala rukama. Tři gai'šainky pustily náklad map a zatvářily se polekaně - Aielové se nikdy netvářily tak překvapeně - zvedly dlouhé bílé sukně a zmizely v paláci, kde se rozběhly na všechny strany, ale ať už se pohybovaly jakkoliv rychle, Sulin byla před nimi.
Když Rand napočítal do dvaceti, začali na nádvoří přibíhat Aielové, proskakovali okny a seskakovali z balkonů. Málem přestal počítat. Všichni byli zahalení a jen pár z nich byly Děvy. Když našli jen Randa a tři ogiery, kteří na ně zvědavě mrkali, začali se kolem sebe zmateně rozhlížet. Někteří si stahovali závoje. Palácoví sluhové se choulili k sobě.
Proud pokračoval i poté, co se Sulin vrátila, bez závoje, přesně když napočítal do padesáti, a nádvoří bylo plné Aielů. Rychle začalo být zřejmé, že rozeslala zprávu, že Car'a'carn je v nebezpečí, což byl jediný způsob, jak mohla v určeném čase získat dost oštěpů. Muži trochu kysele bručeli, ale většina to považovala za dobrý žert a pár se jich zasmálo a zabušilo oštěpy o puklíře. Žádný však neodešel. Podívali se na průchod, dřepli si na paty a čekali, co se bude dít.
Rand měl sluch zostřený jedinou silou, takže dobře zaslechl Děvu jménem Nandera, šlachovitou, přesto však stále hezkou i přes šediny ve žlutých vlasech, šeptat Sulin: "Mluvilas ke gai'šainkám, jako by byly Far Dareis Mai."
Sulin klidně upřela modré oči do Nandeřiných zelených. "Ano. To vyřídíme, až se dnes Rand al'Thor bezpečně vrátí."
"Až bude v bezpečí," souhlasila Nandera.
Sulin rychle vybrala dvacet Děv, některé byly na stráži už ráno, některé ne, ale když začal Urien vybírat Rudé štíty, muži z ostatních společenstev trvali na tom, že se chtějí taky zúčastnit. Město za průchodem vypadalo jako místo, kde by se mohli vyskytovat nepřátelé, a Car'a'carna bylo třeba chránit. Popravdě řečeno, žádný Aiel se nikdy neotočil zády k možnému boji, a čím mladší byli, tím pravděpodobnější bylo, že nějaký budou hledat. Další hádka málem začala, když Rand prohlásil, že mužů nesmí být víc než Děv - to by Far Dareis Mai zneuctilo, jelikož jim svěřil svou čest - a Děv nesmí být víc, než už vybrala Sulin. Skutečně je bral na místo, kde je neochrání žádná bojová obratnost, a každý, který s ním šel, byl jeden navíc, jehož bude muset hlídat. To jim ale nevysvětloval. Nedalo se poznat, čí čest by pošlapal, kdyby to udělal.
"Nezapomeňte," řekl, jakmile byl doprovod vybrán, "na nic nesahat. Nic nebrat, dokonce ani hlt vody. A pořád buďte v dohledu. Za žádných okolností nechoďte do žádného domu." Haman a Covril důrazně přikyvovali, což zřejmě udělalo na Aiely větší dojem než Randova slova. Hlavně že to na ně dojem

udělalo.
Prošli průchodem do dávno mrtvého města, města víc než mrtvého.
Zlaté slunce na půl cesty k nadhlavníku opékalo trosky bývalé slávy. Tu a tam byla nad nějakým mramorovým palácem vidět nedotčená kupole, ale většina jich byla děravá a často zůstaly jen oblé zlomky. Dlouhé chodníky se sloupořadím vedly k věžím tak vysokým, že si o nich v Cairhienu mohli jen nechat zdát, i k věžím končícím zubatě. Všude byly propadlé střechy, na popraskaných dlažebních kamenech ležely cihly a kameny z popadaných budov a hradeb. Každou křižovatku zdobily roztříštěné kašny a rozbité památníky. Na hromadách rumu rostly zakrslé, nyní již usychající stromy. Uschlý plevel čouhal z puklin v dláždění i stěnách. Nikde se nic nehýbalo, ani pták, ani potkan, ani vánek. Shadar Logoth halilo ticho. Shadar Logoth. Místo, kde číhá Stín.
Rand nechal průchod zmizet. Žádný Aiel se neodhalil. Ogierové se rozhlíželi kolem se stísněným výrazem a ušima přitisknutýma k hlavě. Rand držel saidín v zápase, o němž Taim tvrdil, že muži říká, že je naživu. Dokonce i kdyby nedokázal usměrňovat, možná zvlášť tady, by tu chtěl mít tuhle upomínku.
Aridhol býval za časů trollockých válek velké hlavní město, spojenec Manetherenu a ostatních Deseti států. Když války trvaly dost dlouho, aby vedle ní vypadala stoletá válka jako chvilka, když se zdálo, že Stín všude vítězí a každé vítězství Světla jenom kupuje čas, stal se rádcem v Aridholu muž jménem Mordeth a poradil vládci, že aby zvítězil, aby přežil, musí být Aridhol tvrdší než Stín, krutější než Stín, méně důvěřivý. A pomalu se tak stalo, až nakonec byl Aridhol ne-li černější než Stín, tak alespoň stejně černý. Když válka proti trollokům ještě zuřila, Aridhol se obrátil do sebe, obrátil se proti sobě a sám sebe pohltil.
Něco tady zůstalo, něco, co bránilo tomu, aby tady ještě někdy někdo žil. Každý oblázek na tomto místě byl pošpiněn nenávistí a podezíráním, které zavraždily Aridhol a zanechaly po sobě Shadar Logoth. Každý oblázek mohl časem roznést nákazu.
A zůstalo víc než jenon špína, ačkoliv i ta stačila vyštvat každého člověka se zdravým rozumem.
Rand se pomalu otočil na místě kolem dokola a prohlížel si okna jako prázdné oční důlky, s vymáčknutými bulvami. S tím, jak slunce šplhalo po obloze, cítil neviděné pozorovatele. Když tu byl předtím, ten pocit nebyl tak silný, dokud slunce nezačalo sestupovat. Zůstalo tu mnohem víc než jenom špína. Když tady tábořilovojsko trolloků, všichni zemřeli, prostě zmizeli, zůstaly po nich jen krví načmárané zprávy na zdech, v nichž prosili Temného, aby je zachránil. Noc nebyla právě nejlepší dobou na návštěvu Shadar Logothu.
Tohle místo mě děsí, zamumlal Luis Therin za prázdnotou. Tebe neděsí?
Rand zadržel dech. Opravdu se ten hlas obracel k němu? Ano, děsí mě.
Je tu temnota. Čerň černější než černá. Kdyby se Temný rozhodl přebývat mezi lidmi, vybral by si tohle místo. Ano. Vybral.
Musím zabít Demandreda.
Rand zamrkal. Copak má Demandred nějakou spojitost se Shadar Logothem? S tímhle místem?
Konečně si vzpomínám, jak jsem zabil Izmaela. V tom hlase se ozýval údiv nad novým objevem.
Zasloužil si zemřít. Lanfear si taky zasloužila zemřít, ale jsem rád, že jsem ji nezabil já.
Byla to jen shoda náhod, nebo ten hlas skutečně mluvil k němu? Slyšel ho Luis Therin, odpovídal mu?
Jak jsem - jak jsi zabil Izmaela? Pověz mi jak.
Smrt. Chci odpočinek ve smrti. Ale ne tady. Nechci zemřít tady. Rand si povzdechl. Jenom shoda náhod. On by tu rovněž nechtěl zemřít. Palác opodál, s rozbitými sloupy v průčelí, se značně nakláněl do ulice. Každou chvíli mohl spadnout a pohřbít je tam, kde stáli. "Veď," vybídl Hamana. K Aielům dodal: "Nezapomeňte, co jsem říkal. Ničeho se nedotýkat, nic nebrat a zůstat na dohled."
"Nemyslel jsem, že to bude tak zlé," zabručel Haman. "Skoro to smetlo bránu." Erith zasténala a Covril se tvářila, jako by se k ní ráda připojila, kdyby nebyla tak důstojná. Ogierové byli citliví na náladu místa. Haman ukázal. Zpocený obličej u něj neměl nic společného s panujícím vedrem. "Tudy."
Randovi pod nohama křupalo rozbité dláždění jako rozpadající se kosti. Haman je vedl kolem rohů a ulicemi, kolem jedné hromady trosek za druhou, ale směr držel jistě. Aielové kolem se pohybovali po špičkách. Podle toho, jak vypadaly jejich oči nad černými závoji, tak oni nečekali útok, podle nich útok již začal.

Nevidění pozorovatelé a rozbité budovy přivolali vzpomínky, kterým by se Rand raději vyhnul. Tady Mat vstoupil na cestu, která ho posléze přivedla k Valerskému rohu, jež ho málem zabila, a možná ho dovedla i do Rhuideanu a ter'angrialu, o němž nechtěl nikdy mluvit. Tady zmizel Perrin, když všichni museli prchat nocí, a když ho Rand nakonec uviděl, daleko odsud, měl zlaté oči, smutný výraz a tajemství, o něž se Moirain s Randem nikdy nepodělila.
Sám také neunikl bez škrábnutí, ačkoliv jeho se Shadar Logoth nedotkl přímo. Padan Fain je sem všechny následoval, jeho, Mata a Perrina, Moirain a Lana, Nyneivu a Egwain. Padan Fain, forman a častý návštěvník Dvouříčí. Padan Fain, temný druh. Teď víc než jen temný druh, a horší, říkala Moirain. Fain je sem všechny následoval, jenže místo opustilo něco víc než Fain, nebo míň. Fain, nakolik byl ještě Fainem, chtěl Randa mrtvého. Vyhrožoval každému, koho Rand miloval, jestli za ním Rand nepřijde. A Rand nepřišel. Tohle vyřídil Perrin, udržel Dvouříčí v bezpečí, avšak Světlo, jak to bolelo. Co Fain dělal s bělokabátníky? Mohl být Pedron Niall temným druhem? Když jimi mohly být Aes Sedai, tak mohl i sám pan velící kapitán dětí Světla.
"Tady to je," řekl Haman a Rand sebou trhl. Shadar Logoth bylo to poslední místo na zemi, kde byste se měli zamyslet a ztratit pojem o okolí.
Tam, kde stál starší, kdysi bývalo rozlehlé náměstí, ačkoliv teď byla na jednom konci zvětralá hromada kamení. Uprostřed náměstí, kde by mohla stát kašna, byla místo toho zdobená filigránová ohrada z nějakého lesklého kovu, vysoká jako ogier a nedotčená rzí. Uzavírala něco, co vypadalo jako vysoký kus kamene s vyřezávanými liánami a lístky tak jemně vytvořenými, až jste málem čekali, že uvidíte, jak jimi pohybuje větřík, a překvapilo vás, když jste si uvědomili, že nejsou zelené. Brána, ačkoliv rozhodně jako žádná normální brána nevypadala.
"Vysekali háj hned poté, co ogierové odešli zpátky do državy," mručel Haman rozzlobeně a vraštil dlouhé obočí, "už po dvaceti třiceti letech, a rozšířili město."
Rand se dotkl plotu pramenem vzduchu a přemítal, jak se dostat dovnitř. Když se celá věc zhroutila a rozpadla na dvacet i víc kousků, které při pádu zvonily a řinčely, až ogierové nadskočili, zamrkal. Rand potřásl spokojeně hlavou. Ovšem. Kov, který přežil tak dlouho beze jediné skvrnky rzi, musel být ukutý s pomocí jediné síly, možná dokonce pozůstatek z věku pověstí, avšak spoje, které držely pruty pohromadě, zrezivěly už dávno a stačilo jen do nich trochu strčit.
Covril mu položila ruku na rameno. "Prosím tě, abys ji neotevíral. Loial ti nepochybně prozradil jak - vždycky projevoval příliš velký zájem o takovéhle věcí - ale Cesty jsou nebezpečné."
"Můžu ji zamknout," poznamenal Haman, "aby ji už nikdy nikdo neotevřel bez Talismanu růstu. Ehm. Ehm. Je to prostá záležitost." Ale netvářil se nijak dychtivě. Rozhodně se k ní nepřiblížil.
"Možná že se bude jednou muset použít a nebude čas někde něco shánět," řekl mu Rand. Celé Cesty jednou možná bude muset použít, bez ohledu na hrozící nebezpečí. Kdyby je dokázal nějak očistit... To bylo skoro stejně chvastounské, jako když Taimovi tvrdil, že očistí saidín.
Začal kolem brány splétat saidín, používaje všech pět sil, dokonce zvedl pár kusů plotu zpátky na místo. Od chvíle, kdy usměrnil první pramen, špína jako by v něm pulsovala, vibrace pomalu sílily. Muselo to být působení zla Shadar Logothu samotného, souznění dvou zel. Dokonce i v prázdnotě se mu z toho chvění točila hlava, jako by se mu v souladu s ním houpala země pod nohama. Bylo mu z toho na zvracení, chtěl vyzvracet všechno, co kdy snědl. Přesto vytrval. Nemohl sem poslat muže, aby tu stáli na stráži, stejně jako je sem nemohl poslat pátrat.
To, co spletl a pak převrátil, byla ošklivá past, hodící se k ošklivému místu. Překvapivě hnusná ochrana. Lidé tudy mohli projít bez úhony, možná dokonce i Zaprodanci - dokázal postavit ochranu proti lidem nebo zplozencům Stínu, ne oběma - a dokonce ani Zaprodanec by ji nedokázal zachytit. Kdyby však prošel nějaký zplozenec Stínu... V tom byla ta zlovolnost. Nezemřel by hned, možná by se dostal živý až za městskou hradbu. Dost dlouho, aby zemřel někde daleko, ne tady, aby vyděsil dalšího myrddraala, který by prošel. Dost dlouho, aby vyšlo snad i trollocké vojsko celé a cestou nabíralo smrt. Kruté dokonce i pro trolloka. Z vytvoření té věci mu bylo špatně skoro jako ze špíny na saidínu.
Když zavázal tkanivo a propustil saidín, přineslo mu to jenom menší úlevu. Zbytek špíny, který vždycky zůstával, se ještě chvěl. Málem měl pocit, jako by se mu chvěla země pod nohama. Bolely ho zuby a uši. Nemohl se dočkat, až odsud vypadne.

Zhluboka se nadechl a připravil se znovu usměrnit, otevřít průchod - když se zarazil a zamračil se. Rychle všechny přepočítal, a pak znovu, pomaleji. "Někdo chybí. Kdo?"
Aielům trvala porada jen chvilku.
"Liah," oznámila mu přes závoj Sulin.
"Byla těsně za mnou." Jalanin hlas se nedal splést.
"Možná něco zahlédla." Rand si pomyslel, že to promluvila Desora.
"Řekl jsem všem, abyste se drželi pohromadě!" Přes prázdnotu přejel vztek, vlny se tříštily do pěny o balvan. Jedna z nich se ztratí tady, a oni to berou s tím svým Světlem prokletým aielským klidem. Ztracená Děva. Žena ztracená v Shadar Logothu. "Až ji najdu...!" Coul po coulu potlačoval zuřivý vztek, protože hrozilo, že pohltí prázdnotu kolem něj. Chtěl na Liah křičet, dokud neomdlí, poslat ji po zbytek života za Sorileou. Vzteky bez sebe toužil po doběla rozžhavené vraždě. "Rozdělte se po dvojicích. Volejte, hledejte všude, ale nechoďte dovnitř, za žádných okolností. A držte se mimo stíny. Tady můžete všichni umřít dřív, než si to uvědomíte. Jestli ji uvidíte v budově, i kdyby vypadala úplně v pořádku, najděte mě, pokud k vám nepřijde sama."
"Můžeme hledat rychleji, když budeme pátrat sami," podotkl Urien a Sulin kývla na souhlas. Příliš mnoho jich přikyvovalo.
"Dvojice!" Rand znovu musel potlačovat zuřivý vztek. Světlo spal aielskou umíněnost! "Alespoň tak budete mít někoho, kdo vám bude hlídat záda. Pro jednou udělejte, co říkám. Já už tady byl a něco o tomhle místě vím."
O pár minut později, kdy se většinou hádali o to, kolik by jich mělo zůstat s Randem, se dvacet aielských párů rozešlo po městě. S Randem zůstala Jalani, aspoň si to myslel, protože pod závojem se to špatně poznávalo. Pro jednou se netvářila nijak nadšeně, že ho má hlídat. V zelených očích měla rozhodně víc než pouhý nádech mrzutosti.
"Asi bychom mohli vytvořit další dvojici," navrhl Haman dívaje se na Covril.
Ta kývla. "A Erith může zůstat tady."
"Ne!" vyhrkli Rand i Erith téměř zároveň. Starší ogierové se zatvářili velmi nesouhlasně. Erith sklopila uši, až to vypadalo, že jí upadnou.
Rand se pevně ovládl. Kdysi se zdálo, že v prázdnotě je všechen hněv kdesi daleko, připojený k němu tenounkým vláknem. Nyní stále víc hrozilo, že ho přemůže, že přemůže prázdnotu. Což by mohlo znamenat pohromu. Kromě toho však... "Mrzí mě to. Nemám právo na tebe křičet, starší Hamane, ani na tebe, mluvčí Covril." Bylo správné to říci? Existoval vůbec takový titul? Nic v jejich výraze mu to neprozradilo. "Ocenil bych, kdybyste všichni zůstali se mnou. Pak můžeme pátrat dohromady."
"Ovšem," řekl Haman. "Opravdu nechápu, jak bych ti mohl nabídnout větší ochranu, než si dokážeš poskytnout sám, ale je tvoje." Covril a Erith obě souhlasně přikyvovaly. Rand neměl tušení, o čem Haman vlastně mluví, ale teď nebyla vhodná chvíle se na to ptát, když si oni tři zřejmě dodávali odvahu, aby ho chránili. Nepochyboval, že pokud se budou držet u něj dost blízko, dokáže je ochránit všechny tři.
"Pokud se budeš řídit vlastními pravidly, Rande al'FThore." Zelenooká Děva byla skutečně Jalani, a mluvila rozjařeně, že tu nebude muset jenom stát a čekat. Rand doufal, že ostatním dal lepší představu o tom, co je tohle místo zač.
Od začátku bylo pátrání zoufalé. Chodili sem a tam ulicemi, pozorováni neviditelnýma očima, občas přelezli hromadu kamení a střídali se ve volání. "Liah! Liah!" Při Covrilině volání až skřípaly zdi. Při Hamanově hrozivě sténaly. Nikdo neodpovídal. Jediným dalším zvukem bylo volání hledajících dvojic a výsměšná ozvěna v ulicích. Liah! Liah!
Slunce už bylo téměř v nadhlavníku, když Jalani řekla: "Nemyslím, že by zašla takhle daleko, Rande alThore. Ne, pokud by se nesnažila dostat od nás pryč, a to by ona neudělala."
Rand se obrátil, jak nahlížel do zastíněného sloupořadí na vrcholku širokého kamenného schodiště, kde se snažil nahlédnout do velké komnaty za ním. Pokud viděl, nebylo tam nic než prach. Žádné stopy. Nevidění pozorovatelé se vytratili. Neodešli pryč dokonce ani teď, ale téměř. "Musíme pátrat, jak jen to půjde. Možná..." Nevěděl, jak větu dokončit. "Nenechám ji tady, Jalani."
Slunce se vyšvihlo ještě výš a pak začalo sestupovat, a on stál na vrcholku toho, co kdysi bývalo

palácem nebo možná celým blokem domů. Teď to byl jenom kopec, ošlehaný povětřím za ta léta natolik, že pouze množství rozbitých cihel a kousky opracovaného kamene vyčnívající ze suché hlíny prozrazovaly, že tu kdysi stávalo i něco jiného. "Liah!" křičel s rukama přiloženýma k ústům. "Liah!"
"Rande al'Thore," křikla zdola z ulice jakási Děva a sňala si závoj, takže viděl, že je to Sulin. Stála tam s další Děvou, ještě zahalenou, s Jalani a ogiery. "Polez dolů."
Rand slezl na ulici v oblaku prachu a pod nohama se mu uvolňovaly kousky cihel a kamení, a pohyboval se tak rychle, že téměř dvakrát upadl. "Našli jste ji?"
Sulin zavrtěla hlavou. "Kdyby byla naživu, tak už bychom ji našli. Sama by tak daleko neodešla. Pokud ji někdo odnesl tak daleko, tak ji nesl mrtvou, myslím. Jen tak by s ním nešla. A jestli je zraněná tak vážně, že nemůže odpovědět na naše volání, tak to podle mě taky znamená, že je mrtvá." Haman si smutně povzdechl. Ogierky svěsily dlouhá obočí až na lícní kosti. Z nějakého důvodu své smutné, litující oči upíraly na Randa.
"Hledejte dál," nařídil Rand.
"Smíme se podívat do domů? Je tu spousta místností, do kterých zvenčí nevidíme."
Rand zaváhal. Bylo teprve chvíli po poledni a on už zase cítil ty oči. Tak silně, jako když slunce zapadalo, když tu byl tenkrát poprvé. Stíny nebyly v Shadar Logothu bezpečné. "Ne. Ale budeme hledat dál."
Nebyl si jistý, jak dlouho tak chodil a křičel, jednou ulicí tam a druhou zpátky, ale po nějaké době se před ním zastavil Urien se Sulin, oba byli bez závojů. Slunce na západě sedělo na vrcholcích stromů, krvavě rudá koule na bezmračné obloze. Přes trosky se natahovaly stíny.
"Budu pátrat, jak dlouho si budeš přát," řekl Urien, "ale už udělali, co se dalo, s voláním a hledáním. Kdybychom mohli pátrat v budovách -"
"Ne." Znělo to hodně ochraptěle a Rand si odkašlal. Světlo, ale že toužil po doušku vody. Neviditelní pozorovatelé teď plnili každé okno, každý otvor, byly jich snad tisíce, číhali, vyčkávali. A stíny pomalu halily město. Ani stíny v Shadar Logothu nebyly bezpečné, tma sem však přinášela smrt. Mashadar vstával se slunce západem. "Sulin, já..." Nedokázal vyslovit nahlas, že se vzdává, že tu Liah nechává, ať už je mrtvá, či živá, možná někde leží v bezvědomí, za zdí či pod hromadou cihel, které na ni mohly spadnout. Možná.
"To, co nás pozoruje, čeká podle mě na soumrak," řekla Sulin. "Podívala jsem se do oken, odkud se na mě něco dívalo, ale nic tam nebylo. Tančit s oštěpy s něčím, co nevidíš, nebude v žádném případě snadné."
Rand si uvědomil, že chce, aby znovu řekla, že Liah musí být mrtvá a že mohou jít. Sáhl si na kapsu kabátu. Malý tlouštík - ter'angrial - zůstal v Caemlynu spolu s jeho mečem a žezlem. Nebyl si jist, jestli dokáže s příchodem noci všechny ochránit. Moirain si myslela, že Mashadara by nedokázala zabít ani celá Bílá věž. Pokud se o něm dalo říci, že je živý.
Haman si odkašlal. "Z toho, nač si o Aridholu vzpomínám," začal zamračeně, "totiž o Shadar Logothu - až zapadne slunce, nejspíš všichni zemřeme."
"Ano." Rand váhavě vydechl. Liah, možná živá. Všichni ostatní. Covril a Erith měly o kousek dál hlavy dohromady. Zachytil tiché "Loial".
Povinnost je těžší než hora, smrt je lehčí než peříčko.
Luis Therin to musel mít od něj - vzpomínky zřejmě procházely přes bariéru oběma směry - ale byl to zásah přímo do srdce.
"Už musíme jít," oznámil jim. "Ať už je Liah naživu, nebo je mrtvá, my - musíme jít." Urien a Sulin jenom přikývli, ale Erith popošla blíž a překvapivě jemně ho poplácala po rameni rukou, kterou mu mohla sevřít hlavu.
"Jestli tě mohu trochu obtěžovat," ozval se Haman, "tak jsme tu pobyli o dost déle, než jsme čekali." Ukázal na zapadající slunce. "Velmi bych ocenil, kdybys nám prokázal laskavost a stejnou cestou, jakou jsi nás přivedl sem, nás vyvedl za město."
Rand si vzpomněl na les u Shadar Logothu. Tentokrát tam nebudou žádní myrddraalové a trolloci, jenom hustý les, a Světlo samo vědělo, jak daleko je to do nejbližší vesnice, či kterým směrem. "Udělám něco lepšího," řekl. "Můžu vás stejně rychle vzít přímo do Dvouříčí."
Dva starší ogierové vážně přikývli. "Požehnání Světla a klid tobě za tvou pomoc," zamumlala Covril. Erith

se nadějí chvěly uši, zřejmě stejnou měrou kvůli tomu, že uvidí Loiala, jako proto, že opustí Shadar Logoth.
Rand na chvilku zaváhal. Loial bude nejspíš v Emondově Roli, ale tam je vzít nemohl. Existovala příliš velká šance, že se zpráva o jeho návštěvě z Dvouříčí roznese. Takže kus od vesnice, dost daleko, aby se vyhnul statkům, které se tlačily kolem.
Objevil se kolmý záblesk světla a rozšířil se. Znovu mu v nitru bušila špína, hůř než předtím. Půda jako by ho tloukla do podrážek bot.
Průchodem proskočilo půl tuctu Aielů a tři ogierové je následovali se spěchem, který za daných okolností vůbec nepůsobil nepatřičně. Rand se zarazil a ohlédl se na pobořené město. Slíbil, že nechá Děvy za sebe umírat.
Když kolem procházeli poslední Aielové, Sulin zasyčela a on se po ní podíval, ale ona se mu dívala na ruku. Na hřbet ruky, kde si nehty rozškrábl kůži až do krve. Jak byl zabalen v prázdnotě, mohla bolest patřit někomu jinému. Na ráně nezáleželo, zahojí se. Měl hlubší, ve svém nitru, kde je nikdo neviděl. Jednu za každou Děvu, která zemřela, a ty nikdy nenechal zahojit.
"Tady jsme skončili," řekl a prošel průchodem do Dvouříčí. Pulsování zmizelo spolu s průchodem.
Rand se zamračeně snažil zorientovat. Umístit průchod přesně nebylo snadné někde, kde jste ještě nikdy nebyli, jenomže on vybral pole, které znal, zaplevelený palouk dobré dvě hodiny chůze na jih od Emondovy Role, který nikdy nikdo k ničemu nepoužíval. V sinavém soumraku však viděl ovce, slušně velké stádo, a chlapce s pastýřskou holí v rukou a lukem na zádech, který na ně civěl ze vzdálenosti sta kroků. Rand nepotřeboval jedinou sílu, aby poznal, že kluk vyvaluje oči, což bylo zcela přirozené. Teď pustil hůl a vyrazil k hospodářskému stavení, které tu nestálo, když tu byl Rand naposledy. Dům měl taškovou střechu.
Rand chvíli přemítal, jestli je vlastně vůbec ve Dvouříčí. Ne, pocit mu říkal, že je. Vůně ve vzduchu křičely domovem. Všechny ty změny, o nichž mu Bode a ostatní děvčata vyprávěla - vlastně mu ještě skutečně nedošly, ve Dvouříčí se přece ve skutečnosti nikdy nic neměnilo. Měl by poslat dívky zpátky sem, zpátky domů? Měl by ses od nich raději držet dál. Ta myšlenka ho podráždila.
"Emondova Role je tímhle směrem," řekl. Emondova Role. Perrin. Mohl by tam být i Tam, v hostinci U Vinného střiku, s Egwaininými rodiči. "Tam by měl být Loial. Nevím, jestli tam dojdete před setměním. Mohli byste se zeptat na statku. Určitě vás nechají přespat. Nevykládejte jim o mně. Nikomu neříkejte, jak jste sem přišli." Chlapec je viděl, ale klukovské příběhy nejspíš všichni budou považovat za přehánění, až se objeví ogierové.
Haman a Covril si upravili rance na zádech a vyměnili si pohledy. Covril řekla: "Neřekneme nic o tom, jak jsme přišli. Ať si lidé vytvoří příběhy, jaké budou chtít."
Haman si pohladil bradku a odkašlal si. "Nesmíš se zabít."
Dokonce i v prázdnotě to Randa překvapilo. "Cože?"
"Cesta před tebou," zaburácel Haman,, je dlouhá, temná a, jak se velmi obávám, zalitá krví. Také se velmi obávám, že nás budeš po té cestě muset vyvést všechny. Ale musíš žít, abys došel až na její konec."
"Budu," odvětil stroze Rand. "Mějte se dobře." Pokusil se do toho dodat trochu tepla, trochu citu, ale nebyl si jistý, nakolik uspěl.
"Měj se dobře," popřál mu Haman a ženy to zopakovaly, než se všichni tři obrátili ke statku. Dokonce i Erith však mluvila, jako by věřila, že se mu povede dobře.
Rand tam ještě chvíli stál. Z domu se vynořili lidé a dívali se, jak ogierové přicházejí blíž, Rand však hleděl k severozápadu, ne k Emondově Roli, ale ke statku, na němž vyrostl. Když se otočil a otevřel průchod do Caemlynu, bylo to, jako kdyby si utrhl ruku. Bolest byla mnohem vhodnější památkou na Liah než škrábanec.

KAPITOLA DESÁTÁ

Cesta na jih

Pět kamenů vytvořilo plynule se otáčející kruh nad Matovýma rukama, jeden byl červený, druhý modrý, další jasně zelený a zbylé měly zajímavé proužky. Mat jel dál, naváděl Oka koleny a oštěp s černým ratištěm měl zastrčený pod podpínkou na opačné straně než nenapjatý luk. Kameny mu připomněly Toma Merrilina, jenž ho naučil žonglovat, a Mata napadlo, je-li starý pán ještě naživu. Nejspíš ne. Rand poslal kejklíře za Elain a Nyneivou už před velmi dlouhou dobou, údajně na ně měl dávat pozor. Pokud však nějaké dvě ženy potřebovaly hlídat méně, Mat je neznal, a mnohem pravděpodobnější bylo, že kvůli nim muže zabijí, protože ony nikdy neposlouchaly rozumné důvody. Nyneiva šťourala do všeho, co nějaký muž řekl či udělal nebo si myslel, a celou dobu se před tím ubožákem tahala za ten svůj zatracený cop, a Elain, zatracená dědička, si myslela, že dosáhne svého, když zvedne nos a řekne vám, co si myslí, stejně rázně jako Nyneiva, jenomže Elain byla ještě horší, protože když neuspěla její mrazivá nafoukanost, Elain se usmála, předvedla dolíčky ve tvářích a čekala, že každý padne na zadek, protože je hezká. Mat doufal, že se Tomovi daří v jejich společnosti zůstat naživu. Doufal, že i ty dvě ženské jsou v pořádku, ale nevadilo by mu, kdyby se aspoň jednou od té doby, co utekly Světlo ví kam, dostaly do pěkné kaše. Ať vidí, jaké to je, když tam není, aby je z té kaše vytáhl. Ne moc horké kaše, samozřejmě - jen dost na to, aby si přály, aby tam byl Mat Cauthon a zachránil je znovu jako nějaký trouba.

"A co ty, Mate?" zeptal se Nalesean a popojel blíž. "Napadlo tě někdy, jaké by to bylo stát se strážcem?"

Mat málem upustil kameny. Daerid a Talmanes se na něj dívali, celí zpocení, a čekali na odpověď. Slunce klouzalo k obzoru -zanedlouho budou muset zastavit. Soumrak zřejmě trval tím déle, čím byly dny kratší, ale Mat se chtěl za tmy už posadit s fajfkou. Kromě toho v takovémhle terénu by si po setmění polámali koně hnáty. Stejně tak muži.

Banda se za ním táhla k severu, koně i pěšáci postupovali s vlajícími praporci, ale bez doprovodu bubnů, před stoupajícím oblakem prachu přes nízké pahorky, porostlé řídkými zákrsky a roztroušenými křovinami. Jedenáct dní od odchodu z Maerone, a byli v půlce cesty do Tearu, nebo o kousíček dál. Postupovali rychleji, než Mat doufal. A koně nechali odpočívat jenom jeden den. Mat rozhodně nijak nespěchal převzít Weiramonovo místo, ale nemohl neuvažovat, jak daleko by se mohli dostat od slunce východu do západu, kdyby skutečně museli. Zatím byl jejich nejlepší výkon pětačtyřicet mil, tedy podle jeho nejlepšího odhadu. Povozům se zásobami samozřejmě trvalo půl noci, než je dohonily, ale pěšáci si v poslední době dávali záležet a dokazovali, že se na dlouhých úsecích vyrovnají koním, když už ne na krátkých.

O kousek dál vzadu a na východ přeběhla návrší řídce porostlé stromy tlupa Aielů. Běželi lehce a pomalu se k nim blížili. Nejspíš takhle klusali už od východu slunce a dokážou to do setmění, pokud ne déle. Kdyby předběhli Bandu ještě za světla, bylo by to povzbuzení pro zítra. Kdykoliv je Aielové předběhli, muži zřejmě byli druhý den připraveni zkusit další míli či dvě.

Pár mil před nimi mlází znovu splývalo se slušným lesem. Než se tam dostanou, bude nutné přiblížit se víc k Erinin. Když přejeli kopec, Mat zahlédl řeku a pět najatých říčních člunů plujících před Rudou rukou. Čtyři další byly na cestě zpátky do Maerone pro nový náklad, hlavně krmení pro koně. Co neviděl, ale věděl, že tam je, byli lidé. Někteří se courali po proudu, jiní proti němu, někteří změnili směr pokaždé, když potkali někoho s přesvědčivým jazykem. Hrstka měla káry, obvykle je táhli sami, a několik i vozy, ale většina neměla nic, než co si nesli na hřbetě. Dokonce i ti nejodhodlanější loupežníci zjistili, že tyhle tuláky nemá smysl obtěžovat. Mat neměl ponětí, kam ti lidé jdou, oni ostatně také ne, a přesto jich bylo právě tak dost, aby ucpali ubohou náhražku zdejší silnice vedoucí podél řeky. Pokud by Banda na lidi nevzala klacky, postupovala rychleji tady nahoře.

"Strážcem?" opáčil Mat a vrátil kameny do sedlových brašen. Kdekoliv mohl najít jiné, avšak jemu se líbila jejich barva. Měl v brašnách taky orlí pero a kousek omletého sněhobílého kamene, na němž kdysi

možná byly vytesány spirály. Našel taky balvan, který vypadal snad jako hlava sochy, ale na ten by byl potřeboval žebříňák. "Nikdy. Jsou to všechno hlupáci a důvěřivci, nechávají, aby je Aes Sedai vodily na vařený nudli. Jakej smysl má strkat do toho hlavu?"
Nalesean pokrčil rameny. Silně se potil, nicméně nosil kabátec - dnes červený s modrými proužky - zapnutý až ke krku. Mat měl ten svůj otevřený a pořád měl pocit, že se vaří ve vlastní šťávě. "Já myslím, že to je věc Aes Sedai," prohlásil Tairen. "Ať shoří moje duše, nemůžeš na to nemyslet, viď? Totiž, ať shoří moje duše, co mají za lubem?" Myslel Aes Sedai na druhém břehu Erinin, které údajně pobíhaly nahoru a dolů podél řeky o něco rychleji než tuláci, kteří byli i tam.
"Já říkám, radši na ně nemyslet." Mat se přes košili dotkl stříbrné liščí hlavy. I s ní však byl rád, že Aes Sedai jsou na druhém břehu. Na každém říčním plavidle se plavila hrstka jeho vojáků, a jakkoliv bylo vesnic málo, na jeho rozkaz vytahovali čluny na břeh u každé, kterou na protějším potkali, aby zjistili, co se dá. Zatím byly zprávy nezajímavé a často nepříjemné. Rojící se Aes Sedai byly tou nejméně důležitou.
"A jak na ně teď nemáme myslet?" zeptal se Talmanes. "Myslíš, že Věž skutečně tahala za Logainovy provázky?" Tohle byla jedna z novinek, jen dva dny stará.
Mat si sundal klobouk jen na tak dlouho, aby si otřel čelo, než odpověděl. Po setmění bude o něco chladněji. Ale žádné víno, žádné pivo, žádné ženy a žádný hazard. Jaký že člověk se mohl chtít stát vojákem dobrovolně? "Řekl bych, že podle mě jsou Aes Sedai schopný skoro všeho." Zajel si prstem za šátek kolem krku a uvolnil ho. Jedna dobrá věc na strážcích byla, aspoň podle toho, co odkoukal do Lana, totiž že se zřejmě nikdy nepotili. "Ale tohle? Talmanesi, to bych nejdřív uvěřil, že jsi Aes Sedai ty. Ty ale nejsi, že ne?"
Daerid se řehtal, až se předkláněl v sedle, a Nalesean málem spadl z koně. Talmanes se nejdřív nasupil, ale nakonec se zakřenil. Málem se zahihňal. Ten muž sice neměl moc smysl pro humor, nějaký však přece jen měl.
Rychle se mu ale vrátila vážnost. "A co Dračí spřísahanci? Jestli je to pravda, Mate, tak to znamená potíže." Smích ostatních jako by uťal sekerou.
Mat se zachmuřil. Tohle byla nejnovější zpráva či povídačka - říkejte si tomu, jak budete chtít - kterou sebrali včera, o vsi vypálené kdesi v Murandy. Horší bylo, že tam údajně zabili každého, kdo se neodpřisáhl Draku Znovuzrozenému, a jejich rodiny s nimi. "Rand to s nima vyřídí. Jestli je to pravda. Aes Sedai, Dračí spřísahanci, to všechno je jeho starost, a my můžem být rádi, že se nás to netýká. Máme svý vlastní starosti."
Po tomhle se nikdo nezačal tvářit méně zachmuřeně. Viděli příliš mnoho vypálených vesnic a tušili, že až dorazí do Tearu, uvidí další. Kdo by chtěl být vojákem?
Na dalším pahorku se objevil jezdec, cválal směrem k nim a přeskakoval přitom křoví, místo aby se mu vyhnul, dokonce i na svahu. Mat dal znamení zastavit a dodal: "Žádný trubky." Zpráva se za ním šířila a slábla, ale on dál upíral oči na jezdce.
Chel Vanin, zpocený jako myš, zastavil svého plaváka těsně před Matem. Plešatějící, v hrubém šedém kabátci, který mu na mohutném těle visel jako pytel, seděl v sedle taky jako pytel. Vanin byl tlustý a nedokázal se toho zbavit. Ačkoliv to vypadalo neuvěřitelně, jezdil, jako by se v sedle narodil, a v tom, co dělal, byl velmi dobrý.
Dávno předtím, než dorazili do Maerone, Mat překvapil Naleseana, Daerida a Talmanese tím, že se zeptal na jména nejlepších pytláků a zlodějů koní v mužstvu, na ty, o nichž věděli, že jsou vinni, ale nemohli jim nic dokázat. Zvlášť oba šlechtici nechtěli přiznat, že někoho takového mají pod svým velením, když je však Mat trochu pobídl, prozradili mu jména tří Cairhieňanů a dvou Tairenů a překvapivě také dvou Andořanů. Mat si nemyslel, že by některý Andořan byl u Bandy dost dlouho, aby si udělal takové jméno, ale zprávy se očividně šířily.
Těch sedm mužů si pak vzal stranou a sdělil jim, že potřebuje zvědy a že dobrý zvěd využívá téměř stejné dovednosti jako pytlák či zloděj koní. Nevšímal si důrazného tvrzení, že oni by nikdy žádný takový zločin nespáchali - mnohem důraznějšího u jednotlivých mužů, než nač se zmohli Talmanes a Nalesean dohromady, a stejně výmluvného, i když mnohem obhroublejšího - nabídl jim milost za všechny zločiny spáchané do toho dne, trojnásobný žold a žádnou těžkou práci, pokud mu budou hlásit pravdu. A šibenici při první lži. Když zalhal zvěd, mohla zemřít spousta lidí. Dokonce i přes jeho hrozbu po nabídce

skočili, i když spíš kvůli menší práci než kvůli stříbru navíc.
Sedm však zdaleka nestačilo, a tak je požádal, aby navrhli další a aby pamatovali na to, co říkal o potřebných schopnostech, stejně jako to, že jestli si budou moci živí vybrat trojnásobný žold, bude záviset na obratnosti jmenovaných. Následovalo škrábání na bradě a podrážděné pohledy, ale společně přišli s jedenácti dalšími jmény, přičemž celou dobu zdůrazňovali, že nic o těch mužích nenaznačují. Jedenáct mužů, tak dobrých pytláků a zlodějů koní, že to o nich netušil ani Daerid, Talmanes či Nalesean, ale ne dost dobrých, aby unikli pozornosti prvních sedmi. Mat jim učinil stejnou nabídku a znovu se zeptal na jména. Než došel k bodu, kdy už se žádná další jména nevynořila, měl čtyřicet sedm zvědů. Tvrdé časy, když se musela dát spousta mužů na vojnu, místo aby se věnovali řemeslu, které si oblíbili.
Poslední z mužů, které jmenovali tři důstojníci, byl Chel Vanin, Andořan žijící v Maerone, jenž se však potuloval široko daleko po obou březích Erinin. Vanin dokázal ukrást i vejce bažantí slepici, aniž by ji vyrušil z hnízda, ačkoliv nebylo příliš pravděpodobné, že by ji opomněl taky přihodit do pytle. Vanin dokázal ukrást koně zpod šlechtice, aniž by si to urozený pán uvědomil dřív než za dva dny. Alespoň takhle zněla jeho doporučení, pronášená obdivným tónem. S úsměvem, v němž mu chybělo několik zubů, a s dokonale nevinným kulatým obličejem Vanin namítal, že býval podomkem a příležitostně podkovářem, když našel práci. Tuhle práci by však vzal za čtyřnásobný žold Bandy. Zatím si ho rozhodně zasloužil.
Jak tak seděl na svém plavákovi před Matem na kopci, vypadal rozrušeně. Schvaloval, že Mat nechce, aby ho oslovovali "můj pane", jelikož se sám nerad někomu klaněl, ale podařilo se mu nedbale se ťuknout klouby ruky do čela v přibližném zasalutování. "Myslím, že tohle bys měl vidět. Sám nevím, co si z toho vybrat. Musíš se kouknout sám."
"Počkejte tady," nařídil Mat ostatním, a Vaninovi: "Ukaž mi to."
Jízda nebyla dlouhá, jen přes dva vršky a nahoru klikatícím se korytem potoka se širokými břehy tvořenými pásy uschlého bláta. Pach ohlásil to, co Vanin chtěl, aby Mat viděl, dřív, než se do vzduchu těžce zvedli první supi. Ostatní jenom zaplácali křídly a po několika krocích se usadili, obraceli lysé hlavy a vyzývavě krákali. Nejhorší byli ti, co od večeře ani nevzhlédli, hemžící se hroudy pokryté umatlaným černým peřím.
Převrácený vůz, jako malý domek na kolečkách, jedovatě zelený, modrý a žlutý, označoval scénu za cikánskou karavanu, avšak jen málo vozů uniklo ohni. Všude ležela těla v rozervaných šatech jasných barev, ztmavlých zaschlou krví, těla mužů, žen i dětí. Mat výjev chladně zanalyzoval jednou částí své mysli, ta druhá chtěla zvracet nebo utéci, cokoliv, jen tu nezůstat sedět na Okovi. Útočníci přišli nejdřív od západu. Tam ležela většina mužů a starších chlapců, propletení se značným počtem velkých hafanů, jako by se snažili postavit do řady a zadržet zabijáky vlastními těly, než ženy a děti utečou. Marný útěk. Hromady mrtvol ukazovaly, kde bezhlavě naběhly do druhého útoku. Teď se tu hýbali jenom supové.
Vanin si znechuceně odplivl mezerou mezi zuby. "Vyženeš je, než ukradnou moc - když se pořádně nekoukáš, šlohnou ti děti a vychovaj je jako vlastní - možná je kapku nakopneš, aby si pospíšili, ale tohle jim neuděláš. Kdo to byl?"
"To nevím. Banditi." Koně byli všichni pryč. Ale bandité chtěli krást, ne zabíjet, a žádný Cikán by se nepostavil na odpor, i kdybyste mu kradli poslední krejcar i s kabátem. Mat uvolnil ruce, svírající otěže. Nedalo se podívat nikam, aby mu zrak nepadl na mrtvou ženu či mrtvé dítě. Ať už tohle udělal kdokoliv, nechtěl, aby někdo přežil. Pomalu objel celé místo a snažil se nevnímat supy, kteří syčeli a mávali křídly, když projížděl kolem - země byla příliš suchá, aby na ní byly dobře vidět stopy, i když měl Mat dojem, že koně odjeli několika směry - a vrátil se k Vaninovi. "O tomhle jsi mi moh říct. Nemusel jsem to vidět."
Světlo, nemusel!
"Mohl jsem ti říct, že tu nejsou žádný stopy," prohodil Vanin, otočil koně a přebrodil mělkou strouhu. "Možná by ses měl kouknout na todle."
Oheň pohltil většinu převráceného vozu ležícího na boku, ale dno přežilo, se žlutými koly s červenými paprsky. Na něm ležel muž v kabátě, na kterém bylo stále vidět kousek modré barvy, z níž až oči přecházely, a nataženou ruku měl zčernalou krví. To, co napsal roztřesenými písmeny, bylo vidět tmavší proti ožehlému dřevu dna vozu.

ŘEKNI DRAKU ZNOVUZROZENÉMU

Řekni mu co? pomyslel si Mat. Že někdo vybil celou karavanu Cikánů? Nebo ten muž zemřel dřív, než mohl dopsat celou zprávu? Nebylo by to poprvé, co by Cikáni narazili na důležitou informaci. V příběhu by muž přežil právě tak dlouho, aby naškrábal i ten důležitý kousek, jenž by posléze znamenal vítězství. No, ať už ta zpráva měla znít jakkoliv, nikdo z ní už nikdy nezjistí jediné slovo.
"Měls pravdu, Vanine." Mat zaváhal. Řekni Draku Znovuzrozenému co? Nebyl důvod začínat další řeči, kolik už jich kolovalo. "Zařiď, ať shoří i zbytek toho vozu, než odejdeš. A jestli se bude někdo ptát, tak tady nebylo nic než spousta mrtvejch."
Vanin kývl. "Špinaví divoši," zamumlal a znovu si odplivl dírou v zubech. "Nejspíš to byl někdo z nich."
Dohonila je tlupa Aielanů, tři nebo čtyři stovky. Klusali dolů ze svahu a potok překročili necelých padesát kroků od vozů. Hodně jich zvedlo ruku na pozdrav. Mat je nepoznal, ale hodně Aielů slyšelo o příteli Randa al'Thora, o tom, který nosí klobouk a s nímž je lepší se nesázet. Přes potok a nahoru do dalšího svahu, a celá ta banda jako by vůbec neexistovala.
Zatracený Aielové, pomyslel si Mat. Věděl, že Aielové se Cikánům vyhýbají, nevšímají si jich, pokud bylo zbytí, ale tohle... "Nemyslím," prohodil. "Hlavně to spal, Vanine."
Talmanes a druzí dva velitelé byli samozřejmě přesně tam, kde je nechal. Když jim Mat řekl, co je před nimi a že je třeba zařídit pohřební čety, ponuře přikývli a Daerid nevěřícně zamumlal: "Cikáni?"
"Utáboříme se tady," dodal Mat.
Čekal nějakou poznámku - světla zbývalo ještě na pár mil a tihle tři už poznali, jakou vzdálenost Banda za den dokáže urazit, takže teď uzavírali i sázky - ale Nalesean jenom řekl: "Pošlu dolů muže, aby dal znamení lodím, než se dostanou příliš daleko dopředu."
Možná se cítili stejně jako on. Pokud neuhnou až k řece, nebudou se moci vyhnout pohledu přinejmenším na supy, které k obloze vyplaší pohřební čety. Jenom to, že člověk viděl smrt, neznamenalo, že se mu musí líbit. Mat byl přesvědčen, že při dalším pohledu na mrchožrouty by se mu obrátil žaludek. Ráno zůstanou jenom hroby, bezpečně mimo dohled.
Vzpomínku však z hlavy nedostal, ani když mu postavili stan na úplném vršku kopce, kde mohl zachytit vánek od řeky, tedy pokud by se nějaký rozhodl vát. Těla posekaná vrahy, poničená supy. Horší než po bitvě se Shaidy u Cairhienu. Tam sice umíraly Děvy, ale on žádnou neviděl, a nebyly tam žádné děti. Cikán by nebojoval, ani aby uchránil holý život. Toulavý lid nikdo nezabíjel. Mat si vzal svoje hovězí a fazole, a jakmile mohl, odešel do stanu. Dokonce ani Naleseanovi nebylo do řeči, a Talmanes se tvářil ještě stísněněji než obvykle.
Zpráva o vraždění se rozšířila. Tábor upadl do ticha, které již Mat poznal dřív. Obvykle tmou prorážel alespoň občas nevázaný smích a tu a tam i falešný zpěv, dokud korouhevníci nezahnali těch pár, kteří odmítali přiznat, že jsou unavení, do pokrývek. Dneska v noci to však bylo jako tenkrát, když našli vesnici s nepohřbenými mrtvými či skupinku uprchlíků, kteří se snažili zachránit to málo, co měli, před loupežníky. Pak se dokázal smát či zpívat jen málokdo, a tu hrstku obvykle umlčeli ostatní.
Mat ležel a bafal z fajfky, zatímco padala tma, ale stan byl těsný a spánek nepřijde kvůli vzpomínkám na mrtvé Cikány, starším vzpomínkám na starší mrtvé. Příliš mnoho bitev a příliš mnoho mrtvých. Pohladil oštěp a prstem sledoval nápis ve starém jazyce na ratišti.

Takto je naše smlouva psána, takto je dohoda uzavřena.
Myšlenka je času šíp, vzpomínka nikdy neztracena.
Oč bylo požádáno, to je dáno. Cena je zaplacena.

Po čase sebral pokrývku a po chvíli i oštěp a vyšel ven jenom ve spodním prádle. Stříbrná liščí hlava na jeho nahé hrudi chytala světlo měsíčního srpku. Vál mírný větřík, jenom rozvlnil vzduch, nepřinášel ochlazení, a praporec s Rudou rukou, na žerdi zatažené do země před jeho stanem, se jen tak tak pohnul, ale pořád to bylo lepší než vevnitř.
Hodil pokrývku přes křoví a lehl si na záda. Když byl malý, občas se uspával tak, že vyjmenovával

souhvězdí. Na bezmračné obloze sice měsíc vydával dost světla, aby překrylo hvězdy, i když ustupoval, zůstalo jich však i tak dost. Žebřiňák, vysoko nad hlavou, a Pět sester, Tři husy ukazovaly k severu. Lukostřelec, Oráč, Kovář a Had. Toho Aielové nazývali Drakem. Štít, někteří ho nazývali Štítem Jestřábího křídla - z toho se zavrtěl, v jistých vzpomínkách neměl Artuše Pendraga Tanrealla vůbec rád - Jelen a Beran. Pohár a Poutnice s holí byly zcela jasné.

Něco zaslechl, nebyl si ale jist co. Kdyby nebyla noc tak tichá, ten slabý zvuk nemusel působit tak kradmo, jenže tak to prostě bylo. Kdo by se sem mohl plížit? Zvláštní, zvedl se opatrně na loket - a ztuhl.

Kolem jeho stanu se pohybovaly postavy jako měsíční stíny. Měsíční světlo jednoho osvítilo dost na to, aby byla vidět zahalená tvář. Aiel? Co, pod Světlem? Postavy tiše obstoupily stan a blížily se. Nocí se zaleskl jasný kov, šustot prořezávané látky, potom zmizely uvnitř. Jenom chvilička, a byly zase venku. A rozhlížely se kolem. Světla bylo dost, aby je bylo vidět.

Mat se zvedl na nohy. Když se bude držet při zemi, mohl by proklouznout pryč, aniž by ho zaslechli.

"Mate?" zavolal do kopce Talmanes. Znělo to opile.

Mat ztuhl. Třeba se ten muž vrátí, když si bude myslet, že spí. Aielové jako by se rozplynuli, ale on si byl jistý, že zalehli tam, kde byli.

Talmanesovy boty zachřupaly blíž. "Mám tady nějakou žitnou, Mate. Myslím, že by sis měl dát. Je to moc dobré na sny, Mate. Nepamatuješ si je."

Mata napadlo, jestli by ho Aielové zaslechli přes Talmanese, kdyby šel hned. Asi deset kroků k místu, kde budou spát nejbližší muži - První prapor koně, Talmanesovi Trhači měli dnes v noci tu "čest" - necelých deset k jeho stanu a Aielům. Byli rychlí, avšak když bude mít trochu náskok, neměli by ho dohonit dřív, než bude mít na dosah padesát chlapů.

"Mate? Nevěřím, že spíš, Mate. Viděl jsem tvůj obličej. Když zabiješ sny, je to lepší. Věř mi, já to vím."

Mat se přikrčil, sevřel oštěp a zhluboka se nadechl. Dva kroky.

"Mate?" Talmanes už byl příliš blízko. Ten kretén musel každou chvíli šlápnout na některého z Aielů. Ti mu jistě nehlučně podříznou krk.

Světlo tě spal, pomyslel si Mat. Potřebujujen dva kroky. "Meče ven!" zařval a vyskočil. "Aielové v táboře!" Vyrazil z kopce. "Seřadit pod prapor! Seřadit pod Rudou ruku! Seřaďte se, vy vykrádači hrobů, co jezdí na psech!"

To samozřejmě všechny probudilo, což taky mělo, když řval jako tur v trní. Všude se začal rozléhat křik. Bubny svolávaly nástup, polnice troubily šikování. Muži od Prvního koně vyletěli z pokrývek a mávajíce meči se hnali ke korouhvi.

Nicméně Aielové to k Matovi měli pořád blíž než vojáci. A věděli, po čem jdou. Něco - instinkt, jeho štěstí, to, že byl ta'veren, Mat přes ten rámus rozhodně nic neslyšel - ho přimělo se obrátit, právě když se za ním objevila první zahalená postava, jako by se zjevila ze vzduchu. Odrazil výpad oštěpem ratištěm vlastního oštěpu, ale Aiel zachytil jeho ránu puklířem a kopl ho do břicha. Zoufalství dodalo Matovi sílu, aby se udržel na nohou, i když neměl v plicích žádný vzduch. Zoufale se stočil stranou, aby uhnul před oštěpem, který mu mířil na žebra, podrazil Aielovi nohy svým ratištěm a probodl mu srdce. Světlo, doufal, že je to muž.

Vytrhl oštěp právě včas, aby zahlédl útočníkovu tvář. Měl jsem utýct, když jsem měl první zatracenou příležitost! Roztočil oštěp jako bojovou hůl, pohyboval s ním tak rychle, jak jenom dokázal, odrážel bodající hroty aielských oštěpů a neměl čas rány opětovat. Příliš mnoho. Měl jsem držet tu svou zatracenou pusu zavřenou a utíkat! Znovu popadl dech. "Sešikovat, vy zloději ovcí s holubičím mozkem! Copak jste hluchý? Vyčistěte si uši a seřaďte se!"

Napadlo ho, proč asi ještě není mrtvý - s jedním Aielem mohl mít štěstí, ale nikdo neměl dost štěstí na tohle - a náhle si uvědomil, že už není sám. Málem přímo pod nohy mu s pronikavým zaječením upadl hubený Cairhieňan ve spodním prádle, jen aby ho nahradil Tairen s rozvázanou košilí, ohánějící se mečem. Další přibíhali a hulákali všechno možné od "pán Matrim a vítězství!" přes "Rudá ruka!" po "zabijte ty černooký zmetky!".

Mat proklouzl zpět a nechal to na nich. Generál, který stojí v boji v čele, je hlupák! Tohle vzešlo z jedné z těch starých vzpomínek, citát od někoho, jehož jméno součástí té vzpomínky nebylo. Tady by se mohl

člověk nechat zabít. Tohle byl čistý Mat Cauthon.
Na konci to byla čistě jenom otázka počtů. Tucet Aielů, a i když nebyla Banda celá, na kopec se podařilo dostat několika stovkám mužů, ještě než to skončilo. Dvanáct Aielů bylo mrtvých, a protože to byli Aielové, zemřelo o polovinu víc vojáků a dvakrát tolik jich krvácelo, i když ještě žili a sténali, když je ošetřovali. Dokonce i po tak krátkém souboji Mat krvácel z půl tuctu pálících ran a soudil, že přinejmenším tři budou potřebovat zašít.
Jeho oštěp se dal docela dobře použít jako hůl při chůzi, jak tak kulhal k místu, kde na zemi ležel Talmanes a Daerid se mu snažil přiložit škrtidlo na nohu.
Talmanesovi se bílá košile, volně rozvázaná, tmavě leskla na dvou místech. "Zdá se," funěl, "že na mně Nerim bude muset znovu vyzkoušet svý krejčovský schopnosti, Světlo ho spal, že je takovej bejk s tlapama jako šunky." Nerim byl jeho sluha a ošetřoval svého pána stejně často jako jeho šaty.
"Bude v pořádku?" zeptal se Mat tiše.
Daerid pokrčil rameny. Měl na sobě pouze spodky. "Myslím, že krvácí míň než ty." Vzhlédl. Bude si moci ke své sbírce na obličeji přibrat další jizvu. "Ještě žes jim uhnul z cesty, Mate. Je jasné, že šli po tobě."
"Radši jim nedat to, pro co sem přišli." Talmanes sebou trhl a s rukou kolem Daeridových ramen se vyškrábal na nohy. "Byla by hanba ztratit štěstí Bandy kvůli hrstce divochů v noci."
Mat si odkašlal. "Takhle mi to taky připadalo." V duchu se mu vynořil obraz Aielů mizejících v jeho stanu a Mat se zachvěl. Proč ho, pod Světlem, chtěli Aielové zabít?
Od místa, kde do řady pokládali mrtvé Aiely, sem přišel Nalesean. Dokonce i teď měl na sobě kabát, byť ne zapnutý. Pořád se mračil na krvavou skvrnu na klopě, možná to byla jeho krev, možná ne. "Ať shoří moje duše, věděl jsem, že se tihle divoši dřív nebo později obrátí proti nám. Podle mě přišli od té tlupy, co nás minula zvečera."
"O tom pochybuju," prohlásil Mat. "Kdyby mě chtěli tamti, tak mě mohli napíchnout na rožeň a opíkat nad ohněm dřív, než by si toho někdo z vás všiml." Dokulhal k mrtvým a prohlédl si Aiely ve světle lucerny, kterou někdo přinesl na pomoc měsíčnímu svitu. S úlevou zjistil, že to jsou jenom mužské tváře, až se mu z toho málem podlomila kolena. Žádného z nich neznal, ale on vlastně neznal moc Aielů. "Asi Shaidové," zabručel a obrátil se s lucernou k ostatním. Mohli to být Shaidové. Mohli to být temní druzi. Věděl až příliš dobře, že temní druzi jsou i mezi Aiely. A temní druzi měli ovšem důvod chtít ho zabít.
"Zítra," pravil Daerid, "bychom se podle mě měli pokusit najít jednu z těch Aes Sedai za řekou. Tady Talmanes přežije, leda by mu z těla vytekla všechna ta kořalka, ale někteří ostatní nebudou mít takové štěstí." Nalesean neříkal nic, ale jeho zabručení vydalo za celý proslov. Byl, koneckonců, Tairen, který Aes Sedai miloval ještě méně než Mat.
Mat bez váhání souhlasil. Nedovolí, aby některá Aes Sedai použila usměrňování na něj - jistým způsobem každá jeho jizva značila malé vítězství, další příležitost, kdy se vyhnul Aes Sedai - ale nemohl nikoho žádat, aby zemřel. Pak jim řekl, co ještě chce.
"Příkop?" vyhrkl nevěřícně Talmanes.
"Kolem celého tábora?" Naleseanovi se až třásla špičatá bradka. "Každou noc?"
"A palisádu?" vyjekl Daerid. Rozhlédl se kolem dokola a ztišil hlas. Pořád tu bylo kolem pár vojáků, kteří odklízeli mrtvé. "Z toho bude vzpoura, Mate."
"Ne, to nebude," ujistil je Mat. "Ráno bude každej chlap do posledního vědět, že se celým táborem protáhli Aielové, aby se dostali k mýmu stanu. Půlka nebude spát, poněvadž se budou bát, že se proberou s aielským oštěpem v žebrech. Vy tři zařídíte, aby pochopili, že palisáda by mohla Aielům zabránit zase se kolem nich proplížit." Aspoň je zpomalí. "Teď běžte a nechte mě dneska v noci trochu prospat."
Poté, co odešli, prohlédl si svůj stan. Látka kolem dlouhých trhlin ve stěnách, kudy Aielové vešli dovnitř, se vlnila ve vánku. Mat si povzdechl a začal v křoví hledat pokrývku. Pak zaváhal. Ten zvuk, který ho varoval. Aielové už další nevydali, ani šeptnutí. Tak málo hluku co Aiel, neudělal ani stín. Tak co to bylo?
Opíraje se o oštěp, kulhal kolem stanu a rozhlížel se po zemi. Nebyl si jistý, co vlastně hledá. Měkké aielské boty nezanechaly na zemi žádné stopy, které by mohl vidět ve světle lucerny. Dva provazy visely

ze stanu tam, kde je odřízli, ale... Postavil lucernu na zem a přejel prsty po provazech. Ten zvuk mohl vzniknout přeříznutím napnutého lana, ale aby se dostali dovnitř, neměli Aielové důvod je přeřezávat. Cosi v tom, pod jakým úhlem byly provazy přeřezané, jak šly za sebou, upoutalo jeho pozornost. Zvedl lucernu a rozhlédl se kolem. Keř nedaleko odsud byl po jedné straně ostříhaný, tenké větvičky s lístky ležely na zemi. Velmi úhledně ostříhaný, řez byl dokonale rovný, konce větviček byly zarovnané, jako kdyby to naplánoval mistr zahradník.
Matovi se zježily vlasy na hlavě. Jedna z těch děr do vzduchu, které Rand používal, se otevřela právě tady. Dost zlé bylo už to, že se ho Aielové pokusili zabít, ale že je sem poslal někdo, kdo dokázal vytvořit jeden z těch... průchodů, jak jim Rand říkal. Světlo, jestli nebyl v bezpečí před Zaprodanci, ani když měl kolem sebe celou Bandu, tak kde byl v bezpečí? Napadlo ho, jak odteď vůbec dokáže usnout, s ohni všude kolem stanu. A strážemi. Čestná stráž, tak to nazve, aby ubral ostří, že si staví kolem stanu hlídky. Příště to nejspíš budou stovky trolloků, či tisíce, místo hrstky Aielů. Byl vůbec natolik důležitý? Jestli se rozhodli, že je dost důležitý, tak by to příště mohl být některý ze Zaprodanců osobně. Krev a popel! Nikdy se neprosil, aby se stal ta'veren, neprosil se o to být připoután k zatracenému Draku Znovuzrozenému.
"Krev a zatracenej -!"
Křupnutí větvičky pod nohou ho varovalo a on se otočil a s vrčením zatočil oštěpem. Právě včas zastavil čepel, když Olver zavřískl a upadl na záda, kde jen s vytřeštěnýma očima zíral na hrot oštěpu.
"Co tu, do zatracený Jámy smrti, děláš?" vyštěkl Mat.
"Já... já..." Chlapec se odmlčel a polkl. "Říkali, že se tě ve spánku pokusilo zabít padesát Aielů, pane Mate, ale tys je zabil první, a já se chtěl přesvědčit, jestli jseš v pořádku, a... urozenej pán Edorion mi koupil boty. Hele." Zvedl nohu v botce.
Mat tiše rozzlobeně bručel a pomohl Olverovi na nohy. "Tak jsem to nemyslel. Proč nejseš v Maerone? Copak Edorion nenašel někoho, kdo by se o tebe postaral?"
"Ona jenom chtěla peníze urozenýho pána Edoriona, ne mě. Měla šest vlastních dětí. Pantáta Burdin mi dává spoustu jídla a já jenom musím krmit a napájet jeho koně a taky je hřebelcovat. To se mně líbí, pane Mate. Jenom mě nenechá na nich jezdit."
Odkašlání. "Posílá mě urozený pán Talmanes, můj pane." Nerim byl malý dokonce i na Cairhieňana, hubený šedovlasý muž s protaženým obličejem, který jako kdyby říkal, že právě není nic v pořádku, a z dlouhodobého hlediska je tohle lepší den než většina ostatních. "Jestli můj pán promine, že to říkám, ty krvavé skvrny už z prádla mého pána nepůjdou nikdy vyprat, ale jestli můj pán dovolí, tak bych mohl udělat něco s trhlinami v mém pánovi." Pod paží měl krabičku se šitím. "Ty, chlapče, dones vodu. Žádné odmlouvání. Vodu pro mého pána, a rychle." Nerimovi se podařilo spojit zvednutí lucerny s úklonou. "Kdyby můj pán zašel dovnitř. Noční povětří není pro rány dobré."
Zakrátko už Mat ležel vedle svých pokrývek - "můj pán by si nechtěl zamazat ložní prádlo" - a nechal Nerima, aby mu omyl zaschlou krev a zašil ho. Talmanes měl pravdu. Na švadlenku měl ten chlapík moc velké ruce. S Olverem ve stanu neměl jinou možnost než skřípat zuby a snášet to.
Snažil se soustředit na něco jiného než na Nerimovu jehlu, a tak ukázal na roztřepený plátěný tlumok, který Olverovi visel na ramenou. "Kdes sebral tohle?" zafuněl.
Olver si přitiskl potrhaný ranec na prsa. Kluk byl rozhodně čistší než předtím, když už ne hezčí. Boty vypadaly pevné a vlněná košile a spodky nové. "To je moje," bránil se chlapec. "Nic jsem neukrad." Po chvíli tlumok otevřel a začal vyndávat věci ven. Náhradní spodky, dvě další košile a nějaké punčochy ho nijak nezajímaly, ale vyjmenoval další věci. "Tohle je moje pírko z červenýho jestřába, pane Mate, a tenhle kamínek má zrovna barvu slunka. Vidíš?" Přidal malý váček. "Mám pět měďáků a taky jeden stříbrnej groš." Stočená látka zavázaná provázkem a malá dřevěná krabička. "Moje hra na hady a lišky. Udělal mi to táta. Namaloval mi desku." Na okamžik se mu tvářička zkrabatila, poté pokračoval. "A hele, tenhle kamínek v sobě má rybí hlavu. Nevím, jak se tam dostala. A tohle je můj želví krunýř. Z modrohřbetý želvy. Vidíš ty proužky?"
Mat sebou škubl při zvlášť bolestivém píchnutí jehlou, natáhl se a prstem přejel stočenou látku. Mnohem lepší bylo, když dýchal nosem. Zvláštní, jak fungovaly ty díry v jeho paměti. Vzpomínal si, jak se hadi a lišky hrají, ale ne že by je někdy hrál. "Tohle je moc pěknej krunýř, Olvere. Kdysi jsem taky jeden měl.

Ze zelený zemní želvy." Natáhl ruku na druhou stranu ke svému měšci. Vylovil dvě zlaté cairhienské koruny. "Přidej si tohle do svýho váčku, Olvere. Chlap potřebuje mít v kapse trochu zlata."
Olver začal škrobeně cpát svoje věci zpátky do tlumoku. "Já nežebrám, pane Mate. Můžu si večeři vodpracovat. Nejsem žebrák."
"To jsem taky nikdy nechtěl říct." Mat se spěšně rozhlédl kolem sebe, hledaje nějaký důvod, proč by měl chlapci vyplatit dvě koruny. "Já... potřebuju, aby mi někdo nosil zprávy. Nemůžu požádat Bandu. Mají plný ruce práce s vojákováním. Jistě, musel by ses starat taky o svýho koně. Nemoh bych po nikom chtít, aby to dělal za tebe."
Olver se prudce narovnal. "Měl bych svýho vlastního koně?" zeptal se nevěřícně.
"Ovšem. Je tu ještě jedna věc. Jmenuju se Mat. Ještě jednou mi řekneš pane Mate a já ti na nose uvážu uzel." Zařval a prudce se narovnal. "Světlo tě spal, Nerime, to je noha, ne zatracenej hovězí bok!"
"Jak můj pán říká," zamumlal Nerim, "noha mého pána není hovězí bok. Děkuju, můj pane, že jsi mě poučil."
Olver si váhavě ohmatával nos, jako by zvažoval, je-li na něm možné uvázat uzel.
Mat se se zasténáním posadil. Teď si na krk uvázal ještě kluka, a přitom mu neprokázal žádnou laskavost - ne, jestli bude poblíž příště, až se nějaký Zaprodanec pokusí snížit počet ta'veren na světě. No, jestli bude Randův plán fungovat, tak bude o jednoho Zaprodance míň. Kdyby bylo po Matově vůli, tak by raději zůstal stranou od potíží a mimo nebezpečí, dokud by po světě běhal byť jediný Zaprodanec.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Význam zprávy

Graendal se podařilo necivět s otevřenou pusou, když vstoupila do místnosti, ale šaty ze streithu jí úplně zčernaly, než se ovládla a vrátila je k modré mlze. Sammael udělal dost, aby každý zapochyboval, že tahle komnata je ve Velké sněmovně rady v Illianu. Jenže ji by zase velmi překvapilo, kdyby někdy někdo kromě něho pronikl bez pozvání takhle daleko do komnat "urozeného pána Brenda".
Byl tu příjemný chládek. V koutě se zvedal dutý válec výměníku. Žárobaňky, jasné a neblikající, se podivně vyjímaly v těžkých zlatých svícnech, ale vydávaly mnohem lepší světlo, než by kdy dokázaly svíčky či olejové lampy. Na mramorové krbové římse stála malá hudební skříňka a z paměti vyvolávala tiché tóny hudební sochy, kterou nejspíš nikdo mimo tuto komnatu neslyšel hodně přes tři tisíce let. A poznala i několik uměleckých děl na stěnách.
Zastavila se před "Tempem nekonečnosti" Cerana Tola. Nebyla to kopie. "Skoro to vypadá, žes vyloupil muzeum, Sammaeli." Bylo těžké dostat z hlasu závist, a když si všimla jeho slabého úsměvu, uvědomila si, že se jí to nepodařilo.
Sammael nalil víno do dvou pohárů vykládaných stříbrem a jeden jí podal. "Jen stázovou skříň. Lidé se asi v posledních dnech snažili zachránit, co se dalo." Jeho úsměv zatahal za tu hroznou jizvu, co měl na obličeji, jak se tak spokojeně rozhlížel kolem dokola, a se zvlášť velkým nadšením se zadíval na desku zara promítající do vzduchu svoje pole průhledných krabic. Sammael měl vždycky rád hry plné násilí.
Deska zara samozřejmě znamenala, že stázovou skříň plnil někdo, kdo následoval Velikého pána. Vlastnit jedinou kdysi lidskou hrací figurku znamenalo na druhé straně přinejmenším uvěznění. Co jiného ještě našel?
Usrkla vína - a potlačila povzdech. Bylo odsud a z tohoto času, doufala ve výběrový Satare nebo ve výtečné Comoladské - a uhladila si šaty prstem plným prstenů. "Taky jsem jednu našla, ale kromě streithu tam byla nejohavnější sbírka neužitečných krámů." Koneckonců, jelikož ji sem pozval a ukázal jí to, nastal čas na důvěrnosti. Nepatrné důvěrnosti.
"Jak smutné pro tebe." Znovu ten slabý úsměv. On našel něco víc než jenom hračky a ozdůbky. "Na druhou stranu," pokračoval, "vezmi si, jak hrozné by bylo otevřít skříň a probudit hnízdo cafarů, řekněme, nebo jumaru nebo některého dalšího z Aginorových tvorečků. Věděla jsi, že teď jumary volně pobíhají po Morně? Plně dorostlé, i když zatím ještě nikdy neprošly proměnou. Říkají jim červi." Rozchechtal se, až se celý třásl.
Graendal se usmála mnohem hřejivěji, než se cítila, ačkoliv její šaty opět změnily barvu, byť jen o tón. Měla jednu nepříjemnou, vlastně téměř osudovou zkušenost s jedním z Aginorových stvoření. Ten muž byl svým způsobem brilantní, avšak šílený. Nikdo jiný než šílenec by nemohl vytvořit gholamy. "Zdá se, že máš velmi dobrou náladu."
"A proč ne?" opáčil blahosklonně. "Už mám skoro v rukou tajnou zásobu angrialů a kdoví čeho ještě. Netvař se tak překvapeně. Ovšemže jsem věděl, že se mi vy ostatní snažíte koukat přes rameno v naději, že vás k nim dovedu. No, k ničemu vám to nebude. Óch, podělím se, ale až budou moje a až si budu moct vybrat jako první." Rozvalil se v silně zlaceném křesle - nebo možná bylo celé ze zlata, to by se mu podobalo - zkřížil nohy v holínkách a pohladil si zlatou bradku. "Kromě toho jsem poslal k al'Thorovi posla. A odpověď byla příznivá."
Graendal málem rozlila víno. "Byla? Já slyšela, že tvého posla zabil." Jestli s ním otřáslo, že ví tolik, tak to zakryl. Dokonce se usmál.
"Al'Thor nikoho nezabil. Andris tam šel zemřít. Copak si myslíš, že bych chtěl čekat na kurýra? Nebo na holuby! Jak zemřel, mi prozradilo al'Thorovu odpověď."

"Což bylo?" optala se opatrně.
"Příměří mezi námi."
Do hlavy jako by se jí zaryly ledové prsty. To nemohla být pravda. A přesto vypadal uvolněněji, než jak ho viděla od probuzení. "Luis Therin by nikdy -"
"Luis Therin je dávno mrtvý, Graendal." Přerušení bylo pobavené, dokonce posměšné. Vůbec žádný hněv.
Zakryla hluboký nádech tím, že předstírala, že pije. Mohla to být pravda? "Jeho vojsko se stále sbírá kolem Tearu. Viděla jsem je. Mně to teda příměří moc nepřipomíná."
Sammael se rovnou zasmál. "Přesměrovat vojsko nějakou chvíli trvá. Věř mi, proti mně on nikdy nevytáhne."
"Myslíš? Několik mých malých přátel tvrdí, že tě chce mrtvého, protože jsi zabil nějaké jeho mazlíčky Děvy. Kdybych byla tebou, tak bych si vybrala nějaké méně nápadné místo, někde, kde by mě nenašel."
Sammael nehnul brvou. Bylo to, jako kdyby někdo odřízl všechny provázky, které s ním obvykle hýbaly.
"Co záleží na tom, jestli umřelo pár Děv?" Výraz na jeho tváři byl matoucí. "Byla to bitva. Vojáci v bitvě přece umírají. Al'Thor byl možná sedlák, má však generály, aby bojovali v jeho bitvách a vysvětlili mu to. Pochybuju, že si toho vůbec všiml."
"Ty ses na tyhle lidi opravdu ani nepodíval. Změnili se stejně jako země, Sammaeli. Ne jenom Aielové. Jistým způsobem se ostatní změnili mnohem víc. Těmi vojáky byly ženy a pro Randa al'Thora to znamená velký rozdíl."
Sammael jen pokrčil odmítavě rameny a ona potlačila opovržení a udržela streith v klidné barvě mlhy. On nikdy nepochopil, že musíte lidem rozumět, abyste je přiměli konat podle vaší vůle. Nátlak byl naprosto v pořádku, jenže jste ho nemohli použít na celý svět.
Zapřemítala nad tím, jestli tahle stázová skříň byla u té tajné zásoby, kterou "má už skoro v rukou". Kdyby dostal jediný angrial... Jestli ho má, ona to zjistí, ale nejspíš až jí to on dovolí. "Tak to asi budeme muset zjistit, o kolik náš primitivní Luis Therin zmoudřel." Zvedla pochybovačně obočí a zmohla se na úsměv. Žádná reakce. Kde našel uzdu na svůj vztek? Už samotné jméno Luise Therina mělo stačit, aby vybuchl. "Jestli se mu nepovede vyhnat tě z Illianu jako cosu nahoru na strom, tak možná -"
"Možná už je to čekání moc dlouhé," přerušil ji hladce. "Totiž dlouhé na tebe."
"To měla být hrozba, Sammaeli?" Látka se změnila ve světle růžovou, avšak ona ji nechala tak. Ať ví, že je rozzlobená. "Myslela jsem, že ses už dávno poučil, že vyhrožovat mně je chyba."
"Nevyhrožuju, Graendal," opáčil klidně. Všechny jeho tlakové body byly otupělé. Zřejmě ho z jeho pobaveného klidu nemohlo nic vyvést. "Pouhá fakta. Al'Thor na mě nezaútočí a já nezaútočím na něj. A samozřejmě jsem souhlasil, že nepomůžu žádnému z Vyvolených, kdyby ho snad al'Thor našel. Všechno je to hezky v souladu s rozkazy Velikého pána, nemyslíš?"
"Ovšem." Udržela nehybnou tvář, ale streith přešel do tmavší růžové a ztratil něco ze své mlžnosti. Barva částečně značila hněv. Bylo toho snad ještě víc, ale jak to měla zjistit?
"Což znamená," pokračoval Sammael, "že v Den návratu zůstanu s největší pravděpodobností jen já proti al'Thorovi."
"Pochybuji, že se mu podaří nás všecky pozabíjet," pronesla kysele, ale kyselina jí bublala i v žaludku. Příliš mnoho Vyvolených zemřelo. Sammael našel nějaký způsob, jak zůstat stranou do doby, než zůstane jen on sám.
"Myslíš, že ne? Dokonce i kdyby zjistil, kde všichni jste?" Jeho úsměv se prohloubil. "Jsem si naprosto jistý, že vím, co má v plánu Demandred, ale kde se skrývá? Kde je Semirhage? Mesaana? A co Asmodean a Lanfear? Moghedien?"
Studené prsty se vrátily a vmáčkly se jí do lebky. Nepovaloval by se tu a nežvanil takhle - neodvažoval by se vůbec navrhnout to, co navrhoval - pokud... "Asmodean a Lanfear jsou mrtví, a jsem si jistá, že Moghedien musí být taky." Překvapil ji zvuk vlastního hlasu, chraplavého a nejistého. Víno jí nijak nezvlhčilo vyschlé hrdlo.
"A co ostatní?" Byla to jenom otázka, v hlase se mu neozýval nejmenší zájem. Graendal se z toho zachvěla.

"Řekla jsem ti, co vím, Sammaeli."
"Což je nic. Až budu Nae'blisem, já si vyberu, kdo bude stát pode mnou. Ten někdo bude muset být živý, aby mohl přijmout dotek Velikého pána."
"Chceš snad říct, žes byl v Shayol Ghulu? Že ti Veliký pán slíbil...?""Všechno poznáš, až bude čas, ne dřív. Ale malá rada, Graendal. Připrav se hned. Kde jsou?"
Horečně přemýšlela. Musel mít ten slib. Prostě musel. Ale proč on? Ne, nebyl vůbec čas na spekulace. Veliký pán se rozhodoval podle vlastní vůle. A Sammael přinejmenším věděl, kde sídlí ona. Mohla z Arad Domanu uprchnout, usadit se někde jinde. Nebylo by to těžké. Vzdát se těch hrátek, které tam hrála, a dokonce i větší hry, kterou by možná musela opustit, by bylo jen malou ztrátou ve srovnání s tím, kdyby po ní šel al'Thor - nebo Luis Therin. Nehodlala se mu nikdy postavit přímo. Jestli jeho rukou padli Izmael a Rahvin, tak nehodlala zkoušet jeho sílu, ne čelem. Sammael musel mít ten slib. Kdyby teď zemřel... Určitě drží saidín - byl by šílený, kdyby něco takového jinak říkal - a okamžitě by ucítil, kdyby uchopila saidar. To ona by zemřela. Musel ho mít. "Já... nevím, kde je Demandred nebo Semirhage. Mesaana... Mesaana je v Bílé věži. To je všechno, co vím. Přísahám."
Napětí v hrudi povolilo, když Sammael konečně přikývl. "Najdeš pro mě i ostatní." Nebyla to otázka.
"Všechny, Graendal. Jestli budeš chtít, abych věřil, že je někdo z nich mrtvý, tak mi ukážeš jeho mrtvolu."
Velmi si přála, aby se odvážila změnit v mrtvolu jeho. Po šatech se jí vlnily fialové a červené odstíny, odraz hněvu, strachu a hanby, které jí neovladatelně vířily hlavou. No dobrá, ať si prozatím myslí, že ji zastrašil. Jestli předhodí Mesaanu al'Thorovi, jestli je všechny předhodí al'Thorovi, budiž, pokud udrží al'Thora dál od jejího hrdla. "Pokusím se."
"Udělej víc než to, Graendal. Pokoušet se nestačí."
* * *
Když byla Graendal pryč a průchod zpět do jejího paláce v Arad Domanu se zavřel, Sammael se přestal usmívat. Čelisti ho bolely, jak zatínal zuby. Graendal si myslela příliš. Byla tak zvyklá na to, že dokáže donutit ostatní, aby hráli pro ni, že ji vůbec nenapadlo, aby hrála pro sebe samu. Napadlo ho, co by asi řekla, kdyby někdy zjistila, že ji zmanipuloval tak obratně, jako ona ve svých dobách zmanipulovala tolik hlupáků. Vsadil by všechno na to, že jeho skutečný cíl ani nezahlédla. Takže Mesaana je v Bílé věži a Graendal v Arad Domanu. Kdyby Graendal viděla jeho tvář nyní, poznala by skutečný strach. Ať už se stane cokoliv, Sammael hodlal být tím, kdo zůstane stát v Den návratu, aby byl jmenován Nae'blisem a porazil Draka Znovuzrozeného.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Poselstvo

Egwain se odvrátila od hudebníků na rohu ulice - zpocené ženy funící do dlouhé flétny a rudolícího muže drnkajícího na devítistrunnou citaru - a s lehkým srdcem se proplétala mezi davem. Slunce stálo vysoko na obloze, koule roztaveného zlata, a dlažební kameny byly dost rozpálené, aby ji pálily přes podrážky vysokých měkkých bot. Z nosu jí kapal pot, loktuše byla jako těžká pokrývka, dokonce i když ji měla jen volně přehozenou přes lokty, a ve vzduchu bylo dost prachu, aby už toužila po opláchnutí, nicméně se usmívala. Někteří lidé se po ní koukali úkosem, když si mysleli, že se nedívá, z čehož jí bylo do smíchu. Takhle se totiž dívávali na Aiely. Lidé viděli to, co čekali, že uvidí, a viděli ženu v aielských šatech, takže si už vůbec nevšímali jejích očí, tím méně její výšky.

Pouliční obchodníci vyvolávali své zboží a soutěžili s křikem řezníků a svíčkařů, rachotem a třískáním ze stříbrotepeckých dílen a krámů s nádobím a kvílením nenamazaných os. Vozkové s hrubými jazyky a muži kráčející podle volských spřežení se hlasitě přeli o cestu s tmavě lakovanými nosítky a střízlivými kočáry s rodovými erby na dvířkách. Všude byli hudebníci spolu s žongléry a akrobaty. Kolem si dost pyšně vykračoval hlouček bledých žen v jezdeckých šatech s meči, napodobujících způsob, jakým se podle nich chovali muži, smály se příliš nevázaně a tlačily se mezi lidmi způsobem, jímž by na sto krocích začaly tucet rvaček, kdyby byly muži. O kovadlinu zvonilo kovářské kladivo. Vzduchem se nesl všeobecný šum hlasů a ruch, hluk města, na nějž mezi Aiely téměř zapomněla. Snad jí dokonce i chyběl. Tehdy se zasmála, přímo tady na ulici. Když poprvé uslyšela hluk města, málem ji ohlušil. Občas se jí zdálo, že ta vykulená žába byl někdo jiný.

Žena navádějící svou rezavou klisnu mezi lidmi se po ní zvědavě otočila. Kůň měl v dlouhé hřívě a ocase vpleteny střibrné zvonečky a žena měla další zvonečky ve vlasech, které jí visely do půli zad. Byla hezká, nemohla být o moc starší než Egwain, ale ve tváři měla vepsánu tvrdost, oči měla ostré a za pasem ne méně než šest nožů, jeden skoro tak velký, jako by byl aielský. Nepochybně hledačka rohu.

Vysoký pohledný muž v zeleném kabátci se dvěma meči na zádech se se značným zájmem díval, jak žena projíždí kolem. Nejspíš to byl další hledač rohu. Zřejmě byli úplně všude. Když dav ženu na ryzce pohltil, muž se obrátil a všiml si, že ho Egwain pozoruje. S náhlým zájmem se usmál, narovnal široká ramena a vydal se k ní.

Egwain co nejrychleji nasadila studený výraz, přičemž se snažila spojit Sorileinu nejvážnější tvář se Siuan Sanche, když měla štólu amyrlinina stolce přes ramena.

Muž se zastavil a zatvářil se překvapeně. Když se odvracel, zaslechla ho bručet: "zatracená Aielanka". Nemohla si pomoci, zasmála se znovu. Musel ji slyšet i přes okolní hluk, poněvadž si odfrkl a potřásl hlavou. Neohlédl se však.

Dobrou náladu měla ze dvou důvodů. Jedním bylo, že moudré konečně souhlasily, že procházka po

městě bude stejným cvičením jako chození zvenku kolem hradeb. Hlavně Sorilea zřejmě nechápala, proč chce strávit v davu mokřiňanů o minutu víc, než musí, zvlášť když byli všichni natlačení uvnitř hradeb. Hlavně se však cítila dobře, protože jí řekly, že teď, když bolesti hlavy, které je tolik mátly, jsou úplně pryč - nedokázala je úplně skrýt - bude se moci brzy vrátit do Tel'aran'rhiodu. Ne včas na další schůzku za tři noci, ale před tou další jistě.

To byla úleva. Už se nebude muset do světa snů plížit tajně. Už nebude muset všechno pracně zjišťovat sama. Už se nebude muset děsit toho, že ji chytí moudré a odmítnou ji dál učit. Už nebude nutné lhát. Bylo to nezbytné - nemohla si dovolit plýtvat časem, musela se toho tolik naučit, a nemohla uvěřit, že bude mít vůbec nějaký Čas na učení - ale ony by to nikdy nepochopily.

V ulicích se pohybovali také Aielové, jak ti v cadin'sorech, tak gai'šainové v bílém. Gai'šainové šli tam, kam je poslali, ale ostatní mohli být uvnitř hradeb poprvé v životě a dost možná i naposledy. Aielové skutečně neměli moc rádi města, ačkoliv hodně se jich přišlo před šesti dny podívat na Manginovu popravu. Povídalo se, že si oprátku kolem krku sám nasadil a udělal nějaký aielský vtip na to, jestli mu provaz přetrhne krk, nebo jeho krk provaz. Slyšela, jak několik Aielů ten vtip opakuje, ale o oběšení se žádný nezmínil ani slovíčkem. Rand měl Mangina rád. Byla si tím jistá. Berelain sdělila moudrým rozsudek, jako by jim říkala, že zítra budou mít připraveno čisté prádlo, a moudré ji vyslechly stejně. Egwain soudila, že Aielům nikdy neporozumí. Velmi se bála, že už nerozumí ani Randovi. Berelain zas rozuměla až příliš dobře. Tu zajímali jenom muži, kteří ještě žili.

S takovými myšlenkami jí dalo práci znovu získat dobrou náladu. Ve městě rozhodně nebylo chladněji než za hradbami - vlastně když nevál vítr a lidé byli tak blízko, mohlo tu být ještě větší horko - a bylo tu téměř stejně prašno, ale aspoň se necourala krajinou, kde nebylo k vidění nic než popel Předbrání. Pár dalších dní, a bude se zase moci učit, skutečně učit. To jí vrátilo úsměv.

Zastavila se u šlachovitého ohňostrůjce se zpoceným obličejem. Bylo snadné poznat, kdo to je či kým býval. Husté kníry mu nezakrýval průhledný závoj, jaký často Taraboňané nosívali, ale nabírané spodky, s výšivkou na nohavicích, a stejně volná košile s výšivkou na prsou ho označovaly docela dobře. Prodával pěnkavky a drozdy v hrubě sbitých klíckách. Když Shaidové vypálili jejich kapitulu, značný počet ohňostrůjců se snažil najít prostředky k návratu do Tarabonu.

"Mám to z toho nejdůvěryhodnějšího zdroje," vykládal pohledné prošedivělé ženě v tmavomodrých šatech prostého střihu. Obchodnice, nepochybně, mající výhodu před těmi, co v Cairhienu čekali na lepší časy. "Aes Sedai," svěřoval se ohňostrůjce a naklonil se nad ptáčka v klícce, aby mohl šeptat, "se rozdělily. Aes Sedai jsou ve válce. Proti sobě." Obchodnice souhlasně přikyvovala.

Egwain přestala předstírat, že uvažuje o sýkorce se zelenou hlavičkou, a šla dál, ačkoliv musela uskočit z cesty kulatolícímu kejklíři, který se nesl ulicí a domýšlivě mával záplatovaným pláštěm. Kejklíři věděli až příliš dobře, že jsou mezi těmi několika málo mokřiňany, již byli v Pustině vítáni. Aielové je neděsili. Aspoň to předstírali.

Ty řeči ji dělaly starosti. Ne to, že se Věž rozdělila - to se o moc déle v tajnosti udržet nedalo - ale řeči o válce mezi Aes Sedai. Vědět, že Aes Sedai si jdou navzájem po krku, bylo jako vědět, že jedna část její rodiny jde po krku druhé, a to, že znala důvody, pomáhalo jenom málo, díky tomu to bylo pouze tak tak snesitelné, a přesto pomyšlení, že by mohlo dojít k něčemu horšímu... Kdyby jen existoval způsob, jak vyléčit Věž, znovu ji sjednotit bez krveprolití.

O kus dál v ulici jedna zpocená předbránská žena, která mohla být i hezká, kdyby měla čistší tvář, rozdávala klevety spolu se stuhami a špendlíky z podnosu, který jí visel na popruhu kolem krku. Měla modré hedvábné šaty s červeně prostřihávanou suknì, ušité pro menší ženu. Silně ošoupaný lem měla dost vysoko, aby byly vidět pevné boty, a díry v rukávech a na živůtku ukazovaly, kde byla vypárána výšivka. "Povídám, že je to pravda pravdoucí," sdělovala žena, která si prohlížela její zboží, "kolem města zahlídli trolloky. Aha, ano, ta zelená ti zdůrazní oči. Stovky trolloků a..."

Egwain se ani nezastavila. Kdyby se poblíž města objevil jenom jediný trollok, Aielové by to věděli dávno předtím, než by se stal předmětem pouličních drbů. Přála si, aby moudré taky klevetily. No, občas to dělaly, ale jenom o jiných Aielech. Pokud se Aielů týkalo, nic na mokřiňanech nebylo příliš zajímavé. Jelikož se však mohla zjevit v Elaidině pracovně v Tel'aran'rhiodu, kdykoliv se jí zachtělo, a přečíst si její dopisy, zvykla si vědět o tom, co se děje ve světě.

Egwain si najednou uvědomila, že se kolem rozhlíží jinýma očima, dívá se lidem do tváří. V Cairhienu byli špehové Aes Sedai tak jistě, jako že se potila. Elaida musela z Cairhienu dostávat každý den prostřednictvím holubů alespoň jednu zprávu, pokud ne víc. Špehové Věže, špehové jednotlivých adžah, špehové jednotlivých Aes Sedai. Byli všude, často tam, kde jste je nejméně čekali. Proč stáli ti dva akrobaté právě tam? Zadržují dech, nebo ji pozorují? Znovu se vrhli do akce, jeden vyskočil a postavil se do stojky druhému na ramenou.
Špionka žlutého adžah se jednou pokusila svázat Elain a Nyneivu a vypravit je do Tar Valonu na rozkaz vydaný Elaidou. Egwain doopravdy nevěděla, jestli ji Elaida chce taky, avšak předpokládat opak by bylo hloupé. Egwain prostě nemohla uvěřit, že by Elaida odpustila někomu, kdo pracoval blízko ženy, kterou svrhla.
Vlastně některé Aes Sedai ze Salidaru tady nejspíš měly špehy taky. Kdyby se k nim někdy dostala zpráva o "Egwain Sedai ze zeleného adžah..." Mohl to být kdokoliv. Ta hubená ženská ve dveřích krámku, zdánlivě studující štůček tmavě šedého sukna. Nebo ta neupravená žena rozvalující se vedle dveří do krčmy a mávající si zástěrou před obličejem. Nebo ten tlustý chlapík s károu plnou masových pirohů - proč se na ni tak divně díval? Málem vyrazila k nejbližší městské bráně.
Zastavila se právě kvůli tomu tlouštíkovi, nebo spíš kvůli tomu, jak se náhle rukama snažil zakrýt pirohy. Zíral na ni, protože ona civěla na něj. Nejspíš se bál, že se mu aielská "divoška" pokusí sebrat pár kousků bez placení.
Egwain se chabě zasmála. Aielanka. Dokonce i lidé, kteří se jí dívali přímo do obličeje, předpokládali, že je Aielanka. Agent Věže, který by ji hledal, by prošel přímo kolem ní. Cítíc se mnohem lépe se znovu začala potulovat ulicemi a pozorně naslouchala, kde to jen šlo.
Potíž byla v tom, že si už zvykla na to, že se o událostech dozvěděla týdny, dokonce i dny poté, co se staly, a s jistotou, že se staly. Klepy mohly překročit stovku mil za den, nebo jim to mohlo trvat měsíc, a každý den daly zrod desítkám dalších. Dnes zjistila, že Siuan popravili, protože objevila černé adžah, že Siuan je černá adžah a ještě žije, že černé adžah vyštvaly ty Aes Sedai, které k nim nepatřily, z Věže. Nebyly to žádné nové povídačky, jenom obměny těch starších. Jedna nová zpráva, šířící se jako požár po letní louce, zněla, že za všemi falešnými Draky stála Věž. To ji tolik rozzlobilo, že se vztyčenou hlavou odešla pokaždé, když ji zaslechla. Slyšela také, že Andořané v Aringillu prohlásili nějakou šlechtičnu královnou - Dylin, Delin, jméno se lišilo - když teď byla Morgasa mrtvá, což mohla být pravda, a že Aes Sedai pobíhají po Arad Domanu a provádějí naprosto neuvěřitelné věci, což zcela jistě pravda nebyla.
Do Cairhienu přichází prorok. Prorok byl korunován králem Ghealdanu - ne Amadicie. Drak Znovuzrozený zabil proroka za rouhačství. Všichni Aielové odcházejí. Ne, hodlají se tu usadit a zůstat. Berelain má být korunována a usednout na Sluneční trůn. Hubený mužíček s vyhýbavým pohledem se málem nechal utlouci svými posluchači před jednou tavernou za to, že řekl, že Rand je jeden ze Zaprodanců, ale Egwain se do toho bez přemýšlení vložila.
"Copak nemáte žádnou čest?" chtěla vědět chladně. Čtyři drsňáci, kteří ho už chtěli popadnout, na ni zamrkali. Byli to Cairhieňané, jen o málo vyšší než ona, ale mnohem rozložitější, se zlámanými nosy a zapadlými klouby rváčů, a ona je přesto udržela na místě čirou vášnivostí. Tím a taky proto, že v ulici byli další Aielové. Nebyli dost hloupí, aby se za daných okolností začali strkat s aielskou ženou, za niž ji považovali. "Když už se musíte někomu postavit za to, co říká, tak se mu postavte po jednom, čestně. Styďte se, čtyři na jednoho."
Zírali na ni, jako by se zbláznila, a ona pomalu zrudla. Doufala, že to budou považovat za hněv. Ne jak se opovažujete prát s někým slabším, ale jak se opovažujete nenechat ho bojovat vždycky jen s jedním? Poučovala je, jako kdyby se řídili ji'e'toh. Ovšem, kdyby se jím řídili, tak by je nemusela poučovat.
Jeden z drsňáků sklonil hlavu v lehké úkloně. Neměl jen křivý nos, špička mu úplně chyběla. "Ehm... už odešel... ehm... madam. Můžem jít taky?"
Byla to pravda, hubeňour využil vyrušení a zmizel. Egwain pocítila záblesk opovržení. Utekl, neboť se bál čelit čtyřem. Jak mohl snést tu hanbu? Světlo, už to dělá zas.
Otevřela ústa, aby řekla, že samozřejmě můžou odejít - a nic nevyšlo ven. Oni její mlčení vzali jako souhlas, nebo možná výmluvu, a odspěchali pryč, ale ona si jich skoro nevšimla. Byla příliš zaneprázdněná pohledem na konec jezdeckého oddílu, projíždějícího ulicí.

Tucet vojáků v zelených pláštích, kteří si vynucovali cestu davem, nepoznala, ale ty, koho doprovázeli, byly něco jiného. Viděla ženám jenom záda - mezi vojáky měla dojem, že jich je pět či šest - jen část jejich zad, ale to bohatě stačilo. Víc než bohatě. Ženy měly lehké lněné pláště proti prachu v hnědých odstínech a Egwain se přistihla, že civí přímo na to, co vypadalo jako čistě bílé kolo vyšité na zádech jednoho z plášťů. Pouze výšivka odlišovala bílý plamen Tar Valonu od okrajů značících bílé adžah. Zachytila i zelenou a červenou. Červenou! Pět či šest Aes Sedai, mířících ke královskému paláci, kde nad nejvyšší věží ochable povlával Dračí praporec vedle Randovy karmínové vlajky se starobylým symbolem Aes Sedai. Někteří lidé říkali Dračí praporec tomuhle, jiní zas Al'Thorův praporec, nebo dokonce aielský praporec a kromě toho měl ještě tucet dalších jmen.
Egwain se protlačila davem a následovala je asi dvacet kroků, pak se zarazila. Červená sestra - viděla přinejmenším jednu červenou - musela znamenat, že tohle je dlouho očekávané poselstvo z Věže, to, o němž Elaida psala, že Randa doprovodí do Tar Valonu. Bylo tomu již víc než dva měsíce od doby, kdy dopis donesl uštvaný kurýr. Tenhle oddíl nemohl vyrazit na cestu o mnoho později než on.
Randa nenajdou - pokud dovnitř neproklouzl bez ohlášení. Egwain usoudila, že nějak znovu objevil nadání zvané cestování, ale tím nezjistila, jak se to dělá - a přesto ať už Randa najdou nebo ne, nesmějí najít Egwain. Nejlepší, co by mohla čekat, bylo to, že by ji jako přijatou, která utekla z Věže, a nedohlíží na ni žádná hotová sestra, prostě přivedly k pořádku, a to se dalo čekat jedině, jestli ji Elaida opravdu nehonila. I tak by ji však odvlekly zpátky do Tar Valonu k Elaidě. Nedělala si iluze, že by odolala pěti šesti Aes Sedai.
Naposledy se podívala na odjíždějící Aes Sedai, zvedla si sukně a rozběhla se, vyhýbajíc se cestou lidem, občas do nich i vrazila, a podbíhala pod nosy tažných zvířat, zapřažených do vozů či kočárů. Následoval ji rozzlobený křik. Když konečně proběhla jednou z vysokých hranatých městských bran, udeřil ji do tváře horký vítr. Jelikož mu nebránily žádné budovy, nesl tolik prachu, že se rozkašlala, ale utíkala dál celou cestu zpět, až k nízkým stanům moudrých.
K jejímu překvapení stála před Amysiným stanem štíhlá bílá klisna se zlatými třásněmi zdobeným sedlem a uzdou. Držel ji jeden gai'šain, který klopil oči, pokud zrovna nepoplácával ohnivé zvíře ve své péči. Když Egwain vběhla dovnitř, našla jezdkyni, Berelain, jak usrkává Čaj s Amys, Bair a Sorileou. Všechny ženy se válely na poduškách jasných barev se střapci. Stranou klečela bíle oděná Rodera a pokorně čekala, až bude moci dolít šálky.
"Ve městě jsou Aes Sedai," vysypala ze sebe Egwain, jakmile se dostala dovnitř, "míří ke Slunečnímu paláci. Musí to být poselstvo od Elaidy k Randovi."
Berelain půvabně vstala. Egwain musela, i když nerada, přiznat, že ta žena je velice půvabná. A její jezdecké šaty měly docela slušný střih, protože ani ona nebyla natolik hloupá, aby na slunci jezdila v tom, co obvykle nosívala. Ostatní se zvedly s ní. "Zdá se, že se musím vrátit do paláce," povzdechla si. "Světlo ví, jak se budou cítit, když tam nebude nikdo, kdo by je uvítal. Amys, jestli víš, kde je Rhuark, mohla bys mu poslat zprávu, aby se tam se mnou sešel?"
Amys kývla, ale Sorilea řekla: "Neměla by ses na Rhuarka tolik spoléhat, holka. Rand al'Thor dal Cairhien na starost tobě. Přepustíš většině mužů prst, a oni chňapnou po celé ruce dřív, než si to uvědomíš. Dáš kmenovému náčelníkovi prst, a on popadne celou paži."
"To je pravda," zamumlala Amys. "Rhuark je stínem mého srdce, ale je to pravda."
Berelain vytáhla z opasku tenké jezdecké rukavičky a začala si je natahovat. "Připomíná mi mého otce. Občas až příliš." Na okamžik se lítostivě zamračila. "Ale dává mi velmi dobré rady. A ví, kdy se má vytahovat a jak moc. Myslím, že když se na ně podívá Rhuark, udělá to dojem i na Aes Sedai."
Amys se hrdelně zasmála. "Je působivý. Pošlu ti ho." Políbila Berelain zlehka na čelo a obě tváře.
Egwain zírala. Takhle líbala matka syna či dceru. Co se to děje mezi Berelain a moudrými? Nemohla se samozřejmě zeptat. Taková otázka by zahanbila ji i moudré. I Berelain, ačkoliv ta by se to nedozvěděla, a Egwain by nijak nevadilo zahanbit Berelain tak, až by jí vypadaly všechny vlasy.
Když se Berelain otočila k odchodu, Egwain jí položila ruku na paži. "Musíš s nima jednat opatrně. Nebudou Randovi přátelsky nakloněný, avšak špatný slovo, špatnej pohyb z nich může udělat otevřený nepřátele." To byla docela pravda, ale ne to, co potřebovala říci. Raději by si nechala vyrvat jazyk, než by požádala Berelain o laskavost.

"Už jsem s Aes Sedai jednala, Egwain Sedai," podotkla druhá žena suše.
Egwain se zdržela hlubokého nadechnutí. Musela to udělat, ale nedovolí, aby tahle ženská viděla, jak těžké to je. "Elaida nechce pro Randa nic dobrýho, je jako lasička s kuřetem, a tyhle Aes Sedai jsou od Elaidy. Jestli zjistí, že po Randově boku je nějaká Aes Sedai, tady, kde na ni můžou, tak by mohla brzy prostě zmizet." Dívajíc se do Berelaininy bezvýrazné tváře se nemohla přinutit říci víc.
Berelain se po delší době usmála. "Egwain Sedai, udělám pro Randa, co bude v mých silách." Úsměv i tón jejího hlasu byly... vtíravé.
"Holka," ozvala se ostře Sorilea a Berelain kupodivu na tvářích naskočily rudé skvrny.
Aniž se Berelain podívala na Egwain, řekla opatrně neutrálním hlasem. "Ocenila bych, kdybys to neříkala Rhuarkovi." Vlastně se nedívala na nikoho, ale snažila se ignorovat Egwain.
"Neřekneme," pospíšila si s odpovědí Amys, takže Sorilea zůstala stát s otevřenou pusou. "Neřekneme."
Opakování bylo míněno pro Sorileu, ozýval se v něm důraz i žádost, a nejstarší moudrá nakonec kývla, byť neochotně. Berelain si skutečně vydechla úlevou, než vyšla ze stanu.
"To dítě má odvahu," zasmála se Sorilea, jakmile byla Berelain pryč. Znovu přeskládala podušky a poplácala místo vedle sebe pro Egwain. "Měly bychom jí najít správného manžela, muže, který by se jí vyrovnal. Jestli mezi mokřiňany takový existuje."
Egwain si otřela ruce a obličej vlhkým ručníkem, který jí podala Rodera, a uvažovala, jestli je to dost slušný úvod, aby se mohla na Berelain zeptat ve vší počestnosti. Přijala pak šálek ze zeleného porcelánu Mořského národa a zaujala místo v kroužku moudrých. Kdyby některá z ostatních Sorilee odpověděla, mohlo by to stačit.
"Jsi si jistá, že tyhle Aes Sedai chtějí Car'a'carnovi ublížit?" zeptala se místo toho Amys.
Egwain zrudla. Myslet na klepy, když bylo třeba vyřídit důležitější věci. "Ano," odpověděla rychle, a pak pomaleji: "Alespoň... Nevím, jestli mu chtějí skutečně ublížit. Totiž ne schválně." Elaidin dopis se zmiňoval o "poctách a úctě", které si zaslouží. Kolik si podle bývalé červené sestry zaslouží muž, který dokáže usměrňovat? "Ale nepochybuju, že ho budou chtít nějak ovládnout, aby dělal to, co bude chtít Elaida. Nejsou to jeho přítelkyně." Kolik Aes Sedai bylo jeho přítelkyněmi? Světlo, potřebovala si promluvit s Elain a Nyneivou. "A nebude jim záležet na tom, že je Car'a'carn." Sorilea si kysele odfrkla.
"Myslíš, že se pokusí ublížit tobě?" zeptala se Bair a Egwain kývla.
"Kdyby zjistily, že jsem tady..." Snažila se zakrýt zachvění tím, že se napila mátového čaje. Ať už jako páku na Randa, nebo jako přijatou bez dohledu, udělaly by všecko, aby ji odvlekly do Věže. "Nenechají mě na svobodě, jestli se jim to podaří. Elaida nebude chtít, aby Rand naslouchal jiné než jí." Bair a Amys si vyměnily zachmuřené pohledy.
"Odpověď je prostá." Sorilea mluvila, jako by se už všechny dohodly. "Zůstaneš u stanů a ony tě nenajdou. Moudré se Aes Sedai v každém případě vyhýbají. Jestli s námi zůstaneš ještě několik let, uděláme z tebe skvělou moudrou."
Egwain málem upustila šálek. "Lichotíš mi," řekla opatrně, "ale dřív či později budu muset odejít." Sorilea nevypadala přesvědčeně. Egwain se naučila, jak si stát na svém s Amys a Bair, tedy jistým způsobem, ale Sorilea...
"Tak brzy ne, myslím," řekla jí Bair s úsměvem, který jejím slovům ubral ostří. "Ještě se musíš hodně učit."
"Ano, a dychtíš se dostat zpátky k učení," dodala Amys. Egwain se snažila nečervenat a Amys se zamračila. "Vypadáš divně. Nepřepínala ses dopoledne? Byla jsem si jistá, že ses dost vzpamatovala -"
"Ale ano," vyhrkla rychle Egwain. "Vážně. Už pár dní mě vůbec nebolela hlava. To ten prach, utíkala jsem sem. A ve městě je víc lidí, než jsem si pamatovala. A byla jsem vzrušená, moc dobře jsem nesnídala."
Sorilea kývla Rodeře. "Přines kousek perníku, jestli ještě zbyl, a sýr a ovoce, které najdeš." Píchla Egwain do žeber. "Žena by na sobě měla mít nějaké maso." A to říkala žena, která vypadala, jako by ji nechali na slunci, dokud se skoro neusušila.
Egwain jídlo ani nevadilo - ráno byla na jídlo příliš vzrušená -ale Sorilea sledovala každé sousto, které polkla, a díky tomu bylo polykání kapku obtížné. A taky chtěla probrat, co by se mělo podniknout s Aes Sedai. Jsou-li tyhle Aes Sedai Randovi nepřátelsky nakloněné, bude třeba je hlídat na každém kroku, a

taky najít způsob, jak ochránit jeho. Dokonce i Sorilea byla trochu podrážděná při představě, že by měly proti Aes Sedai vystoupit otevřeně - nebála se, znepokojovalo ji však protivení se starým zvyklostem - udělají však, cokoliv bude třeba, aby ochránily Car'a'carna.
Egwain se zase bála, že by mohly Sorilein návrh, aby zůstala u stanů, změnit v rozkaz. Pak by se tomu nedalo nijak vyhnout, nemohla by se vyhnout padesáti očím, leda by zůstala ve vlastním stanu. Jak že to Rand cestuje? Moudré udělají, co bude nutné, pokud se to nedotkne ji'e'toh. Moudré si ho možná tu a tam vykládaly jinak, ale svých výkladů se držely stejně pevně jako kterýkoliv Aiel. Světlo, Rodera byla Shaido, jedna z tisíců lapených v bitvě, během níž byli Shaidové vyhnáni od města, ale moudré se k ní chovaly stejně jako k ostatním gai'šainům, a pokud Egwain viděla, Rodera se chovala stejně jako ostatní gai'šainové, až do posledního kousku. Nepůjdou proti ji'e'toh bez ohledu na to, jak potřebné by to mohlo být.
Naštěstí se tohle téma neobjevilo. Naneštěstí se znovu vynořila otázka jejího zdraví. Moudré neznaly léčení, ani jak s pomocí jediné síly zkontrolovat něčí zdraví. Místo toho ji zkoušely svými vlastními metodami. Některé jí byly povědomé z doby, kdy studovala u Nyneivy, aby se mohla stát vědmou. Dívat se do očí, poslechnout si srdce dutou trubičkou. Jiné byly výhradně aielské. Dotýkala se palců u nohou, až se jí točila hlava, skákala na místě nahoru a dolů, až měla dojem, že jí to vyrazí oči z hlavy, a běhala kolem stanu moudrých, až se jí jiskřilo před očima, a pak jí gai'šain nalil vodu na hlavu, musela vypít tolik, kolik udržela, zvednout si sukně a běžet znova. Aielové hodně věřili na tvrdost. Kdyby byla o krok pomalejší, kdyby se zastavila dřív, než jí Amys řekla, že může, prohlásily by, že ještě pořád není dost zdravá.
Když Sorilea konečně kývla a řekla: "Jsi zdravá jako Děva, holka," Egwain se potácela a lapala po dechu. Děva by v tomhle stavu nebyla, tím si byla Egwain jistá. Přesto pocítila pýchu. Nikdy se nepovažovala za měkotu, ale velmi dobře věděla, že než začala žít u Aielů, byla by už v půlce zkoušky padla na břicho. Ještě jeden rok, pomyslela si, a budu běhat stejně dobře jako Far Dareis Mai.
Na druhou stranu nebyla ve stavu na návrat do města. Připojila se k moudrým v potním stanu - pro jednou ji nenutily lít vodu na rozpálené kameny, dělala to Rodera - a těšila se ve vlhkém horku, jak se jí uvolňovaly svaly, a odešla jen proto, že se k nim připojili Rhuark a dva další kmenoví náčelníci, Timolan z Miagomů a Indirian z Codarrů, vysocí, mohutní prošedivělí muži s tvrdými vážnými tvářemi. Egwain se vrhla ven ze stanu příliš rychle, aby si kolem sebe stačila omotat loktuši. Vždycky když to udělala, čekala, že uslyší smích, ale Aielové zřejmě nikdy nechápali, proč spěchá z potního stanu, kdykoliv tam vstoupí nějaký muž. K aielskému humoru by se hodilo, kdyby to udělali, jenže oni si to naštěstí nespojili, za což byla velmi vděčná.
Posbírala si své šaty, které měla položené na úhledné hromádce u potního stanu, a spěchala zpátky do svého. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a po lehkém jídle byla připravená usnout. Byla příliš unavená, aby ji vůbec napadl Tel'aran'rhiod. Příliš unavená, aby si zapamatovala většinu snů - to bylo něco, čemu ji učily moudré - ale většina těch, co si zapamatovala, byla o Gawynovi.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Když udeří blesk a prší

Z nějakého důvodu, když ji v šedé předzvěsti svítání přišla Cowinda vzbudit, se Egwain cítila osvěžená. Osvěžená a připravená se jít podívat, co by mohla ve městě zjistit. Protáhla se a byla na nohou. Při umývání si pobrukovala, spěšně se oblékla, málem si ani pořádně neučesala vlasy. Byla by zmizela z tábora bez toho, aby plýtvala časem na snídani, ale zahlédla ji Sorilea a tenhle nápad jí okamžitě zarazila. Což, jak se ukázalo, bylo jenom dobře.

"Neměla jsi potní stan opustit tak brzy," řekla jí Amys, když od Rodery brala mísu s ovesnou kaší a sušeným ovocem. V Amysině stanu se tlačilo na dva tucty moudrých a Rodera, Cowinda a bíle oděný muž jménem Doilan, další Shaido, se snažili všechny obsloužit. "Rhuark toho o tvých sestrách hodně vyprávěl. Třeba bys nám mohla říct ještě víc."

Po měsících předstírání Egwain ani nepotřebovala myslet, aby věděla, že Amys měla na mysli poselstvo Věže. "Povím vám, co vím. Co říkal Rhuark?"

Například že přišlo šest Aes Sedai a dvě z toho jsou červené, ne jedna - Egwain nemohla uvěřit Elaidině nadutosti, nebo možná blbosti, že vůbec poslala byť jedinou - ale aspoň tomu velela šedá. Moudré, většinou ležící v kruhu jako paprsky kola, přičemž některé stály či klečely mezi nimi, obrátily oči k Egwain, jakmile vyjmenovaly posly.

"Obávám se, že znám jenom dvě," začala Egwain dost opatrně. "Aes Sedai je, koneckonců, hodně, a já nejsem hotovou sestrou ještě tak dlouho, abych jich znala víc." Přikyvování, tohle předpokládaly. "Nesune Bihara má otevřenou mysl - ale v tom, co řeknete, najde i tu nejmenší chybičku. Vidí všechno, všechno si pamatuje. Stačí jí podívat se na stránku a dokáže zopakovat slovo od slova, nebo rozhovor, který slyšela před rokem. Občas ale mluví sama se sebou, vykládá, co si myslí, aniž by si to uvědomila."

"Rhuark říkal, že ji zajímala Královská knihovna." Bair zamíchala kaší a dívala se na Egwain. "Říkal, že ji slyšel mumlat něco o zámcích." Ostatní ženy si začaly brumlat, ale utišila je Sorilea, když si hlasitě odkašlala.

Egwain nabrala lžící kaši - měla v ní kousky sušených švestek a nějaké sladké bobule - a zamyslela se. Kdyby Elaida Siuan vyslechla předtím, než ji nechala popravit, pak by věděla, že tři zámky byly rozbity. Rand měl dva schované - Egwain by moc ráda věděla kde, ale on v poslední době nějak nikomu nevěřil - a Nyneiva a Elain našly jeden v Tanchiku a přinesly ho do Salidaru, jenomže Elaida se o nich neměla jak dozvědět. Jedině že by měla špehy v Salidaru. Ne. Tohle byla spekulace na jindy, teď nebyla k ničemu. Elaida musela ostatní zoufale hledat. Poslat Nesune do druhé největší knihovny na světě po Bílé věži dávalo smysl, takže spolkla sušenou švestku a pověděla jim to.

"Včera v noci jsem říkala to samé," zavrčela Sorilea. "Aeron, Colindo, Edarro, vy tři půjdete do knihovny. Tři moudré by měly být schopné zjistit, co se zjistit dá, dřív než Aes Sedai." Následovaly tři

protažené obličeje. Královská knihovna byla obrovská. Sorilea však byla pořád Sorilea, a i když si tři jmenované ženy povzdechly a bručely, hned odložily misky s kaší a odešly. "Říkalas, že znáš dvě," pokračovala Sorilea, než ty dvě opustily stan. "Nesune Biharu a kterou ještě?"
"Sarene Nemdahl," odvětila Egwain. "Musíte pochopit, že ani jednu moc neznám. Sarene je jako většina bílých - vše si logicky zdůvodňuje a občas ji překvapí, když někdo jedná upřímně - ale je vzteklá. Většinou to drží pevně v sobě, ale když ve špatnou chvíli šlápnete na špatný místo, dokáže... vám utrhnout hlavu dřív, než stačíte mrknout. Poslouchá však, co jí říkáte, a přizná, pokud se zmýlí, i když předtím vybuchne. No, aspoň když se uklidní."
Strčila si do pusy lžíci s bobulemi a kaší a snažila se prohlížet moudré, aniž by to bylo příliš nápadné. Žádná si jejího zaváhání zřejmě nevšimla. Málem řekla, že vás Sarene pošle drhnout podlahy, než stačíte mrknout. Obě ženy znala jenom jako novicka z lekcí. Nesune, štíhlá Kandořanka s ptačíma očima, poznala, když někdo přestal dávat pozor, i když k vám byla zády. Učila několikrát i Egwain. Sarene ji učila jenom dvakrát o podstatě reality, ale bylo těžké zapomenout na ženu, která vám se smrtelnou vážností vykládá, že krása a ošklivost jsou stejná iluze, přičemž měla obličej, po kterém se každý muž otočí.
"Doufám, že si vzpomeneš na víc," řekla Bair a naklonila se k ní, opřená o loket. "Zdá se, že jsi naším jediným zdrojem informací."
Egwain chvíli trvalo, než si její slova přebrala. Ano, samozřejmě. Bair a Amys se včera v noci musely pokusit proniknout do snů Aes Sedai, ale Aes Sedai si své sny chránily. Litovala, že se to sama nenaučila, než opustila Věž. "Když to zvládnu. Kde v paláci mají pokoje?" Až se Rand vrátí a ona půjde za ním, pomůže jí, když nevrazí omylem do jejich pokojů, až ho bude hledat. Zvláště do Nesuniných. Sarene si jednu konkrétní novicku možná pamatovat nebude, ale Nesune zcela určitě ano. Vlastně by si ji mohla pamatovat i jedna z těch, které neznala. O Egwain z al'Vereů se ve Věži hodně mluvilo.
"Odmítly Berelaininu nabídku na stín dokonce i pro jedinou noc." Amys se zamračila. Mezi Aiely byla nabídka pohostinství vždy přijímána. Odmítnout, dokonce i mezi nepřáteli na život a na smrt, byla hanba. "Zůstávají u ženy jménem Arilyn, urozené paní mezi zabijáky stromů. Rhuark si myslí, že Coiren Saeldain znala tuhle Arilyn už před včerejškem."
"Jedna z Coireniných špehů," prohlásila Egwain s jistotou. "Nebo šedého adžah."
Několik moudrých rozzlobeně mumlalo. Sorilea si znechuceně odfrkla nahlas a Amys si těžce, zklamaně povzdechla. Ostatní měly jiný názor. Corelna, zelenooká jestřábice se silně prošedivělými lněnými vlasy, pochybovačně vrtěla hlavou, kdežto Tialin, hubená zrzka s ostrým nosem, na Egwain hleděla s otevřenou nevírou.
Špehování neustále porušovalo ji'e'toh, ačkoliv jak se to srovnávalo s chozením ve snu a nahlížením do snů jiných lidí, kdykoliv se těm, co to uměly, zachtělo, na to Egwain nedokázala přijít. Nemělo smysl poukazovat na to, že Aes Sedai se ji'e'toh neřídí. To moudré věděly. Prostě jim to přišlo zatěžko uvěřit nebo pochopit, u Aes Sedai i u kohokoliv jiného.
Ať už si ony myslely cokoliv, Egwain by se vsadila, že má pravdu. Galldrian, poslední cairhienský král, měl před svým zavražděním rádkyni Aes Sedai. Niande Moorwyn byla téměř neviditelná i předtím, než po Galldrianově smrti zmizela docela, ale jednu věc Egwain zjistila, totiž že občas navštěvovala venkovské sídlo urozené paní Arilyn. Niande byla šedá.
"Zřejmě pod střechu umístili sto strážných," prohodila po chvíli Bair. Hlas měla velmi mírný. "Říkají, že město je pořád neklidné, ale já myslím, že se bojí Aielů." Na značném počtu tváří se objevily znepokojivě zaujaté výrazy.
"Stovku!" vyjekla Egwain. "Ony si přivedly sto mužů?"
Amys jen zavrtěla hlavou. "Víc než pět set. Timolanovi zvědové zjistili, že jich většina táboří necelý den cesty na sever od města. Rhuark o tom mluvil, a Coiren Saeldain říkala, že ti muži jsou čestná stráž, ale většinu nechaly mimo město, aby nás nepolekaly."
"Ony si myslí, že doprovodí Car'a'carna do Tar Valonu." Sorilea mohla hlasem štípat kámen, a vedle jejího výrazu působil její tón ještě měkce. Egwain si nenechala pro sebe obsah Elaidina dopisu Randovi. Moudrým se to líbilo stále méně pokaždé, když to slyšely znovu.
"Rand není tak hloupý, aby jejich nabídku přijal," prohlásila Egwain, ale nesoustředila se na to. Pět set

mužů mohlo tvořit čestnou stráž. Elaida si docela dobře mohla myslet, že Drak Znovuzrozený bude něco takového očekávat, že mu to dokonce zalichotí. Napadla ji spousta věcí, ale musela být opatrná. Špatné slovo mohlo přimět Amys a Bair - nebo hůř, Sorileu, uhýbat před Sorileou bylo jako snažit se vylézt ze šípkového houští - aby jí daly rozkazy, které by nemohla poslechnout, avšak ona pořád musela udělat to, co mohla udělat jen ona sama. "Soudím, že náčelníci na ty vojáky za městem dohlížejí." Půl dne cesty na sever - spíš celý den, jelikož oni nebyli Aielové - bylo příliš daleko, aby to znamenalo větší nebezpečí, ale trocha opatrnosti nikdy nezaškodí. Amys kývla. Sorilea se na Egwain podívala, jako by se zeptala, jestli bylo v poledne na obloze slunce. Egwain si odkašlala. "Ano." Náčelníci by takovou chybu neudělali. "No. Navrhuju tohle. Když některá Aes Sedai půjde do paláce, některá z vás, která umí usměrňovat, by měla jít za ní a zajistit, aby tam nenechala žádnou past." Přikyvovaly. Dvě třetiny žen tady ovládaly saidar, některé jen asi jako Sorilea, jiné se vyrovnaly Amys, která byla silná jako kterákoliv Aes Sedai, jakou kdy Egwain poznala, přibližně stejné poměry panovaly mezi moudrými jako celkem. Jejich schopnosti se od Aes Sedai lišily - v něčem víc, v něčem o hodně, ale všeobecně to bylo jen trochu jiné - nicméně by měly být schopné vyčenichat nevítané dary. "A musíme se ujistit, že jich je jenom šest."

Musela to vysvětlit. Čítaly mokřiňanské knihy, ale dokonce ani ty, které uměly usměrňovat, skutečně neznaly obřady, které vyrostly kolem zacházení Aes Sedai s muži, již dosáhli na saidín. Mezi Aiely se muž, jenž zjistil, že dokáže usměrňovat, považoval za vyvoleného a odešel na sever do Morny honit Temného. Žádný se nikdy nevrátil. Vlastně Egwain obřady neznala také, dokud neodešla do Věže. Příběhy, které slyšela předtím, se málokdy podobaly pravdě.

"Rand dvě ženy naráz zvládne," dokončila. Tohle věděla jistě. "Mohl by zvládnout dokonce i šest, ale kdyby jich bylo víc, než kolik řekly, aspoň by to byl důkaz, že lhaly, i když jenom v tom, že něco vynechaly." Při jejich zamračení sebou málem trhla. Když jste lhaly, vyvolaly jste toh vůči tomu, komu jste zalhaly. V jejím případě to však bylo nezbytné. Bylo.

Po zbytek snídaně se moudré rozhodovaly, která půjde do paláce dnes a kterým náčelníkům lze svěřit výběr mužů a Děv, aby pátrali po dalších Aes Sedai. Někteří by mohli váhat jakkoliv se postavit proti Aes Sedai. Moudré to neřekly tak otevřeně, ale z toho, co říkaly, často kysele, to bylo víc než zřejmé. Jiní si možná budou myslet, že na jakoukoliv hrozbu Car'a'carnovi, dokonce i od Aes Sedai, je nejlepší odpovědí oštěp. Pár moudrých se k tomuto názoru zřejmě také klonilo. Sorilea tvrdě zadupala všechno, co bylo víc než nejasný náznak, že potíže by se vyřešily, kdyby tu Aes Sedai už nebyly. Nakonec byli Rhuark a Mandelain z Daryne jediní, na nichž se dokázaly shodnout.

"A ať určitě nevyberou žádné siswai'aman," připojila Egwain. Ti by se určitě při nejmenším náznaku nebezpečí uchýlili k oštěpům. Svou poznámkou si vysloužila hodně pohledů, bezvýrazné i ironické. Žádná moudrá nebyla hloupá. Jedna věc jí dělala starosti. Žádná se nezmínila o tom, co byla zvyklá slýchat, kdykoliv padla zmínka o Aes Sedai: že Aielové jednou Aes Sedai zklamali a budou zničeni, udělají-li to znovu.

Kromě téhle poznámky se Egwain debaty ani nezúčastnila a zabývala se druhou miskou kaše se sušenými hruškami i švestkami, čímž si od Soriley vysloužila pochvalné kývnutí. Jí se však nejednalo o Sorilein souhlas. Měla hlad, ale hlavně doufala, že ony zapomenou na její přítomnost. Zřejmě to fungovalo. Snídaně i rozhovory skončily a ona se vydala do svého stanu, ale skrčila se u vchodu a pozorovala hlouček moudrých, které se pod vedením Amys vydaly do města. Když pak zmizely v nejbližší bráně, Egwain znovu vylezla. Všude byli Aielové, gai'šainové i ostatní, ale moudré byly všechny uvnitř, a když se, nijak rychle, vydala k městské hradbě, nikdo se po ní nepodíval podruhé. Pokud si jí někdo všiml, tak si musel myslet, že se jenom vydala na další ranní rozcvičku. Zvedl se vítr a od Předbrání odháněl vlny prachu a starého popela, ale ona šla dál. Prostě jenom další rozcvička.

Ve městě první osoba, které se zeptala, vyzáblá žena prodávající svraštělá jablka z káry za přemrštěné ceny, palác urozené paní Arilyn neznala, ani kyprá švadlena, která kulila oči na zdánlivou Aielku, jež vstoupila do její dílny, ani plešatějící nožíř, který si myslel, že by se mohla víc zajímat o jeho nože. Nakonec jí stříbrotepec s úzkýma očima, který ji celou dobu, co pobyla v jeho dílně, pozorně sledoval, řekl naprosto všechno, co chtěla vědět. Když Egwain odcházela, kroutila hlavou. Občas totiž zapomínala, jak velké město Cairhien ve skutečnosti je, takže ne každý ví, kde je všechno.

Zatím se třikrát ztratila a musela se dvakrát zeptat na směr, než se přitiskla ke zdi nájemné stáje a

vyhlédla zpoza rohu na hranatou hromadu tmavého kamene přes ulici, samé úzké okno a hranatý balkon a stupňovitá věž. Na palác byla budova malá, ačkoliv na dům velká. Arilyn byla někde těsně nad střední cairhienskou šlechtou, pokud se Egwain dobře pamatovala. Na stráži na předním širokém schodišti, u každé brány, na kterou viděla, dokonce i na balkonech stáli vojáci v zelených pláštích, s kyrysy a přílbami. Zvláštní bylo, že všichni vypadali hodně mladí. Přesto ji tohle příliš nezajímalo. V budově usměrňovaly ženy, a aby je cítila přes ulici tak silně, nezvládaly právě malé množství saidaru. Množství se náhle snížilo, ale stále bylo značné.

Kousala se do rtu. Nepoznala, co dělají, jelikož neviděla jejich prameny, ale ony zase musely vidět vlákna, aby je mohly spřádat. Dokonce i kdyby byly u okna, každé vlákno, které by směrovaly ven ze zámečku a které by ona neviděla, by muselo mířit na jih, pryč od Slunečního paláce, vlastně do prázdna. Co to dělají?

Jedna brána se otevřela na tak dlouho, aby vyjelo šestispřeží ryzáků táhnoucí uzavřený černý kočár s lakovaným erbem na dvířkách, dvě stříbrné hvězdy na mnohonásobně děleném červenozeleném štítě. Kočár zamířil davem na sever, kočí v livreji práskal dlouhým bičem jak proto, aby pobídl koně, tak proto, aby přinutil lidi uhnout. Vyjela si urozená paní Arilyn, nebo někdo z poselstva?

No, nepřišla sem jen civět. Popošla, aby mohla očkem vyhlédnout za roh, jen natolik, aby viděla velký dům, z váčku u pasu vytáhla malý červený kamínek, zhluboka se nadechla a začala usměrňovat. Kdyby se některá z nich podívala na tuhle stranu, uviděla by prameny, ale ne Egwain. Musela to risknout. Hladký kamínek byl právě jenom to, v potoce ohlazený oblázek, ale Egwain se tenhle trik naučila od Moirain, a Moirain používala kamínek jako ohnisko - náhodou to byl drahokam, ale na druhu ani nezáleželo - takže to Egwain dělala taky tak. Spletla hlavně vzduch se špetkou ohně, přesně propletené. To vám umožňovalo odposlouchávat. Špehovat, jak by řekly moudré. Egwain nezáleželo na tom, jak se tomu říká, hlavně jestli zjistí něco, co mají věžové Aes Sedai v plánu.

Její tkanivo se opatrně dotklo okna, ach, tak jemně, pak dalšího a ještě dalšího. Ticho. Pak...

"...já mu to vždycky říkala," uslyšela v uchu ženský hlas, "jestli chceš mít ustlaný postele, tak mě přestaň tahat za bradu, Alwine Raeli."

Jiná žena se zahihňala. "Néé, tos neudělala."

Egwain se zamračila. Služky.

Kolem prošla rozložitá žena s košíkem chleba na rameni a zmateně se na Egwain podívala. Což nebylo divu, když slyšela hlasy dvou žen a stála tam jen Egwain, která navíc ani nehýbala rty. Egwain to vyřešila, jak nejrychleji uměla. Zuřivě se zamračila a žena vykvíkla a málem pustila košík, jak se vrhla do davu. Egwain váhavě snížila sílu tkaniva. Možná nebude slyšet tak dobře, ale lepší tohle než přitahovat nežádoucí pozornost. Jak to zatím vypadalo, lidé se po ní ohlíželi, nějaká Aielanka se tu tiskla ke zdi, ačkoliv všichni šli hned dál. Nikdo nechtěl vyvolat potíže s Aiely. Egwain je pustila z hlavy. Přesouvala tkanivo okno po oknu a silně se přitom potila, i když ne jen ze sílícího horka. Kdyby jediná Aes Sedai zahlédla její tkanivo, i kdyby nepoznala, co to je, pochopila by, že u nich někdo usměrňuje. Musely by přijít na důvod. Egwain ještě couvla, takže vyhlížela jen na půl oka.

Ticho. Ticho. Jakési šustění. Někdo se pohyboval? Střevíčky na koberci? Ale nikdo nemluvil. Ticho. Mužské mumlání, zřejmě vyprazdňoval nočníky a zrovna ho to netěšilo. Egwain, s hořícíma ušima, pokračovala dál. Ticho. Ticho. Ticho.

"...skutečně věříte, že je tohle nutné?" I když Egwain slyšela jen šepot, hlas téhle ženy zněl zvučně a sebevědomě.

"Musíme být připravené na každou možnosti, Coiren," odpověděla jiná žena hlasem připomínajícím železnou tyč. "Slyšela jsem řeči o zatýkání -" Pevně se zavřely dveře a uťaly zbytek.

Egwain se náhle sesula na stěnu stáje. Málem začala ječet zoufalstvím. Šedá sestra, která byla ve velení, a ta druhá musela být Sedai, jinak by takhle nemluvila s Coiren, jednou z Aes Sedai. Nikoho lepšího by nenašla, kdo by mohl říci, co chtěla slyšet, a ony musely odejít pryč. Jaké řečí o zatýkání? Jaké možnosti? Jak se chtěly připravit? Usměrňování uvnitř zámečku se znovu změnilo, zesílilo. Co mají za lubem? Egwain se zhluboka nadechla a začala umíněně znovu.

Jak se slunce šplhalo po obloze, vyslechla spoustu obvykle neidentifikovatelných zvuků a spoustu služebnických klepů a žvatlání. Někdo jménem Ceri bude mít další dítě a Aes Sedai měly k obědu dostat

víno z Arindrimu, ať už to bylo kdekoliv. Nejzajímavější zprávou bylo, že v tom kočáře skutečně byla Arilyn, jela na venkov navštívit manžela. K čemu už to bylo dobré vědět. Celé dopoledne promarněné.
Přední dveře zámečku se rozletěly, olivrejovaní sloužící se klaněli. Vojáci se ani nenarovnali, ale vypadali pozorněji. Ven vyšla Nesune Bihara následovaná vysokým mladým mužem, jenž jako by byl vytesán z balvanu.
Egwain chvatně propustila tkanivo, propustila saidar a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Teď nebyl na paniku čas. Nesune se radila se svým strážcem. Pak tmavovlasá hnědá sestra vyhlédla do ulice, nejdřív jedním směrem, pak druhým. Rozhodně něco hledala.
Egwain usoudila, že možná už je dobrá doba na paniku. Pomalu se stáhla dozadu, aby nepřitáhla Nesunino bystré oko, a jakmile byla z dohledu té ženy, otočila se, zvedla sukně a rozběhla se, přičemž si vynucovala cestu davem. Uběhla tři kroky, pak narazila na kamennou zeď a posadila se na ulici tak tvrdě, že se znovu odrazila od dlažby.
Omámeně vzhlédla a okamžitě se jí zatočila hlava ještě víc. Ta kamenná zeď byl Gawyn, zírající na ni stejně ohromeně jako ona na něj. Oči měl nejjasnější modré barvy. A ty rudozlaté kudrny. Chtěla do nich znovu zabořit prsty. Cítila, jak rudne. Tohle jsi nikdy neudělala, řekla si v duchu pevně. Byl to jenom sen!
"Ublížil jsem ti?" zeptal se znepokojeně a klekl si k ní.
Egwain se spěšně vyškrábala na nohy a oprašovala si sukně. Kdyby se jí v té chvíli mohlo splnit přání, přála by si, aby se už nikdy nečervenala. Již teď přitáhli kroužek diváků. Zavěsila se do něj a táhla ho ulicí směrem, kterým předtím mířila. Pohled přes rameno odhalil jen hemžící se dav. I kdyby Nesune došla na roh, víc by neviděla. Přesto Egwain nezpomalila. Dav se před Aielankou a mužem dost vysokým, aby mohl být Aiel, i když měl meč, rozestupoval. A z toho, jak se Gawyn pohyboval, bylo zřejmé, že zbraň umí používat. Pohyboval se jako strážce.
Po chvíli Egwain poněkud váhavě sundala ruku z jeho. "Soudím," zamyslel se po chvilce, "že mám pominout to, že jsi oblečená jako Aielanka. Když jsem o tobě posledně slyšel, bylas v Illianu. A soudím, že bych neměl podotýkat nic k tomu, že jsi utíkala směrem od paláce, kde přebývá šest Aes Sedai. Na přijatou je to dost zvláštní chování."
"V Illianu jsem nikdy nebyla," prohlásila Egwain a spěšně se rozhlédla kolem sebe, aby se přesvědčila, jestli je nějaký Aiel dost blízko, aby ji slyšel. Několik se jich podívalo jejím směrem, ale žádný nebyl na doslech. Náhle jí došlo to, co říkal. Podívala se na jeho zelený kabát ve stejném odstínu, jaký měli vojáci. "Ty jsi s nima. S Aes Sedai z Věže." Světlo, jak byla hloupá, že si to neuvědomila ve chvíli, kdy ho spatřila.
Jeho výraz změkl. Před chviličkou byl velmi tvrdý. "Velím čestné stráži, kterou Aes Sedai přivedly, aby doprovodila Draka Znovuzrozeného do Tar Valonu." Jeho hlas byl zvláštní směsicí ironie, hněvu a únavy. "Aspoň jestli se k tomu rozhodne. A jestli je tady. Slyšel jsem... že se objevuje a zas mizí. Coiren je rozčilená."
Egwain skočilo srdce do krku. "Já... musím tě požádat o laskavost, Gawyne."
"Cokoliv kromě tohohle," řekl prostě. "Neublížím Elain nebo Andoru a nestanu se Dračím spřísahancem. Cokoliv jiného, co bude v mé moci, je tvoje."
Lidé se po nich otáčeli. Každá zmínka o Dračích spřísahancích přitahovala pozornost. Čtyři muži s tvrdými tvářemi a biči vozků stočenými přes rameno se na Gawyna zlobně zamračili a zapraskali klouby, jako to někteří muži dělají před rvačkou. Gawyn se na ně jenom podíval. Nebyli to malí muži, ale pod jeho pohledem je chuť do pranice rychle přešla. Dva se dotkli klouby čela, než vyklouzli do řeky lidí.
Pořád se však po nich dívalo příliš mnoho lidí, příliš mnoho se snažilo předstírat, že neposlouchá. S tím, jak byla oblečená, přitahovala Egwain pozornost, aniž by řekla jediné slovo. K tomu muž s rudozlatými vlasy, vysoký, který vypadal jako strážce, ta kombinace nemohla pozornost nepřitahovat.
"Musím s tebou mluvit o samotě," řekla. Jestli se nějaká žena spojila s Gawynem jako se strážcem, tak ji... Zvláštní, že v tom pomyšlení nebyla žádná skutečná vášeň.
On ji bez dalšího slova odvedl do nedalekého hostince U dlouhána, kde hodil kulaťoučké hostinské zlatou korunu, čímž získal téměř uctivou úklonu a malou soukromou jídelnu s tmavým deštěním, naleštěným stolem a židlemi a suchými květinami v modré váze na krbu. Gawyn zavřel dveře a nastala

chvíle nejistého ticha, když zůstali o samotě. Světlo, že byl ale úžasný, docela jako Galad, a to, jak se mu vlasy kroutily kolem uší...
Gawyn si odkašlal. "To horko je zřejmě každý den horší." Vytáhl šátek a otřel si obličej, pak ho nabídl jí. Náhle si uvědomil, že je už použitý, a znovu si odkašlal. "Myslím, že mám jiný."
Ona vytáhla svůj, zatímco si prohledával kapsy. "Gawyne, jak můžeš sloužit Elaidě po tom, co udělala?"
"Molodci slouží Věži," odpověděl škrobeně, ale nejistě svěsil hlavu. "Děláme to od... Siuan Sanche..." Na chvíli měl v očích led. Jenom na chvilku. "Egwain, máti vždy říkávala: ‚Dokonce i královna musí poslouchat zákony, které vydává, jinak neexistuje právo.'" Rozzlobeně potřásl hlavou. "Nemělo by mě překvapovat, že jsem tě našel tady. Měl jsem vědět, že budeš tam, co al'Thor."
"Proč ho tolik nenávidíš?" V jeho hlase se rozhodně ozývala nenávist, leda by nikdy žádnou nepoznala.
"Gawyne, on je skutečně Drak Znovuzrozený. Musel jsi slyšet, co se stalo v Tearu. On -"
"Mně je úplně jedno, i kdyby byl sám vtělený Stvořitel," zavrčel. "Al'Thor zabil moji matku!"
Egwain málem vypadly oči z důlků. "Gawyne, ne! Ne, on to nebyl!"
"Odpřisáhneš to? Kdes byla, když zemřela? Každý o tom mluví. Drak Znovuzrozený dobyl Caemlyn a zabil Morgasu. Nejspíš zabil i Elain. Nemůžu o ní nic zjistit." Všechen hněv z něj vyprchal. Sesul se, sklopil hlavu, zaťal pěsti a zavřel oči. "Nemůžu nic zjistit," zašeptal.
"Elain je v pořádku," řekla Egwain a překvapilo ji, že stojí těsně před ním. Natáhla ruku a znovu sama sebe překvapila, když mu prohrábla vlasy a zvedla mu hlavu. Bylo to právě takové, jak se pamatovala. Prudce ucukla, jako by se spálila. Byla si jistá, že by se červenala, až by jí tváře málem hořely plamenem, kdyby nebylo... Gawyn zrudl. Ovšem. On si taky vzpomněl, ačkoliv to byl jenom jeho sen. Z toho jí skutečně měly zahořet tváře, ale nějak to mělo opačný účinek. Gawynův ruměnec ji uklidnil, dokonce se usmála. "Elain je v bezpečí, Gawyne. Tohle můžu odpřisáhnout."
"Kde je teď?" Měl zmučený hlas. "Kde byla? Její místo je teď v Caemlynu. No, ne v Caemlynu - ne, dokud by se tu mohl objevit al'Thor - ale v Andoru. Kde je, Egwain?"
"To... to ti nemůžu říct. Nemůžu, Gawyne."
S bezvýraznou tváří si ji prohlížel, pak si povzdechl. "Pokaždé, když tě vidím, jsi víc a víc Aes Sedai."
Jeho smích zněl nuceně. "Víš, že jsem si myslíval, jak se stanu tvým strážcem? Jak je to hloupé."
"Ty budeš mým strážcem." Neuvědomila si, že mluví, dokud to nevyslovila, ale pak okamžitě poznala, že je to pravda. Ten sen. Gawyn před ní klečí, aby mohla uchopit jeho hlavu. Mohlo to znamenat sto věcí nebo žádnou, ale ona věděla.
Zazubil se na ni. Ten pitomec si myslel, že žertuje! "Já ne. Myslím, že spíš Galad. I když budeš muset ostatní Aes Sedai odhánět klackem. Aes Sedai, služky, královny, komorné, obchodnice, selky... Viděl jsem, jak se na něj všechny dívají. Nesnaž se mi tady tvrdit, že si nemyslíš, že je -"
Nejjednodušší způsob, jak umlčet tyhle nesmysly, bylo položit mu ruku na ústa. "Já nemiluju Galada. Miluju tebe."
Pořád se snažil předstírat, že je to vtip, a usmíval se pod jejími prsty. "Nemůžu být strážcem. Budu Elaininým prvním knížetem mečů."
"Jestli může být andorská královna Aes Sedai, kníže může být docela dobře strážcem. A ty budeš můj. Nacpi si to do palice. Mluvím vážně. A miluju tě." Zíral na ni. Aspoň se už neusmíval. Ale neříkal nic, jenom civěl. Odtáhla ruku. "No? Copak mi na to nic neřekneš?"
"Když si tak dlouho přeješ něco slyšet," začal pomalu, "a pak to najednou, bez varování, uslyšíš, je to, jako když do vyprahlé hlíny udeří blesk a zároveň prší. Jsi ohromená, ale nemůžeš slyšet dost."
"Miluju tě, miluju tě, miluju tě," opakovala mu s úsměvem. "Tak co?"
Místo odpovědi ji objal a políbil. Bylo to stejně úžasné jako ve snech. Bylo to lepší. Bylo... když ji konečně postavil na zem, držela se ho dál. Nějak jí nefungovala kolena. "Moje paní Aielanko Egwain Aes Sedai," pravil, "miluji tě a nemůžu se dočkat, až se se mnou spojíš." Opustil posměšnou formálnost a dodal měkčím tónem: "Miluji tě, Egwain z al'Vereů. Říkalas, že chceš laskavost. Jakou? Měsíc do náhrdelníku? Okamžitě nechám zlatníka pracovat. Chceš hvězdy do vlasů? Budu -"
"Neříkej Coiren a ostatním, že jsem tady. Vůbec se před nima o mně nezmiňuj."
Čekala váhání, ale on prostě odvětil: "Ode mne se o tobě nedozvědí. Ani od nikoho jiného, jestli k tomu budu moct něco říct." Na chvíli se odmlčel, pak ji uchopil za ramena. "Egwain, nebudu se tě ptát, proč jsi

tady. Ne, jenom poslouchej. Vím, že tě Siuan zapletla do svých plánů, a chápu, že zachováváš věrnost muži ze své vesnice. Na tom teď ale nezáleží. Měla bys být v Bílé věži, studovat. Vzpomínám si, jak všechny vykládaly, že jednou budeš velmi silná Aes Sedai. Máš nějaký plán, jak se vrátit bez... potrestání?" Beze slova zavrtěla hlavou a on spěchal dál. "Možná napadne něco mne, když ne tebe. Vím, že jsi neměla jinou možnost než Siuan poslechnout, ale pochybuji, že Elaida tomu bude přikládat nějakou váhu. Dokonce stačí se před ní o Siuan Sanche jenom zmínit, aby ti skoro dala useknout hlavu. Ale najdu nějaký způsob. Přísahám. Slib mi ale, že neuděláš... žádnou hloupost." Na chvíli stiskl ruce, až to skoro bolelo. "Jenom mi slib, že budeš opatrná."

Světlo, tohle ale byla moc pěkná kaše. Nemohla mu prozradit, že se do Věže nehodlá vrátit, dokud bude na amyrlinině stolci sedět Elaida. A nějaká hloupost skoro jistě znamenala mít co do činění s Randem. Tvářil se tak ustaraně. Kvůli ní. "Budu opatrná, Gawyne. Slibuju." Tak opatrná, jak to jen půjde, opravila se v duchu. Byla to jen malá změna, ale kvůli ní jaksi bylo to, co chtěla říci dál, složitější. "Chci tě požádat ještě o jednu laskavost. Rand tvou matku nezabil." Jak by to měla říci, aby ho tím co nejméně ranila. Tak nebo tak, musela to udělat. "Slib mi, že proti Randovi nezvedneš ruku, dokud ti nedokážu, že to neudělal."

"Přísahám." Znovu nezaváhal, ale hlas měl drsný a opět ji na chvíli sevřel, víc než předtím. Necukla. Malá bolest byla jako odplata za bolest, kterou způsobovala ona jemu.

"Musí to tak být, Gawyne. On to neudělal, ale dokázat to chvíli potrvá." Jak by to, pod Světlem, mohla dokázat? Randovo slovo nebude stačit. Takový propletenec. Musela se soustředit na jednu věc po druhé. Co mají tyhle Aes Sedai za lubem?

Gawyn ji překvapil, když se roztřeseně nadechl. "Dám ti všechno, všechny pro tebe zradím. Pojď se mnou pryč, Egwain. Odejdeme a necháme to všechno za sebou. Mám jižně od Bílého Mostu malé panství, vinice a vesnici, je tak daleko na venkově, že tam slunce vychází o dva dny později. Tam svět nemá žádný vliv. Cestou se můžeme vzít. Nevím, kolik času budeme mít - al'Thor, Tarmon Gai'don - nevím, ale budeme spolu."

Užasle k němu vzhlédla. Potom si uvědomila, že svou poslední myšlenku vyslovila nahlas - co mají Aes Sedai za lubem? - a na místo vklouzlo klíčové slovo - zrada. On si myslel, že po něm chce, aby je špehovala. A udělal by to. Zoufale hledal cestu, aby nemusel, ale kdyby ho požádala, stejně by to udělal. Cokoliv, tolik slíbil, a cokoliv taky myslel, bez ohledu na to, co by ho to stálo. V duchu si dala slib. Vlastně ho dala jemu, ale byl to takový ten slib, který nemohla vyslovit nahlas. Kdyby mu uklouzlo něco, co by mohla použít, udělá to - musela - ale nebude vrtat, ani pro ten nejmenší kousíček. Bez ohledu na cenu. Sarene Nemdahl by to nikdy nepochopila, ale byl to jediný způsob, jak mohla splatit to, co jí položil k nohám.

"Nemůžu," pronesla docela tiše. "Nikdy se nedozvíš, jak moc bych chtěla, ale opravdu nemůžu." Náhle se zasmála a cítila slzy v očích. "A ty. Zrada? Gawyne Trakande, to slovo se k tobě hodí asi jako tma ke slunci." Nevyslovené sliby byly moc pěkné, ale nemohla to tak nechat. Použije to, co jí dal, použije to proti tomu, v co věřil. Musela mu něco nabídnout. "Spávám v táboře, ale každý ráno chodím do města. Přicházím Dračí bránou chvíli po rozbřesku."

Samozřejmě pochopil. Že věří jeho slovu, že mu svěřila svou svobodu. Uchopil ji za ruce a obrátil je, aby ji mohl políbit do dlaní. "Drahocennou věc jsi mi svěřila do opatrování. Kdybych chodil každé ráno k Dračí bráně, někdo by si toho jistě všiml, a možná se také nedokážu dostat pryč každé ráno, nebuď však příliš překvapená, když se ti většinou objevím po boku brzy po tvém příchodu do města."

Když se Egwain konečně dostala ven, slunce už urazilo značnou vzdálenost k nejteplejší části odpoledne, takže davy v ulicích trochu prořídly. Loučení trvalo déle, než by čekala. Líbat Gawyna možná nebylo takové cvičení, jaké moudré chtěly, aby prováděla, ale srdce jí bušilo, jako kdyby běžela.

Pevně ho vytěsnila z mysli - no, alespoň ho s námahou zatlačila do pozadí, úplně ho dostat z hlavy prostě nedokázala - a vrátila se na svou vyhlídku u stáje. V zámečku pořád někdo usměrňoval. Nejspíš víc než jedna žena, pokud by netkala něco skutečně velkého. Pocit to byl slabší než předtím, ale stále dost silný.

Do domu vešla jakási žena, tmavovlasá, Egwain ji nepoznala, i když ji prozrazovala bezvěká tvář. Nesnažila se znovu odposlouchávat a nezdržela se dlouho - když chodily dovnitř a ven, byla příliš velká pravděpodobnost, že ji i přes její oděv zahlédnou a poznají - ale když spěchala pryč, jedna otázka jí

vířila hlavou. Co mají za lubem?
* * *
"Hodláme mu nabídnout doprovod do Tar Valonu," pravila Katerina Alruddin a ošila se. Nemohla se rozhodnout, jestli jsou cairhienské židle nepohodlné tak, jak vypadají, nebo tomu člověk jen prostě uvěřil, protože tak nepohodlně vypadaly. "Jakmile opustí Cairhien kvůli Tar Valonu, zůstane tu... vakuum."
Ve zlacené židli naproti ní seděla urozená paní Colavaere, neusmívala se, a nyní se mírně předklonila. "Zajímáš mě, Katerino Sedai. Nechte nás," štěkla na sluhy.
Kateřina se usmála.
* * *
"Hodláme mu nabídnout doprovod do Tar Valonu," řekla s přesnou výslovností Nesune, ale cítila letmý záchvěv podráždění. Přes hladkou tvář Tairen stále přešlapoval, v přítomnosti Aes Sedai byl nervózní, možná se bál, že začne usměrňovat. Jedině Amadičan by byl horší. "Jakmile odjede do Tar Valonu, bude Cairhien potřebovat silnou ruku."
Vznešený pán Meilan si olízl rty. "Proč mi to vykládáš?"
Nesunin úsměv mohl znamenat cokoliv.
* * *
Když Sarene vstoupila do obývacího pokoje, byly tam jenom Coiren a Erian a popíjely čaj. A samozřejmě tu čekal sluha, aby jim dolil. Sarene ho pokynem ruky vyhodila. "S Berelain by mohly být docela velké potíže," řekla, jakmile se dveře zavřely. "Nevím, jestli na ni bude líp fungovat cukr, nebo bič. Zítra se mám sejít s Aracomem, že, ale myslím, že na Berelain budeme potřebovat víc času."
"Cukr, nebo bič," řekla Erian stísněným hlasem. "Cokoliv bude nutné." Tvář mohla mít ze světlého mramoru, lemovanou havraními křídly. Sareninym tajným hříchem byla poezie, ačkoliv by nikdy nikomu nepřiznala, že ji zajímá něco tak... emocionálního. Zemřela by hanbou, kdyby Vitalien, její strážce, objevil, že napsala rýmy, v nichž ho přirovnávala k panterovi, mezi dalšími půvabnými, silnými a nebezpečnými zvířaty.
"Seber se, Erian." Jako obvykle, Corien mluvila, jako by dávala řeč. "Tobě, Sarene, dělají starosti ty řeči, co zaslechla Galina, že s mladým Randem al'Thorem v Tearu byla zelená sestra a že je nyní tady v Cairhienu." Vždycky ho nazývala "mladým Randem al'Thorem," jako by posluchačům připomínala, že je mladý a tudíž nezkušený.
"Moirain a zelená," přemítala Sarene. To skutečně mohlo znamenat potíže. Elaida trvala na tom, že Moirain a Siuan jednaly samy, když nechaly al'Thora pobíhat volně, ale jestli do toho byla zapletená ještě jedna Aes Sedai, mohlo to znamenat i to, že jsou v tom i další, a to bylo vodítko, které mohlo vést k těm několika, možná mnoha, které uprchly z Věže, když byla Siuan sesazena. "Pořád je to ale jenom drb."
"Možná není," pravila Galina, když vklouzla do komnaty. "Copak jste to neslyšely? Někdo na nás ráno usměrňoval. Jaký to mělo účel, to nevím, ale myslím, že si to umíme docela dobře představit."
Rolničky v Sareninych tmavých cůpcích zacinkaly, jak potřásla hlavou. "To není důkaz, že je tu zelená, Galino. Dokonce to ani není důkaz přítomnosti Aes Sedai. Slyšela jsem povídačky, že některé Aielky umějí usměrňovat, tyhlety moudré. Mohla to být nějaká chudinka, kterou vyhodily z Věže, protože nesložila zkoušky na přijatou."
Galina se usmála, ukázala zoubky ve vážné tváři s nočníma očima. "Myslím, že to dokazuje přítomnost Moirain. Slyšela jsem, že má nějaký trik na odposlouchávání, a nevěřím tomu příběhu, že tak příhodně umřela, když nikdo neviděl mrtvolu a nikdo nezná žádné podrobnosti."
Tohle dělalo Sarene starosti taky. Částečně proto, že měla Moirain ráda - jako mladší i přijaté novicky bývaly přítelkyně, přestože Moirain byla o rok napřed, a přítelkyněmi zůstaly, i když se pak vídaly jen párkrát do roka - a částečně proto, že by bylo nejasné a příliš příhodné, kdyby Moirain zemřela, vlastně zmizela, když jí nad hlavou visel rozkaz k zatčení. Moirain byla za těchto okolností docela dobře schopná předstírat vlastní smrt. "Takže vy věříte, že tu máme Moirain i tu zelenou sestru, jejíž jméno neznáme? Pořád je to jenom dohad, Galino."
Galinin úsměv se nezměnil, ale oči se jí zaleskly. Příliš dala na logiku - věřila tomu, čemu věřila, bez ohledu na důkazy - a přesto Sarene vždycky věřila, že někde hluboko v Galinině nitru burácejí velké

ohně. "Já věřím," prohlásila Galina, "že Moirain je ta takzvaná zelená. Jak se líp schovat před zatčením než zemřít a pak se objevit jako někdo jiný nebo z jiného adžah? Slyšela jsem, že tahle zelená je malá. Všechny také dobře víme, že Moirain zdaleka není vysoká žena." Erian se prudce narovnala a její hnědé oči byly jako velké doutnající uhlíky rozhořčení. "Až dostaneme tuhle zelenou sestru do rukou," řekla jí Galina, "navrhuji, abychom ti ji svěřily na cestu zpátky do Věže." Erian ostře kývla, ale žár jí z očí nezmizel.

Sarene byla ohromená. Moirain? Tvrdit, že je z jiného adžah? To určitě ne. Sarene se nikdy nevdala - nebylo logické věřit, že dva lidé se spolu mohou snášet celý život - ale jediná věc, se kterou mohla tohle srovnat, bylo vyspat se s manželem jiné ženy. Ohromilo ji však samotné obvinění, ne možnost, že by mohlo být pravdivé. Už chtěla poukázat na to, že po světě běhá spousta malých žen a že malost je relativní, když promluvila Coiren svým mohutným hlasem.

"Sarene, teď je zase řada na tobě. Musíme se připravit, ať se stane cokoliv."

"Mně se to nelíbí," prohlásila Erian důrazně. "Je to jako připravovat se na prohru."

"Je to jedině logické," řekla jí stroze Sarene. "Když rozdělíš čas na nejmenší možné intervaly, nedá se se skutečnou jistotou říct, co se stane mezi dvěma intervaly. Jelikož honit se za al'Thorem do Caemlynu by mohlo znamenat, že až tam dorazíme, zjistíme, že mezitím přišel sem, zůstaneme tady se stejnou jistotou, jakou jen můžeme mít, že se nakonec vrátí, a přesto to může být zítra nebo ode dneška za měsíc. Každá jednotlivá událost v každé hodině toho čekání, nebo kombinace událostí, může znamenat, že nebudeme mít jinou možnost. Tudíž je příprava logická."

"Velmi hezky vysvětleno," ucedila suše Erian. Neměla totiž na logiku hlavu. Občas si Sarene říkala, že ji hezké ženy nemají nikdy, ačkoliv v tomto spojení nebyla žádná logika, která by byla vidět.

"Máme tolik času, kolik potřebujeme," prohlásila Coiren. Když nedávala proslovy, dělala prohlášení. "Dneska dorazila Beldeine a ubytovala se v pokoji u řeky, ale Mayam tu nebude dřív než za dva dny. Musíme dávat pozor, a to nám dává čas."

"Pořád se mi nelíbí připravovat se na prohru," zamumlala do hrnku s čajem Erian.

"Nevadilo by mi," řekla Galina, "kdybychom si našly čas přivést Moirain k soudu. Čekaly jsme už dost dlouho, s al'Thorem není žádný spěch."

Sarene si povzdechla. Ve věcech, které dělaly, si vedly dobře, ale ona to nechápala. Žádná neměla ani špetku logiky.

Vrátila se nahoru do svých pokojů, sedla si před studený krb a začala usměrňovat. Mohl tenhle Rand al'Thor skutečně znovu objevit cestování? Bylo to k neuvěření, a přesto to bylo jediné vysvětlení. Jaký muž vlastně je? To zjistí, až se s ním setká, dřív ne. Naplněná saidarem až po samou hranici, kdy sladkost přechází v bolest, začala provádět cvičení novicek. Bylo stejně dobré jako cokoliv. Příprava byla jedině logická.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Společné linie

Hrom se valil přes nízké, zhnědlou trávou porostlé kopce, duněl znovu a znovu, ačkoliv na obloze nebylo ani mráčku, jen žhavé slunce, kterému ještě chyběl kus cesty do nadhlavníku. Na kopci Rand položil otěže a Dračí žezlo na sedlovou hrušku a čekal. Hromobití sílilo. Bylo dost těžké nedívat se pořád přes rameno na jih k Alanně. Dnes ráno si odřela patu a škrábla se na ruce a měla záchvat vzteku. Jak a proč, to netušil. A netušil ani, jak si může být tak jistý. Dunění hromu dosáhlo vrcholu.
Na dalším kopci se objevili saldejští jezdci, v trojstupu se řítili tryskem, dlouhý had, který se objevoval nahoře a sjížděl dolů do širokého údolí mezi kopci. Devět tisíc mužů tvořilo hodně dlouhého hada. Na úpatí svahu se rozdělili, prostřední zástup jel dál, kdežto ti nalevo a napravo odbočili do stran, rozdělené zástupy se dělily dál a dál, až nakonec vedle sebe jely stovky jezdců, které se stále předjížděly. Jezdci se začali zvedat v sedlech, někteří se stavěli na nohy, jiní dokonce na ruce. Jiní se svěsili neuvěřitelně nízko a plácli rukou o zem nejdřív na jedné straně svých cválajících zvířat, pak na druhé. Jiní dokonce opouštěli sedla a podlézali pod ženoucími se koňmi nebo seskočili na zem, popoběhli vedle koně a vyskočili zpátky do sedla, aby totéž zopakovali na druhé straně.
Rand zvedl otěže a pobídl Jeade'ena do kroku. Jak grošák vykročil, pohnuli se i Aielové kolem něj. Dnes ráno to byli Horští tanečníci, Hama N'dore, a víc než polovina měla čelenku siswai'aman. Caldin, šedivějící a ošlehaný, se snažil Randa přimět, aby ho nechal vzít víc než dvacet mužů, když je kolem tolik ozbrojených mokřiňanů. Žádný z Aielů neplýtval časem na přezíravé pohledy na Randův meč. Nandera trávila víc času sledováním téměř dvou stovek žen, které se za jezdci táhly na koních. Zřejmě jí jako větší hrozba připadaly saldejské dámy a ženy důstojníků než vojáci, a jelikož se Rand s několika Saldejkami již setkal, nehodlal se hádat. Sulin by nejspíš rovněž souhlasila. Napadlo ho, že Sulin neviděl od... Od návratu ze Shadar Logothu. Osm dní. Napadlo ho, jestli snad neudělal něco, čím ji urazil.
Teď nebyl čas dělat si starosti kvůli Sulin a ji'e'toh. Objel údolí a dorazil na kopec, na němž se prve objevili Saldejci. Bashere sám sjel dolů a prohlížel si první skupinu, když prováděla své kousky, pak druhou. Téměř čirou náhodou při tom stál na sedle.
Rand na okamžik popadl saidín a ve chvilce ho zase propustil. S posíleným viděním nebylo těžké zahlédnout dva bílé kameny poblíž úpatí, přímo tam, kde je včera v noci Bashere osobně položil, čtyři kroky od sebe. S trochou štěstí ho nikdo neviděl. S trochou štěstí nebude dnes ráno nikdo klást příliš mnoho otázek. Dole teď někteří muži jeli na dvou koních, jednu nohu na sedle jednoho koně, druhou na sedle druhého, a stále tryskem. Jiní měli muže na ramenou, občas dokonce ve stojce.
Rand se otočil po zvuku přicházejícího koně. Deira ni Ghaline t'Bashere projela mezi Aiely téměř bez zájmu. Ozbrojená jen malým nožem zastrčeným za stříbrným opaskem, v jezdeckých šatech ze šedého hedvábí, na rukávech a vysokém límci vyšívaných stříbrem, jako by je vyzývala, ať se jen pokusí ji napadnout. Byla vysoká jako většina Děv, téměř o dlaň vyšší než její manžel, velká žena. Ne rozložitá, dokonce ani baculatá ne, prostě velká. V černých vlasech měla na spáncích bílé prameny a tmavé zešikmené oči upírala na Randa. Tušil, že je hotová krasavice, když zrovna není v jeho přítomnosti a nemá tvář jako ze žuly.
"Tebe můj manžel... baví?" Nikdy nepoužila Randův titul, nikdy nepoužila jeho jméno.

Rand pohlédl na ostatní Saldejky. Ty ho pozorovaly jako oddíl jezdectva připravený k útoku, tváře měly také jako ze žuly a v zešikmených očích chladný led. Čekaly jen na Deiřin rozkaz. Rand klidně věřil příběhům o tom, jak saldejské ženy přebraly manželův meč a vedly muže zpátky do boje. Příjemným chováním se s Bashereho manželkou nikam nedostal. Sám Bashere jenom pokrčil rameny a řekl, že je s ní občas těžké vyjít, a přitom se zubil, mohla to být jedině pýcha.
"Vyřiď urozenému pánu Basheremu, že jsem potěšen," pronesl. Otočil Jeade'ena a vyrazil zpátky ke Caemlynu. Oči Saldejek se mu upíraly do zad.
Luis Therin se hihňal, jinak se to nazvat nedalo. Nikdy nerýpej do ženské, pokud nemusíš. Zabije tě rychleji než muž a z mnohem malichernějšího důvodu, i když pak kvůli tomu bude plakat.
Jsi opravdu tam? chtěl vědět Rand. Je toho víc než jenom hlas? Odpověděl mu jen ten tichý, šílený smích.
Celou cestu zpátky do Caemlynu si lámal hlavu s Luisem Therinem, a i poté, když projel kolem jedné z dlouhých tržnic s taškovými střechami, lemujících cesty k branám, a vjel do Nového Města. Bál se, že už šílí - nejenom kvůli tomu prostému faktu, ačkoliv i to bylo dost špatné, ale jestli se zblázní, jak udělá, co musí? - ale neviděl zatím žádné známky šílenství. Jenomže jestli mu rupne v palici, jak to pozná? Nikdy žádného šílence neviděl. Mohl se řídit jedině blábolením Luise Therina ve své hlavě. Šílejí všichni muži stejně? Skončí rovněž tak, bude se smát a brečet kvůli věcem, které nevidí ani nezná nikdo jiný? Věděl ale, že má šanci žít, i když zdánlivě nemožnou. Jestli budeš žít, musíš zemřít. Tohle byla jedna ze tří věcí, o nichž věděl, že musejí být pravda, řekli mu je uvnitř ter'angrialu, kde odpovědi byly vždy pravdivé, i když očividně nesnadno pochopitelné. Avšak žít takhle... Nebyl si jistý, jestli by raději nezemřel.
Davy v Novém Městě před čtyřicítkou Aielů ustupovaly a hrstka také poznala Draka Znovuzrozeného. Možná ho poznalo víc lidí, ale roztřeseně jásala jen hrstka, když projížděl kolem. "Světlo sviť na Draka Znovuzrozeného!" a "Sláva Světla Draku Znovuzrozenému!" a "Drak Znovuzrozený, král Andoru!"
To poslední ho popíchlo, kdykoliv to zaslechl, a neslyšel to jenom jednou. Musí v každém případě najít Elain. Skřípal zuby. Na lidi v ulicích se nemohl ani podívat. Chtěl je smést na kolena, zařvat na ně, že Elain je jejich královna. Snažil se neslyšet, studoval oblohu, střechy, cokoliv, kromě lidí kolem. A proto taky uviděl, jak se na střeše z červených tašek zvedá muž v bílém plášti a zdvihá kuši.
Všechno se odehrálo v jediném okamžiku. Rand popadl saidin a usměrnil ve chvíli, kdy směrem k němu vyletěla střela. Zasáhla vzduch, stříbřitě modrou masu visící nad ulicí, a ozvalo se zvonění, jako když kov narazí o kov. Z ruky Randovi vyskočila ohnivá koule a zasáhla kušištníka do prsou ve chvíli, kdy se jeho střela odrážela od štítu ze vzduchu. Muže obalily plameny a on s řevem spadl ze střechy. A někdo skočil po Randovi a strhl ho ze sedla.
Dopadl na dlažbu hodně tvrdě, s tou váhou na sobě. Vyrazil si dech i saidin. Snažil se nadechnout a zápasil s tím, kdo na něm ležel, nakonec ho shodil - a zjistil, že drží v náručí Desoru. Usmála se na něj, měla překrásný úsměv, a pak se jí hlava skulila na stranu. Zíraly na něj prázdné modré oči, již se potahovaly mázdrou. Střela z kuše jí trčela mezi žebry a tlačila mu na zápěstí. Proč schovávala tak krásný úsměv?
Kdosi ho popadl a vytáhl na nohy. Děvy a Horští tanečníci ho strkali na stranu ke klempířské dílně a utvořili kolem něj těsný, zahalený kruh. V rukou svírali rohovinové luky a pátrali v ulici i po střechách. Všude se ozýval křik a jek, avšak ulice již byla prázdná na padesát kroků na obě strany a dál se lidé snažili dostat pryč. Na ulici nebyl kromě nehybných těl nikdo. Desora a šest dalších, tři Aielové. Ještě jedna Děva, pomyslel si. Bylo těžké vidět pořádně na někoho, kdo ležel opodál jako hromádka hadrů. Rand se pohnul a Aielové kolem něj se k sobě přitiskli pevněji, stěna z těl. "Tohle místo je jako králičí doupě," prohodila Nandera nedbale, aniž přestala pátrat nad závojem. "Jestli se připojíš k tanci tam, mohl bys dostat čepel do zad dřív, než bys rozpoznal nebezpečí."
Caldin přikývl. "Tohle mi připomíná chvíli poblíž Sedarské rozsedliny, když - Aspoň máme zajatce." Z taverny naproti přes ulici se vynořilo pár jeho Hama N'dore a tlačilo před sebou muže s pažemi a lokty svázanými za zády. Dál se vzpíral, dokud ho nesrazili na kolena na dlažbu a neopřeli mu hroty oštěpů o hrdlo. "Třeba nám poví, kdo tomu velel." Caldin mluvil, jako by o tom v nejmenším nepochyboval.
O chvíli později z další budovy vyšly Děvy s dalším svázaným mužem, který kulhal a obličej měl celý od krve. Zakrátko tu na ulici klečeli pod aielskou stráží čtyři muži. Nakonec se těsný půlkruh kolem Randa

trochu rozestoupil.
Ti čtyři byli všichni muži s tvrdými tvářemi, i když ten se zkrvavenou tváří se kymácel a koulel po Aielech očima. Další dva se tvářili mrzutě a vzdorně, čtvrtý ohrnoval pysk.
Randovi se třásly ruce. "Jste si jistí, že s tím měli něco společného?" Nemohl uvěřit, jak mírně mluví, jak vyrovnaně. Odřivous by byl všecko vyřešil. Odřivous ne, funěl Luis Therin. Už nikdy víc. "Jste si jistí?"
"Byli v tom," řekla jedna Děva. Za závojem neviděl která. "Ti, které jsme zabili, měli všichni tohle."
Vytáhla zakrvácenému muži ze svázaných rukou plášť. Odřený bílý plášť, umatlaný a flekatý, se zlatým slunečním kotoučem vyšitým na prsou. Ostatní tři je měli taky.
"Tyhle nechali hlídat," dodal jeden rozložitý Horský tanečník, "aby ohlásili, kdyby se útok ostatních zvrtl." Zasmál se, pak krátce štěkl. "Ať už je poslal kdokoliv, nevěděl, jak moc se zvrtne."
"Nikdo z nich nevystřelil z kuše?" zeptal se Rand. Odřivous. Ne, vřískal v dálce Luis Therin. Aielové si vyměňovali pohledy a vrtěli hlavami zabalenými v šufách. "Pověste je," nařídil Rand. Zakrvácený muž se málem zhroutil. Rand ho popadl do pramenů vzduchu a vytáhl ho na nohy. Teprve tehdy si uvědomil, že drží saidín. Vítal ten zápas o přežití, dokonce vítal i špínu, která mu potahovala kosti jako kyselý sliz. Díky tomu si méně uvědomoval věci, jež by si raději nepamatoval, city, jež by raději neměl. "Jak se jmenuješ?"
"F-Faral, m-můj pane. D-Dimir Faral." Oči mu málem vylézaly z důlků, jak zíral na Randa přes masku krve. "P-prosím, n-nepověs mě, m-můj pane. Já k-kráčím ve Světle. P-přísahám!"
"Jsi velmi šťastný muž, Dimire Farale." Randovi zněl vlastní hlas stejně vzdáleně jako křik Luise Therina. "Budeš se dívat, jak věšejí tvoje kamarády." Faral se rozplakal. "Potom dostaneš koně a pojedeš vyřídit Pedronu Niallovi, že ho jednou taky pověsím za to, co se tu stalo." Když povolil prameny vzduchu, Faral se zhroutil na hromádku a kvílel, že do Amadoru pojede bez zastavení. Ti tři, kteří měli zemřít, se na vzlykajícího muže dívali s opovržením. Jeden po něm plivl.
Rand je pustil z hlavy. Niall byl jediný, koho si musel zapamatovat. Musel ale udělat ještě něco. Odsunul saidín, prošel přitom zápasem, když se snažil nenechat se zničit, když se snažil donutit
sám sebe, aby ho propustil. Pro to, co musel udělat, nechtěl mezi sebou a svými city žádnou stěnu.
Jakási Děva narovnávala Desořino tělo. Zvedla jí závoj. Když se dotkl toho kousku černého algode, natáhla ruku, aby ho zarazila, ale pak zaváhala, podívala se mu do tváře a opět si dřepla na paty.
Zvedl závoj a vtiskl si do paměti Desořinu tvář. Vypadala teď, jako by spala. Desora z klanu Musara Reyn Aielů. Tolik jmen. Liah z Cosaida Chareenů a Dailin z Taardadů klanu Železná hora, Lamelle z Miagomů klanu Kouřová voda a... Tolik jmen. Občas si seznam procházel, jedno jméno po druhém. Bylo tu i jedno jméno, které nepřidal on. Iliena Therin Moerelle. Nevěděl, jak ji tam Luis Therin dostal, ale i kdyby věděl jak, nevymazal by ho.
Když se odvrátil od Desory, byla to práce i úleva, čistá úleva, když zjistil, že to, co považoval za druhou Děvu, byl místo toho muž, na Aiela malý. Litoval muže, kteří kvůli němu zemřeli, ale s nimi si dokázal vzpomenout na staré rčení. "Nech mrtvé odpočívat a starej se o živé." Nebylo to snadné, ale dokázal to. Když však zemřela žena, nedokázal si ta slova ani přivolat.
Jeho pohled upoutaly sukně rozhozené po dláždění. Nezemřeli jenom Aielové.
Dostala šipku z kuše přímo mezi lopatky. Šaty neměla téměř vůbec od krve. Bylo to rychlé, malá útěcha. Poklekl a převrátil ji, jak nejněžněji mohl. Druhý konec střely jí vyčníval z hrudi. Byla to žena středních let, s hranatou tváří a několika bílými vlasy. Tmavé oči měla doširoka otevřené. Vypadala překvapeně. Neznal její jméno, ale zapamatoval si její tvář. Zemřela proto, že byla na stejné ulici jako on.
Uchopil Nanderu za loket, ale ona jeho ruku setřásla, nechtěla, aby jí poškodil luk, ale podívala se na něj. "Najdi rodinu téhle ženy a zařiď, ať mají, co potřebují. Zlato..." Nebylo to dost. Oni potřebovali zpátky manželku, matku. To jim dát nemohl. "Zařiď to," řekl. "A zjisti, jak se jmenuje."
Nandera k němu natáhla ruku, potom ji položila zpátky na luk. Když vstal, Děvy ho pozorovaly. Och, ty sledovaly všechno jako obvykle, ale poněkud častěji k němu obracely zahalené tváře. Sulin věděla, jak se cítí, i když o seznamu nevěděla, ale neměl ponětí, jestli to řekla ostatním. Pokud ano, tak on neměl ponětí, jak se kvůli tomu cítily.
Vrátil se až k místu, kde upadl, a zvedl Dračí žezlo se střapci. Ohnout se mu dalo práci a kus oštěpu byl těžký. Jeade'en neodběhl daleko, ačkoliv měl prázdné sedlo. Kůň byl dobře vycvičený. Rand se vyšplhal

grošákovi na hřbet. "Tady jsem udělal, co se dalo," řekl - ať si myslí, co chtějí - a pobídl hřebce patami. I když nemohl utéci vzpomínkám, utekl alespoň Aielům. Přinejmenším na chvíli. Předal Jeade'ena podkonímu a byl v paláci dřív, než ho dohonili Nandera a Caldin s asi dvěma třetinami Děv a Horských válečníků, které měli předtím. Některé nechali, aby se postarali o mrtvé. Caldin vypadal mrzutě a podrážděně. Ze žáru v Nandeřiných očích Rand usoudil, že by měl být rád, že nemá nasazen závoj.
Než ale mohla promluvit, přistoupila k Randovi paní Harforová a předvedla hluboké pukrle. "Můj pane Draku," řekla hlubokým, silným hlasem, "je tu žádost, abys přijal paní vln klanu Catelar z Atha'an Miere."
Pokud dobrý střih Reeniných červenobílých šatů nestačil, aby bylo zřejmé, že "první panská" je zcela nevhodné pojmenování, její chování rozhodně ano. Mírně korpulentní žena s prošedivělými vlasy a dlouhou bradou se dívala Randovi zpříma do očí a zaklánělа hlavu, aby tam dohlédla, a nějak se jí přitom dařilo spojit správnou úctu, naprostý nedostatek podlézavosti a povýšenost, na jakou se nezmohla většina urozených paní. Jako Halwin Norry, i ona zůstala, když většina ostatních utekla, ačkoliv Rand zpola tušil, že ji poháněla snaha bránit a chránit palác před vetřelci. Ani by ho nepřekvapilo, kdyby zjistil, že pravidelně prohledává jeho komnaty, jestli tam neskrývá cennosti z paláce. Nepřekvapilo by ho, kdyby zjistil, že se pokusila prohledat Aiely.
"Mořský národ?" opáčil. "Co tu chtějí?"
Trpělivě se na něj dívala a snažila se ho alespoň trochu snášet. Velmi jasně to dávala najevo. "To prosebníci neříkali, můj pane Draku."
Pokud Moirain věděla něco o Mořském národě, nezařadila to do jeho výuky, ale z Reenina přístupu bylo jasné, že ta žena je důležitá. Paní vln rozhodně znělo důležitě. To bude znamenat Velký sál. Nebyl tam od návratu z Cairhienu. Ne že by měl nějaký důvod vyhýbat se trůnnímu sálu. Prostě nebylo nutné tam chodit. "Dnes odpoledne," pravil pomalu. "Pověz jí, že ji přijmu v půlce odpoledne. Dali jste jí slušné pokoje? A jejímu doprovodu?" Pochyboval, že by někdo s tak velkolepým titulem cestoval sám.
"Odmítla je. Ubytovali se U koule a obruče." Lehce stiskla rty, očividně, ať už byla paní vln jakkoliv vznešená, podle Reene Harforové to nebylo správné. "Byli celí uprášení a unavení po cestě, skoro se neudrželi na nohou. Přijeli na koních, ne v kočáře, a podle mě nejsou na koně moc zvyklí." Zamrkala, jako by ji překvapilo, že se tak uvolnila, a znovu se zahalila do své odměřenosti, jako kdyby si natáhla plášť. "Přeje si tě vidět ještě někdo, můj pane Draku." Do jejího tónu se vloudil slaboučký náznak znechucení. "Urozená paní Elenia."
Rand se málem sám zaškaredil. Elenia si nepochybně připravila další přednášku o svých nárocích na Lví trůn. Zatím se mu dařilo poslouchat jen jedno slovo ze tří. Bylo by snadněji vypudit. Jenomže on se potřeboval dozvědět něco o historii Andoru, a po ruce nebyl nikdo, kdo by ji znal lépe, než Elenia Sarandovna.„Pošli ji, prosím, do mých pokojů."
"Opravdu chceš, aby trůn získala dědička?" Reene nemluvila drsně, ale veškerá úcta zmizela. Její výraz se nezměnil, přesto si byl Rand docela jistý, že kdyby odpověděl špatně, zařvala by: "Za Elain a Stříbrného lva!" a pokusila by se mu vyrazit mozek z hlavy, Aielové Neaielové.
"Ovšem," povzdechl si. "Lví trůn patří Elain. Pod Světlem a na mou naději na znovuzrození a spásu, je její."
Reene si ho chvíli prohlížela a pak roztáhla suknice v další hluboké úkloně. "Pošlu ji za tebou, můj pane Draku." Když odplouvala pryč, měla ztuhlá záda, ale tak to s ní bylo vždy. Nedalo se poznat, jestli mu uvěřila jediné slovo.
"Pořádně vychytralý nepřítel," prohodil Caldin rozohněně, než Reene urazila pět kroků, "uchystá slabou léčku, ze které bys měl uniknout. Potom si věříš, protože jsi hrozbě unikl, přestaneš si dávat pozor a nakráčíš do druhé, silnější léčky."
Ještě nedomluvil a ozvala se chladným hlasem Nandera: "Mladí muži se chovají zbrkle, mladí muži se chovají unáhleně, mladí muži se chovají hloupě, ale Car'a'carn si nemůže dovolit být mladým mužem."
Rand se před odchodem ještě ohlédl přes rameno, jen na tak dlouho, aby řekl: "Už jsme zase v paláci. Vyberte své dva." Nebylo velkým překvapením, že Nandera a Caldin vybrali sami sebe, a vůbec žádným, že za ním vyrazili zahaleni v přísném mlčení.
U dveří do svých pokojů jim řekl, aby dovnitř poslali Eleniu, až přijde, a nechal je na chodbě. Čekal na

něj švestkový punč ve stříbrem vykládaném džbánku, ale on se ho ani nedotkl. Místo toho tam stál, zíral na něj a snažil se vymyslet, co řekne, až si konečně uvědomil, co dělá, a znechuceně zavrčel. Co chtěl vymýšlet?
Zaklepání na dveře ohlásilo Eleniu s medovými vlasy, která roztáhla v pukrleti suknice s vyšitými zlatými růžičkami. Na každé jiné ženě by si Rand všiml jenom těch růží, na Elenie znamenaly Růžovou korunu.
"Můj pán Drak je velkodušný, že mě přijímá."
"Chci se tě zeptat na něco z dějin Andoru," řekl Rand. "Dáš si švestkový punč?"
Elenie se rozšířily oči potěšením, než se ovládla. Nepochybně už naplánovala, jak Randa dotlačit k tomuhle, aby mohla zavést řeč na své nároky, a teď to dostala přímo na talíři. Na liščí tváři jí vykvetl milý úsměv. "Smím mít tu čest a nalít Draku Znovuzrozenému?" zeptala se nečekajíc ani, až kývne na souhlas. Obrat událostí ji tak potěšil, že Rand skoro čekal, že ho vtiskne do křesla a vybídne ho, aby zvedl nohy.
"A jakou událost v dějinách ti smím osvětlit?"
"Všeobecně to..." Rand se zamračil, protože tím by jí poskytl důvod dostat do dvou vět celý svůj rodokmen, "...to, jak Souran Maravaile přišel k tomu, že sem přivedl svou manželku. On byl z Caemlynu?"
"Sourana přivedla Ishara, můj pane Draku." Eleniin úsměv teď byl shovívavý. "Ishařina matka byla Endara z rodu Casalainů, která tady - provincie se jmenovala Andor - tehdy byla guvernérkou Artuše Jestřábí křídlo a taky dcerou Joala Ramedara, posledního krále Aldesharu. Souran byl jenom... jenom generál -" už chtěla říct obyčejný člověk, na to by si byl Rand vsadil - "ačkoliv samozřejmě Artušův nejlepší. Endara se vzdala svého dekretu a poklekla před Isharou jako královnou." Rand nemohl uvěřit, že se to událo právě takhle, ani tak hladce. "Byly to samozřejmě nejhorší časy, jsem si jistá, že určitě tak špatné jako za trollockých válek. Jestřábí křídlo byl mrtvý a každý šlechtic se chtěl stát nejvyšším králem. Nebo královnou. Ishara však věděla, že království nikdo nedokáže dostat celé. Existovalo příliš mnoho frakcí a aliancí, které se rušily stejně rychle, jako vznikaly. Přesvědčila Sourana, aby zrušil obléhání Tar Valonu, a přivedla ho sem s tak velkým vojskem, jaké jen dokázal udržet."
"Souran Maravaile byl ten, kdo obléhal Tar Valon?" zeptal se překvapeně Rand. Artuš Jestřábí křídlo obléhal Tar Valon dvacet let a vypsal cenu za hlavu každé Aes Sedai.
"Ten poslední rok," odpověděla maličko netrpělivě, "aspoň podle historických záznamů." Bylo zřejmé, že ji Souran zajímá pouze jako Ishařin manžel. "Ishara byla moudrá. Slíbila Aes Sedai, že svou nejstarší dceru pošle studovat do Bílé věže, a tím získala podporu Věže a rádkyni Aes Sedai jménem Ballair. Byla první vládkyně, která něco takového udělala. Ostatní ji samozřejmě následovali, ale pořád chtěli Artušův trůn." Měla teď v zubech svou kost, tvář měla oživenou, na číši úplně zapomněla a mávala volnou rukou. Slova z ní přímo bublala. "Přešlo celé pokolení, než ten nápad odumřel, ačkoliv Narasim Bhuran se o to pokusil v posledních deseti letech stoleté války - bylo to smutné zklamání, které po roce skončilo s jeho hlavou na kůlu - a Esmara Getares získala o třicet let dřív značnou podporu, než se pokusila dobýt Andor, a posledních dvanáct let života strávila jako host královny Telaisien. Esmaru nakonec zavraždili, ačkoliv neexistuje záznam ohledně toho, proč by ji chtěl někdo zabít, když Telaisien zlomila její moc. Víš, královny, které přišly po Ishaře, od Alesinde po Lyndelle, pokračovaly v tom, co začala Ishara, a nejen tím, že posílaly dcery do Věže. Ishara měla Sourana, který jí nejdřív zabezpečil území kolem Caemlynu, na začátku jen pár dědin, ale pak svou moc pomalu rozšiřovala. No, trvalo jí pět let, než dosáhla k řece Erinin. Ale půda, kterou andorské královny držely, byla pevně v jejich rukou, kdežto většina ostatních, kteří si říkali králové nebo královny, se pořád víc zajímala o získávání nového území než o upevňování toho, co již měli."
Odmlčela se, aby se mohla nadechnout, a Rand jí rychle skočil do řeči. Elenia o těch lidech mluvila, jako by je osobně znala, ale jemu se točila hlava ze jmen, která ještě nikdy neslyšel. "Proč teda není žádný rod Maravaile?"
"Žádný z Ishařiných synů se nedožil dvacítky." Elenia pokrčila rameny a usrkla punče. Tohle téma ji vůbec nezajímalo. Poskytlo jí to však nový námět. "Během stoleté války vládlo devět královen, a žádná neměla syna, který by přežil třiadvacáté jaro. Neustále se bojovalo a Andor byl sužován ze všech stran. No, za Maragaininy vlády proti ní přivedli vojska čtyři králové - na tom místě stojí městečko pojmenované po té bitvě. Králové byli -"

"Ale všechny královny byly potomky Sourana a Ishary?" zeptal se rychle Rand. Kdyby ji nechal, ta ženská by mu to vypočítala den po dni. Posadil se a pokynul jí, aby si sedla taky.
"Ano," řekla váhavě. Nejspíš váhala zahrnout do toho i Sourana. Okamžitě se ale rozzářila. "Víš, je to otázka toho, kolik z Ishařiny krve člověk má. Kolik pokrevních linií tě s ní spojuje a do jakého stupně. V mém případě -"
"Není pro mě vůbec snadné to pochopit. Například, jen vezmi Tigrain a Morgasu. Morgasa měla největší nárok nastoupit po Tigrain. Předpokládám, že to znamená, že Morgasa a Tigrain byly hodně blízké příbuzné?"
"Byly sestřenice." Elenia si dávala práci, aby skryla podráždění kvůli tomu, jak často ji přerušuje, zvláště teď, když se dostávala k jádru toho, co chtěla říci, přesto však stiskla rty. Vypadala jako liška připravená kousat, ale slepice jí pořád unikala z dosahu.
"Chápu." Sestřenice. Rand se zhluboka napil a zpola vyprázdnil číši.
"My jsme všechny sestřenice. Všechny rody." Jeho mlčení ji asi povzbudilo. Znovu se usmála. "Sňatky se uzavíraly přes tisíc let a neexistuje rod, který by neměl aspoň kapku Ishařiny krve. Důležitý je ale stupeň spříznění a počet společných linií. V mém případě -"
Rand zamrkal. "Vy jste všechny sestřenice? Všechny z vás? To snad není mož -" Napjatě se předklonil. "Elenio, kdyby byly Morgasa a Tigrain... obchodnice nebo selky... jak úzce by byly spřízněné?"
"Selky?" vyhrkla a vykulila na něj oči. "Můj pane Draku, jaký podivný -" Krev se jí pomalu vytratila z tváří. On byl, koneckonců, sedlák. "Asi... to budu muset ještě promyslet. Selky. Asi to znamená představit si všechny rody jako sedláky." Nervózně se zahihňala, než se ponořila do svého punče. "Kdyby byly selky, tak nemyslím, že by je vůbec někdo považoval za příbuzné. Všechna spojení jsou příliš vzdálená. Ale ony docela jistě nebyly, můj pane Draku..."
Rand ji už zase poslouchal jen napůl ucha a opřel se v křesle. Nebyly příbuzné.
"...s Isharou mě spojuje třicet jedna linie, kdežto Dyelin jenom třicet, a..."
Proč se mu náhle tak ulevilo? Uvolnil svaly, o nichž ani nevěděl, že je zatíná, dokud napětí nezmizelo.
"...jestli to tak smím říct, můj pane Draku..."
"Cože? Odpusť. Na chvíli jsem se zamyslel - potíže s... To poslední, cos říkala, mi uniklo." Bylo v tom však něco, co ho zatahalo za ucho.
Elenia měla ten podlézavý, lichotivý úsměv, který u ní vypadal tak nepatřičně. "No, právě jsem říkala, že ty sám se Tigrain trochu podobáš, můj pane Draku. Mohl bys mít dokonce stopy Ishařiny krve -" S vykvíknutím se zarazila a Rand si uvědomil, že stojí.
"Já... jsem trochu unavený." Snažil se mluvit klidně, ale znělo mu to stejně vzdáleně, jako by byl ponořen hluboko v prázdnotě. "Omluv mě, prosím."
Nevěděl, jak se tváří, ale Elenia vyletěla ze židle a spěšně odložila číši na stolek. Třásla se, a jestli jí předtím zmizela krev z tváří, teď byla bílá jako sníh. Předvedla pukrle, které by nezahanbilo ani kuchtičku přichycenou při krádeži, a spěchala ke dveřím, přičemž neustále zrychlovala a celou dobu se ohlížela přes rameno, dokud prudce neotevřela dveře, a pak už jenom slyšel z chodby slábnoucí dupot střevíčků. Dovnitř strčila hlavu Nandera, zkontrolovala ho a pak zavřela dveře.
Rand dlouho jen stál a civěl do prázdna. Nebylo divu, že na něj ty staré královny tak zíraly. Věděly, nač myslí, i když on sám ne. Ten náhlý červ starostí v něm hlodal neviděn od chvíle, kdy zjistil jméno své pravé matky. Tigrain však nebyla s Morgasou spřízněna. Jeho matka nebyla spřízněna s Elaininou matkou. Není spřízněný s...
"Jsi horší než pijavice," řekl nahlas hořce. "Jsi hlupák a..." Přál si, aby byl promluvil Luis Therin, aby si mohl říci: Tohle je šílenec, já jsem v pořádku. Bylo to tím, jak cítil, že na něj civí mrtvé vládkyně Andoru, či Alannou? Došel ke dveřím a prudce je otevřel. Nandera a Caldin seděli na patách pod nástěnným kobercem s ptáky jasných barev. "Sežeňte svoje lidi," oznámil jim. "Jdu do Cairhienu. Prosím, neříkejte to Aviendze."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Dary

Egwain se vracela do rozlehlého stanového tábora a snažila se vzpamatovat, ale nebyla si jistá, jestli se nohama skutečně dotýká země. No, věděla, že ano. Přidávala malou část k mračnům prachu, které kolem zvedaly závany horkého větru. Kašlala a toužila, aby moudré nosily závoje. Šátek omotaný kolem hlavy nebyl to samé, a kromě toho měla pocit, jako kdyby na sobě měla celý potní stan. Přesto měla dojem, jako by se vznášela. Točila se jí hlava, a nebylo to z horka.
Nejdřív si myslela, že se s ní Gawyn nesejde, ale pak tam náhle byl, jak tak kráčela davem. Celé dopoledne strávili v soukromé jídelně U dlouhána, drželi se za ruce a vyprávěli si nad čajem. Byla úplně bezostyšná, políbila ho hned, jak se zavřely dveře, než se on vůbec pokusil políbit ji, dokonce se mu posadila na koleno, i když jen na chvilku. Začala myslet na jeho sny, na to, jak by mu do nich mohla zase vklouznout, na věci, na něž by žádná slušná žena vůbec neměla myslet! Aspoň ne svobodná žena. Vyletěla jako vyděšená laň a úplně ho vyděsila.
Chvatně se rozhlédla kolem. Stany byly pořád půl míle daleko a poblíž nebylo živé duše. Jinak by si všimli jejích ruměnců. Uvědomila si, že se pitomě kření, a hned toho nechala. Světlo, musela se zase

ovládnout. Zapomenout na Gawynovy silné paže a pamatovat si, proč měli U dlouhána tolik času.
Když se proplétala mezi lidmi, rozhlížela se kolem hledajíc Gawyna, a s jistými obtížemi se snažila předstírat lhostejnost. Přece nechtěla, aby si myslel, že je nedočkavá. Náhle se nad ní tyčil jakýsi muž a zuřivě zašeptal: "Pojď za mnou k Dlouhánovi. "
Nadskočila, nemohla si pomoci. Chvíli jí trvalo, než Gawyna poznala. Měl na sobě prostý hnědý kabát, z ramen mu visel tenký plášť proti prachu a měl nasazenou kapuci, takže mu téměř zakrývala obličej. Nebyl jediný v plášti - každý kromě Aielů, kdo šel za městské hradby, nějaký měl - ale jen málokdo měl nasazenou kapuci, neboť bylo horko jako v peci.
Pevně ho popadla za rukáv, když se snažil proklouznout před ni. "Proč si myslíš, že s tebou jen tak půjdu do hostince, Gawyne Trakande?" chtěla vědět s přimhouřenýma očima. Mluvila však dost tiše. Nebylo třeba přitahovat pozornost k hádce. "Trochu se projdeme. Považuješ moc věci za samozřejmý, jestli sis jen na chvilku myslel -"
Gawyn se zamračil a spěšně jí pošeptal: " Ty ženy, se kterými jsem přijel, někoho hledají. Někoho, jako jsi ty. Přede mnou toho moc neřeknou, ale tu a tam něco zaslechnu. Teď pojď za mnou." Bez ohlédnutí vyrazil ulicí a nechal ji, aby ho následovala se staženým žaludkem.
Tahle vzpomínka ji srazila na zem. Žhavá hlína byla přes podrážky jejích měkkých holínek skoro stejně rozpálená jako dlažba ve městě. Ploužila se prachem a horečně uvažovala. Gawyn toho nevěděl o moc víc, než kolik jí řekl na ulici. Namítal, že přece nemohou hledat ji, že jenom musí být opatrná s usměrňováním a pokud možno se držet mimo dohled. Jenomže sám nevypadal příliš přesvědčeně, ne, dokud byl v převleku. Ona se o jeho šatech nezmínila. Byl tak ustaraný kvůli tomu, že kdyby ji tyhle Aes Sedai našly, dostala by se do všech možných potíží, byl ustaraný, že je k ní dovede, a očividně se s ní nechtěl přestat vídat, i když to sám navrhl. A byl cele přesvědčený, že ona se potřebuje nějak protáhnout zpátky do Tar Valonu, do Věže. Buď tohle, nebo usmířit se s Coiren a ostatními a vrátit se s nimi. Světlo, ale že se na něj měla zlobit, takhle si myslet, že ví, co je pro ni nejlepší, lépe než ona sama, ale z nějakého důvodu se i teď shovívavě usmála. Z nějakého důvodu na něj nemohla myslet s klidem a navíc se jí vkrádal do každé myšlenky.
Kousla se do rtu a soustředila se na skutečný problém. Věžové Aes Sedai. Kdyby se jen dokázala přinutit zeptat se Gawyna. Zeptat se ho na pár drobností by nebyla zrada, jako třeba z jakého jsou adžah, kam šly nebo... Ne! Ten slib dala sobě, ale jeho porušením by zneuctila jeho. Žádné otázky. Jenom to, co jí slíbil o své vlastní vůli.
Ať už říkal cokoliv, neměla důvod si myslet, že hledají Egwain z al'Vereů. A váhavě připustila, že neexistuje žádný skutečný důvod myslet si, že ne, měla jen spoustu předpokladů a nadějí. To, že by věžový agent nepoznal v aielské ženě Egwain z al'Vereů, ještě neznamenalo, že nezaslechl její jméno nebo že neslyšel o Egwain Sedai ze zeleného adžah. Trhla sebou. Odteď bude ve městě velice opatrná. Víc než opatrná.
Dorazila k táboru. Táhl se na míle daleko přes pahorky východně od města, ať už na nich rostly stromy či nikoliv. Aielové přecházeli mezi nízkými stany, ale v blízkosti byla jen hrstka gai'šainů. Na dohled nebyla žádná moudrá. Porušila slib, který jim dala. Tedy ve skutečnosti ho dala Amys, ale vlastně patřil všem. I když ten slib dala z nezbytí, jako podpora pro její klam to působilo stále chaběji.
"Pojď k nám, Egwain," zavolala na ni jakási žena. I když měla Egwain zakrytou hlavu, nebylo příliš těžké ji poznat, pokud by nebyla obklopena nedorostlými dívkami. Surandha, Sorileina učednice, vystrčila tmavě zlatovlasou hlavu ze stanu a mávala na ni. "Moudré se sešly ve stanu, všechny, a daly nám celý den volna. Celý den." To byl vzácný přepych a Egwain by si ho nikdy nenechala ujít.
Ve stanu se na poduškách rozvalovaly ženy, četly ve světle olejových lamp - stan byl uzavřen před prachem, takže tu nebylo moc dobré světlo - či seděly a šily, pletly nebo vyšívaly. Dvě hrály kolíbku. Stanem se nesl tichý hovor a několik Aielanek se usmálo na přivítanou. Ne všechny byly učednice - na návštěvu přišly dvě matky a několik prvních sester - a starší ženy měly tolik šperků jako moudré. Všechny měly živůtky zpola rozvázané a loktuše ovinuté kolem pasu, ačkoliv jim horko zřejmě starosti nedělalo.
Kolem přecházel gai'šain a doléval čaj. Něco na tom, jak se pohyboval, prozrazovalo, že je řemeslník, ne algai'd'siswai. Neustále měl tvrdou tvář, byť o maličko měkčí ve srovnání s tím, co tu byl předtím, a

pokorné chování mu zřejmě nedělalo tak velké potíže. Měl jednu z těch čelenek, co nosili siswai'aman. Žádná z žen se na něho nepodívala podruhé, přestože gai'šain neměl nosit nic než bílou.
Egwain si uvázala loktuši kolem pasu, pak vděčně přijala vodu a opláchla si tvář a ruce, nato si rozvázala pár tkanic na živůtku a posadila se na červenou podušku mezi Surandhu a Estair, rudovlasou učednici Aeron. "Kvůli čemu se moudré sešly?" Ale tak docela se na moudré nesoustředila. Nehodlala se městu úplně vyhýbat - souhlasila, že každé ráno nahlédne k Dlouhánovi, aby se podívala, jestli tam není Gawyn, ačkoliv jí zahořely tváře z toho, jak se rozložitá hostinská ulizovala. Světlo ví, co si ta ženská asi myslela! - už se však rozhodně nikdy nepokusí poslouchat u zámečku urozené paní Arilyn. Když odešla od Gawyna, došla dost blízko, aby vycítila, že se uvnitř usměrňuje dál, ale jenom rychle vyhlédla zpoza rohu a odešla. Jen když tam stála tak blízko, měla nepříjemný pocit, že se za ní zjeví Nesune. "Ví to někdo?"
"Kvůli tvým sestrám, samozřejmě," zasmála se Surandha. Byla to hezká žena s velkýma modrýma očima, a když se smála, byla ještě hezčí. Byla asi o pět let starší než Egwain, dokázala usměrňovat stejně silně jako mnoho Aes Sedai a už se nemohla dočkat, až bude moci nějakou držbu nazvat vlastní. Mezitím samozřejmě skákala, kdykoliv si Sorilea pomyslela skoč. "Kvůli čemu jinému by tak vyletěly, jako by se posadily na trny segade?"
"Měly bychom poslat Sorileu, aby si s nima promluvila," utrousila Egwain a vzala si od gai'šaina zeleně pruhovaný hrnek s čajem. Zatímco jí Gawyn vyprávěl, jak se jeho Molodci mačkají ve všech ložnicích, které nezabraly Aes Sedai, a někteří dokonce spí ve stájích, uklouzlo mu, že tam není místo ani pro další kuchtičku. To byla dobrá zpráva. "Sorilea dokáže zařídit, aby se všechny Aes Sedai posadily rovně."
Surandha zvrátila hlavu, jak se řehtala.
Estaiřin smích zněl slabě a nemálo pohoršené. Štíhlá mladá žena s vážnýma šedýma očima se vždycky chovala, jako by ji moudrá pozorovala. Egwain nikdy nepřestávalo udivovat, že Sorilea má učednici veselou, kdežto Aeron, milá a usmívající se, která nikdy nikomu neřekla křivého slova, měla učednici, která si snad sama vymýšlela pravidla. "Myslím, že je to kvůli Car'a'carnovi," řekla Estair nejvážnějším tónem.
"Proč?" zeptala se Egwain nepřítomně. Prostě se bude muset vyhýbat městu. Až na Gawyna, samozřejmě. Jakkoliv bylo trapné to přiznat, neodřekla by se schůzek s ním, leda by si byla jistá, že U dlouhána čeká Nesune. To na rozcvičku zase znamenalo obcházet městské hradby, ve všem tom prachu. Dnešní ráno byla výjimka, ale ona nehodlala poskytnout moudrým záminku, aby jí zakázaly návrat do Tel'aran'rhiodu. Dnes v noci se sejdou s Aes Sedai v Salidaru samy, ale za sedm nocí by měla být s nimi.
"Co teď?"
"Copak jsi to neslyšela?" zvolala Surandha.
Za dva tři dny by mohla zajít za Nyneivou a Elain, nebo si s nimi znovu promluvit ve snu. Aspoň by se o to mohla pokusit. Nikdy si nemohla být naprosto jistá, že druhá osoba ví, že je v jejím snu, pokud nebyla zvyklá tímto způsobem komunikovat, což Nyneiva a Elain rozhodně nebyly. Mluvila s nimi takhle pouze jedenkrát. V každém případě ji představa, že se k nim má vůbec přiblížit, pořád ještě trochu vyváděla z míry. Zdál se jí o tom další sen, skoro noční můra. Pokaždé, když některá z nich řekla slovo, zakoply a spadly na obličej nebo pustily hrnek nebo talíř nebo převrhly vázu, vždycky něco, co se při nárazu rozbilo. Od chvíle, kdy si vyložila sen o Gawynovi tak, že se stane jejím strážcem, se snažila vyložit všechny. Zatím to nebylo k většímu užitku, ale byla si jistá, že tenhle měl význam. Možná by bylo nejlepší počkat na další setkání, než s nimi promluví. Kromě toho tu pořád existovala možnost, že znovu narazí na Gawynovy sny a vtáhne ji to dovnitř. Už jen při pouhém pomyšlení na minule jí zahořely tváře.
"Car'a'carn se vrátil," řekla Estair. "Dnes odpoledne se má sejít s tvými sestrami."
Všechny myšlenky na Gawyna a sny zmizely a Egwain se zamračila do hrnku. Dvakrát za deset dní. Nebylo obvyklé, že by se vrátil tak rychle. Proč to udělal? Zjistil snad nějak, že tu jsou věžové Aes Sedai? Jak? A jako obvykle, jeho výlety nějak spustily vlastní otázky. Jak to dělá?
"Jak dělá co?" zeptala se Estair a Egwain zamrkala, jak ji překvapilo, že promluvila nahlas.
"Jak to, že se mi z něj tak rychle udělá špatně?"
Surandha soucitně potřásla hlavou, ale taky se zazubila. "Je to muž, Egwain."
"Je to Car'a'carn," prohlásila Estair s důrazem a silným nádechem úcty. Egwain by vůbec nepřekvapilo, kdyby si taky omotala kolem hlavy ten hloupý kus látky.

Surandha se do ní okamžitě pustila, jak vůbec bude schopná jednat s náčelníkem držby, natož klanu či kmene, jestli si neuvědomí, že muž nepřestane být mužem jenom proto, že stojí v čele, kdežto Estair umíněně trvala na tom, že Car'a'carn je jiný. Jedna ze starších žen, Mera, která přišla na návštěvu za dcerou, se k nim naklonila a prohlásila, že každý náčelník - držby, klanu i kmene nebo Car'a'carn - se dá zvládnout stejně jako manžel, což vyvolalo záchvat smíchu u Baerin, která taky byla na návštěvě u dcery, a poznámku, že to by byl dobrý způsob, jak dohnat správkyni střechy, aby ti položila nůž k nohám, což znamenalo vyhlášení nepřátelství. Baerin bývala před svatbou Děvou, ale nepřátelství mohl vyhlásit každý každému kromě moudré nebo kováři. Ještě než to Mera dořekla, všechny až na gai'šaina se připojily a překřičely ubohou Estair - Car'a'carn je náčelníkem mezi náčelníky, ničím víc, to bylo jisté - ale hádaly se, jestli je lepší přijít za náčelníkem rovnou nebo přes správkyni střechy.
Egwain jim nevěnovala větší pozornost. Rand určitě neudělá žádnou hloupost. Elaidin dopis v něm vyvolal značné pochyby, a přesto věřil Alviarininu, jenž byl srdečnější, vlastně úplně podlézavý. Myslel si, že má ve Věži přátele, dokonce snad stoupence. Ona ne. Tři přísahy nepřísahy, byla přesvědčená, že Elaida a Alviarin ten druhý dopis vymyslely společně i se všemi těmi směšnými řečmi o "poklekání v jeho záři". Celé to byla intrika, jak ho dostat do Věže.
Lítostivě se zadívala na své ruce, povzdechla si a odložila hrnek. Ještě než ruku odtáhla, gai'šain už ho zvedl.
"Musím jít," sdělila dvěma učednicím. "Uvědomila jsem si, že musím něco udělat." Surandha a Estair navrhovaly, že půjdou s ní - no, víc než jen navrhovaly, když Aiel něco řekl, myslel to vážně - ale zaujala je debata a nehádaly se, když naléhala, aby zůstaly. Znovu si ovinula loktuši kolem a nechala sílící hlasy za sebou - Mera Estair přesvědčeným hlasem vykládala, že se možná jednou stane moudrou, ale dokud jí nebude, měla by poslouchat ženu, která se zmohla na manžela a tři dcery a dva syny bez pomoci sestry-ženy - Egwain vyrazila do zvířeného prachu.
Ve městě se snažila plížit přeplněnými ulicemi, aniž by to vypadalo, že se plíží, a snažila se dívat na všechny strany zároveň, aby to zároveň vypadalo, že se dívá jenom směrem, kterým jde. Šance, že vrazí do Nesune, sice byla malá, ale... Před ní dvě ženy ve střízlivých šatech a škrobených zástěrách ustoupily, aby kolem sebe mohly projít, ale pak se pohnuly zároveň a skončily nos proti nosu. Zamumlaly omluvy a opět ustoupily do strany. Stejným směrem. Další omluvy, a jako by tancovaly, znovu se pohnuly zároveň. Když Egwain procházela kolem nich, pořád před sebou ustupovaly v dokonalém souladu, začínaly rudnout ve tváři a omluvy polykaly za stisknutými rty. Egwain neměla ponětí, jak dlouho tak můžou pokračovat, ale bylo dobře si uvědomit, že Rand je zpátky ve městě. Světlo, když byl poblíž, docela dobře by mohla narazit přímo na všech šest Aes Sedai právě ve chvíli, kdy by jí vítr strhl loktuši z hlavy a tři lidé by ji oslovili jménem a nazvali Aes Sedai. Když byl poblíž, klidně by mohla narazit na samotnou Elaidu.
Spěchala dál se stále rostoucím neklidem; jak se bála, že uvízne v jedné z jeho ta'verenských smyček, byla stále rozrušenější. Naštěstí pohled na rozrušenou Aielanku se zakrytou tváří - co věděli o rozdílu mezi loktuší a závojem? - způsobil, že jí lidé ustupovali z cesty, takže mohla pokračovat téměř klusem, ale v klidu se nadechla teprve tehdy, když malými zadními dvířky pro služebnictvo vklouzla do Slunečního paláce.
V úzké chodbě bylo cítit jídlo a muži a ženy v livrejích pobíhali sem a tam. Jiní si udělali pohodlí, muži byli jen v košilích a ženy zas mávaly zástěrami, aby se trochu ochladily, a všichni na ni ohromeně zírali. Nejspíš takhle blízko ke kuchyním nepřišel za celý rok nikdo jiný než sluhové. Rozhodně ne žádní Aielové. Vypadali, jako by čekali, že zpod sukní vytáhne oštěp.
Ukázala prstem na kulaťoučkého mužíka, který si šátkem otíral krk. "Víš, kde je Rand al'Thor?"
Mužík sebou trhl a zakoulel očima směrem ke svým společníkům, kteří se rychle vytráceli. Přešlápl a moc rád by je byl následoval. "Pán Drak ehm... paní? Je ve svých pokojích? Teda myslím." Začal se s úklonou šourat stranou. "Jestli mi paní... ehm... jestli má paní odpustí, musím se vrátit ke svým -"
"Zavedeš mě tam," prohlásila pevně. Tentokrát zde nehodlala bloudit.
Ještě jednou hodil okem po zmizelých přátelích, rychle potlačil povzdech a vyděšeně se ohlédl, jestli ji snad neurazil. Poté si odběhl pro kabát. V bludišti palácových chodeb se dobře vyznal, šel rychle a na každém rohu se jí uklánělo, ale když nakonec s další úklonou ukázal na vysoké dveře se zlacenými

vycházejícími slunci a stráženými Děvou a Aielem, pocítila záchvěv opovržení, když ho propouštěla. Nechápala proč, prostě jenom dělal to, zač byl placen.
Když se přiblížila, Aiel se postavil. Byl to hodně vysoký muž ve středních letech s mohutnou hrudí a rameny a chladnýma šedýma očima. Egwain ho neznala a on ji očividně hodlal poslat pryč. Naštěstí poznala Děvu.
"Nechej ji projít, Mariku," řekla Somara s úsměvem. "Tohle je Amysina učednice, její, Bair a Melain, jediná učednice, co znám, která slouží třem moudrým. A z toho, jak se tváří, ji honem poslaly za Randem al'Thorem se silnými slovy."
"Honem?" Smích Marikovi nezměkčil tvář ani oči. "Spíš to vypadá, že se plazí." Zase se začal rozhlížet po chodbě.
Egwain se nemusela ptát, co tím myslel. Vytáhla si z váčku na opasku kapesník a rychle si otřela obličej. Nikdo vás nebere vážně, když jste špinaví, a Rand ji musel vyslechnout. "Rozhodně důležitá slova, Somaro. Je sám, doufám. Ty Aes Sedai ještě nepřišly?" Kapesník byl celý šedý a ona ho s povzdechem vrátila do váčku.
Somara zavrtěla hlavou. "Měly by přijít až za nějakou dobu. Povíš mu, aby byl opatrný? Nechci nijak urazit tvoje sestry, ale on se ani nepodívá, kam skočí. Je umíněný."
"Povím mu to." Egwain nedokázala potlačit úsměv. Slyšela už Somaru takhle mluvit předtím - s jakousi rozhořčenou pýchou, jakou by mohla matka cítit nad příliš odvážným desetiletým synkem - i pár dalších Děv. Musel to být nějaký aielský vtip, a i když ho nechápala, byla pro všechno, co mu zabrání moc se nafukovat. "Povím mu taky, aby si umyl uši." Somara skutečně kývla, než se vzpamatovala. Egwain se zhluboka nadechla. "Somaro, moje sestry nesmějí zjistit, že jsem zde." Marik se po ní zvědavě ohlédl mezi tím, jak sledoval sluhu, který vstoupil do chodby. Musí být opatrná. "Nejsme si blízký, Somaro. Vlastně bys mohla říct, že jsme si tak vzdálený, jak jen sestry můžou být."
"Ta nejhorší krev bývá mezi prvními sestrami," utrousila Somara a kývla. "Běž dál. Ode mě tvoje jméno neuslyší, a jestli Marik něco plácne, zavážu mu jazyk na uzel." Marik, o hlavu a ramena vyšší a vážící nejméně dvakrát tolik, se pousmál, aniž se na ni podíval.
Zvyk Děv posílat ji dovnitř bez ohlášení v minulosti vedl k trapasům, ale tentokrát Rand neseděl v lázni. Komnaty očividně patřívaly králi, předpokoj byl spíš jako malý trůnní sál. Tedy malý jen ve srovnání se skutečným trůnním sálem. Zvlněné paprsky zlatého slunce celý sáh v průměru, zasazeného do leštěné kamenné podlahy, byly jedinými křivkami v dohledu. Stěny lemovala vysoká zrcadla ve střízlivých zlatých rámech a nad nimi byly široké rovné zlacené pruhy a hluboký vlys ze zlatých trojúhelníků překrývajících se jako šupiny. Silně zlacené židle po obou stranách vycházejícího slunce stály v řadách proti sobě a působily stejně tvrdě jako jejich vysoká opěradla. Rand seděl v křesle dvakrát víc zlaceném s dvakrát větším opěradlem na malém pódiu, které bylo samo obložené zlatem. Měl na sobě zlatem krumplovaný kabátec z červeného hedvábí, v ohbí lokte držel ten vyřezávaný kus seanchanského oštěpu a temně se mračil. Vypadal jako král, který se chystá spáchat vraždu.
Egwain si založila ruce v bok. "Somara říkala, že by sis měl okamžitě umýt uši, mladý muži," řekla a on zvedl hlavu.
Překvapení a nádech rozhořčení trvaly jen chviličku. S úsměvem sešel dolů a hodil oštěp na sedadlo. "Cos to, pod Světlem, dělala?" Přešel pokojem, uchopil ji za ramena a otočil ji obličejem k nejbližšímu zrcadlu.
Proti své vůli sebou trhla. To tedy byl pohled. Loktuší pronikl prach - ne, bláto, jak byla zpocená - a teď měla šmouhy na tvářích a skvrnu na čele, kde se ho snažila setřít.
"Nechám Somaru poslat pro vodu," prohodil suše. "Třeba si bude myslet, že je to pro mé uši." Ten úsměv byl nesnesitelný!
"Není třeba," řekla mu s důstojností, na jakou se zmohla. Nehodlala dopustit, aby tam stál a díval se, jak se umývá. Vytáhla už ušmudlaný kapesník a spěšně se snažila očistit z toho nejhoršího. "Brzy se máš sejít s Coiren a ostatníma. Nemusím tě varovat, že jsou nebezpečný, že ne?"
"Myslím, žes to právě udělala. Nepřijdou všechny. Řekl jsem, že ne víc než tři, takže tolik jich posílají." V zrcadle viděla, jak naklonil hlavu, jako by poslouchal, a pak kývl a ztišil hlas do mumlání. "Ano, tři zvládnu, jestli nebudou moc silné." Náhle si všiml, že se dívá. "Ovšem, kdyby jedna z nich byla

Moghedien v paruce nebo Semirhage, tak bych mohl být v průšvihu."
"Rande, musíš to brát vážně." Kapesník moc nepomáhal. S velkou nechutí na něj plivla. Důstojně se prostě na kapesník plivnout nedalo. "Vím, jak jseš silnej, ale ony jsou Aes Sedai. Nemůžeš se chovat, jako by to byly venkovanky. I jestli si myslíš, že ti Alviarin poklekne u nohou, a všecky její kamarádky s ní, tak tyhle poslala Elaida. Nesmíš si myslet, že má v plánu něco jinýho, než že se ti pokusí nasadit vodítko. Zkrátka a dobře bys je měl hned poslat pryč."
"A věřit těm tvým ukrytým kamarádkám?" zeptal se tiše. Příliš tiše.
S obličejem už toho moc udělat nemohla. Měla ho nechat poslat pro vodu. Teď už o to ale požádat nemohla, ne, když už jednou odmítla. "Víš, že Elaidě důvěřovat nemůžeš," řekla opatrně a otočila se k němu. Vzhledem k tomu, co se stalo minule, se o Aes Sedai v Salidaru ani nechtěla zmiňovat. "To víš."
"Já nevěřím žádné Aes Sedai. Ony," zaváhal, jako kdyby chtěl použít jiné slovo, ačkoliv si Egwain neuměla představit jaké, "se mě pokusí využít a já se pokusím využít je. Hezký kruh, nemyslíš?" Jestli někdy vůbec zvažovala možnost, že by ho mohly pustit blíž k salidarským Aes Sedai, tak ji jeho oči odradily, tak tvrdé, tak chladné, až se v duchu zachvěla.
Možná kdyby se dost rozzlobil, kdyby si s Coiren vyměnil dost ostrých slov, že by se poselstvo vrátilo do Věže s prázdnýma rukama o své vlastní vůli... "Jestli si myslíš, že je to hezký, tak asi je. Ty jseš Drak Znovuzrozený. No, jelikož v tom hodláš pokračovat, tak bys to docela klidně mohl udělat dobře. Jenom nezapomínej, že to jsou Aes Sedai. Aes Sedai naslouchá dokonce i král s úctou, i když nesouhlasí, a když ho povolají, okamžitě vyrazí do Tar Valonu. Dokonce i tairenský vznešený pán by to udělal, nebo Pedron Niall." Ten hlupák se na ni znovu zazubil, nebo aspoň ukázal zuby. Zbytek tváře měl bezvýrazný jako skálu v řece. "Doufám, že dáváš pozor. Snažím se ti pomoct." Jenom ne tak, jak si myslel. "Jestli je chceš využít, tak se k nim nesmíš chovat, aby se rozzuřily jako namočený kočky. Drak Znovuzrozený na ně neudělá větší dojem, než dělá na mne, v tom svým módním kabátku a s trůnama a s tím blbým žezlem." Vrhla na oštěp se střapci opovržlivý pohled. Světlo, z té věci jí naskakovala husí kůže! "Ony nepadnou na kolena, až tě uvidí, a tebe nezabije, když to neudělají. Taky tě nezabije, když budeš zdvořilej. Ohni ty svý umanutý záda. Chovat se se správnou úctou; trocha pokory není, jako kdyby ses před nima plazil."
"Správná úcta," zopakoval zamyšleně. S povzdechem lítostivě zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy. "Asi nemůžu mluvit s Aes Sedai stejně jako s některými pány, co mi za zády kují pikle. Je to dobrá rada, Egwain. Zkusím to. Budu pokorný jako myška."
Egwain si znovu otřela kapesníkem obličej, aby zakryla hihňání, a snažila se, aby to vypadalo neuspěchaně. Nebyla si jistá, jestli nevyvaluje oči, ale myslela si, že ano. Po celý její život pokaždé, když poukázala na to, že napravo je lepší cesta, on vysunul bradu a trval na tom, že půjde doleva! Proč se teď rozhodl poslechnout?
A jak to zatím vypadalo, bude to k něčemu? Dát najevo trochu úcty mu aspoň nemohlo ublížit. Dokonce i když poslouchaly Elaidu, představa, že se někdo chová neuctivě k Aes Sedai, ji skutečně rozčilovala. Jenomže ona chtěla, aby byl neuctivý, aby byl tak nadutý, jako ještě nikdy předtím. Nyní už však nemělo smysl se to snažit změnit, ne teď. Nebyl žádný prosťáček. Jenom ji dost rozčiloval.
"Kvůli tomu jsi přišla?" zeptal se jí.
Ještě nemohla odejít. Ještě existovala naděje věci napravit, nebo aspoň zajistit, že nebude tak zabedněný, aby chodil do Tar Valonu. "Víš, že na lodi na řece je paní vln Mořského národa? Na Bílé pěně." To byla stejně dobrá změna tématu jako cokoliv jiného. "Přišla tě navštívit a slyšela jsem, že začíná být netrpělivá." Tohle věděla od Gawyna. Erian se nechala na veslici vypravit na vodu, aby zjistila, co dělá Mořský národ tak daleko ve vnitrozemí, avšak pustit na palubu ji odmítli. Vrátila se v náladě, o níž by se u každého krom Aes Sedai řeklo, že soptí vzteky. Egwain tušila, proč tady jsou, ale nehodlala to Randovi vykládat. Ať se pro jednou sejde s někým, u koho nebude čekat, že se mu bude klanět.
"Atha'an Miere jsou všude, zdá se." Rand se posadil na židli a z nějakého důvodu se tvářil pobaveně, ale ona by přísahala, že to s Mořským národem nemá nic společného. "Berelain říkala, že bych se s touhle Harine din Togara Dva větry měl setkat, ale jestli má takovou náladu, jak ji Berelain popisuje, tak může počkat. Právě teď mám navztekaných ženských až po krk."
Tohle bylo skoro otevření, ale ne docela. "Nechápu proč. Vždy jsi to se ženama uměl." Okamžitě

zatoužila, aby ta slova nevyslovila. Jenom ho posílila v tom, co nechtěla, aby udělal.
Rand se mračil a zřejmě ji vůbec neslyšel. "Egwain, vím, že nemáš Berelain ráda, ale dál to nezašlo, že ne? Totiž, hraješ Aielanku tak dobře, až si umím představit, že jí navrhneš, abyste si zatančily s oštěpy. Něco jí dělá starosti, je znepokojená, ale neřekne proč."
Nejspíš ta ženská narazila na muže, který jí řekl ne. Tohle by stačilo, aby to Berelaininým světem otřáslo do základů. "Neřekly jsme si ani tucet slov, co opustila Tearský Kámen, a ani tam to nebylo víc. Rande, já nemyslím -"
Pootevřely se jedny dveře, jenom natolik, aby dovnitř vklouzla Somara, a zase je za sebou rychle zavřela. "Aes Sedai jsou tady, Car'a'carne."
Rand otočil hlavu ke dveřím, tvář měl jako z kamene. "Neměly přijít dřív než -! Tak ony si myslí, že mě zastihnou nepřipraveného, co? Zjistí, kdo tady určuje pravidla."
Právě v této chvíli by Egwain bylo jedno, i kdyby se ho snažily načapat ve spodním prádle. Berelain se jí úplně vykouřila z hlavy. Somara mávla rukou, mohlo to znamenat soucit. Jí na tom taky nezáleželo. Kdyby ho požádala, mohl jim Rand zabránit, aby ji chytily. Znamenalo by to jenom držet se nyní co nejblíž u něj, aby ji nemohly odstínit a odehnat ve chvíli, kdy vystrčí nos na ulici. Znamenalo to jenom požádat, svěřit se do jeho ochrany. Volba mezi tím a odvlečením do Věže jako pytel, byla tak těžká, až se jí stáhl žaludek. Když se bude skrývat za ním, tak se například nikdy nestane Aes Sedai, a také ji rozčilovala představa, že se za někým schovává. Jenomže ony byly tady, přímo za dveřmi, a ona by se do hodiny mohla ocitnout v tom pytli, nebo něco podobného. Pomalu, zhluboka se nadechnout k uklidnění nepomáhalo.
"Rande, vede odsud ještě nějaká cesta? Jestli ne, tak se schovám v některým pokoji. Nesmějí vědět, že jsem tady. Rande? Rande! Posloucháš mě?"
Promluvil, ale rozhodně nemluvil k ní. „Ty jsi tady," zašeptal drsně. "Je to příliš velká shoda náhod, že sis na to vzpomněl teď." S rozzuřeným a možná i ustrašeným výrazem hleděl do prázdna. "Světlo tě spal, odpověz mi! Vím, že tam jsi!"
Egwain si olízla rty. Somara na něj sice koukala s výrazem, který bylo lze popsat jako starosti milující matky - a on si dokonce ani nevšiml jejího vtipu - ale Egwain se pomalu obracel žaludek. Nemohl se tak najednou zbláznit. Nemohl. Ale zřejmě naslouchal nějakému skrytému hlasu, stejně jako před chvílí, a možná k němu i mluvil.
Nevzpomínala si, jak se dostala k němu, ale najednou mu tiskla ruku na čelo. Nyneiva vždycky radila, že je nejdřív třeba zkontrolovat teplotu, ačkoliv k čemu by to bylo nyní... Kdyby jen znala něco víc z léčení. Jenže to by taky nebylo k ničemu. Ne jestli se... "Rande, jsi...? Cítíš se dobře?"
Vzpamatoval se, setřásl její ruku a podezíravě se na ni podíval. Vzápětí už stál na nohou, držel ji za paži a málem ji vlekl komnatou tak rychle, že si zakopávala o sukně, jak se s ním snažila udržet krok. "Zůstaň přímo tady," nařídil jí rázně, postavil ji vedle pódia a odešel.
Egwain si třela paži tak důrazně, že si toho nemohl nevšimnout, a vydala se za ním. Muži si nikdy neuvědomovali, jak jsou silní, dokonce ani Gawyn ne, ačkoliv u něj ji to vlastně příliš nevadilo. "Co myslíš -?"
"Nehýbej se!" A znechuceným tónem dodal: "Světlo ho spal, když se pohneš, tak se to vlní. Upevním to k podlaze, ale nesmíš tady tak poskakovat. Nevím, jak velké to dokážu udělat, a teď není čas to zjišťovat." Somaře spadla brada, i když pusu zase rychle zavřela.
Připevnit k podlaze co? O čem to mluví -? Došlo jí to tak náhle, že se zapomněla divit, kdo je ten "on". Rand kolem ní spletl saidin. Oči se jí rozšířily. Dýchala moc rychle, ale nedokázala toho nechat. Jak blízko je? Rozum jí říkal, že špína nemůže vystoupit z toho, co usměrnil. Už se jí dotkl saidínem předtím, ale pokud něco, tak to celou věc jenom zhoršilo. Pudově stáhla ramena a držela si suknice u těla.
"Co -? Cos to udělal?" Byla velmi pyšná na svůj hlas - sice byl možná trochu rozechvělý, ale v žádném případě nekvílela, i když po tom toužila.
"Koukni do zrcadla," zasmál se. Zasmál!
Mrzutě poslechla - a zalapala po dechu. V postříbřeném skle bylo vidět zlacené křeslo na pódiu. Kus pokoje. Avšak ne ona. "Já jsem... neviditelná," vydechla. Moirain je jednou všechny schovala za stěnu ze saidaru, ale jak se to naučil on?

"Mnohem lepší než se schovávat pod mou postelí," prohlásil, mluvě ke vzduchu o dobrou dlaň napravo od její hlavy. Jako kdyby ji někdy napadlo tohle! "Chci, abys viděla, jak uctivý umím být. Kromě toho," promluvil vážnějším hlasem, "si možná všimneš něčeho, čeho já ne. Možná mi to dokonce budeš ochotná říct." Vyštěkl smíchy, vyskočil na pódium, popadl oštěp se střapci a posadil se. "Pošli je dál, Somaro. Jen ať poselstvo Bílé věže přistoupí k Draku Znovuzrozenému." Jeho pokřivený úsměv Egwain vyvedl z míry skoro stejně jako blízkost saidínového tkaniva. Jak blízko je ta zatracená věc?

Somara zmizela a ve chvilce se dveře otevřely dokořán. Vedla je kyprá, majestátní žena, která mohla být jedině Coiren, v tmavomodrých šatech, o krok za ní a stranou šla Nesune v prostém hnědém suknu a na druhé straně Aes Sedai s havraními vlasy v zeleném hedvábí, hezká, kulatolící žena s plnými, náročnými rty. Egwain si přála, aby Aes Sedai vždy nosily barvy svých adžah - bílé to dělaly při každé příležitosti - protože ať už ta žena byla cokoliv, nebyla zelená, ne s tím tvrdým pohledem, který po Randovi vrhla hned ode dveří. Její opovržení jen tak tak maskovala chladná vážnost, tedy maskovala pro každého, kdo nebyl na Aes Sedai zvyklý. Všiml si toho Rand? Možná ne. Zřejmě se soustředil na Coiren, která měla zcela nečitelný výraz. Nesune si, samozřejmě, všimla všeho, její ptačí očka kmitala hned sem, hned tam. Právě v této chvíli byla Egwain vděčná za plášť, který jí spletl. Začala si otírat tvář kapesníkem, jejž stále držela v ruce, a ztuhla. Říkal, že to upevní k podlaze. Nebo ne? Světlo, pokud věděla, tak tu mohla stát nahá. Až na to, že Nesune ji jenom přejela pohledem. Egwain se po tváři řinul pot, plným proudem. Světlo toho chlapa spal! Schovaná pod jeho postelí by byla dokonale šťastná.

Za Aes Sedai přišel tucet žen v prostých šatech a z ramen jim visely hrubé lněné pláště proti prachu. Většina byla rozložitá, přesto se však dřely pod tíhou dvou truhlic, ne zrovna malých, které měly na leštěných mosazných pásech vytepaný plamen Tar Valonu. Služebné položily truhlice s hlasitým vydechnutím, a jak se dveře zavřely, kradmo si protahovaly paže a záda. Coiren a druhé dvě zároveň předvedly pukrle, i když ne příliš hluboké.

Rand vstal dřív, než se narovnaly. Aes Sedai obklopila záře saidaru, všechny tři zároveň. Propojily se. Egwain se snažila vzpomenout na to, co viděla, jak to udělaly. Přes tu záři jejich vnější klid nenarušilo nic, když kolem nich Rand prošel ke služkám a každé se podíval do tváře.

Co to -? Ovšem, ujišťoval se, že žádná nemá tu bezvěkou tvář Aes Sedai. Egwain potřásla hlavou a pak znovu ztuhla. Byl hlupák, jestli si myslel, že to stačí. Na většině služebných byl vidět věk - rozhodně nebyly staré, ale mohli jste určit jejich věk - nicméně dvě byly dost mladé, aby mohly být nedávno povýšené Aes Sedai. Nebyly - Egwain cítila tu schopnosti jen u tří Aes Sedai, a byla dost blízko - ale on to pohledem v žádném případě zjistit nemohl.

Rand jedné mohutné mladé ženě zvedl bradu a usmál se jí do očí. "Neboj se," řekl tiše. Ona se zapotácela, jako by na ni šly mrákoty. Rand se s povzdechem otočil na patě. Když kolem nich procházel, ani se na Aes Sedai nepodíval. "Kolem mě usměrňovat nebudete," prohlásil důrazně. "Pusťte to." Nesune se tváří mihl zamyšlený výraz, ale druhé dvě ho vážně pozorovaly, když si sedal. Rand si zamnul ruku - Egwain byla u toho, když poznal zrádné brnění - a promluvil tvrdším hlasem. "Řekl jsem, že kolem mě nebudete usměrňovat. Ani se dotýkat saidaru."

Ticho se natahovalo a Egwain se v duchu modlila. Co udělá, jestli se budou zdroje držet dál? Pokusí se je odříznout? Odříznout ženu od saidaru, když už ho držela, bylo mnohem těžší, než ji odstínit předem. Nebyla si jistá, jestli by to zvládl u tří žen, navíc takhle propojených. Ba hůř, co by udělaly, kdyby se o něco pokusil? Záře zmizela a ona jen tak tak nahlas nevydechla úlevou. To, co udělal, ji činilo neviditelnou, ale očividně to nezastavilo zvuky.

"Mnohem lepší." Rand se na ně na všechny usmál, ale úsměv mu nedostoupil až do očí. "Takže začneme od začátku. Jste čestnými hosty a právě teď jste vstoupily."

Samozřejmě pochopily. On nehádal. Coiren se narovnala a žena s havraními vlasy vykulila oči. Nesune si jenom pro sebe přikývla a v duchu si připsala poznámku. Egwain zoufale doufala, že bude opatrný. Nesune nic neunikne.

Coiren se s viditelnou námahou sebrala, pečlivě si uhladila šaty a málem si upravila i šátek, který neměla. "Mám tu čest," ohlásila zvučným hlasem, "být Coiren Saeldain Aes Sedai, velvyslankyně Bílé věže a emisar Elaidy do Avriny a'Roihan, strážkyně zámků, plamene Tar Valonu, amyrlinina stolce." Poněkud méně květnatě, i když s plným čestným titulem Aes Sedai, představila druhé dvě. Žena s tvrdýma očima

byla Galina Casban.
"Já jsem Rand al'Thor." Jednoduchost jeho slov byla ve značném protikladu k jejím. Ony se nezmínily o Draku Znovuzrozeném a on také ne, ale to, že titul vynechal, působilo, že jakoby šeptal místností.
Coiren se zhluboka nadechla a pohnula hlavou, jako by ten šepot slyšela. "Přinášíme velkomyslné pozvání Draku Znovuzrozenému. Amyrlinin stolec je plně obeznámen s tím, že se objevila znamení a byla naplněna proroctví, jež..." Hlubokým, zpěvným hlasem rychle došla k tomu, že by je měl Rand doprovodit "se všemi poctami, které si zaslouží", do Bílé věže a že pokud toto pozvání přijme, nabízí mu Elaida nejen ochranu Věže, ale také plnou podporu její autority a vlivu. Další kousek květnatého proslovu, než zakončila: "...a jako zástavu tohoto slibu ti amyrlinin stolec posílá tento nepatrný dar."
Obrátila se k truhlicím, zvedla ruku a pak s nepatrným úšklebkem zaváhala. Musela ale kývnout dvakrát, než služky pochopily a zvedly mosazí obitá víka. Očividně plánovala, že je otevře s pomocí saidaru. Truhlice byly plné kožených pytlů. Na další pokyn je začaly služky rozvazovat.
Egwain polkla. Nebylo divu, že se ty ženy dřely! Z otevřených pytlů se sypaly zlaté mince všech velikostí, jiskřivé prsteny a třpytivé náhrdelníky i nezasazené drahokamy. I kdyby v pytlích naspodu byly jen groše, pořád to bylo hotové bohatství.
Rand se opřel ve svém trůnu podobném křesle a málem s úsměvem se zahleděl na truhlice. Aes Sedai ho studovaly, jejich tváře byly maskami sebeovládání, přesto však Egwain měla dojem, že v Coireniných očích zachytila náznak samolibosti a Galininy plné rty se lehce opovržlivě zvlnily. Nesune... Skutečné nebezpečí znamenala Nesune.
Víka se náhle zavřela, aniž se jich dotkla lidská ruka, a služebné odskočily a ani se nenamáhaly potlačit jekot. Aes Sedai ztuhlya Egwain se modlila stejně silně, jako se potila. Chtěla, aby byl arogantní a trochu drzý, ale jen natolik, aby jim to narovnalo páteře, ne aby je dostal na hranici, kdy začnou uvažovat o tom, že ho na místě zkrotí.
Náhle jí došlo, že zatím se rozhodně nechoval "pokorně jako ovečka". Nikdy to ani neměl v plánu. Ten chlap si s ní pohrával! Kdyby nebyla tak vyděšená, že si nebyla jistá svými koleny, byla by došla za ním a dala mu pár pohlavků.
"To je hodně zlata," řekl Rand. Vypadal uvolněně, zeširoka se usmíval. "Zlato se mi vždy hodí." Egwain zamrkala. Mluvil skoro chamtivě!
Coiren odpověděla taky úsměvem, rozhodně teď byla zosobněním sebedůvěry. "Amyrlinin stolec je samozřejmě velmi šlechetný. Až dorazíš do Bílé věže -"
"Až dorazím do Bílé věže," přerušil ji Rand, jako kdyby přemýšlel nahlas. "Ano, těším se na den, kdy stanu ve Věži." Předklonil se, loktem se opřel o koleno a Dračí žezlo mu viselo z ruky. "Chvilku to potrvá, chápejte. Nejdřív musím vyřídit jisté závazky tady, v Andoru i jinde."
Coiren maličko stiskla rty. Hlas však měla uhlazený a zvučný jako předtím. "Určitě nemáme nic proti tomu, abychom si pár dní odpočaly, než se vydáme na zpáteční cestu do Tar Valonu. Mezitím navrhuji, aby jedna z nás zůstala poblíž, aby ti poradila, kdykoliv si budeš přát. Slyšely jsme ovšem o Moirainině nešťastném odchodu. Nemůžu tu zůstat sama, ale Nesune nebo Galina ochotně setrvají."
Rand si dvě jmenované zamračeně prohlížel a Egwain zadržela dech. Zřejmě zase něco poslouchal, nebo čekal, až něco uslyší. Nesune si ho na oplátku prohlížela stejně otevřeně jako on ji. Galina si nevědomky uhlazovala sukně.
"Ne," řekl nakonec, opřel se dozadu a ruce položil na lenochy. Díky tomu křeslo připomínalo trůn ještě víc. "Nemuselo by to být bezpečné. Nerad bych, aby některá z vás omylem skončila s oštěpem mezi žebry." Coiren otevřela ústa, ale on ji nenechal promluvit. "Pro vaši vlastní bezpečnost ke mně žádná z vás nesmí přijít bez dovolení blíž než na míli. Lepší bude, když taky zůstanete co nejdál od paláce, pokud vás nezavolám. Dozvíte se, až budu připravený s vámi odejít. To slibuju." Náhle stál. Na pódiu byl dost vysoký, aby Aes Sedai musely hodně zaklánět hlavu, a bylo zřejmé, že žádné se to nelíbí o nic víc než jeho omezení. "Můžete se teď vrátit ke svému odpočinku. Čím rychleji vyřídím zdejší záležitosti, tím rychleji můžu odejít do Věže. Pošlu vám zprávu, až vás zase budu moct přijmout."
Tak náhlé propuštění je nepotěšilo, vlastně by je nepotěšilo žádné propuštění - to Aes Sedai říkaly, kdy audience skončila - ale nemohly toho moc dělat, jen své nepatrné úklony, a jejich aessedaiovským klidem přitom málem prorazilo rozladění.

Když se obracely k odchodu, Rand znovu promluvil, nedbale. "Zapomněl jsem se zeptat. Jak se má Alviarin?"
"Má se dobře." Galině na chvíli spadla brada a rozšířily se jí oči. Zdála se překvapená, že promluvila. Coiren váhala, snad hodlala toto otevření využít a říci víc, ale Rand netrpělivě vstal a málem poklepával nohou. Když byly pryč, sešel dolů, potěžkával kus oštěpu a zíral na dveře, které se za nimi zavřely. Egwain nepromarnila ani chvilku, hned vyrazila za ním. "Jakou hru to hraješ, Rande al'Thore?" Udělala půl tuctu kroků, než si z odrazu v zrcadle uvědomila, že prošla jeho tkanivem ze saidínu. Aspoň nepoznala, kdy se jí dotklo. "No?"
"Ona patří k Alviarin," řekl zamyšleně. "Galina. Je Alviarinina kamarádka. Na to bych se vsadil."
Egwain se před ním rozkročila. "To bys přišel o peníze a šlápl na hrábě. Galina je červená, nebo jsem nikdy žádnou neviděla."
"Protože mě nemá ráda?" Teď se na ni podíval, a ona si skoro přála, aby to neudělal. "Protože se mě bojí?" Nemračil se, dokonce se nedíval ani nijak zvlášť tvrdě, ale v očích měl pohled, jako by znal věci, které ona neznala. Tohle nesnášela. Usmál se tak náhle, až zamrkala. "Egwain, ty čekáš, že uvěřím, že poznáš adžah té které ženy jen podle její tváře?"
"Ne, ale -"
"A stejně, dokonce i červené za mnou nakonec možná půjdou. Znají proroctví stejně dobře jako všichni ostatní. ‚Neposkvrněná věž se rozbije a poklekne před zapomenutým znamením.' Zapsali to ještě předtím, než postavili Bílou věž, ale co jiného by mohla ta ‚neposkvrněná věž' být? A to zapomenuté znamení? Můj praporec, Egwain, se starobylým znakem Aes Sedai."
"Světlo tě spal, Rande al'Thore!" Kletba vyzněla neohrabaněji, než by chtěla. Nebyla zvyklá něco takového říkat. "Světlo tě spal! Nemůžeš myslet vážně, že půjdeš s nima. To nemůžeš!"
Ukázal zuby v pobaveném úsměvu. Pobaveném! "Copak jsem neudělal, cos chtěla? Cos mi řekla a cos chtěla?"
Rozhořčeně stiskla rty. Zlé bylo, že to věděl, jenže takhle jí to hodit od očí bylo prostě hrubé. "Rande, prosím, poslouchej mě. Elaida -"
"Otázkou teď je, jak tě dostat ke stanům bez toho, aby zjistily, žes tu byla. Předpokládám, že špehy mají i v paláci."
"Rande, musíš -!"
"Co takhle vynést tě v tom velkém koši na prádlo? Můžu zařídit, aby ho odnesly Děvy."
Málem rozhodila rukama. Byl stejně netrpělivý, aby se jí zbavil, jako se předtím dychtil zbavit Aes Sedai. "Moje nohy budou stačit, děkuju." Koš na prádlo, to určitě! "Nemusela bych si dělat starosti, kdybys mi řekl, jak se odsud dostáváš do Caemlynu, kdykoliv se ti zachce." Nepochopila, proč by prostá žádost měla tak skřípat, jenže bylo tomu tak. "Vím, že mě to nemůžeš naučit, ale kdybys mi řek jak, třeba bych přišla na to, jak to udělat se saidarem."
Místo vtipu na její účet, který zpola čekala, vzal do obou rukou jeden konec loktuše. "Vzor," řekl. "Caemlyn," píchl prstem levé ruky do vlny, "a Cairhien." Prstem druhé ruky rovněž udělal důlek do látky a potom oba prsty přitiskl přes látku k sobě. "Ohnu vzor a provrtám díru z jednoho do druhého. Nevím, čím se provrtávám, ale mezi jedním a druhým koncem díry není žádný prostor." Pustil loktuši. "Pomůže to?"
Hryzajíc se do rtu se kysele zamračila na loktuši. Vůbec to nepomohlo. Už jenom z představy, že udělá díru do vzoru, se jí dělalo špatně od žaludku. Doufala, že to bude něco podobného tomu, nač přišla ohledně Tel'aran'rhiodu. Ne že by to někdy hodlala použít, samozřejmě že ne, ale měla v rukou všechen ten volný čas, a moudré pořád remcaly, jak se Aes Sedai vyptávají, jak se tam dostat v těle. Myslela si, že je k tomu třeba vytvořit - podobnost bylo jediné vhodné slovo, jak to popsat - podobnost mezi skutečným světem a jeho odrazem ve světě snů. Tak by se mělo vytvořit místo, kde by bylo možné prostě přejít z jednoho světa do druhého. Kdyby Randova metoda cestování byla aspoň trošku podobná, byla by ochotná to zkusit, ale tohle... Saidar dělal, co po něm chtěla, pokud nezapomněla, že je nekonečně silnější než ona a je třeba ho vést jemně. Kdyby se ho snažila přinutit udělat špatnou věc, skončila by mrtvá nebo by se spálila dřív, než by stačila vykřiknout.
"Rande, jsi si jistý, že nemá smysl udělat věci stejné... nebo..." Nevěděla, jak to vyjádřit, ale on stejně

zavrtěl hlavou, ještě než se odmlčela.
"To zní, jako když měníš tkanivo vzoru. Myslím, že by mě to roztrhalo na kusy, kdybych se o to jenom pokusil. Já vrtám díru." Strčil do ní prstem, aby jí to předvedl.
No, nemělo smysl se tím dál zabývat. Podrážděně si upravila loktuši. "Rande, ohledně Mořskýho národa. Nevím víc, než jsem četla -" věděla, ale stejně mu to nehodlala prozradit - "ale aby za tebou přišli takhle daleko, muselo je přivíst něco důležitýho."
"Světlo," zamumlal nepřítomně, "poskakuješ kolem jako sněhová koule na rozpálené pánvi. Přijmu je, až budu mít čas." Chvíli si mnul čelo a měl nepřítomný pohled. Zamrkal a zase ji vnímal. "To tady chceš zůstat, dokud se nevrátí?" Skutečně se jí chtěl zbavit.
U dveří se zastavila, ale on už kráčel pokojem s rukama sepjatýma za zády a mluvil sám se sebou. Tiše, něco však zachytila. "Kde se schováváš, Světlo tě spal? Vím, že tam jsi!"
Otřásla se a odešla. Jestli už skutečně šílel, tak se to nedalo nijak změnit. Kolo tká, jak si kolo přeje, a jeho tkanivo je nutné přijmout.
Uvědomila si, že sleduje sloužící procházející chodbou a uvažuje, kolik z nich pracuje pro Aes Sedai. Přinutila se přestat. Kolo tká, jak si kolo přeje. Kývla Somaře, narovnala ramena a velmi se snažila necupitat k nejbližší brance pro služebnictvo.
* * *
Když se Arilynin nejlepší kočár kodrcal od Slunečního paláce, následován vozem, na němž přivezly truhlice a nyní v něm byli pouze služky a vozka, Aes Sedai toho moc nenamluvily. Nesune sepjala prsty a zamyšleně si poklepávala na rty. Zajímavý mladý muž. Zajímavý předmět studia. Nohou se dotkla truhlíku na zvířata pod sedadlem. Nikdy se nikam nevydávala bez truhlíků na vzorky. Člověk by si myslel, že svět už musel být dávno seřazen a zařazen, ale od odjezdu z Tar Valonu už sebrala padesát rostlin, dvakrát tolik druhů hmyzu a kůži a kosti lišky, tři druhy skřivanů a ne méně než pět druhů zemních veverek, o kterých si byla jistá, že o nich nikde nejsou záznamy.
"Neuvědomila jsem si, že se s Alviarin přátelíte," poznamenala po chvíli Coiren.
Galina si odfrkla. "Není nutné přátelit se s někým, abys věděla, že je v pořádku, když jsme odjížděly."
Nesune napadlo, jestli ta žena ví, že mrzutě špulí rty. Snad to bylo tvarem jejích rtů, ale člověk se musel naučit žít se svou tváří. "Opravdu si myslíš, že to věděl?" pokračovala Galina. "Že jsme... To není možné. Musel to uhádnout."
Nesune nastražila uši, ačkoliv se dál poklepávala na rty. Tohle byla očividně snaha změnit téma a znamení, že Galina je navíc nervózní. Mlčení trvalo takhle dlouho proto, že se žádná nechtěla zmínit o al'Thorovi, a žádný jiný předmět hovoru zřejmě nepřicházel v úvahu. Proč nechce Galina mluvit o Alviarin? Ty dvě rozhodně nebyly přítelkyně. Byla vzácnost, aby červená měla přítelkyni z jiného adžah. Nesune si tuhle otázku poznačila do vlastní mentální přihrádky.
"Jestli hádal, tak by mohl na jarmarcích vydělat celé jmění." Coiren nebyla hloupá. Neuvěřitelně pompézní, ale nikoli hloupá. "Jakkoliv vám to možná připadá směšné, musíme předpokládat, že dokáže v ženě vycítit saidar."
Její mrzutě našpulené rty Nesune rozčilovaly. Celá tahle výprava ji rozčilovala. Byla by se velmi ráda připojila, kdyby ji požádaly, ale Jesse Bilal nežádala. Jesse ji prakticky doslova strčila na koně. Ať už to u jiných adžah fungovalo jakkoliv, od hlavy hnědé rady se nečekalo, že se bude chovat takhle. Ale nejhorší ze všeho bylo, že Nesuniny společnice se tolik soustředily na mladého al'Thora, až byly zřejmě slepé ke všemu ostatnímu.
"Máte nějaké tušení," zamyslela se nahlas, "která sestra byla přítomna našemu rozhovoru?"
Nemusela to být sestra - když vstoupila do Královské knihovny, objevily se tam tři Aielanky a dvě z nich uměly usměrňovat - ale chtěla vidět jejich reakce. Nezklamaly ji. Nebo spíš ano. Coiren se jenom posadila rovněji, ale Galina vykulila oči. Nesune měla co dělat, aby si nevzdychla. Ony byly skutečně slepé. Jenom pár kroků od nich byla žena schopná usměrňovat a ony ji nevycítily, protože ji neviděly.
"Nevím, jak byla schovaná," pokračovala Nesune, "ale bylo by zajímavé to zjistit." Musela to být jeho práce. Tkanivo saidaru by viděly. Nezeptaly se, je-li si jistá. Věděly, že nikdy nehádá.
"Potvrzení, že Moirain žije." Galina se na sedadle uhnízdila s ponurým úsměvem. "Navrhuji, abychom poslaly Beldeine, aby ji našla. Pak ji sebereme, svážeme a strčíme do sklepa. Tak ji dostaneme od

al'Thora a můžeme ji odvézt do Tar Valonu s ním. Pochybuju, že si toho všimne, dokud mu budeme pod nosem blýskat dostatečným množstvím zlata."
Coiren důrazně zavrtěla hlavou. "Nic to nedokazuje, ne, že jde o Moirain. Mohla by to být ta záhadná zelená. Souhlasím, abychom zjistily, kdo to je, ale zbytek musíme pečlivě rozvážit. Nebudu riskovat všechno, co jsme tak pečlivě naplánovaly. Nesmíme zapomínat, že al'Thor je s tou sestrou ve spojení - ať už je to kdokoliv - a že jeho prosba o čas může být jenom chytrý tah. Naštěstí máme čas." Galina kývla, byť váhavě. Raději by se vdala a usadila na statku, než by ohrozila jejich plán.
Nesune si lehce povzdechla. Kromě pompéznosti bylo Coireninou jedinou chybou to, že opakovala, co bylo zřejmé. A ony měly čas. Nohou se znovu dotkla truhlíku na vzorky. Ať už se to vyvrbí jakkoliv, dokument, který hodlala o al'Thorovi napsat, bude vyvrcholením jejího života.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Dopisy

Luis Therin tu byl - Rand si tím byl jistý - ale v hlavě se mu neozvalo ani šeptnutí, které by nebylo jeho vlastní. Zbytek dne se snažil myslet na jiné věci. Berelain málem vyskočila z kůže z toho, kolikrát se k ní přikradl, aby se jí zeptal na něco, co by dokonale zvládla i bez něj. Nebyl si jistý, ale měl dojem, že se mu začíná vyhýbat. Dokonce i Rhuark se začal tvářit strhaně, když ho Rand podesáté zahnal do rohu kvůli Shaidům. Shaidové se nepohnuli a jediná volba podle Rhuarka byla, nechat je na Rodovrahově Dýce nebo je odtamtud vykopat. Herid Fel se někam zatoulal, což, jak Idrien rychle poukázala, dělal často, a nebyl nikde k nalezení. Když byl Fel ztracen v myšlenkách, občas se ztratil i ve městě. Rand na ni křičel. S Felem to nebyla její chyba, neměla ho na starosti, ale když Rand odešel, byla bledá jako stěna a třásla se. Chvěl se vzteky jako bouřková mračna ženoucí se od obzoru. Hulákal na Meilana a Maringila, až se třásli jako osiky a odcházeli s křídově bílými tvářemi, Colavaere dohnal až k slzám a nesrozumitelnému blábolení a Anaiyella od něj skutečně utekla se zdviženými suknicemi. Vlastně když se Amys a Sorilea přišly zeptat, co řekl Aes Sedai, křičel i na ně. Z toho, jak se při odchodu tvářila Sorilea, soudil, že to nejspíš bylo poprvé, kdy na ni někdo zvedl hlas. To všechno proto, že věděl - věděl - že Luis Therin je skutečně tady, víc než jenom hlas, skutečný muž, v jeho hlavě.
Když nadešla noc, málem se bál usnout, bál se, že by ve spánku mohl Luis Therin převzít kontrolu, a když usnul, měl špatné sny a celou dobu sebou házel a mumlal. Když okny do ložnice proniklo první ranní světlo, probudil se celý zamotaný v propocených pokrývkách. Oči ho pálily, měl pocit, jako by žvýkal šest dní mrtvého koně, a bolely ho nohy. Ve snech, které si pamatoval, se mu zdálo o tom, jak utíká před něčím, co nevidí. Vstal z velkého lože se čtyřmi sloupky a opláchl se u pozlaceného stojanu s umyvadlem. Obloha venku teprve šedla a gai'šain, který mu měl přinést čerstvou vodu, se ještě neobjevil, ale i odstátá stačila.
Už se skoro doholil, když se zastavil s břitvou na tváři a zíral na sebe do nástěnného zrcadla. Utíkal. Byl si jistý, že v těch snech utíká před Zaprodanci nebo Temným nebo Tarmon Gai'donem nebo možná před Luisem Therinem. Byl tolik zaujatý sám sebou. Draku Znovuzrozenému se přece mohlo zdát o tom, že ho pronásleduje Temný. Přes všechny svoje námitky, že je Rand al'Thor, se zdálo, že na to může zapomenout stejně klidně jako ostatní. Rand al'Thor utekl od Elain, protože se ji bál milovat, stejně jako utíkal ze strachu z lásky k Aviendze.
Zrcadlo se rozbilo a střepy popadaly do porcelánového umyvadla. Kousky, které zůstaly viset v rámu,

odrážely roztříštěný obraz jeho tváře.
Propustil saidín, opatrně si oškrábal zbytek mýdlové pěny a zavřel břitvu. Už žádné utíkání. Udělá, co musí, ale nebude již nikdy utíkat.
Když vyšel na chodbu, čekaly tam dvě Děvy. Harilin, vyzáblá rusovláska přibližně jeho věku, se rozběhla pro ostatní, jakmile se objevil. Chiarid, blondýna s veselýma očima, dost stará, aby mohla být jeho matkou, ho doprovodila chodbami, kde se šouralo teprve pár sloužících, celých překvapených, že je tak brzy na nohou. Chiarid si z něj obvykle ráda střílela, když byli sami - některé vtipy pochopil, viděla v něm mladšího bratra, který potřeboval někoho, kdo by mu připomněl, že se nemá moc nafukovat - ale dnes ráno vycítila jeho náladu a neřekla ani slovo. Po jeho meči vrhla znechucený pohled, ale jenom jeden.
Nandera a ostatní Děvy je dohonily, než byli v polovině cesty do Cestovní komnaty, a také zachovaly mlčení. Stejně tak Mayenerové a Černé oči, strážící čtvercové dveře. Randa napadlo, že se možná dostane z Cairhienu, aniž by musel s někým promluvit, dokud nepřiběhla mladá žena v červenomodré livreji Berelaininých osobních sloužících, právě když otevíral průchod, a neudělala hluboké pukrle.
"První posílá tohle," funěla a natáhla k němu ruku s dopisem s velkou zelenou pečetí. Zřejmě běžela celou cestu, jak se ho snažila najít. "Je to od Mořského národa, můj pane Draku."
Rand nacpal dopis do kapsy kabátce a prošel průchodem, nevšímaje si ženy, když se ptala na jeho odpověď. Dnes ráno mu mlčení vyhovovalo. Přejel palcem po řezbě na Dračím žezle. Bude silný a tvrdý a všechnu sebelítost hodí za hlavu.
Tmavý velký sál v Caemlynu mu zase připomněl Alannu, která mu hnízdila v hlavě. Tady ještě panovala noc, ale ona byla vzhůru. Věděl to stejně jistě, jako věděl, že plakala, stejně jistě, jako věděl, že slzy přestaly v okamžiku, kdy se za poslední Děvou zavřel průchod. Vzadu v hlavě mu stále seděl uzlíček rozháraných, nečitelných citů, přesto si byl jist, že ona ví, že se vrátil. Nepochybně ona a její pouto hrály určitou roli v jeho útěku, ale on teď pouto přijal, i když se mu nelíbilo. Z toho se málem rozesmál. Musel ho přijmout, protože ho nemohl změnit. Přivázala si na něj provázek - nic víc než to. Světlo, ať to není víc - a neměla by způsobovat potíže, pokud si ji nepustí příliš blízko, aby se z něj stalo vodítko. Přál si, aby zde byl Tom Merrilin. Tom nejspíš věděl o strážcích a poutech všechno. Znal překvapivé věci. No, když najde Elain, najde Toma. To bylo všechno.
Saidín vytvořil kouli světla z ohně a vzduchu, která osvítila cestu z trůnního sálu. Prastaré královny, ukryté ve tmě nad hlavou, mu vůbec nedělaly starosti. Byly to přece jenom obrázky z barevného skla.
To samé se však nedalo říci o Aviendze. Před jeho komnatami Nandera propustila všechny Děvy až na Jalani, a ty dvě společně vstoupily s ním, aby zkontrolovaly pokoje, zatímco on s jedinou silou zapálil lampy a hodil Dračí žezlo na malý, slonovinou vykládaný stolek, na němž bylo mnohem méně zlata, než kdyby stál ve Slunečním paláci. Všechen nábytek tady byl takový, méně zlacený, více vyřezávaný, obvykle ho zdobili lvi nebo růže. Na podlaze ležel jeden velký červený koberec s obrysy růží vyšitými zlatou nití.
Bez saidínu v sobě pochyboval, že by uslyšel tiché kroky Děv, ale než přešly předpokojem, vynořila se ze stále tmavé ložnice Aviendha s rozcuchanými vlasy a nožem v ruce. A na sobě neměla vůbec nic. Při pohledu na něj ztuhla jako sloup a vrátila se, odkud přišla, málem běžela. V otevřených dveřích se objevilo slabé světlo, zapálila lampu. Nandera se tiše zasmála a vyměnila si pobavený pohled s Jalani.
"Aiely prostě nikdy nepochopím," zamumlal Rand a odsunul pravý zdroj. Nebylo to jenom kvůli tomu, že Děvám připadala situace legrační. Už dávno se vzdal snahy pochopit aielský humor. To kvůli Aviendze. Sice si myslela, že je velice legrační svlékat se před ním před spaním, ale pokud zachytil jenom pohled na kotník, když to nechtěla sama, tak se proměnila v opařenou kočku. Nemluvě o tom, že to dávala za vinu jemu.
Nandera se vesele zasmála. "To nejsou Aielové, koho nechápeš, ale ženy. Ženy ještě žádný muž nepochopil."
"Muži, na druhou stranu," přisadila si Jalani, „jsou velmi prostí." Rand na ni zíral, na její dětský tuk na tvářích, a ona lehce zruměněla. Nandera se tvářila, že každou chvíli vybuchne smíchy.
Smrt, zašeptal Luis Therin.
Rand na všechno ostatní zapomněl. Smrt? Co tím myslíš?
Smrt přichází.

Jaká smrt? chtěl vědět Rand. O čem to mluvíš?
Kdo jsi? Kde jsem já?
Rand měl pocit, jako by mu hrdlo sevřela pěst. Byl si jistý, ale... Tohle bylo poprvé, co Luis Therin řekl něco jemu, něco, co jasně a očividně patřilo jemu. Já jsem Rand al'Thor. Ty jsi v mojí hlavě.
V...? Ne! Já jsem já! Jsem Luis Therin Telamon! Já jsem jáááááááá! Křik utichal v dálce.
Vrať se, křičel Rand. Jaká smrt? Odpověz mi, Světlo tě spal! Ticho. Nejistě přešlápl. Vědět byla jedna věc, ale mrtvý muž v jeho hlavě, mluvící o smrti, způsobil, že se cítil nečistý, jako by se ho slabě dotkla špína saidínu.
Někdo se dotkl jeho ruky a on málem popadl pravý zdroj, než si uvědomil, že je to Aviendha. Musela do šatů přímo vletět, a přesto vypadala, jako by si hodinu upravovala vlasy podle svého vkusu. Lidé říkali, že Aielové nedávají najevo žádné emoce, ale oni jen byli rezervovanější než většina ostatních. Z jejich tváří se dalo vyčíst tolik co z tváří ostatních, když jste věděli, co hledat. Aviendha se zmítala mezi starostmi a touhou se zlobit.
"Jsi v pořádku?" zeptala se.
"Jenom jsem se zamyslel," řekl jí. Skoro pravda. Odpověz mi, Luisi Therine! Vrať se a odpověz mi! Proč si vůbec kdy myslel, že se mu dnes ráno líbí ticho?
Naneštěstí ho Aviendha vzala za slovo, a když nebylo třeba dělat si starosti... Dala si pěsti v bok. To byla jedna věc, kterou o ženách věděl, Aielankách, Dvouříčankách, i všech ostatních. Pěsti v bok znamenaly vždy potíže. Nemusel se unavovat se zapalováním lamp. V očích měla dost žáru, aby bylo v pokoji světlo. "Zase jsi odešel beze mě. Slíbila jsem moudrým, že zůstanu u tebe, dokud nebudu muset odejít, ale ty z mého slibu děláš nic. Za tohle máš ke mně toh, Rande al'Thore. Nandero, odteď se mi musí říct, kam odchází a kdy. Nesmí se mu dovolit odejít beze mě, jestli ho mám doprovázet."
Nandera ani na chvíli nezaváhala, než kývla. "Stane se, jak si přeješ, Aviendho."
Rand se oběma ženám postavil. "Tak počkat! Nikdo se o mých odchodech a příchodech nedozví, dokud neřeknu."
"Dala jsem své slovo, Rande al'Thore," prohlásila Nandera. Dívala se mu do očí a nehodlala couvnout.
"Já taky," řekla stejně klidně Jalani.
Rand otevřel pusu a potom ji zase zavřel. Zatracené ji'e'toh. Samozřejmě že nemělo smysl zmiňovat se o tom, že je Car'a'carn. Aviendha se zatvářila mírně překvapeně, že vůbec něco namítá. Rand se nejistě ošil, ačkoliv to nebylo kvůli Aviendze. Ten nečistý pocit tu byl pořád, a silnější. Možná se Luis Therin vrátil. Rand ho tiše volal, ale žádná odpověď se neozvala.
Zaklepání na dveře, a už vstupovala paní Harforová, která předvedla obvyklou hlubokou úklonu. Na první panské ovšem nebylo vidět, že by vstávala předčasně. Bez ohledu na denní dobu Reene Harforová vždycky vypadala, jako by se právě oblékla. "Do města přijeli návštěvníci, můj pane Draku, a urozený pán Bashere si myslel, že by ses o nich měl dozvědět, jak nejdřív to půjde. Urozená paní Aemlyn a urozený pán Culhan přijeli již včera v poledne a přebývají u urozeného pána Pelivara. Urozená paní Arathelle dorazila o hodinu později s velkou družinou. Urozený pán Barel a urozený pán Macharan, urozená paní Sergasa a urozená paní Negara dorazili odděleně dnes v noci jen s několika lidmi doprovodu. Žádný neposlal svoje poručení do paláce." To poslední vyslovila stejně vyrovnaně, aniž nějak naznačila svůj názor.
"To je dobrá zpráva," řekl jí, a taky byla, ať už nechali poručení či nikoliv. Aemlyn a její manžel Culhan byli skoro stejně mocní jako Perival a Arathelle, mocnější než všichni ostatní kromě Dyelin a Luana. Ostatní byli z menších rodů a jenom Barel byl hlavou svého rodu, ale šlechtici, kteří se postavili "Gaebrilovi", se začínali shromažďovat. Alespoň to byla dobrá zpráva, pokud najde Elain dřív, než se mu oni pokusí sebrat Caemlyn.
Paní Harforová si ho chvíli prohlížela a pak natáhla ruku s dopisem s modrou pečetí. "Tohle přišlo včera večer, můj pane Draku. Donesl ho stájník. Špinavý stájník, malý kluk. Paní vln Mořského národa nepotěšilo, že jsi odešel, když se objevila k audienci." Tentokrát se jí v hlase jasně ozýval nesouhlas, ačkoliv nebylo jasné, jestli kvůli paní vln nebo proto, že Rand odešel před audiencí, či pro způsob, jakým byl dopis doručen.
Rand si povzdechl. Na Mořský národ tady v Caemlynu úplně zapomněl. To mu připomnělo dopis, který

dostal v Cairhienu, a vylovil ho. Na zeleném i modrém vosku byla stejná pečeť, ačkoliv on nepoznal, co znamená. Dvě věci připomínající ploché misky se silně zdobenou čárou od jedné ke druhé. Oba dopisy byly adresovány "Coramoorovi", ať už to byl kdokoliv či cokoliv. Nejspíš on sám. Možná tak Mořský národ nazýval Draka Znovuzrozeného. Zlomil nejdřív modrou pečeť. Nebyly tam žádné pozdravy a rozhodně se nepodobal ničemu, co Rand kdy viděl adresováno Draku Znovuzrozenému.

Světlo dej, možná se nakonec vrátíš do Caemlynu. Jelikož jsem cestovala daleko, abych se s tebou setkala, třeba si na mne najdeš čas.

Zaida din Parede Černé křídlo
z klanu Catelar, paní vln

Zdálo se, že paní Harforová má pravdu. Paní vln nebyla nadšená. Pod zelenou pečetí nebyla o moc lepší zpráva.

Zlíbí-li se Světlu, přijmu tě na palubě Bílé pěny, jakmile se ti to bude hodit.
Harine din Togara Dva větry
z klanu Shoedin, paní vln

"Jsou to špatné zprávy?" zeptala se Aviendha.
"Já nevím." Zamračil se na dopisy a téměř si neuvědomoval, že paní Harforová vpouští do komnaty ženu v červenobílé a tiše s ní rozmlouvá. Ani jedna z těch ženských Mořského národa nepůsobila jako osoba, s níž by chtěl strávit hodinku dvě. Přečetl všechny překlady Dračích proroctví, na něž narazil, a přestože i ty nejjasnější z nich byly často zamlžené, nevzpomínal si na nic, co by ukazovalo na Atha'an Miere. Možná na svých lodích a vzdálených ostrovech budou jedněmi z těch, jichž se on ani Tarmon Gai'don nedotknou. Dlužil téhle Zaidě omluvu, ale možná by ji mohl předhodit Basheremu. Bashere měl rozhodně dost titulů, aby polechtal marnivost kohokoliv. "Nemyslím."
Služebná před ním padla na kolena, sklonila bílou hlavu a zvedla ruce. Podala mu ještě jeden dopis, tentokrát na tlustém pergamenu. Už nad samotným jejím postojem zamrkal. Dokonce ani v Tearu neviděl sloužící takhle se krčit, natož v Andoru. Paní Harforová se mračila a kroutila hlavou. Klečící žena promluvila, hlavu měla stále sklopenou. "Tohle přišlo pro mého pána Draka."
"Sulin?" vydechl. "Co to děláš? Co děláš v tomhle... v šatech?"
Sulin pomalu zvedla hlavu. Vypadala strašně, byla to vlčice, která se velmi snaží předstírat, že je ovečka. "Tohle nosí ženy, které slouží a poslouchají rozkazy za peníze." Zamávala dopisem. "Nařídili mi říct, že tohle právě teď přišlo pro mého pána Draka po... jezdci, který odjel hned, jak to předal." První panská podrážděně mlaskla.
"Chci nyní přímou odpověď," prohlásil Rand a sebral zapečetěný pergamen. Sulin vyskočila na nohy, jakmile jej měla z rukou. "Vrať se, Sulin. Sulin, chci odpověď!" Ale ona utekla, jako by měla cadin'sor, přímo ke dveřím a ven.
Paní Harforová se z nějakého důvodu mračila na Nanderu. "Říkala jsem ti, že to nebude fungovat. A říkala jsem vám oběma, že dokud nosí palácovou livrej, očekávám, že bude jednat tak, aby na ni mohl být palác hrdý, ať už je Aielanka, nebo třeba saldejská královna." Udělala pukrle, spěšně hodila po Randovi "můj pane Draku" a vyrazila ven, přičemž si mručela něco o bláznivých Aielech.
Byl ochoten souhlasit. Díval se z Nandery na Aviendhu a Jalani. Žádná se netvářila ani v nejmenším překvapeně. Žádná se netvářila, že by viděla něco neobvyklého. "Povíte mi, co se to tu, pod Světlem, děje? To byla Sulin!"
"Nejdřív," řekla Nandera, "jsme Sulin a já šly do kuchyní. Myslela si, že drhnutí kastrolů a tak bude vhodné. Ale ten chlapík tam říkal, že má všechny kuchty, co potřebuje. Zřejmě si myslel, že Sulin bude pořád bojovat s ostatními. Nebyl moc vysoký," ukázala Randovi někam pod bradu, "ale stejně tak široký, a myslím, že kdybychom neodešly, byl by si s námi zatančil s oštěpy. Pak jsme šly za tou ženou Reene Harforovou, jelikož se zdá, že je správkyní zdejší střechy." Po tváři jí přelétl mrak. Žena by měla

být správkyní střechy nebo ne - v aielském myšlení nebylo pro první panskou místo. "Ona nepochopila, ale nakonec souhlasila. Skoro jsem si myslela, že Sulin změní názor, když si uvědomila, že Reene Harforová chce, aby si oblékla šaty, ale ona to samozřejmě neudělala. Sulin má víc odvahy než já. To bych se radši nechala přijmout za gai'šainku novým Seia Doon."
"Já," ozvala se Jalani rázně, "bych se radši nechávala po celý rok každý den ztlouct prvním bratrem mého nejhoršího nepřítele před svou matkou."
Nandera přimhouřila nesouhlasně oči a zakmitala prsty, avšak místo znakové řeči řekla nahlas: "Chlubíš se jako Shaido, holka." Kdyby byla Jalani starší, tři vypočítané urážky by mohly způsobit potíže, ale ona jen zavřela oči, aby neviděla na ty, kteří slyšeli, jak byla zahanbena.
Rand si prohrábl vlasy. "Reene to nepochopila? Nerozumím, Nandero. Proč tohle dělá? Ona se vzdala oštěpu? Jestli si chce vzít Andořana -" už se v jeho blízkosti staly podivnější věci, "tak jí dám dost zlata, aby si mohla koupit statek nebo co budou chtít. Nemusí dělat službu." Jalani otevřela oči a všechny tři ženy na něj zíraly, jako by zešílel on.
"Sulin plní své toh, Rande al'Thore," řekla Aviendha důrazně. Stála vzpřímená a upřeně se mu dívala do očí, dobrá napodobenina Amys. Jenomže s každým dnem napodobovala méně a víc byla sama sebou. "Do toho tobě nic není."
Jalani rozhodně kývla na souhlas. Nandera tam jen stála a nedbale zkoumala hrot oštěpu.
"Sulin mi dělá starosti," sdělil jim. "Jestli se jí něco stalo -" Náhle si vzpomněl na výměnu, kterou vyslechl před odchodem do Shadar Logothu. Nandera obvinila Sulin, že mluví ke gai'šaince, jako by byla Far Dareis Mai, a Sulin to přiznala a řekla, že to vyřídí později. Od návratu ze Shadar Logothu Sulin neviděl, ale soudil, že se na něj zlobí a prostě nechává jiné, aby ho hlídaly. Neměl být tak zabedněný. Delší pobyt v blízkosti jakéhokoliv Aiela člověka naučil něco o ji'e'toh, a Děvy byly háklivější než kdokoliv jiný, možná kromě Kamenných psů a Černých očí. A pak tu byla Aviendha se svými pokusy obrátit ho na Aiela.
Tahle situace byla prostá, nebo aspoň tak prostá, jak prosté mohlo být něco, co se týkalo ji'e'toh. Kdyby nebyl tak zabraný do sebe, byl by si to uvědomil hned na začátku. Dokonce i správkyni střechy jste mohli každý den, co nosila gai'šainskou bílou, připomínat, kdo je - bylo to zahanbující, ale dovolené, občas dokonce podporované - a přesto pro členy devíti ze třinácti společenstev byla taková připomínka hlubokým zneuctěním, s výjimkou hrstky okolností, na něž si nedokázal vzpomenout. Far Dareis Mai rozhodně mezi těch devět patřily. Byl to jeden z několika málo způsobů, jak vyvolat toh ke gai'šainovi, ale byl považován za nejtěžší závazek ze všech. Sulin se zřejmě rozhodla ho dodržet tím, že přijme větší hanbu, alespoň v aielských očích, než způsobila. Bylo to její toh, takže bylo na ní, jak ho vyrovná, bylo na ní, jak dlouho bude dělat to, čím opovrhovala. Kdo ostatně znal cenu její cti či hloubku její povinnosti lépe než ona sama? Přesto to, co dělala, dělala hlavně proto, že jí neposkytl víc času. "Je to moje chyba," řekl.
Tohle neměl říkat. Jalani se na něj překvapeně podívala. Aviendha zrudla rozpaky. Neustále mu vtloukala do hlavy, že pod ji'e'toh neexistují žádné omluvy. Pokud záchrana vašeho dítěte vyvolala závazek k nepříteli na život a na smrt, zaplatili jste cenu bez odmlouvání.
Pohled, který Nandera vrhla po Aviendze, se dal shovívavě nazvat opovržlivým. "Kdybys přes den přestala snít o jeho obočí, tak bys ho učila líp."
Aviendze rozčilením potemněla tvář, ale Nandera ukázala rukama Jalani, která zvrátila hlavu dozadu a zařehtala se, takže ruměnec na Aviendžiných tvářích ještě potemněl, tentokrát čistými rozpaky. Rand zpola čekal, že uslyší nabídku k tanci s oštěpy. No, ne tak docela. Aviendha ho učila, že ani moudré, ani jejich učednice něco takového prostě nedělají. Nepřekvapilo by ho však, kdyby dala Nandeře pěkně za uši.
Rychle promluvil, aby něčemu podobnému předešel. "Jelikož jsem příčinou, že Sulin dělá, co dělá, nemám snad k ní toh?"
Očividně bylo možné ze sebe udělat ještě většího hlupáka, než už se mu podařilo. Aviendha nějak zrudla ještě víc a Jalani se náhle začala zajímat o koberec pod svýma nohama. Dokonce i Nandera vypadala poněkud rozmrzele nad jeho nevědomostí. Mohl jste uslyšet, že máte toh, ačkoliv to bylo urážlivé, nebo vám to mohlo být připomenuto, ale ptát se znamenalo, že to nevíte. On, on věděl, že ho má. Mohl začít

tím, že nařídí Sulin, aby nechala plavat tu směšnou práci služebné, aby si zase oblékla cadin'sor, a... A zabránit jí ve splnění jejího toh. Ať už by udělal cokoliv, co by ulehčilo jejímu břemeni, křížilo by se to s její ctí. S jejím toh, s její volbou. Něco v tom bylo, on ale nevěděl co. Možná by se mohl zeptat Aviendhy. Později - až nebude umírat ponížením. Z tváří všech tří žen bylo jasné, že ji pro dnešek zahanbil víc než dost. Světlo, takový zmatek.
Když přemýšlel, jestli nenajde nějakou cestu ven, uvědomil si, že stále drží dopis, který přinesla Sulin. Strčil ho do kapsy, odepjal si opasek s mečem a položil ho na Dračí žezlo. Pak pergamen vytáhl z kapsy. Kdo mu posílal zprávu po jezdci, který se ani nezastavil na snídani? Navenek na dopise nebylo nic, žádné jméno. Jenom nyní zmizelý kurýr mohl prozradit, komu je určen. Na pečeti opět nebylo nic, co by poznal, jen nějaká květina otištěná do purpurového vosku, avšak pergamen sám byl těžký, toho nejdražšího druhu. Obsah, psaný jemným krajkovým rukopisem, vyvolal zamyšlený úsměv.

Bratranče,
časy jsou choulostivé, ale cítím, že Ti musím napsat, abych Tě ujistila o své dobré vůli a vyjádřila naděje, že na oplátku Ty chováš dobrou vůli ke mně. Neboj se. Znám Tě a uznávám Tě, ale jsou tací, kteří by nelibě nesli každého, kdo by se k Tobě přihlásil, kromě přes ně. Nežádám nic, než abys v ohních svého srdce podržel mou důvěru.
Alliandra Maritha

"Nač se tak zubíš?" zeptala se Aviendha a zvědavě se dívala na dopis. V koutcích úst měla stále nádech hněvu za to, čím kvůli němu musela projít.
"Prostě je příjemné dostat zprávu od někoho, kdo má prosté způsoby," sdělil jí. Hra rodů byla ve srovnání s ji'e'toh jednoduchá. Jméno bylo dost dlouhé, aby poznal, kdo dopis poslal, ale kdyby pergamen padl do špatných rukou, vypadalo by to jen jako zpráva příteli nebo možná hřejivá odpověď prosebníkovi. Alliandra Maritha Kigarin, Světlem požehnaná, královna Ghealdanu, by rozhodně nepodepsala tak důvěrně dopis adresovaný někomu, koho nikdy neviděla, a nade všecko Draku Znovuzrozenému. Očividně si dělala starosti kvůli bělokabátníkům v Amadicii a kvůli prorokovi Masemovi. S Masemou bude muset něco udělat. Alliandra byla opatrná, nesvěřila papíru víc, než musela. A připomínala mu, aby dopis spálil. Ohně jeho srdce. Přesto to bylo poprvé, kdy se na něj obrátil nějaký vladař, aniž by Rand držel meč na hrdle jeho státu. Teď kdyby jen našel Elain a předal jí Andor, než dojde k další bitvě tady.
Tiše se otevřely dveře a on vzhlédl, ale nikoho neviděl, a tak se vrátil k dopisu. Uvažoval, jestli vyhrabal všechno, co v něm bylo. Četl a mnul si nos. Luis Therin a ty jeho řeči o smrti. Rand se nedokázal zbavit pocitu špíny.
"S Jalani půjdeme na místa ven," ozvala se Nandera.
Nepřítomně kývl nad dopisem. Tom by v tom nejspíš na první pohled našel šest věcí, které jemu unikly. Aviendha mu položila ruku na loket a pak ji odtáhla. "Rande al'Thore, musím si s tebou vážně promluvit."
Náhle se mu v hlavě všechno složilo dohromady. Dveře se otevřely. Cítil špínu, nebyl to jen pocit, on ji větřil. Pustil dopis a odstrčil od sebe Aviendhu tak silně, že s překvapeným vyjeknutím upadla - ale směrem od něj, z cesty nebezpečí, všechno jako by se zpomalilo - a jak se otáčel, popadl saidin.
Nandera a Jalani se právě obracely, aby se podívaly, proč Aviendha vykřikla. Rand se musel pořádně podívat, aby uviděl vysokého muže v šedém kabátě, kterého si ani jedna Děva nevšimla, když proplouval přímo mezi nimi, s tmavýma neživýma očima upřenýma na Randa. Dokonce i když se soustředil, oči se mu stále stáčely za šedého muže. Tohle totiž byl - jeden z nájemných vrahů Stínu. Když se dopis snesl k podlaze, šedý muž si uvědomil, že ho Rand zahlédl. Aviendžin výkřik se ještě vznášel ve vzduchu a ona se právě odrazila od podlahy, než se zase posadila na zadek. Šedému muži se v ruce objevil nůž, držel jej nízko a vyrazil dopředu. Rand ho téměř opovržlivě obalil smyčkami ze vzduchu. Přes rameno mu proletěl jako zápěstí silný pruh světla a vypálil šedému muži v prsou díru velkou jako pěst. Vrah zemřel dřív, než se smyčky stačily pohnout. Přepadla mu hlava a ty oči, o nic mrtvější než předtím, zíraly na Randa.
Jelikož byl mrtvý, to, co šedému muži udělali, aby ho bylo těžké zahlédnout, už nepůsobilo. Jelikož byl

mrtvý, náhle začal být viditelný i pro všechny ostatní. Aviendha, která se právě začínala sbírat z podlahy, překvapeně vyjekla, a Rand cítil husí kůži, která mu prozradila, že objala saidar. Nandera s výkřikem, který však okamžitě potlačila, trhla rukou k závoji a Jalani svůj taky zpola zvedla.
Rand nechal mrtvolu spadnout, ale dál držel saidin, když se obracel tváří k Taimovi, jenž stál ve dveřích jeho ložnice. "Proč jsi ho zabil?" Jenom část té chladné tvrdosti v jeho hlase pocházela z prázdnoty. "Měl jsem ho chyceného. Mohl mi něco prozradit, možná dokonce i to, kdo ho poslal. A co tady vůbec děláš, takhle se mi plížit ložnicí?"
Taim vstoupil do místnosti, naprosto klidný, v černém kabátci s modrozlatými draky ovinutými kolem rukávů. Aviendha se vyškrábala na nohy a přes saidar její oči říkaly, že je připravená použít na Taima nůž, než ho vrátila do pochvy. Nandera a Jalani se zahalily a stály připravené na špičkách s oštěpy pohotově. Taim si jich nevšímal. Rand cítil, jak z něj vyprchává jediná síla. Taima zřejmě ani nezajímalo, že Randa stále plní saidin. Rty měl zvlněné v tom svém zvláštním skoroúsměvu a díval se na mrtvého šedého muže.
"Ošklivý tvorové, tihle bezduší." Každý jiný by se třásl, ne však Taim. "Přišel jsem průchodem na tvůj balkon, neboť jsem si myslel, že bys chtěl moje novinky slyšet hned."
"Někdo se učí příliš rychle?" přerušil ho Rand a Taim po něm znovu bleskl tím poloúsměvem.
"Ne, není to Zaprodanec v převleku, leda by se mu podařilo převléknout se asi za dvacetiletého kluka. Jmenuje se Jahar Narishmaa má jiskru, i když se ještě neprojevila. U mužů se obvykle objevuje později než u žen. Měl by ses vrátit do školy. Tamní změny tě jistě překvapí."
Rand o tom vůbec nepochyboval. Jahar Narishma nebylo andorské jméno. Věděl, že cestování nemá žádná omezení, ale Taim se zřejmě při svém verbování dostal hodně daleko. Neřekl nic, jen se podíval na mrtvolu na koberci.
Taim se zamračil, ale z míry vyvedený nebyl, jenom podrážděný. "Věř mi, přál bych si, aby ještě žil, stejně jako ty. Viděl jsem ho a zareagoval bez přemýšlení. Poslední, co bych chtěl, je vidět tě mrtvého. Tys ho chytil ve chvíli, kdy já usměrnil, ale bylo příliš pozdě to zastavit."
Musím ho zabít, zamumlal Luis Therin a Randem projela jediná síla. Ztuhlý se snažil zatlačit saidín pryč, a byl to zápas. Luis Therin se snažil vydržet, snažil se usměrnit. Nakonec se jediná síla pomaloučku vytratila, jako voda vytrácející se dírou z vědra.
Proč? chtěl vědět Rand. Proč ho chceš zabít? Žádné odpovědi se nedočkal, jen šíleného smíchu a pláče v dálce.
Aviendha k němu vzhlížela s ustaranou tváří. Odložila nůž, ale brnění kůže mu prozrazovalo, že si saidar podržela. Obě Děvy si stáhly závoje, když teď začalo být zřejmé, že Taimův příchod neznamená útok. Podařilo se jim sledovat Taima jedním okem a druhým zbytek místnosti, a přesto po sobě z nějakého důvodu ještě vrhaly zahanbené pohledy.
Rand se posadil ke stolu, na němž leželo Dračí žezlo a na něm jeho meč. Zápas trval jenom chvíli, ale kolena se mu podlamovala. Luis Therin ho skoro přemohl, nakonec téměř převzal saidín. Předtím, ve škole, dokázal sám sebe přesvědčit, tentokrát však ne.
Jestli si Taim něčeho všiml, nedal to nijak najevo. Sehnul se pro dopis a mrkl na něj, než ho s nepatrnou úklonou podal Randovi.
Rand si nacpal pergamen do kapsy. Taimem nic neotřáslo. Nic nenarušilo jeho klid. Proč ho chtěl Luis Therin zabít? "Podle toho, jak jste všichni hrr skočit po Aes Sedai, mě překvapuje, že nenavrhuješ zaútočit na Sammaela. Ty a já společně a možná pár silnějších žáků, skočili bychom po něm v Illianu přes průchod. Ten muž musel přijít od Sammaela."
"Možná," řekl Taim docela krátce a ohlédl se po šedém muži. "Dal bych hodně za to, abych si byl jistý."
Tohle mělo punc pravdy. "A co se Illianu týče, pochybuju, že by to bylo tak prosté jako zbavit se párku Aes Sedai. Pořád myslím na to, co bych na Sammaelově místě udělal. Nechal bych Illian chránit po částech, takže kdyby nějakého muže jenom napadlo usměrňovat, okamžitě bych poznal, kde je, a spálil bych tam dokonce i zem na popel, než by měl čas se nadechnout."
Takhle to Rand viděl taky. Nikdo nevěděl lépe než Sammael, jak nějaké místo bránit. Možná to jen bylo tím, že Luis Therin byl šílený. Možná taky žárlivý. Rand se snažil sám sebe přesvědčit, že se škole nevyhýbá, poněvadž žárlí sám, ale v blízkosti Taima měl vždycky svrbění. "Vyřídils mi svou zprávu.

Radím ti, abys šel dohlídnout na výcvik toho Jahara Narishmy. Cvič ho dobře. Možná bude muset svoje schopnosti využít už brzy."
Taimovi se zatřpytily tmavé oči, pak lehce sklonil hlavu. Beze slova popadl saidín a otevřel průchod přímo tady. Rand se přinutil zůstat sedět, dokud muž neodešel a průchod se nezúžil v planoucí čáru světla. Nemohl riskovat další souboj s Luisem Therinem, ne, když by mohl prohrát a zjistit, že bojuje s Taimem. Proč ho Luis Therin chce mrtvého? Světlo, Luis Therin zřejmě chtěl mrtvého každého, včetně něj.
Bylo to vskutku událostmi nabité ráno, zvlášť vzhledem k tomu, že obloha byla ještě pořád teprve šedá. Dobré zprávy převážily špatné. Prohlédl si šedého muže ležícího na koberci. Rána se nejspíš stáhla okamžitě poté, co byla udělána, ale paní Harforová mu určitě dá vědět, aniž by řekla jediné slovo, jestli je na koberci jediná kapka krve. A co se týkalo těch paní vln Mořského národa, mohly se klidně ještě chvíli dusit ve vlastní nedůtklivosti. Už jich měl dost, nepotřeboval ještě další netýkavou ženu.
Nandera a Jalani pořád ještě přešlapovaly u dveří. Jakmile odešel Taim, měly se vrátit na svá místa na chodbě.
"Jestli jste vy dvě tak rozčilené kvůli šedému muži," řekl, "tak na něj hleďte zapomenout. Jenom hlupák by čekal, že si všimne jednoho z bezduchých, jinak než náhodou, a ani jedna z vás není hloupá."
"To není tím," ucedila Nandera škrobeně. Jalani zatínala zuby, až bylo jasné, že se snaží udržet jazyk za zuby.
Právě tak rychle pochopil. Nemyslely si, že by byly mohly šedého muže spatřit, ale přesto se styděly, že ho neviděly. Styděly se za to a bály se hanby, až se rozšíří zpráva o tom, že "zklamaly". "Nechci, aby se někdo dozvěděl, že tu byl Taim, ani co říkal. Lidi jsou už tak dost nervózní, když vědí, že někde za městem je škola, aby se ještě báli, že se jen tak objeví Taim nebo některý žák. Myslím, že nejlepší bude prostě mlčet o všem, co se tu dneska ráno stalo. Mrtvolu utajit nemůžeme, ale chci, abyste mi slíbily, že neřeknete než to, že se mě nějaký muž pokusil zabít a za to zemřel. Tohle hodlám říct každému, a byl bych hrozně nerad, abyste ze mě udělaly lháře."
Vděk v jejich tvářích byl pozoruhodný. "Mám toh," zamumlaly obě téměř zároveň.
Rand si drsně odkašlal. Po tomhle rozhodně neprahl, ale aspoň se uklidnily. Náhle se mu v hlavě vynořil způsob, jak to vyřídit se Sulin. Nebude se jí to líbit, přesto to však dodrží její toh, možná o to víc, že se jí to nebude líbit, a trochu to uleví jeho svědomí a aspoň srovná něco z jeho toh k ní.
"Teď běžte hlídat, nebo si skutečně začnu myslet, že vy chcete koukat na moje obočí." Takhle to Nandera řekla. Aviendhu že zajímá jeho obočí? "Tak jděte. A najděte někoho, kdo tohle odklidí."
Odešly, samý úsměv a kmitající prsty. Rand vstal a uchopil Aviendhu za loket. "Říkalas, že si musíme promluvit. Pojď do ložnice, než to tu uklidí." Jestli tam bude skvrna, třeba by ji mohl usměrnit pryč.
Aviendha se mu vytrhla. "Ne! Tam ne!" Zhluboka se nadechla a zmírnila tón, ale dál se tvářila podezíravě a nemálo nahněvaně. "Proč nemůžeme mluvit tady?" Kromě mrtvoly na podlaze k tomu nebyl žádný zvláštní důvod, ale to se u ní nepočítalo. Téměř divoce ho vtlačila zpátky do křesla, pak si ho prohlédla a znovu se nadechla, než promluvila.
"Ji'e'toh je srdce Aiela. My jsme ji'e'toh. Dneska ráno jsi mě nesmírně zahanbil." Zkřižila ruce na prsou a upřela mu pohled do očí. Udělala mu přednášku o jeho nevědomosti a o tom, jak je důležité ji skrývat, dokud ona nebude moci záležitost napravit, a pak přešla k tomu, že toh je třeba dodržet za každou cenu. U tohohle se zdržela hezkou chvíli.
Rand si byl jist, že tohle určitě na mysli neměla, když říkala, že s ním musí mluvit, ale příliš se mu líbil pohled do jejích očí, aby nad jejími slovy přemýšlel déle. Líbilo se mu to. Kousek po kousku potlačil potěšení, které mu její oči poskytovaly, a drtil ho, až zůstala jen tupá bolest.
Myslel si, že to skrývá, ale jeho výraz se musel změnit. Aviendha se pomalu odmlčela, jen tam stála, ztěžka dýchala a civěla na něho. S viditelnou námahou od něj odtrhla zrak. "Aspoň tomu teď rozumíš," zamumlala. "Musím... Je třeba... Hlavně abys to pochopil." Sebrala si suknice a vyrazila přes pokoj - mrtvola mohla být docela dobře keř, který musela obejít - a ven.
Nechala ho v komnatě, kde se po jejím odchodu z nějakého důvodu setmělo, jen s mrtvolou. Všechno do sebe zapadalo až příliš dobře. Když přišli gai'šainové, aby šedého muže odnesli, Rand se tiše smál.
* * *

Padan Fain seděl s nohama na podnožce a sledoval krásu paprsků vycházejícího slunce, odrážejících se na zakřivené čepeli dýky, kterou neustále převracel v rukou. Nosit ji u pasu nestačilo. Občas ji prostě musel vzít do ruky. Velký rubín zasazený v hrušce na jílci zářil hlubokou zlovolností. Dýka byla jeho součástí, nebo on její. Dýka byla součástí Aridholu, jemuž lidé říkali Shadar Logoth, ale on byl také součástí Aridholu. Nebo Aridhol jeho součástí. Byl slušně šílený a velmi dobře to věděl, jelikož však byl šílený, nezáleželo mu na tom. Sluneční světlo se odrazilo na oceli, oceli smrtonosnější než ta vyráběná v Thakandaru.
Zaslechl šustot a pohlédl k místu, kde na druhé straně pokoje seděl myrddraal a čekal na své potěšení. Nesnažil se mu podívat do očí, protože ho Fain už dávno zlomil.
Chtěl se vrátit k přemýšlení o čepeli, k dokonalé kráse dokonalé smrti, ke kráse toho, čím Aridhol byl a čím bude zas, ale myrddraal narušil jeho soustředění. Zkazil mu ho. Fain málem šel a zabil ho. Umírání půllidem trvalo dlouho. Jak dlouho, kdyby použil dýku? Jako by myrddraal jeho myšlenky vycítil, znovu se zavrtěl. Ne, ještě by mohl být užitečný.
Těžko se soustředil delší dobu na jednu věc. Kromě na Randa al'Thora, samozřejmě. Cítil al'Thora, mohl na něj ukázat, když byl takhle blízko. Al'Thor ho přitahoval, tahal za něj, až to dokonce bolelo. V poslední době tu byl rozdíl, rozdíl, který se objevil náhle, skoro jako by někdo al'Thora částečně převzal a tím odsunul pryč část Fainova vlastnictví. Nezáleželo na tom. Al'Thor patřil jenom jemu.
Přál si, aby cítil al'Thorovu bolest. Určitě mu alespoň způsobil bolest. Zatím jenom píchnutí špendlíkem, ale dost píchnutí ho pěkně vyčerpá. Bělokabátníci šli tvrdě proti Draku Znovuzrozenému. Fain ohrnul rty v úšklebku. Nebylo pravděpodobné, že by Niall někdy al'Thora podpořil; o nic pravděpodobnější, než že by ho podpořila Elaida, avšak s Randem, zatraceným al'Thorem, bylo lepší nebrat věci za dané. No, oba je přetáhl tím, co vynesl z Aridholu. Možná by uvěřili svým vlastním matkám, ale al'Thorovi teď už nikdy ne.
Rozletěly se dveře a do místnosti vrazil mladý Perwyn Belman se svou matkou v patách. Nan Belmanová byla hezká žena, i když si Fain málokdy všiml, jestli je žena hezká nebo ne, byla to temná družka, která si myslela, že její přísahy jsou jenom ráchání se ve špatnosti, dokud se u jejích dveří neobjevil Padan Fain. Věřila, že je taky temný druh, vysoko postavený v radách. Fain ovšem zašel mnohem dál. Byl by mrtev ve chvíli, kdy by ho dostal do rukou některý z Vyvolených. Při tom pomyšlení se zahihňal.
Perwyn a jeho matka samozřejmě při pohledu na myrddraala couvli, ale chlapec se vzpamatoval první a došel k Fainovi, když se jeho matka ještě snažila popadnout dech.
"Mistře Mordethe, mistře Mordethe," pípl chlapec a ve svém červenobílém kabátci poskakoval z nohy na nohu. "Mám zprávu, cos chtěl."
Mordeth. Copak použil tohle jméno? Občas si nemohl vzpomenout, které jméno použil, které jméno je vlastně jeho. Schoval dýku pod kabátem a nasadil hřejivý úsměv. "A jaká že to je zpráva, mládenče?"
"Někdo se dneska ráno pokusil zabít Draka Znovuzrozeného. Muž. Už je mrtvý. Dostal se přes všecky Aiely a všecko, přímo do pokojů pána Draka."
Fainův úsměv se změnil ve škleb. Pokusil se zabít al'Thora? Al'Thor je jeho! Al'Thor zemře jeho rukou a nikoho jiného! Počkat. Nájemný vrah že se dostal přes Aiely do al'Thorových pokojů? "Šedý muž!" V tom skřípavém zvuku nepoznal svůj vlastní hlas. Šedý muž znamenal Vyvolené. Copak se mu nikdy nepřestanou plést do cesty?
Musel svůj vztek někam svést, aby nevybuchl. Téměř mimoděk přejel rukou chlapci po obličeji. Kluk vykulil oči a třásl se tak silně, až mu cvakaly zuby.
Fain v podstatě nechápal triky, které ovládal. Asi kousek z Temného, kousek z Aridholu. Stalo se to poté, když přestal být prostě Padanem Fainem, kdy se tato schopnost začala projevovat, pomalu. Věděl jenom, že teď dokáže jisté věci, pokud se dotýkal toho, s čím pracoval.
Nan padla na kolena vedle jeho židle a držela se ho za kabát. "Milost, mistře Mordethe," funěla. "Prosím, smiluj se. Je to jenom dítě. Jenom dítě!"
Fain se na ni krátký okamžik jenom zvědavě díval s hlavou nakloněnou poněkud na stranu. Byla to vážně docela hezká žena. Opřel jí nohu o prsa a odstrčil ji stranou, aby mohl vstát. Myrddraal se po něm kradmo podíval, a když si všiml, že se na něj Fain dívá, ucukl s bezokou tváří. Vzpomínal si na jeho... triky až příliš dobře.

Fain začal přecházet, musel se pohybovat. Al'Thorův pád musel připravit on - on! - ne Vyvolení. Jak by mohl tomu muži ublížit znovu, ranit ho do srdce? U Culainova psa byly ty ukecané holky, ale jestli al'Thor nepřišel, když šlo ve Dvouříčí do tuhého, proč by mu mělo záležet na tom, kdyby Fain celý hostinec vypálil i s těmi žábami? S čím musí pracovat? Z jeho bývalých dětí Světla zůstalo naživu jen pár. Vlastně byly jen zkouška - člověka, kterému by se skutečně podařilo al'Thora zabít, by přinutil žebronit o to, aby ho jenom zaživa stáhl z kůže! - a přesto ho to stálo hodně mužů. Měl ve městě schovaného myrddraala a hrstku trolloků a v Caemlynu a cestou z Tar Valonu sebral pár temných druhů. Al'Thor ho pořád přitahoval. To bylo na temných druzích nejpozoruhodnější. Temný druh se od ostatních lidí nijak neodlišoval, ale Fain v poslední době zjistil, že ho dokáže poznat na první pohled, dokonce i člověka, který na přísahu Stínu jenom pomyslel, jako by měli na čele šmouhu od sazí.
Ne, ne! Musí se soustředit. Soustředit! Vyčistit mysl. Pohled mu padl na ženu, jež sténala a hladila blábolícího syna, tiše k němu mluvila, jako by to mohlo pomoci. Fain nevěděl, jak své triky zastavit, když už jednou začal. Chlapec by měl přežít, i když trochu opotřebovaný, jakmile dojde k vyvrcholení. Fain do toho nevložil celé srdce. Vyčistit mysl. Myslet na něco jiného. Hezká žena. Jak je to dlouho, co měl ženu?
Usmál se a vzal ji za ruku. Musel ji od toho hloupého kluka odtáhnout. "Pojď se mnou." Hlas měl jiný, vznešenější, lugardský přízvuk zmizel. Jenže on si toho nevšiml, nikdy si toho nevšiml. "Jsem si jistý, že aspoň ty víš, jak dát najevo skutečnou úctu. Jestli mě potěšíš, nic se ti nestane." Proč se brání? Věděl, že je okouzlující. Bude jí muset ublížit. Všechno to je al'Thorova vina.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Oheň a duch

Nyneiva se zastavila ve stínu Menší věže a opatrně si otřela obličej. Pak zastrčila šátek zpátky do rukávu. Ne že by to k něčemu bylo - vzápětí byla zase zpocená jako myš - ale chtěla uvnitř vypadat co nejlépe. Chtěla vypadat chladná, vážná, důstojná. Neměla moc velkou naději. Bodalo ji ve spáncích a žaludek měla... křehký. Dnes ráno se nedokázala podívat na snídani. Samozřejmě to bylo jenom horkem, ale chtěla se vrátit do postele, stočit se do klubíčka a umřít. A na vrchol všeho ji hryzl její cit pro počasí, roztavené slunce by mělo být schované za převalujícími se černými mračny a nebezpečnými klikatými blesky.
Strážci poflakující se venku na první pohled nevypadali, že jsou na hlídce, ale byli. Připomínali jí Aiely,

které potkala v Tearském Kameni. Nejspíš připomínali vlky i ve spánku. Z Menší věže vyběhl jakýsi holohlavý muž s hranatým obličejem, skoro stejně vysoký jako ona, ale skoro stejně široký jako vysoký, a hnal se ulicí, přičemž mu nad ramenem vyčníval jílec meče. Dokonce i jemu - Jorimu, spojenému s Morvrin - se dařilo tak vypadat.
Kolem projel Uno s uzlem na temeni, vedl koně davem a horka si téměř nevšímal i přes ocelové pláty a kroužky své zbroje, která ho kryla od ramen dolů. Zkroutil se v sedle, aby na ni viděl svým zdravým okem, a jí náhle potemněla tvář. Birgitte žvanila. Pokaždé, když ji ten muž zahlédl, očividně čekal, že ho požádá o koně. Byla téměř připravená odjet. Dokonce ani Elain nemohla říci, že si vedou dobře. No, mohla a řekla, ale neměla.
Uno se za rohem ztratil z dohledu a Nyneiva si povzdechla. Jenom se snažila oddálit chvíli, kdy bude muset vstoupit do Menší věže. Mohla tam být Myrelle. Znovu si otřela obličej a zamračila se na svraštělou ruku - dneska bude drhnout hrnce jedenáctý den a ještě jí zbývalo devětadvacet dní, devětadvacet! - a vstoupila.
Tam, kde býval šenk, když ještě byla Menší věž zájezdním hostincem, bylo poněkud chladněji, což jí trošku pomohlo od bolení hlavy. Všichni teď místnost nazývali "předpokoj". Tady nikdo neplýtval časem na opravy. V krbovém obložení chyběly kameny a pod omítkou byly vidět laťky vespod. Areina, Nicola a ještě jedna novicka se tu oháněly košťaty, ale na věkem zdrsnělou podlahu moc velký dojem neudělaly. Areina byla opět zachmuřená, ale ji nikdy netěšilo, když musela pracovat spolu s novickami. V Salidaru pracoval každý. Na druhém konci místnosti hovořila Romanda se dvěma štíhlými zestárlými Aes Sedai - sice měly bezvěké tváře, ale vlasy měly bílé - podle tenkých plášťů proti prachu, které ještě měly na sobě, musely dorazit teprve nedávno. Po Myrelle nebylo ani vidu, ani slechu, takže si Nyneiva vydechla úlevou. Ta ženská Nyneivě umyla hlavu při každé příležitosti a pak zas obráceně! U stolů, které byly každý pes jiná ves, zato však pečlivě uspořádané do řad, seděly Aes Sedai a probíraly se pergameny či vydávaly rozkazy strážcům a sloužícím, avšak v menším rozsahu, než když tuto místnost viděla poprvé. Na poschodí nahoře bydleli pouze přísedící a jejich sluhové, všechny ostatní přestěhovali, aby měly Aes Sedai místo na práci. Menší věž převzala atributy Bílé věže a nade vše přísnou formálnost. Když Nyneiva viděla tuto místnost poprvé, překypovala činností, působila dojmem, že se něco děje. Ten dojem však byl falešný. Teď se tu pracovalo pomalu, ale místo působilo dojmem Bílé věže.
Nyneiva přistoupila k jednomu stolu, nikoliv tomu nejbližšímu, a opatrně udělala pukrle. "Omlouvám se, Aes Sedai, ale řekli mi, že Siuan a Leana jsou tady. Mohla bys mi říct, kde jsou?"
Brendas přestala psát a vzhlédla k ní chladnýma tmavýma očima. Nyneiva si vybrala ji místo někoho blíž u dveří, protože Brendas byla jednou z mála Aes Sedai, které ji nikdy nedusily kvůli Randovi. Kromě toho kdysi, když byla Siuan amyrlin, vybrala Brendas jako důvěryhodnou osobu. Sice to s tímhle nemělo co dělat, ale Nyneiva hledala malé útěchy, kde to jen šlo.
"Jsou s některými přísedícími, milé dítě." Brendas měla hlas jako zvonečky, stejně bez pocitů jako bledou tvář. Bílé projevovaly emoce jen zřídkakdy, ale Brendas nikdy.
Nyneiva potlačila podrážděný vzdech. Jestli si je přísedící pozvaly, aby jim podaly hlášení od svých zvědů, tak možná nebudou volné celé hodiny. Možná celý den ne. Tou dobou už bude po krk v hrncích.
"Děkuju, Aes Sedai."
Brendas její pukrle zastavila pokynem ruky. "Pokročila s tebou Theodrin včera nějak?"
"Ne, Aes Sedai." Jestli měla v hlase menší napětí a mluvila trochu stroze, měla důvod. Theodrin tvrdila, že hodlá vyzkoušet vše, a očividně tím skutečně myslela všechno. Včerejší úsilí zahrnovalo popíjení vína, aby se uvolnila, jenomže Nyneiva nějak skončila u víc než jen několika doušků. Byla si jistá, že nikdy nezapomene na to, jak ji nesou zpátky do pokoje, a ona přitom zpívá - zpívá! - nebo že si na to někdy vzpomene, aniž by zrudla ve tváři. Brendas to musela vědět. Všichni to museli vědět. Nyneiva se málem začala kroutit.
"Ptám se jenom proto, že tvoje studia zřejmě trpí. Slyšela jsem, jak několik sester říká, že jsi zřejmě došla na konec svých pozoruhodných objevů. Možná je to vina těch úkolů navíc, co máš - ale Elain něco odhalí každý den, dokonce i když učí své třídy a drhne hrnce. Hodně sester uvažuje, jestli by ti nepomohly víc než Theodrin. Kdybychom se střídaly a pracovaly s tebou každý den, mohlo by to přinést ovoce spíš než tato neformální sezení s někým, kdo je, koneckonců, sama jenom o málo víc než

přijatou." To všechno pronesla vyrovnaným tónem bez nejmenšího náznaku obvinění, přesto Nyneivě zahořely tváře, jako by na ni křičela.
"Jsem si jistá, že Theodrin najde klíč každým dnem, Aes Sedai," skoro šeptala. "Budu se víc snažit, Aes Sedai." Spěšně se poklonila a otočila se dřív, než ji mohla Brendas znovu zastavit. Výsledkem bylo, že vrazila do jedné ze dvou bělovlasých nově příchozích. Byly si dost podobné, aby byly skutečné sestry, téměř jako zrcadlové odrazy, s jemnými kostmi a dlouhými patricijskými obličeji.
Tedy spíš se o ni otřela a snažila se omluvit, ale Aes Sedai na ni upřela pohled, na nějž by byl i orel pyšný. "Dávej si pozor, kam šlapeš, přijatá. Za mých časů přijatá, která se pokusila pošlapat Aes Sedai, by měla vlasy bělejší než já, než by dokončila drhnutí podlah."
Druhá se dotkla její ruky. "Ale nech to dítě jít, Vandene. Máme tu práci."
Vandene si nad Nyneivou ostře odfrkla, přesto se však nechala odvést ven.
Nyneiva chvilku počkala, aby měly dost času odejít, a zahlédla, jak z jedné sněmovní místnosti vychází Sheriam s Myrelle, Morvrin a Beonin. Myrelle ji taky uviděla a vyrazila jejím směrem, udělala však jen krok, než Sheriam a Morvrin položily zelené sestře ruce na ramena a rychle a tiše jí něco řekly, přičemž vrhaly pohledy po Nyneivě. Zabraná do hovoru, čtveřice přešla místností a zmizela v jiných dveřích.
Nyneiva počkala, dokud nebyla zase před Menší věží, než se chytila za cop a schválně za něj zatahala. Včera v noci se sešly s moudrými. Uhádnout, proč ostatní zastavily Myrelle, než s ní promluvila, bylo docela snadné. Jestli do Srdce Kamene konečně dorazila i Egwain, neměla se to dozvědět. Nyneiva z al'Mearů byla v nemilosti. Nyneiva z al'Mearů drhla hrnce jako novicka, když měla být o krok výš než přijatá. Nyneiva z al'Mearů se s Theodrin nikam nedostávala a pramen jejích úžasných objevů vyschl. Nyneiva z al'Mearů se nikdy nestane Aes Sedai. Věděla, že to byla chyba, začít posílat všechno od Moghedien přes Elain. Věděla to!
Jazyk se jí kroutil při vzpomínce na odpornou pachuť. Vařené kočičí kapradí a drcený Černobýl. Protijed, který použila na nejedno dítě, co nechtělo přestat lhát. V pořádku. Tak to navrhla ona sama, ale stejně to byla chyba. Aes Sedai už nemluvily o jejích novinkách, nyní mluvily o tom, že žádné nejsou. Aes Sedai, které nikdy neprojevily víc než letmý zájem o její blok, se teď slézaly a vymýšlely, jak ho zlomit. Nemohla vyhrát. Tak nebo tak, dřív nebo později skončí u toho, že ji budou Aes Sedai zkoumat od hlavy k patě od slunce východu do západu.
Trhla za cop silněji, dost tvrdě, aby ji z toho zabolela hlava, a podle toho, jak ji už bolela, tak jí to na náladě rozhodně nepřidalo. Voják se železným kloboukem lučištníka a prošívanicí zpomalil a zvědavě se na ni podíval, jenže ona po něm vrhla pohled tak plný destilované zloby, že zakopl o vlastní nohy a rychle se ztratil v davu. Proč musela být Elain tak tvrdohlavá?
Ramena jí sevřely mužské ruce a ona se otočila, připravená říci něco, co by mu utrhlo hlavu. Slova jí odumřela na jazyku.
Přes dlouhé bílé kníry se na ni křenil Tom Merrilin a ve vrásčité tváři se mu jiskřily bystré modré oči. "Podle toho, jak se tváříš, Nyneivo, bych si skoro myslel, že se zlobíš, ale vím, že máš tak sladkou povahu, že tě lidi žádají, aby sis smočila prstíky v jejich čaji."
Vedle něj stál Juilin Sandar, hodně hubený chlapík, který jako by byl vyřezaný z tmavého dřeva, a opíral se o na coul silnou bambusovou hůl. Juilin byl Tairen, ne Taraboňan, přesto však nosil ten směšný kuželovitý červený klobouk s plochou střechou, dokonce ještě omšelejší, než když ho viděla naposledy. Když se na něj podívala, strhl si klobouk z hlavy. Oba muži byli zaprášení a špinaví po cestě a byli vyhublí, i když ani jeden nebyl na začátku zrovna tlustý. Vypadali, jako by týdny po odchodu ze Salidaru spali v šatech, pokud zrovna nebyli v sedle.
Než stačila Nyneiva otevřít ústa, zasáhla je hotová lidská bouře. Elain se na Toma vrhla tak prudce, až se zapotácel. Ten ji samozřejmě popadl kolem pasu a zvedl ji ze země, načež se s ní zatočil jako s malou holčičkou i přesto, že lehce kulhal. Když ji zase stavěl na zem, smál se a ona také. Natáhla ruku a zatahala ho za knír a oba se rozchechtali ještě víc. Kejklíř si prohlédl její ruce, měla je svraštělé jako Nyneiva, a zeptal se, do jakých potíží to zase spadla, když na ni zrovna nedával pozor, aby se chovala způsobně, a ona odpověděla, že nepotřebuje, aby jí někdo říkal, co má dělat, jenomže to pokazila, jelikož se začervenala a zahihňala a kousla se do rtu.
Nyneiva se zhluboka nadechla. Občas, když si ti dva hráli na otce a dceru, zacházeli trochu moc daleko.

Občas si Elain zřejmě myslela, že je jí deset, a Tom stejně tak. "Myslela jsem, že máš dnes ráno třídu novicek, Elain."
Druhá žena po ní vrhla úkosem pohled, pak se vzpamatovala a snažila se zachovat dekorum, i když pokus přišel trochu pozdě, a začala si uhlazovat šaty s pruhy. "Požádala jsem Calindin, aby ji vzala za mě," prohlásila ledabyle. "Napadlo mě, že bych ti mohla dělat společnost. A jsem ráda, že jsem to udělala," dodala a usmála se na Toma. "Teď si můžeme poslechnout všechno, co jste zjistili v Amadicii."
Nyneiva si odfrkla. Dělat jí společnost, to určitě. Na včerejšek si sice moc nevzpomínala, ale pamatovala si, že se Elain smála, když ji svlékala a ukládala do postele, a to slunce ještě ani nezašlo. A byla si jistá, že se jí ta ženská ptala, jestli nechce vědro vody, aby si zchladila hlavu.
Tom si ničeho nevšiml. Většina mužů byla slepá, ačkoliv on byl obvykle dost bystrý. "Musíme si pospíšit," pravil. "Když nás teď Sheriam vymačkala, chce, abychom podali hlášení některejm přísedícím osobně. Naštěstí se to dá docela dobře zkrátit. Podél Eldar není dost bělokabátníků, aby zabránili přejít třeba myši, kdyby měla dost trumpet a bubnů, aby ji ohlásily na den dopředu. Silný oddíl je na tarabonské hranici a další muži se snaží zadržet proroka na severu, ale jinak Niall zřejmě shromažďuje všechny bělokabátníky kolem Amadicie a Ailron tam taky stahuje svoje vojáky. Než jsme odešli, začalo se v ulicích mluvit i o Salidaru, ale jestli na něj Niall pomyslel dvakrát, tak o tom nikde není slyšet ani zmínku."
"Tarabon," zamumlal Juilin s pohledem upřeným na svůj klobouk. "Velmi nezdravá země pro každého, kdo se neumí postarat sám o sebe, aspoň tak jsme to slyšeli."
Nyneiva si nebyla moc jistá, který z těch dvou se umí líp skrývat, ale byla si jistá, že vám oba dokážou lhát do očí, že by z toho kupec s vlnou zmodral závistí. A právě teď si byla jistá, že něco schovávají. Elain viděla víc. Popadla Toma za klopu kabátu a upřeně se na něj zadívala. "Slyšels něco o máti," prohlásila klidně, a nebyla to otázka.
Tom si klouby ruky uhladil kníry. "V každý amadicijský ulici uslyšíš stovky řečí, dítě, a další povídačka je vždycky divočejší než ta předchozí." Na ošlehané, pokroucené tváři měl výraz čiré nevinnosti a upřímnosti, ale ten chlap nebyl nevinný ani v den, kdy se narodil. "Povídá se, že tady v Salidaru je celá Bílá věž s deseti tisíci strážci, připravenými překročit Eldar. Povídá se, že Aes Sedai zabraly Tanchiko a Rand má křídla a v noci lítá, a -"
"Tome," řekla Elain.
Zafrkal a zlobně se zamračil na Juilina a Nyneivu, jako by to byla jejich chyba. "Dítě, je to jenom drb a stejně šílenej jako ty ostatní. Nemohl jsem nic potvrdit a věř mi, že jsem se snažil. Nechtěl jsem o tom mluvit. Jenom to vyvolá bolest. Nech to plavat, dítě."
"Tome." Mnohem důrazněji. Juilin přešlápl a tvářil se, jako by chtěl být někde úplně jinde. Tom se tvářil jenom zachmuřeně.
"No, když už to musíš slyšet. Všichni v Amadicii si zřejmě myslí, že tvoje matka je v pevnosti Světla, že povede vojsko bělokabátníků zpátky do Andoru."
Elain zakroutila hlavou a tiše se zasmála. "Ach Tome, snad si nemyslíš, že bych si dělala starosti s něčím takovým? Máti by nikdy nepřešla k bělokabátníkům. Přála bych si, aby to udělala. Taky bych si přála, aby byla naživu. Dokonce i kdyby porušila vše, co mě kdy učila - přivést cizí vojáky do Andoru, a ještě navíc bělokabátníky! - přála bych si to. Jenže kdyby přání měla křídla..." Její úsměv byl smutný, avšak smutek byl tlumený. "Už jsem dotruchlila, Tome. Máti je mrtvá a já musím udělat, co půjde, abych jí byla hodna. Ona by nikdy neutekla po nějakých směšných klepech, ani by kvůli nim neplakala."
"Dítě," řekl neohrabaně.
Nyneivu napadlo, co, pokud něco, vlastně sám nad Morgasinou smrtí cítí. Jakkoliv bylo zatěžko tomu uvěřit, býval kdysi Morgasiným milencem, když byla mladá a Elain ještě málem batole. Tenkrát určitě nevypadal, jako by zůstal příliš dlouho viset na slunci. Nyneiva věděla jen málo o tom jak nebo proč to skončilo, jen že vyklouzl z Caemlynu se zatykačem visícím mu nad hlavou. To nebyl důkaz lásky, o němž by se vyprávělo v příbězích. Teď se rozhodně tvářil, že ho zajímá jenom to, jestli Elain mluví pravdu, nebo svou bolest skrývá. Poplácával ji po rameni a hladil po vlasech. Kdyby si Nyneiva nepřála, aby na sebe aspoň jednou štěkali jako normální lidé, tak by to považovala za docela hezký obrázek.
Obrázek kdosi narušil, když si lehce odkašlal. "Mistře Merriline?" promluvila Tabitha a roztáhla čistě bílé

šaty v rychlé úkloně. "Mistře Sandare? Sheriam Sedai vzkazuje, že přísedící jsou připravené vás přijmout. Vzkazuje, že jste neměli ani opustit Menší věž."

"Tak Menší věž, co?" ucedil Tom suše a prohlížel si bývalý hostinec. "Elain, nemůžou nás tady držet věčně. Až tu skončíme, můžeme si spolu probrat... cokoliv budeš chtít." Kývl na Tabithu, aby je vedla, a vyrazil zpátky. Jak byl tak unavený po cestě, jeho kulhání bylo výraznější. Juilin se narovnal a následoval ho, jako by kráčel na popravčí lešení. Byl, koneckonců, Tairen.
Nyneiva a Elain tam stály, na sebe se však nepodívaly.
Nakonec Nyneiva řekla: "Nechtěla jsem -" ve chvíli, kdy Elain řekla: "Neměla jsem -" Obě se okamžitě odmlčely a chvíli se jenom popotahovaly za sukně a otíraly si tváře.
"Na postávání venku je moc horko," prohlásila Nyneiva nakonec.
Nebylo příliš pravděpodobné, že se přísedící, které vyslýchaly Siuan a Leanu, zastaví, aby si poslechly Toma a Juilina. Takové věci si mezi sebou rozdělovaly. Takže zůstal Logain, jakkoliv si přála, aby ne. Od něj nic nezjistí. Bylo to však lepší než kroutit palci, dokud se na ni nevrhne tucet Aes Sedai a budou si ji po hodině vyměňovat.
S povzdechem se vydala po ulici. Elain se k ní připojila, jako kdyby ji Nyneiva pozvala. To Nyneivě pomohlo najít hněv, který bude potřebovat. Náhle si uvědomila, že má Elain holá zápěstí.
"Kde je náramek?" zeptala se tiše. Nikdo na ulici by nepochopil, o čem mluví, i kdyby je zaslechl, ale když člověk jednou zapomněl na opatrnost, byl konec. "Kde je Marigan?"
"Mám ten náramek ve váčku, Nyneivo." Elain ustoupila, aby nechala projet bryčku, a pak se za ní znovu připojila k Nyneivě. "Marigan pere naše ložní prádlo asi s dvaceti dalšími ženami okolo. A pokaždé, když se pohne, sténá. Řekla něco, o čem si myslela, že to Birgitte neuslyší, a Birgitte... Musela jsem to sundat, Nyneivo. Birgitte měla právo a to bolelo. Řekla jsem Marigan, aby vykládala, že spadla ze schodů."
Nyneiva si odfrkla, ale duši do toho nedala. Poslední dobou náramek moc nenosila. Ne proto, že nemohla dát dál všechno, co vykutala, jako svůj vlastní objev. Pořád si byla jistá, že Moghedien ví něco o léčení, i když si to sama neuvědomuje - nikdo nemohl být tak slepý - a byl zde ten trik, jak zachytit mužské usměrňování, o němž Moghedien pořád tvrdila, že už ho mají skoro správně. Pravdou bylo, že se bála, že by mohla udělat něco mnohem horšího než Birgitte, kdyby se s tou ženskou stýkala častěji, než bylo naprosto nezbytné. Možná to bylo tím, jak pod vším zřejmě leželo uspokojení, dokonce i když Moghedien sténala zpětně předávanou bolestí, když se to Nyneiva snažila zvládnout. Možná si vzpomínala, jak se bála, sama s tou ženou bez náramku. Možná rostoucím znechucením, že jedné ze Zaprodanců oddalují spravedlivou odplatu. Možná ode všeho trochu. Věděla však, že se teď musí nutit nasadit si náramek a že kdykoliv vidí Moghedieninu tvář, nejradši by ji praštila pěstí.
"Neměla jsem se smát," ozvala se Elain. "Mrzí mě to."
Nyneiva se zastavila na místě tak prudce, že jakýsi jezdec musel škubnout otěžemi, aby ji nepřejel. Zařval něco, než ho dav odnesl pryč, ale Nyneiva se tak lekla, že ho vůbec nevnímala. Nelekla se kvůli omluvě, nýbrž kvůli tomu, co musela říci. Co bylo správné říci. Pravdu.
Neschopna podívat se Elain do očí znovu vykročila ulicí. "Mělas právo se smát. Já..." Ztěžka polkla. "Udělala jsem ze sebe úplnýho blbce." Musela. Pár doušků, říkala Theodrin. Pohár. A ona vypila celý džbán. Když už jste měli neuspět, lepší bylo mít k tomu nějaký lepší důvod než to, že to prostě nezvládnete. "Mělas poslat pro to vědro a strčit mi do něj hlavu, dokud bych bez chyby neodrecitovala celý Velký hledání Valerskýho rohu." Odvážila se podívat koutkem oka. Elain měla na tvářích barevné skvrny. Takže o vědru padla zmínka.
"Mohlo se to stát komukoliv," odvětila druhá žena prostě.
Nyneiva cítila, jak jí samotné hoří tváře. Když se to stalo Elain, ona děvče namočila, aby spláchla víno. "Mělas udělat, cokoliv bylo nutný, abych... vystřízlivěla."
Byla to ta nejpodivnější hádka, jakou Nyneiva pamatovala. Ona trvala na tom, že se zachovala jako úplný idiot a zasloužila si, cokoliv by z toho pošlo, kdežto Elain za ni vymýšlela jednu omluvu za druhou. Nyneiva nechápala, proč se cítí tak osvěžená, když na sebe takhle vzala veškerou vinu. Nevzpomínala si, že by někdy něco takového udělala, ne, aniž by se zuby nehty bránila. Skoro se rozzlobila, že s ní Elain

nesouhlasí, že se chovala dětinsky jako šašek. Trvalo to jen do chvíle, než došly k malému domku s doškovou střechou na kraji vesnice, kde přespával Logain.
"Jestli toho nenecháš," prohlásila Elain, "tak přísahám, že pro to vědro vody pošlu hned teď."
Nyneiva otevřela ústa a zase je zavřela. Dokonce i v téhle nově nalezené euforii, kdy přiznávala, že se zmýlila, by něco takového zašlo příliš daleko. Když se cítila takhle dobře, nemohla čelit Logainovi. Když se cítila takhle dobře, tak by to stejně nebylo k ničemu, a bez Moghedien a náramku se rozhodně cítila moc dobře, aby se pouštěla do něčeho takového. Podívala se na dva strážce stojící na stráži u dveří s kamennými veřejemi. Nebyli dost blízko, aby je slyšeli, ale ona přesto ztišila hlas. "Elain, pojďme. Dneska v noci." Když se Tom a Juilin vrátili do Salidaru, nebylo třeba žádat Una, aby našel koně. "Ne do Caemlynu, jestli nechceš. Do Ebú Daru. Merilille tu mísu nikdy nenajde a Sheriam nám nikdy nedovolí ji jít hledat. Co říkáš? Dneska v noci?"
"Ne, Nyneivo. Jak prospějeme Randovi, když nás chytnou jako uprchlice? A to přesně budeme. Dala jsi mi slovo, Nyneivo. Dala jsi mi slovo, pokud něco najdeme."
"Slíbila jsem, pokud ale najdeme něco, co budem moct použít. A našly jsme jen tohle!" Nyneiva druhé ženě strčila pod nos svraštělé ruce.
Elain se vytratila tvrdost z tváře i hlasu, našpulila rty a dívala se do země. "Nyneivo, víš, že jsem řekla Birgitte, že zůstáváme. No, zdá se, že ona řekla Unovi, že ti za žádných okolností nesmí pořídit koně, pokud k tomu nedá souhlas. Řekla mu, že uvažuješ o útěku. Zjistila jsem to, až bylo příliš pozdě." Podrážděně pohodila hlavou. "Jestli tohle znamená mít strážce, tak nevím, proč by někdo nějakého chtěl."
Nyneiva měla dojem, že jí rozčilením vylézají oči z důlků. Tak proto na ni civěl. Euforie vyprchala v žáru - no, částečně hněvu a částečně ponížení. Ten muž věděl. Myslel si, že ona... Počkat. Chvíli se mračila na Elain, ale potom se rozhodla nevyslovit otázku, která jí přišla na mysl. Zmínila se Birgitte Unovi pouze o Nyneivě, nebo snad přidala i Elain? Elain si našla docela slušnou náhradní rodinu. V Tomovi shovívavého otce, který ji chtěl naučit všemu, co znal, a v Birgitte starší sestru, která si myslela, že má na práci zabránit mladší, aby jezdila na koních, které zatím ještě nezvládne.
"V tom případě," prohlásila hluše, „jdu zjistit, co se dá, od Logaina."
Byl to malý domek, jen dvoupokojový, ale díky silným kamenným zdem bylo uvnitř poměrně chladno. Logain byl jen v košili, bafal u okna z fajfky a četl si. Aes Sedai o něj pečovaly dobře. Židle i stoly byly stejné jako všechny v Salidaru - nic zdobeného, ale dobře vyrobeného, ačkoliv spolu nic neladilo - a červenozlatý koberec se vzorem mořských vln ležel přes skoro celou podlahu, která byla umetená tak dobře, že Nyneiva pochybovala, že by si tu zametal sám.
Když vstoupily, odložil muž knihu, a to, že nezaklepaly, ho zřejmě nijak nevyvedlo z míry. Líně se zvedl, vyklepal fajfku, natáhl si kabát a teprve pak se ladně uklonil. "Rád vás po tak dlouhé době zase vidím. Myslel jsem, že jste na mě zapomněly. Dáte si se mnou trochu vína? Aes Sedai mě drží pěkně zkrátka, ale když mi něco dají, vůbec není špatné."
Nabídka vína by byla stačila - Nyneiva jenom tak tak potlačila škubnutí - kdyby potřebovala víc, aby se navztekala. Myslela na Una, a fakt, že Logain je muž, stačil. Nebylo zapotřebí vytahovat hněv z Menší věže. I tohle pomyšlení však přidalo svůj dílek. Pravý zdroj byl náhle tady, neviděné teplo těsně mimo dohled. Otevřela se a saidar ji zaplavil, pokud předtím cítila euforii, teď to bylo víc než extáze. Ona se mu poddávala, Světlo spal Theodrin!
"Posaď se," řekla mu chladně. "Nebudeš zbytečně žvanit. Odpověz, když se tě zeptám, a jinak drž zobák."
Logain jenom pokrčil rameny, poddajný jako štěně. Ne, ne poddajný, usmíval se s vrcholnou drzostí. Část toho pocházela z toho, co cítil k Aes Sedai, a část... Díval se, jak si Elain sedá na druhou židli a s vybranou péči si upravuje suknice, a dokonce i kdyby Nyneiva neviděla, nač se dívá, věděla by, že to je žena. Neulizoval se, neslintal, jenom... Nyneiva nevěděla co, jenom že stejně se podíval i na ni, a ona si přitom velmi dobře uvědomovala, že je žena a on je muž. Možná to bylo jenom tím, že byl pohledný a měl široká ramena, ale rád si o sobě hodně myslel. Ovšemže to nebylo tím.
Odkašlala si a spletla do něj vlákna saidaru, vzduch a vodu, oheň a zemi, ducha. Všechny prvky léčení, ale teď je použila jako sondu. Bylo by pomohlo, kdyby na něj položila ruce, ale nemohla se k tomu nějak

přimět. Už hodně špatné bylo dotýkat se ho prostřednictvím jediné síly. Byl zdravý jako býk a skoro stejně silný, nebylo s ním nic v nepořádku, ani v nejmenším - až na tu díru.
Nebyla to skutečná díra, spíš pocit, že to, co vypadá jednolité, není, že to, co vypadá hladké a rovné, se ve skutečnosti stáčí kolem prázdna. Ten pocit znala dobře ze svých začátků, když si myslela, že by se skutečně mohla něco naučit. Pořád jí z toho naskakovala husí kůže.
Logain se na ni upřeně díval. Nevzpomínala si, že by přistupovala blíž. Jeho tvář byla ztuhlá jako maska nestydatého opovržení. Možná nebyla Aes Sedai, ale v řadě stála hned za nimi.
"Jak to všechno zvládneš najednou?" zeptala se Elain. "Nedokázala bych sledovat ani polovinu."
"Ticho, ticho," zamumlala Nyneiva. Zakryla, jaké úsilí ji to stojí, a drsně uchopila Logainovu hlavu do obou rukou. Ano. S tělesným dotekem to bylo lepší, obraz byl ostřejší.
Nasměrovala plný proud saidaru tam, kde by měla být díra - a málem ji překvapilo, že našla prázdnotu. Jistě, pořád nečekala, že by něco zjistila. Muži se v používání jediné síly od žen lišili stejně jako v tělesné stavbě, možná víc. Stejně dobře mohla studovat kámen, aby se poučila o rybách. Bylo dost těžké soustředit se na to, co dělala, věděla, že to dělá jenom proto, aby něco dělala, zabíjela tím čas.
Co chtěla Myrelle říct? Zadržela by snad zprávu od Egwain? Ta prázdnota, tak malá, že ji mohla klidně přehlédnout, byla značně rozlehlá, když do ní jednou dostala prameny, dost rozlehlá, aby je všechny pohltila. Kdybych si jenom mohla promluvit s Egwain. Vsadím se, že jakmile se dozví, že Věž posílá k Randovi poselstvo a Aes Sedai tady jenom sedí na zadku a nic nedělají, pomůže mi přesvědčit Elain, že tady jsme udělaly všechno, co jenom šlo. Rozlehlá prázdnota, nicota. A co to, co našla v Siuan a Leaně, pocit něčeho odříznutého? Byla si jistá, že je to skutečné, jakkoliv slabé. Muži a ženy se možná lišili, ale možná... Jenom si s ní nějak potřebuju promluvit. Ona by pochopila, že Rand by na tom byl lépe, kdyby odsud odešly. Ji Elain poslechne. Elain si myslí, že Egwain zná Randa líp než kdo jiný. Tady to je. Něco přeříznutého. Jen dojem, ale stejný jako u Siuan a Leany. Tak jak ji najdu? Kdyby se mi jenom zase zjevila ve snu. Sázím se, že bych ji přemluvila, aby se k nám přidala. My tři bychom na tom byly mnohem líp u Randa. Společně bychom mu mohly říct všechno, co zjistíme v Tel'aran'rhiodu, zabránit mu, aby udělal nějakou hloupou chybu s Aes Sedai. Tohle pochopí. Něco na tom přerušeném... Kdyby se to přemostilo ohněm a duchem, tak...
To, jak se Logainovi lehce rozšířily oči, jí prozradilo, co udělala. Dech se jí zadrhl v hrdle. Couvla od něj tak rychle, že si zakopla o sukně.
"Nyneivo," řekla Elain a narovnala se, "co se dě -?"
Chvilička, a Nyneiva měla všechen saidar, který udržela, převedený do štítu. "Běž najít Sheriam," vyhrkla. "Nikoho jinýho, jenom Sheriam. Řekni jí..." Zhluboka se nadechla, připadalo jí to jako celé hodiny, srdce jí cválalo jako splašený kůň. "Řekni jí, že jsem vyléčila Logaina."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Znovu vyléčeni

Něco tlačilo na štít, který Nyneiva upevnila mezi Logaina a pravý zdroj, sílilo to, až se štít začal ohýbat a tkanivo se chvělo na hranici protržení. Nechala sebou proudit saidar, sladkost dosahovala hranice bolesti, usměrňovala každičké vlákno do ducha, do štítu. "Běž, Elain!" Nezáleželo jí ani zbla na tom, že kvílí. Elain, Světlo na ni sviť, nemarnila časem na otázky. Vyskočila ze židle a vyrazila pryč jako o závod. Logain nehnul brvou. Oči upíral do Nyneiviných. Jako by mu svítily. Světlo, ale že byl velký. Sáhla po noži u pasu a uvědomila si, jak je to směšné - nejspíš by jí ho sebral a ani by se přitom nezapotil víc než teď, ramena jako by měl náhle tak široká, jako byla ona vysoká - a převedla trochu tkaniva do vzduchu, do pout, kterými ho uvázala přímo tam, kde seděl, za ruce a za nohy. Teprve tehdy jí došlo, že to snížilo sílu štítu. Jenže nemohla usměrnit ani o vlásek víc, už teď... čistá radost života, jíž byl saidar, byla tak silná, že jí z toho bylo do pláče. Usmál se na ni.

Do dveří strčil hlavu strážce, tmavovlasý muž s drzým nosem a hlubokou bílou jizvou podél úzké čelisti. "Stalo se něco? Ta druhá přijatá vyběhla, jako by si sedla do kopřiv."

"Všechno je pod kontrolou," sdělila mu chladně. Tak chladně, jak jen dokázala. Nikdo se o tom nesmí dozvědět - nikdo! - dokud nedostane příležitost promluvit si se Sheriam a dostat tu ženskou na svou stranu. "Elain si jenom vzpomněla na něco, na co zapomněla." To znělo nejapně. "Smíš odejít. Mám práci."

Tervail - tak se jmenoval, Tervail Dura, spojený s Beonin, a co, pod Světlem, záleží na jméně? - Tervail se na ni pokřiveně usmál a posměšně se uklonil, než odešel. Strážci málokdy nechávali přijaté hrát si na Aes Sedai.

Neolíznout si rty dalo spoustu práce. Prohlížela si Logaina. Navenek byl klidný, jako by se nic nezměnilo.

"Tohle není nutné, Nyneivo. Copak si myslíš, že se rozhodnu zaútočit na vesnici, kde jsou stovky Aes Sedai? Rozsekaly by mě na kusy, než bych udělal dva kroky."

"Buď zticha," řekla mechanicky. Sáhla za sebe, našla židli a posadila se, aniž by od něj na chvíli odtrhla oči. Světlo, co Sheriam zdrželo? Sheriam musí pochopit, že to byla nehoda. Musí! Zlobila se na sebe, a to byl jediný důvod, proč dokázala usměrňovat. Jak mohla být tak bezstarostná, tak naprosto pitomá?

"Neboj se," promluvil Logain. "Teď se proti nim neobrátím. Daří se jim v tom, co chci, ať už to vědí nebo ne. Červené adžah je vyřízené. Do roka se žádná Aes Sedai ani neodváží přiznat, že je červená."

"Řekla jsem, buď zticha," vyštěkla. "Myslíš si snad, že ti věřím, že jdeš jenom po červenejch?"

"Víš, jednou jsem viděl muže, který způsobí víc potíží, než jsem já kdy napáchal. Možná to byl Drak Znovuzrozený. Nevím. Tenkrát mě vezly Caemlynem poté, co mě chytily. Byl daleko, ale já viděl... záři, a věděl jsem, že on otřese světem. Jak jsem byl v kleci, nemohl jsem si pomoct, abych se nesmál."

Nyneiva přesunula kousek vzduchu, kterým ho držela, a nacpala mu mezi zuby roubík. Svraštil obočí v temném hněvu, jenom na chviličku, ale jí na tom nezáleželo. Měla ho teď zajištěného. Aspoň... Vůbec se nevzpíral, ale to mohlo být tím, že od začátku věděl, že by ho jenom svázala. Mohlo. Jak tvrdě se ale snažil prorazit štítem? Tlak na něj nesílil právě pomalu, ale rozhodně ne rychle. Skoro jako když si muž

protahuje dlouho nepoužívané svaly, tlačí na něco, s čím ani nehodlá pohnout, jenom potřebuje znovu cítit svoje svaly. Z toho pomyšlení se jí v žaludku vytvořila ledová koule.
Logain ji dohánět k zuřivosti, jak pobaveně mhouřil oči, skoro jako kdyby věděl přesně, co všechno se jí honí hlavou. Seděl tam s hloupě otevřenou pusou, svázaný a odstíněný, a přitom to byl on, kdo byl klidný. Jak mohla být tak pitomá? Nehodila se na Aes Sedai, ani kdyby se její blok zbortil právě v této chvíli. Nemohla zůstat ani na chvíli sama bez dozoru. Měly by říci Birgitte, aby na ni dávala pozor, že nespadne na břicho, když bude přecházet ulici.
Nedělala to schválně, ale jak si tak spílala, její hněv to udržovalo na pomalém ohni, dokud se nerozlétly dveře. Nebyla to Elain.
Za Sheriam vstoupila Romanda s Myrelle, Morvrin a Takimou v těsném závěsu, pak Lelaine, Janya, Delana, Bharatine a Beonin, další, tlačily se, až byla místnost plná. Nyneiva viděla za dveřmi ostatní, které se už do místnosti nevešly. Ty uvnitř se na ni dívaly, na její tkanivo, tak napjatě, že ztěžka polkla a všechen její krásný hněv se zhroutil. A samozřejmě i její štít a pouta držící Logaina.
Než mohla Nyneiva některou požádat, aby ho znovu odstínila, postavila se před ni Nisao s rozkročenýma nohama. Jak byla Nisao malá, působila obrovským dojmem. "Tak co znamenají všechny tyhle nesmysly, že jsi ho vyléčila?"
"Tohle tvrdí, že udělala?" Logainovi se skutečně dařilo vypadat překvapeně.
Vedle Nisao se vmáčkla Varilin. Štíhlá rusovlasá šedá byla obrovská už jenom proto, že byla vysoká jako Logain. "Tohohle jsem se bála od chvíle, kdy ji všechny začaly poplácávat po rameni za ty její objevy. Když jí došly, poplácávání přestalo, a ona zcela jistě musela přijít s nějakým divokým tvrzením, jen aby ho získala zpátky."
"To kvůli tomu, jak ji nechaly hloubat nad Siuan a Leanou," prohlásila Romanda pevně. "A tímhle chlapíkem. Mělo se jí říct, že některé věci se prostě vyléčit nedají, a tím to končí!"
"Já to však dokázala!" namítala Nyneiva. "Vážně! Prosím, odstiňte ho. Prosím, musíte!" Aes Sedai před ní se otočily k Logainovi a rozestoupily se právě natolik, aby na něj viděla taky. Na všechny upřené pohledy odpovídal jen bezvýraznou tváří. Dokonce krčil rameny!
"Myslím, že bychom ho mohly alespoň odstínit, dokud si nebudeme naprosto jisté," navrhla Sheriam.
Romanda přikývla a štít vyskočil, tak silný, že by zadržel i obra, jak téměř každou ženu v místnosti obklopila záře saidaru. Romanda znovu nastolila pořádek, když rázně jmenovala šest žen, které měly udržovat menší, ale dostatečný štít.
Myrelle sevřela Nyneivě ruku. "Omluvíš-li nás, Romando, potřebujeme si s Nyneivou promluvit o samotě."
Sheriam jí sevřela druhou ruku. "Raději bychom to neměly odkládat."
Romanda nepřítomně kývla. Mračila se na Logaina. Většina Aes Sedai se mračila, žádná neodcházela. Sheriam a Myrelle vytáhly Nyneivu na nohy a postrkovaly ji ke dveřím.
"Co to děláte?" chtěla vědět bez dechu. "Kam mě to vedete?" Venku se protlačily davem Aes Sedai. Mnohé z nich se po ní ostře, dokonce vyčítavě ohlížely. Protáhly se těsně kolem Elain, která se omluvně ušklíbla. Nyneiva se po ní ohlédla přes rameno, jak ji dvě Aes Sedai hnaly tak rychle, že pořád zakopávala. Ne že by od Elain čekala pomoc, ale mohlo to být naposledy, co ji viděla. Elain cosi řekla Beonin, a mladší žena hned vyrazila davem. "Co mi chcete udělat?" kvílela Nyneiva.
"Mohly bychom tě nechat drhnout hrnce po zbytek tvého přirozeného života," prohodila Sheriam konverzačním tónem.
"Mohly bychom tě místo toho každý den spráskat proutkem."
"Stahovat ti kůži po kouscích."
"Zatlouct tě do sudu a krmit tě dírou na konci."
"Ale jenom kaší. Starou kaší."
Nyneivě se podlomila kolena. "Byla to nehoda! Přísahám! Nechtěla jsem to udělat!"
Sheriam s ní tvrdě zatřásla, aniž zpomalila krok. "Nebuď labuť, dítě. Možná jsi právě dokázala nemožné."
"Vy mi věříte? Vy mi věříte! Proč jste něco neřekly, když Nisao a Varilin a - Proč jste něco neřekly?"
"Já řekla ‚možná', dítě." Sheriamin hlas byl zoufale neutrální.

"Další možností je," dodala Myrelle, "že ti z té námahy natekl mozek." Zpod víček se podívala na Nyneivu. "Překvapilo by tě, kolik přijatých a dokonce i mladších novicek tvrdí, že znovu objevily nějaké ztracené nadání nebo objevily nové. Když jsem já byla mladší novicka, jakási přijatá jménem Echiko byla tak přesvědčená, že ví, jak lítat, že skočila přímo z vrcholku Věže."
Nyneivě se točila hlava, dívala se z jedné ženy na druhou. Věří jí, nebo ne? Skutečně si myslely, že se pomátla! Co mi, pod Světlem, udělají? Snažila se najít slova, aby je přesvědčila - nelže, nezbláznila se, vyléčila Logaina - ale jak ji tak hnaly k Menší věži, jen bezhlesně pohybovala rty.
Teprve když vstoupily do bývalé soukromé jídelny, dlouhé místnosti, kde teď u stěny stál úzký stůl se židlemi, uvědomila si Nyneiva, že získaly doprovod. Za patami jim vstoupilo víc než tucet Aes Sedai, Nisao s rukama zkříženýma na prsou a Dagdara s bradou vystrčenou, jako by chtěla projít zdí, Shanelle a Therva a... Všechno žluté adžah kromě Sheriam a Myrelle. Stůl naznačoval soudcovskou místnost. Ta řada zachmuřených tváří hovořila jen o soudním procesu. Nyneiva ztěžka polkla.
Sheriam a Myrelle ji nechaly stát a došly ke stolu, kde se tiše radily zády k ní. Když se znovu obrátily, z jejich výrazu se nedalo nic vyčíst.
"Tvrdíš, žes vyléčila Logaina." V Sheriamině hlase se ozval nádech opovržení. "Tvrdíš, žes vyléčila zkroceného muže."
"Musíte mi věřit," namítala Nyneiva. "Říkaly jste, že mi věříte." Nadskočila, jak ji cosi neviditelného tvrdě udeřilo přes hýždě.
"Vzpamatuj se, přijatá," ucedila Sheriam hodně chladně. "Trváš na svém?"
Nyneiva na ni zírala. To Sheriam se zbláznila, jak pořád skákala sem a tam. Přesto se jí podařilo uctivé: "Ano, Aes Sedai." Dagdara si odfrkla, jako když se trhá látka.
Sheriam kývla, aby utišila tiché mumlání mezi žlutými. "A udělalas to náhodou, jak tvrdíš. Je-li tomu tak, pak asi není naděje, že bys nám to dokázala tím, že to zopakuješ?"
"Jak by mohla?" řekla Myrelle a tvářila se pobaveně. Pobaveně! "Jestli to nějak zvládla naslepo, jak by to mohla zopakovat? Na tom by ale nezáleželo, leda by to skutečně udělala."
"Odpověz!" štěkla Sheriam a ten neviditelný proutek švihl Nyneivu znovu. Tentokrát se Nyneivě podařilo nevyskočit. "Je nějaká naděje, že si pamatuješ všechno, cos udělala?"
"Pamatuju, Aes Sedai," řekla mrzutě a napjala se před další ránou. Sice nepřišla, ale teď viděla kolem Sheriam záři saidaru. Záře vypadala hrozivě.
Menší zmatek u dveří a řadou žlutých sester se protlačila Carlinya a Beonin, jedna před sebou tlačila Siuan a druhá Leanu. "Nechtěly přijít," hlásila Beonin rozčileně. "Věřily byste tomu, že se nám snažily vykládat, že mají moc práce?" Leana se tvářila stejně bezvýrazně jako Aes Sedai, ale Siuan vrhala po každé mrzuté, rozzlobené pohledy, zvlášť po Nyneivě.
Nyneiva konečně pochopila. Konečně se všechno složilo dohromady. Přítomnost žlutých sester. Sheriam a Myrelle, nejdřív věřily, pak zase ne, vyhrožovaly jí a štěkaly na ni. Všechno to bylo cílené, mělo ji to rozzlobit, aby dokázala provést léčení na Siuan a Leaně a dokázat svou pravdu žlutým. Ne. Podle jejich výrazů sem přišly jen proto, aby viděly, jak selže, ne jak uspěje. Nesnažila se zakrýt to, jak se prudce zatahala za cop. Vlastně to udělala znovu, pro případ, že by to některé napoprvé uniklo. Chtěla jim všem vrazit pár facek. Chtěla je všechny nalít odvarem z bylin, po němž by se všechny posadily na podlahy a brečely jako malé jenom z jeho pachu. Chtěla jim všem vytrhat vlasy a nacpat jim je do chřtánu, chtěla –
"Copak musím poslouchat tyhle nehorázné nesmysly?" zavrčela Siuan. "Mám důležitou práci, ale i kdybych jenom kuchala ryby, bylo by to důl -"
"Ále, drž zobák," vyjela po ní Nyneiva nedůtklivě. Jeden krok, a popadla Siuaninu hlavu do obou rukou, jako by jí chtěla zlámat vaz. Ona tomu nesmyslu věřila, dokonce hodně! Manipulovaly s ní jako s loutkou!
Plnil ji saidar a ona usměrnila, jako to udělala s Logainem, spojila všech pět sil. Tentokrát věděla, co hledá, ten pocit, který tam skoro ani nebyl, pocit něčeho přeříznutého. Duch a oheň měly spojit mezeru a...
Siuan chvíli jenom bezvýrazně zírala. Potom ji obklopila záře saidaru. Místnost naplnily vzdechy. Siuan se pomalu předklonila a políbila Nyneivu na obě tváře. Po tváři jí stekla slza, pak další, a náhle Siuan brečela, objímala se rukama a třásla se. Zářící aura kolem ní se vytratila. Sheriam ji rychle objala, aby ji

utěšila. Sheriam vypadala, že je jí také do pláče.
Ostatní v místnosti na Nyneivu jen civěly. Šok, prozařující vší tou aessedaiovskou vyrovnanou vážností, byl docela uspokojivý a rozladění také. Nisao měla otevřenou pusu, dokud si nevšimla, že se na ni Nyneiva dívá, pak ji prudce zavřela.
"Proč tě napadlo použít oheň?" zeptala se Dagdara přiškrceným hlasem, který na tak velkou ženu zněl až příliš vysoko. "A zemi? Použilas zemi. Léčení je duch, voda a vzduch." To otevřelo stavidla, otázky na Nyneivu pršely ze všech stran, ale vlastně to byla pořád ta stejná otázka, jen jinak zformulovaná.
"Já vůbec nevím proč," odpověděla Nyneiva, když se maličko odmlčely. "Prostě mi to přišlo správný. Skoro vždycky používám všecko." Což vyvolalo dávku napomenutí. Léčení byl duch, voda a vzduch. S léčením je nebezpečné experimentovat. Chyba mohla zabít nejen ji, ale i pacienta. Nyneiva na to neříkala nic, ale varování rychle utichla za lítostivých pohledů a uhlazování sukní. Ona nikoho nezabila, a vyléčila něco, o čem ony tvrdily, že se vyléčit nedá.
Leana se usmívala s takovou nadějí, až to bylo skoro bolestné. Nyneiva k ní přistoupila také s úsměvem, maskujícím doutnající podráždění uvnitř. Žluté adžah a všechno to jejich vychloubání se znalostmi o léčení, kdy ona byla připravená na kolenou žebrat, aby se s ní o ně podělily. Věděla o léčení víc než kterákoliv z nich! "Teď dávejte pozor. Jakmile to bude hotový, hned tak další příležitost se kouknout nedostanete."
Když usměrnila, cítila připojení jasně, i když stále nemohla říci, co k čemu vlastně připojila. Byl to zcela jiný pocit než u Logaina - u Siuan to bylo taky takové - ale ona si pořád říkala, že muži a ženy jsou odlišní. Světlo, mám štěstí, že to na nefunguje stejně dobře jako na něj! Tohle vyvolalo další nepříjemný směr uvažování. Co jestli se některé věci musejí léčit u žen jinak než u mužů? Možná nakonec neví o tolik víc než žluté.
Leana také zareagovala jinak než Siuan. Žádné slzy. Uchopila saidar a blaženě se usmála, potom pravý zdroj propustila, i když úsměv přetrval. Pak Nyneivu popadla do náručí a objímala ji, až jí málem praskla žebra, šeptajíc: "Děkuji ti, děkuji ti, děkuji ti," pořád dokola.
Žluté začaly mručet a Nyneiva už se připravovala na to, jak se bude hřát v jejich poklonách. Přijme jejich omluvy s půvabem. Pak uslyšela, co říkají.
"...používat oheň a zemi, jako by se snažila vyvrtat díru do kamene." Tohle byla Dagdara.
"Lehčí dotek by byl lepší," souhlasila Shanelle.
"...vidět, kde by se dal oheň použít při problémech se srdcem," řekla Therva a poklepávala si na dlouhý nos. Beldemaine, kyprá Arafellanka se stříbrnými zvonečky ve vlasech, zamyšleně kývla.
"...kdyby se země takhle spojila se vzduchem, víte..."
"...oheň vpletený do vody..."
"...země smísená s vodou..."
Nyneiva zírala s otevřenou pusou. Na ni úplně zapomněly. Myslely si, že dokážou, co jim právě předvedla, lépe než ona!
Myrelle ji poplácala po ruce. "Vedla sis moc dobře," zamumlala. "Neboj se. Později budou samá chvála. Právě teď jsou trochu vyvedené z rovnováhy."
Nyneiva si hlasitě odfrkla, ale žádná žlutá si jí zřejmě nevšimla. "Doufám, že to aspoň znamená, že už nemusím drhnout hrnce."
Sheriam prudce otočila hlavu s poplašeným výrazem. "Co tě, dítě, přivedlo na tenhle nápad?" Pořád držela ruku kolem ramen Siuan, která si ve značných rozpacích krajkovým šátkem otírala oči. "Kdyby každý mohl porušit pravidla, kdykoliv by se mu zachtělo, dělat, co se mu zachce, a uniknout trestu jenom proto, že pak udělá něco dobrého, aby to vyrovnal, tak by byl ve světě samý zmatek."
Nyneiva si ztěžka povzdechla. Měla to tušit.
Nisao vystoupila z hloučku žlutých, odkašlala si a cestou kolem hodila po Nyneivě pohledem tak zamračeným, že bylo lze ho nazvat obviňujícím. "Tohle asi znamená, že budeme muset Logaina zkrotit znovu." Mluvila, jako by chtěla popřít všechno, co se stalo.
Ostatní začaly přikyvovat, pak promluvila Carlinya, a místnost jako by probodl rampouch. "Můžeme?"
Všechny se k ní otočily, avšak ona pokračovala, klidná, chladná. "Z etického hlediska můžeme uvažovat o tom, že budeme podporovat muže, který dokáže usměrňovat, muže, který se snaží sebrat další muže,

co to dokážou, a zároveň pokračovat tak, jako předtím, krotit ty, které najdeme? Z praktického hlediska, jaký účinek to na něj bude mít, až to zjistí? Jakkoliv to může být za daných okolností zneklidňující, on nás bude vidět oddělené od Věže a, což je důležitější, od Elaidy a červeného adžah. Jestli zkrotíme byť jediného muže, mohly bychom ten rozdíl ztratit, a s tím i naši šanci dostat ho do rukou dřív než Elaida."
Když domluvila, místnost zahalilo ticho. Aes Sedai si vyměňovaly ustarané pohledy, a když se podívaly po Nyneivě, Nisain předchozí výraz byl vedle toho pochvalný. Při chytání Logaina sestry umíraly, a i když byl bezpečně znovu odstíněný, ona jim hodila na krk to, že budou muset opět vším projít znovu, a kromě toho to teď byla ještě horší šlamastyka.
"Myslím, že bys měla jít," prohodila Sheriam tiše.
Nyneiva se naprosto nehodlala hádat. Odpoklonkovala se tak rychle a opatrně, jak to jen šlo, a dělala, co mohla, aby při odchodu neutíkala.
Venku se z kamenného schodu zvedla Elain. "Mrzí mě to, Nyneivo," řekla, oprašujíc si sukně. "Byla jsem tak rozčilená, že jsem Sheriam všechno vybreptla dřív, než jsem si uvědomila, že tam jsou i Romanda a Delana."
"To je úplně jedno," řekla Nyneiva těžce a vyrazila do ulice. "Dřív nebo později by to stejně vyšlo najevo." Jenomže to nebylo spravedlivé. Udělala jsem něco, o čem ony tvrdily, že se udělat nedá, a přesto musím dál drhnout hrnce! "Elain, mně je jedno, co řekneš. Musíme odejít. Carlinya mluvila o tom, že chtějí Randa ‚dostat do rukou'. Tahle banda nebude o nic lepší než Elaida. Tom nebo Juilin nám seženou koně a Birgitte si klidně může okusovat nehty."
"Obávám se, že je už příliš pozdě," podotkla Elain nešťastně. "Zpráva už se rozšířila."
Larissa Lyndel a Zenare Ghodar se na ni vrhly ze dvou stran jako útočící dravci. Larissa byla kostnatá žena, jejíž prostota málem překonávala aessedaiovskou bezvěkost. Zenare byla trochu baculatá a dost nafoukaná na dvě královny, ale obě měly výraz dychtivé naděje. Byly ze žlutého adžah, ačkoliv ani jedna nebyla v místnosti, když vyléčila Siuan a Leanu.
"Chci vidět všechno znovu, hezky jeden krok po druhém, Nyneivo," prohlásila Larissa a popadla ji za ruku.
"Nyneivo," řekla Zenare a chytila ji za druhou ruku, "vsadím se, že najdu sto věcí, které tebe ani nenapadly, když mi to tkanivo zopakuješ dostkrát."
Zdánlivě odnikud se zjevila Salita Tonares, Tairenka, a téměř tak snědá, jako by byla z Mořského národa. "Vidím, že mnohé další jsou ještě přede mnou. No, ať shoří moje duše, jestli budu čekat v řadě."
"Já tu byla první, Salito," pronesla Zenare pevně. A zesílila sevření.
"Já byla první," řekla Larissa a taky stiskla víc.
Nyneiva se na Elain podívala s čirým děsem a na oplátku se jí dostalo soucitu a pokrčení ramen. Tohle Elain myslela, když říkala, že je pozdě. Odteď už nebude mít ani chvilku pro sebe.
"...rozzlobená?" říkala Zenare. "Znám padesát způsobů, jen tak z hlavy, jak ji rozzlobit natolik, aby žvýkala kamení."
"Mě jich napadá stovka," ječela Larissa. "Já hodlám zlomit ten její blok, i kdyby to bylo to poslední, co udělám."
Do skupinky se vtlačila Magla Daronos, a že na to měla ramena. Vypadala, jako by šermovala nebo aspoň pracovala s kovářským kladivem. "Ty že ho zlomíš, Larisso? Pche! Mě už napadlo pár způsobů, jak to z ní dostat."
Nyneiva chtěla jenom vřískat.
* * *
Siuan měla co dělat, aby prostě neobjala saidar a nedržela ho, ale měla pocit, že by se z toho jenom znovu rozbrečela. To nemohla dopustit. Kromě toho by vypadala jako nějaká hloupá novicka, předvádějící se ženám, které se kolem ní tlačily v místnosti. Každý výraz obdivu a potěšení, každé hřejivé přivítání, jako by byla pryč celá léta, byly jako balzám, zvláště od těch, co bývaly její přítelkyně, než se stala amyrlin, než je čas a povinnost rozdělily. Lelaine a Delana ji objímaly, jako to neudělaly po celé dlouhé roky. Moirain byla jediná, kdo jí zůstal bližší, jediná kromě Leany, kterou se jí podařilo udržet i

poté, co si oblékla štólu, a povinnost pomohla, že si zůstaly blízké.
"Je skvělé mít tě zpátky," smála se Lelaine.
"Tak skvělé," mručela Delana mile.
Siuan se smála a musela si otírat slzy z tváří. Světlo, co se to s ní děje? Takhle neplakala ani jako malá holka!
Možná to bylo jenom radostí z toho, že znovu získala saidar, všechno to teplo kolem. Světlo ví, dohromady by to stačilo vyvést z míry každého. Nikdy se jí ani nesnilo, že by mohl přijít tenhle den, a teď, když přišel, nic těmhle ženám nezazlívala, ani jejich chladnou odtažitost předtím, ani že trvaly na tom, aby nezapomínala na své místo. Čára mezi Aes Sedai a ostatními byla jasná - ona na ní sama trvala, než ji utišily, a beze slova bylo jasné, že na ní bude trvat zas - a věděla, jak je třeba zacházet s utišenými ženami pro jejich vlastní dobro i dobro těch, které ještě dokázaly usměrňovat. Jak bývalo třeba. Zvláštní, že to už nikdy třeba nebude.
Koutkem oka zahlédla, jak do schodů po straně místnosti kluše Gareth Bryne. "Omluvte mě na chvilku," pronesla a spěchala za ním.
I když pospíchala, musela se zastavit na každém druhém kroku, aby přijala blahopřání, celou cestu ke schodům, takže tam dorazila, teprve když on už kráčel chodbou na druhém poschodí. Rozběhla se dopředu a s rozkročenýma nohama se postavila před něho. Silně prošedivělé vlasy měl rozfoukané větrem, hranatou tvář a odřený kabátec celé uprášené. Vypadal pevný jako kámen.
Zvedl list papíru a řekl: "Musím tohle vyřídit, Siuan," a snažil se kolem ní projít.
Postavila se mu do cesty. "Jsem vyléčená. Zase můžu usměrňovat."
Kývl, jenom kývl! "Slyšel jsem pár řečí. Asi to znamená, že mi odteď budeš usměrňovat čisté košile. Třeba nyní budou opravdu čisté. Pořád ještě lituji, že jsem Min pustil tak lacino."
Siuan na něj zírala. Ten muž nebyl žádný hlupák. Proč předstírá, že nechápe? "Jsem zase Aes Sedai. To skutečně čekáš, že ti Aes Sedai bude prát prádlo!"
Jenom aby mu to zdůraznila, uchopila saidar - ta chybějící sladkost byla tak nádherná, až se zachvěla - obalila ho do pramenů vzduchu a zvedla ho. Pokusila se ho zvednout. S otevřenou pusou natáhla víc, snažila se víc, až ji sladkost bodala jako tisíc jehliček. Jemu se nohy ani nezvedly z podlahy.
Bylo to nemožné. Pravda, prostě zvednout něco nahoru bylo jedno z nejtěžších usměrnění, ale ona dokázala zvednout téměř třikrát těžší předmět, než sama vážila.
"Tohle na mě asi má udělat dojem," řekl Bryne klidně, "nebo mě to má vyděsit? Sheriam a její přítelkyně mi daly slovo, sněmovna mi dala slovo, a důležitější je, že ty jsi mi taky dala slovo, Siuan. Nenechal bych tě odejít, ani kdybys zase byla amyrlin. Teď zruš všechno, cos udělala, nebo až mě pustíš, tak si tě přehnu přes koleno a naplácám ti na zadek, že se chováš dětinsky. Ty se dětinsky chováš málokdy, takže si nesmíš myslet, že ti snad dovolím s tím začít teď."
Málem v mrákotách Siuan propustila pravý zdroj. Ne kvůli jeho výhrůžce - byl toho schopen, už to udělal dřív, ale kvůli tomu to nebylo - a ne kvůli tomu, jak se lekla, že ho nedokáže zvednout. Z očí jí vyhrkly slzy jako hotový vodotrysk. Doufala, že když propustí saidar, mohlo by je to zastavit. Po tvářích jí steklo ještě pár slz, jakkoliv silně mrkala.
Gareth uchopil její hlavu do rukou dřív, než si všimla, že se pohnul. "Světlo, ženská, nevykládej mi, že jsem tě vylekal. Podle mě by tebe nevyděsilo, ani kdyby tě hodili do jámy se smečkou levhartů."
"Nebojím se," řekla škrobeně. Dobrá, pořád ještě dokáže lhát. Slzy se stále tvořily.
"Musíme vymyslet nějaký způsob, jak si pořád nejít navzájem po krku," prohodil tiše.
"Neexistuje důvod, proč bychom měli něco vymýšlet." Slzy se jí tlačily do očí. Och, Světlo, nemohla dovolit, aby je viděl. "Prostě mě nech být, prosím. Prosím tě, běž." Kupodivu zaváhal jen na chvilku, než její přání splnil.
Když vykročil pryč, podařilo se jí zahnout za roh do příčné chodby, než se přehrada protrhla a ona padla na kolena a žalostně vzlykala. Už věděla, proč to je. Kvůli Alrikovi, jejímu strážci. Jejímu mrtvému strážci, zavraždili ho, když ji Elaida sesadila. Dokázala lhát - tři přísahy pořád neplatily - avšak část jejího pouta k Alrikovi, poutajícího tělo k tělu a mysl k mysli, byla obnovena. Bolest z jeho smrti, bolest zprvu maskovaná zděšením z toho, co měla Elaida v plánu, a pak pohřbená utišením, ta bolest ji plnila až po okraj. Choulila se ke zdi, kňučela a byla jenom ráda, že ji Gareth takhle nevidí. Nemám čas se zamilovat,

Světlo ho spal!
Ta myšlenka byla jako vědro studené vody do obličeje. Bolest zůstala, ale slzy se zastavily a ona se vyškrábala na nohy. Láska? Tohle bylo nemožné jako... jako... Nic dost nemožného ji prostě nenapadlo. Ten muž je nemožný!
Najednou si uvědomila, že dva kroky od ní stojí Leana a dívá se. Siuan se pokusila setřít si slzy z tváře, ale poté pokus vzdala. Na Leanině tváři byl jenom soucit. "Jak ses vyrovnala s Anjenovou... smrtí, Leano?" Bylo tomu již patnáct let.
"Brečela jsem," odvětila Leana. "Měsíc jsem se přes den držela a v noci jsem byla roztřesený uzlíček slz v posteli. Další tři měsíce mi bez varování vhrkly slzy do očí. Přešel víc než jeden rok, než to přestalo bolet. Proto jsem se nikdy nespojila s žádným dalším. Myslela jsem si, že to už nikdy nedokážu prožít znova. Pomine to, Siuan." Někde našla rozpustilý úsměv. "Nyní si myslím, že bych zvládla dva tři strážce, jestli ne čtyři."
Siuan kývla. V noci by brečet mohla. A co se týče Garetha, zatraceného Brynea... Není žádné ‚co se týče'. Prostě není! "Myslíš, že jsou připravené?" Dole spolu mohly mluvit jenom chviličku. Tenhle háček musely nahodit hezky rychle, jinak se jim to vůbec nepodaří.
"Možná. Neměla jsem moc času. A musela jsem být hodně opatrná." Leana se odmlčela. "Jsi si jistá, že v tom chceš pokračovat, Siuan? Mění se všechno, oč jsme usilovaly, v okamžení, a... Nejsem tak silná, jak jsem bývala, Siuan, a ty taky ne. Většina žen tady nyní dokáže usměrnit víc než každá z nás. Světlo, myslím, že to dokážou i některé přijaté, dokonce nepočítáme-li Elain a Nyneivu."
"Já vím," řekla Siuan. Musely to risknout. Druhý plán byl jenom prozatímní, protože už nebyla Aes Sedai. Teď však byla opět Aes Sedai a byla sesazena jenom s nejmenším přitakáním věžového zákona. Když byla opět Aes Sedai, nebyla opět i amyrlin?
Narovnala ramena a sešla dolů, aby vybojovala bitvu se sněmovnou.
* * *
Ležíc v posteli jenom v košili Elain potlačila zívnutí a dál si do rukou vtírala krém, který jí dala Leana. Zdálo se, že docela zabírá. Aspoň měla pocit, že jsou měkčí. Oknem vál noční vánek, takže se plamínek jediné svíčky mihotal. Pokud něco, tak díky větříku bylo v pokoji ještě větší horko.
Dovnitř se vpotácela Nyneiva, práskla za sebou dveřmi, vrhla se na postel a zadívala se na Elain. "Magla je ta nejodpornější, nejhnusnější a nejsprostší ženská na celým světě," zamumlala. "Ne, Larissa. Ne, je to Romanda."
"Předpokládám, že tě zlobily dost, abys mohla usměrňovat." Nyneiva zavrčela s tím nejděsivějším výrazem a Elain honem mluvila dál. "Kolika jsi to musela ukázat? Čekala jsem tě už dávno. Hledala jsem tě u večeře, ale nemohla jsem tě najít."
"Měla jsem k večeři rohlík," zamručela Nyneiva. "Jeden rohlík! Ukázala jsem to všem, jedný každý žlutý v Salidaru. Jenomže jim to nestačí. Chtěly mě jedna po druhý. Udělaly si pořadí a střídaly se. Larissa mě má na zítra na ráno - před snídaní! - a Zenare hned po ní, pak... Probíraly, jak mě rozzlobit, jako bych tam nebyla!" Zvedla hlavu z přikrývky, vypadala uštvaně. "Elain, ony soutěží o to, která zlomí můj blok. Jsou jako kluci, co se na hodech snaží chytit namazanýho vepře, a ten vepř jsem já!"
"Mrzí mě, že jsem tě již dávno neposlechla, Nyneivo. Mohly jsme si setkat převleky jako má Moghedien a projít přímo kolem všech." Nyneiva přestala hýbat rukama. "Co se děje, Nyneivo?"
"To mě nikdy nenapadlo. Nikdy mě to nenapadlo!"
"Vážně ne? Byla jsem si tím jistá. Koneckonců ses to naučila první."
"Snažila jsem se ani nepomyslet na to, co jsme nemohly vyzradit sestrám." Nyneivin hlas zněl jako led, stejně tvrdě a chladně. "A teď je moc pozdě. Jsem tak utahaná, že bych neusměrnila, ani kdybys mi zapálila vlasy, a jestli bude po jejich, budu utahaná už navěky. Jedinej důvod, proč mě dneska v noci nechaly jít, byl ten, že jsem nedokázala najít saidar, ani když Nisao..." Otřásla se a pak si znovu začala vtírat krém do rukou.
Elain zlehka vydechla. Málem udělala pěknou hloupost. Byla také unavená. Přiznání, že jste se zmýlili, druhou osobu vždycky potěšilo, ale ona nechtěla říci, že použijí pro převlek saidar. Již od první chvíle se bála, že Nyneiva udělá právě tohle. Alespoň tady mohly dohlížet na to, co mají salidarské Aes Sedai v plánu, a možná přes Egwain podat zprávu Randovi, jakmile se vrátí do Tel'aran'rhiodu. Přinejhorším by

mohly mít menší vliv přes Siuan a Leanu.
Jako by je zavolala, otevřely se náhle dveře a obě ženy vstoupily. Leana nesla hezký dřevěný podnos s chlebem, miskou polévky, červeným hliněným hrnkem a bíle polévaným džbánem. V modré vázičce byla dokonce větvička se zelenými lístky. "Se Siuan nás napadlo, že bys mohla mít hlad, Nyneivo. Slyšela jsem, že tě žluté pěkně vyždímaly."
Elain si nebyla jistá, jestli by měla vstát. Byly to jenom Siuan a Leana, ale zase byly Aes Sedai. Alespoň ona si to myslela. Ony problém vyřešily tak, že se samy posadily, Siuan do nohou Elaininy postele, Leana na Nyneivinu. Nyneiva si je obě podezíravě prohlížela, než se posadila, zády se opřela o zeď a podnos si položila na kolena.
"Slyšela jsem, žes oslovila sněmovnu, Siuan," ozvala se Elain opatrně. "Měly jsme se uklonit?"
"Myslíš tím, jestli jsme zase Aes Sedai, holka? Jsme. Hádaly se jako rybářky o Letnicích, ale aspoň tohle připustily." Siuan si vyměnila pohled s Leanou a Siuan zahořely tváře. Elain tušila, že nikdy nezjistí, co nepřipustily.
"Myrelle byla natolik laskavá, aby mě našla a řekla mi to," prohodila do nastalého ticha Leana. "Myslím, že si vyberu zelené."
Nyneiva se zakuckala se lžící v puse. "Co tím myslíš? Copak můžeš změnit adžah?"
"Ne, to nemůžeš," řekla jí Siuan. "Ale sněmovna rozhodla, že i když jsme Aes Sedai, jistou dobu jsme nebyly. A jelikož trvaly na tom, že budou dál věřit tomu, že ten nesmysl je legální, všechna naše pouta, spojení a tituly šly přes palubu." Hlas měla dost drsný, aby mohla hoblovat dřevo. "Zítra se zeptám modrých, jestli mě budou chtít zpátky. Ještě jsem neslyšela, že by nějaké adžah někoho odmítlo - za dobu, než povýšíš z přijaté, vedou tě k tomu správnému adžah, ať už o tom víš nebo ne - ale podle toho, jak se věci vyvíjejí, moc by mě nepřekvapilo, kdyby mi zabouchly dveře před nosem."
"A jak se věci vyvíjejí!" zeptala se Elain. Něco tu bylo. Siuan zastrašovala, dloubala, kroutila vám rukou. Nenosila polévku, nesedala na postel a nemluvila s vámi jako s kamarádkou. "Myslela jsem, že všechno jde dobře, podle očekávání." Nyneiva se na ni podívala zároveň nevěřícně i vyčerpaně. No, Nyneiva měla vědět, co měla na mysli.
Siuan se k ní otočila, ale mluvila i k Nyneivě. "Šla jsem kolem Logainova domu. Jeho štít udržuje šest sester, stejný, jako když ho chytily. Když zjistil, že víme, že je vyléčený, pokusil se prorazit, a ony říkaly, že kdyby jich štít drželo jenom pět, mohlo se mu to podařit. Tudíž je silný, jako byl, nebo skoro, takže to neznamená žádný rozdíl. Já nejsem. Ani Siuan není. Chci, abys to zkusila znovu, Nyneivo."
"Já to věděla!" Nyneiva hodila lžíci na podnos. "Věděla jsem, že tohle má nějakej důvod! No, jsem na usměrňování moc utahaná, a stejně by to bylo jedno, i kdybych nebyla. Co bylo vyléčený se vyléčit nedá. Vypadněte odsud a tu hnusnou polívku si vemte s sebou!" Té hnusné polívky nezůstala ani polovina a byla jí původně dost velká miska.
"Vím, že to nebude fungovat!" vyjela na ni Siuan. "Dneska ráno jsem věděla, že utišení se nedá vyléčit!"
"Chviličku, Siuan," vložila se do hovoru Leana. "Nyneivo, uvědomuješ si, co riskujeme, když jsme sem takhle přišly? Tohle není místo v uličce, kde ti přítel lučištník hlídá záda. V celém tomhle domě jsou ženy s očima, aby viděly, a jazykem, aby mluvily. Kdyby se přišlo na to, že jsme se Siuan se všemi hrály hru - třeba za deset let - no, stačí říct, že i Aes Sedai konají pokání, a my bychom nejspíš někde na statku okopávaly zelí ještě s úplně bílými vlasy. Přišly jsme kvůli tomu, co jsi pro nás udělala, abychom začaly znovu."
"Proč nezajdete za některou žlutou?" zeptala se Elain. "Většina z nich teď už musí vědět tolik, co Nyneiva." Nyneiva se rozhořčeně dívala přes lžíci. Hnusná polívka?
Siuan a Leana si vyměnily pohledy a nakonec Siuan váhavě přiznala: "Kdybychom šly za některou sestrou, dřív nebo později by se to dozvěděly všechny. Když to udělá Nyneiva, možná si všechny, jímž se podařilo nás dneska zvážit, budou myslet, že se prostě zmýlily. Údajně jsou si všechny sestry rovny, a existovaly amyrlin, které jen tak tak usměrnily dost, aby si vysloužily šátek, ale amyrlin a hlavy adžah stranou, když je některá silnější v jediné síle než ty, očekává se, že jí uhneš z cesty."
"Tomu nerozumím," poznamenala Elain. Z tohohle se hodně poučila. Hierarchie dávala smysl, ale ona usoudila, že to je jedna z věcí, které se nedozvíte, dokud se z vás nestanou hotové Aes Sedai. Tak nebo tak, získala dost náznaků, aby pojala podezření, že vaše vzdělání se získáním šátku teprve začíná. "Když

vás Nyneiva dokáže vyléčit znovu, tak budete silnější."
Leana zavrtěla hlavou. "Žádná ještě nebyla vyléčená z utišení. Možná to ostatní budou brát, řekněme, jako u divoženek. Pak jsi o něco níž než podle síly. Možná být slabší bude něco znamenat. Jestli nás Nyneiva nedokázala vyléčit úplně napoprvé, možná to zvládne na dvě třetiny toho, co jsme byly, nebo na polovinu. Dokonce i to by bylo lepší než teď, ale většina tady bude pořád stejně silná a mnohé silnější."
Elain na ni civěla, zmatenější než předtím. Nyneiva vypadala, jako by dostala ránu mezi oči.
"Všechno se od toho odvíjí," vysvětlovala Siuan. "Kdo se učí rychleji, kdo stráví nejméně času jako mladší a přijatá novicka. Existují nejrůznější stupínky. Nemůžeš říct přesně, jak silná která žena je. Mohlo by se třeba zdát, že dvě ženy jsou stejně silné. Možná jsou, možná ne, ale jediný způsob, jak by se to dalo zjistit přesně, by byl souboj, a Světlo budiž pochváleno, my stojíme nad tím. Pokud nám Nyneiva nenavrátí plnou sílu, riskujeme, že budeme stát hodně nízko."
Znovu promluvila Leana. "Hierarchie nemá ovládat všechno, jenom každodenní život, ale ovládá. Rada od některé výš postavené má větší váhu než od sestry, co je níž. Když jsme byly utišené, bylo to jedno. Neměly jsme vůbec žádné postavení. Ony zvažovaly všechno, co jsme řekly, pouze na základě zásluh. Teď už to bude jiné."
"Chápu," vydechla Elain chabě. Žádný div, že si lidé myslí, že hru rodů vymyslely Aes Sedai! Vedle jejich vztahů vypadala daes dae'mar snadná.
"Je moc hezký vidět, že léčení způsobilo někomu víc trablů než mně," zavrčela Nyneiva. Zadívala se na dno misky a povzdechla si, pak misku vytřela posledním kouskem chleba.
Siuan potemněla tvář, ale podařilo se jí udržet klidný hlas. "Jak vidíš, vydaly jsme se ti na milost a nemilost. A ne jenom proto, abychom tě přesvědčily, že to máš zkusit. Vrátilas mi... život. Tak je to prosté. Přesvědčila jsem sama sebe, že nejsem mrtvá, ale ve srovnání s tímhle to tak rozhodně vypadalo. Takže s Leanou začínáme znovu. Jako přítelkyně, jestli mě budete chtít. Jestli ne, tak aspoň plujeme na stejném člunu."
"Přítelkyně," řekla Elain. "Přítelkyně mi připadají mnohem lepší." Leana se na ni usmála, ale se Siuan stále pozorovaly Nyneivu.
Nyneiva se dívala z jedné na druhou. "Elain měla otázku, tak já bych se taky měla na něco zeptat. Co se Sheriam a ostatní dozvěděly včera v noci od moudrých? Neříkej, že to nevíte, Siuan. Co já vím, tak se dozvíš, co si ony myslí, nejpozdějc hodinu potý, co si to pomyslí."
Siuan umíněně zaťala zuby. Její tmavomodré oči působily zastrašujícím dojmem. Náhle vyjekla. Sklonila se a třela si kotník.
"Pověz jim to," řekla Leana a stáhla nohu, "nebo to udělám já. A všechno, Siuan."
Zlobně se mračíc na Leanu se Siuan nafoukla, až měla Elain strach, že praskne, ale pak jí pohled sjel na Nyneivu, a ona splaskla. Slova z ní musely tahat málem párem volů, ale mluvila. "Elaidino poselstvo dorazilo do Cairhienu. Rand se s nimi sešel, ale zřejmě se s nimi snaží pohrávat. Alespoň doufejme, že tohle dělá. Sheriam a ostatní se nadýmají, protože se jim pro jednou podařilo úplně se před moudrými neztrapnit. A na příští schůzce bude Egwain." Z nějakého důvodu se při tomhle zdráhala nejvíc.
Nyneiva se rozzářila a narovnala se. "Egwain? No to je nádhera! Takže ony ze sebe neudělaly hlupáky. Už jsem se skoro divila, proč tu nejsou, aby nás vytáhly na další lekci." Zašilhala na Siuan, ale dokonce i přitom vypadala rozjásaně. "Člun, říkáš? Kdo je kapitán?"
"Já, ty mizerná malá -" Leana si odkašlala a Siuan se zhluboka nadechla. "Tak dělené velení, všechny jsou na tom stejně. Ale někdo musí kormidlovat," dodala, když se Nyneiva usmála, "a to budu já."
"V pořádku," řekla Nyneiva po delší odmlce. Další zaváhání, chvíli si hrála se lžící, a pak hlasem tak lhostejným, až Elain málem rozhodila rukama, dodala: "Existuje nějaká naděje, že bys mi - nám - mohla pomoct z tý kuchyně?" Tváře neměly o nic starší než Nyneiva, byly však dlouho Aes Sedai. Jejich oči si ten aessedaiovský pohled dobře pamatovaly. Nyneiva ho opětovala vyrovnaněji, než by Elain řekla, že dokáže - až na to, že maličko uhýbala - ale nakonec nebylo překvapením, když zamumlala: "Asi ne."
"Už musíme jít," prohlásila Siuan vstávajíc. "Pokud něco, tak Leana podcenila, co by se stalo, kdyby na to někdo přišel. Mohly bychom být první Aes Sedai, které na veřejnosti stáhnou z kůže, a já už v jednom první byla, abych si to toužila zopakovat."
K Elaininu překvapení se Leana sklonila, objala ji a zašeptala: "Přítelkyně." Elain ji také objala a slovo

radostně zopakovala.
Leana objala i Nyneivu a zamumlala něco, co Elain neslyšela, a pak to udělala i Siuan s: "Děkuju," které znělo neochotně a váhavě.
Aspoň tak to připadalo jí, ale jakmile byly pryč, Nyneiva řekla: "Málem brečela, Elain. Možná to všecko myslela opravdu vážně. Asi bych měla zkusit být na ni milejší." Povzdechla si, což přešlo v zívnutí, a díky tomu nezřetelně pronesla: "Zvlášť když je zas Aes Sedai." A s tím usnula s podnosem pořád na kolenou.
Elain také zakryla rukou zívnutí, vstala, vše urovnala a podnos zasunula Nyneivě pod postel. Dostat Nyneivu ze šatů a uložit ji na posteli pohodlněji nějakou chvíli zabralo, ona se však neprobudila. Sama Elain, když zhasla svíčku a schoulila se na polštář, ležela vzhůru, hleděla do tmy a přemýšlela. Rand že se snaží jednat s Aes Sedai, která poslala Elaida? Ty by ho sežraly zaživa. Málem si přála, aby byla přijala Nyneivin návrh, když ještě měl naději na úspěch. Mohla by ho provést všemi pastmi, které nastraží, tím si byla jistá - Tom přidal hodně k tomu, čemu ji naučila máti - a ji by poslechl. Navíc by se s ním pak mohla spojit. Koneckonců, nečekala, až bude mít šátek, když se spojila s Birgitte, tak proč čekat s Randem? Posunula se a zabořila se ještě trochu hlouběji do polštáře. Musel počkat. Byl v Caemlynu, ne v Salidaru. Počkat, Siuan řekla, že je v Cairhienu. Jak...? Byla až příliš unavená. Myšlenka odplula. Siuan. Siuan pořád něco skrývala. Byla si tím jistá.
Přemohl ji spánek a s ním přišel sen, člun, kde na přídi seděla Leana a koketovala s mužem, jehož tvář byla jiná pokaždé, když se Elain podívala. Na zádi se rvaly Siuan a Nyneiva, každá se snažila zamířit jiným směrem - dokud Elain nevstala a kormidlo nepřevzala. Kapitán, který si pro sebe nechává tajemství, mohl být v případě potřeby důvodem ke vzpouře.
Ráno se Siuan a Leana vrátily dřív, než Nyneiva otevřela oči, což víc než stačilo, aby se rozzuřila a byla schopná usměrňovat. K ničemu to však nebylo. To, co již bylo vyléčeno, se již nedalo vyléčit znovu.
* * *
"Udělám, co půjde, Siuan," řekla Delana a předklonila se, aby druhou ženu poplácala po ruce. Byly samy v obývacím pokoji a hrníčky s čajem na malém stolku mezi jejich křesly stály nedotčené.
Siuan si povzdechla, tvářila se sklíčeně, ačkoliv co po svém výbuchu před sněmovnou vlastně čekala, to Delana netušila. Do oken pronikalo časné ranní sluníčko a ona si vzpomněla na snídani, kterou ještě neměla, ale tohle byla Siuan. Situace byla znepokojivá a Delana se nerada cítila znepokojená. Zatvrdila se, aby ve tváři téhle ženy neviděla starou přítelkyni - ne moc, jelikož tato žena vůbec nevypadala jako Siuan Sanche, již Delana znávala, žádného věku - a přesto znovu vidět Siuan, Siuan mladou a hezkou, byl jenom první šok. Druhý přišel, když se Siuan objevila na jejím prahu, slunce ještě pořádně nevyšlo, a žádala o pomoc. Siuan nikdy nežádala o pomoc. A potom přišel ten vůbec největší šok, který se objevoval s obnovenou silou pokaždé, když se ocitla Siuan tváří v tvář od chvíle, co ta al'Mearovic ženská provedla svůj neuvěřitelný zázrak. Delana byla silnější než Siuan, mnohem silnější, ale bývalo tomu naopak. Siuan se ujala vedení, když byly ještě novicky, dokonce ještě dřív, než je povýšily na přijaté. Přesto, byla to Siuan, a rozrušená, což Delana nikdy předtím nepoznala. Siuan mohla být rozrušená, ale nikdy jste to neviděli. Vyvádělo ji z míry, že nemůže udělat víc pro ženu, která s ní kradla perníčky a nejednou na sebe vzala vinu za rošťárny, do nichž byly zapletené obě.
"Siuan, alespoň tohle udělat můžu. Romanda bude šťastná, že může vzít ty snové ter'angrialy do opatrování sněmovny. Nemá dost přísedících, aby to zvládla, ale jestli si bude Sheriam myslet, že to dokáže, jestli si bude myslet, že jsi svůj vliv na Lelaine a mne použila, abys to zarazila, tak tě nebude moct odmítnout. Vím, že Lelaine bude souhlasit. Ačkoliv proč se chceš sejít s těmi aielskými ženami, to si skutečně neumím představit. Romanda se usmívá jako kočka v máselnici a dívá se, jak se Sheriam po takovém setkání vždy vzteká. Ty s tvou povahou nejspíš něco vybreptneš." Taková změna. Kdysi by ji ani nenapadlo zmiňovat se o Siuanině vzteklé letoře. Teď to udělala bez přemýšlení.
Siuanin sklíčený výraz se změnil v úsměv. "Doufala jsem, že to budeš brát nějak takhle. Promluvím s Lelaine. A s Janyou. Myslím, že Janya pomůže. Ty však musíš zajistit, aby to Romanda doopravdy neudělala. Z toho mála, co vím, Sheriam přišla na způsob, jak s těmihle Aielankami aspoň vzdáleně vyjít. Obávám se, že Romanda by musela začínat zase od začátku. Samozřejmě by to mohlo být pro sněmovnu důležité, ale hrozně nerada bych se s nimi poprvé setkala, až budou mít všechny háček v žábrech."

Delana svůj úsměv potlačila, když Siuan vyprovázela na zápraží, kde ji objala. Ano, pro sněmovnu bude velmi důležité udržet tyhle moudré v klidu, ačkoliv to Siuan nemohla vědět. Dívala se, jak Siuan chvátá ulicí, než se vrátila dovnitř. Vypadalo to, že teď bude mít roli ochranitelky ona. Doufala, že svou práci odvede stejně dobře jako předtím její přítelkyně.
Čaj byl ještě teplý a ona se rozhodla poslat Miesu, svou služku, pro pár rohlíků a ovoce, ale když se ozvalo nesmělé zaklepání na dveře obývacího pokoje, nebyla to Miesa, ale Lucilda, jedna z novicek, které přivedly z Věže.
Hubená dívka udělala nervózní pukrle, jenomže Lucilda byla vždycky nervózní. "Delano Sedai? Dnes ráno dorazila jakási žena a Anaiya Sedai říkala, že ji mám přivést k tobě? Jmenuje se Halima Saranovová? Říká, že tě zná?"
Delana otevřela ústa, aby řekla, že nikdy o žádné Halimě Saranovové neslyšela, když se ta žena objevila ve dveřích. Delana na ni proti své vůli vytřeštěně zírala. Cizince se dařilo být zároveň štíhlá i bujně tvarovaná a měla na sobě tmavošedé jezdecké šaty se směšně hlubokým výstřihem. Na její tvář, lemovanou dlouhými lesklými černými vlasy, a zelené oči nejspíš každý muž civěl s otevřenou pusou. Delana však proto necivěla. Žena totiž držela ruce u boků, avšak palce měla vystrčené mezi ukazovákem a prostředníkem. Delana nečekala, že něco takového uvidí u ženy, která nenosí šátek, a tahle Halima Saranovová nedokázala dokonce vůbec usměrňovat. Byla dost blízko, aby si tím byla Delana jistá.
"Ano," řekla Delana, "mám dojem, že si na ni vzpomínám. Nechej nás, Lucildo. A dítě, zkus si zapamatovat, že ne každá věta je otázka." Lucilda předvedla pukrle tak rychlé a hluboké, že málem upadla. Za jiných okolností by si byla Delana povzdechla. S novickami si nikdy nevedla moc dobře, ačkoliv nechápala proč.
Ještě než byla novicka pryč, Halima se dovlnila k židli, na níž předtím seděla Siuan, a bez vyzvání se posadila. Zvedla nedotčený hrnek, zkřížila nohy a usrkla, přičemž Delanu pozorovala přes okraj hrnku. Delana na ni také upírala tvrdý pohled. "Kdo si myslíš, že jsi, ženská? Ať už si myslíš, že stojíš jakkoliv vysoko, nikdo nestojí výš než Aes Sedai. A kde ses naučila to znamení?" Možná poprvé v jejím životě jí upřený pohled nebyl k ničemu.
Halima se posměšně usmála. "Skutečně si myslíš, že tajemství... řekněme tmavšího adžah jsou tak tajná? A co se týče toho, jak vysoko stojíš, víš velmi dobře, že když ti třeba žebrák ukáže správná znamení, vyskočíš a poslechneš. Můj příběh zní, že jsem dělala společnici na cestě jisté Cabrianě Mecandes, modré sestře. Naneštěstí zemřela Cabriana při pádu z koně a její strážce potom prostě odmítl vstát z pokrývek nebo jíst. Taky umřel." Halima se usmívala, jako by se ptala, jestli ji Delana stačí sledovat. "S Cabrianou jsme si před její smrtí hodně povídaly a ona mi řekla o Salidaru. Taky mi řekla dost věcí, které zjistila o tom, co Bílá věž plánuje s vámi tady. A s Drakem Znovuzrozeným." Další úsměv, záblesk bílých zoubků, a vrátila se k čaji a pozorování.
Delana nebyla nikdy žena, která by se vzdávala snadno. Hrozbami přinutila krále, aby uzavřeli mír, když chtěli válku. Královny dotáhla za krk, aby podepsaly smlouvy, které bylo nutné podepsat. Pravda, toho hypotetického žebráka by poslechla, kdyby ukázal správná znamení a řekl správné věci, ale Halimu její ruce prohlásily za černou adžah, což ona očividně nebyla. Třeba si ta žena myslela, že to je jediný způsob, jak by ji Delana mohla poznat, a možná chtěla také předvést, že zná i zakázané věci. Delaně se tahle Halima nelíbila. "A já mám asi zajistit, že sněmovna tvoje informace přijme," utrousila drsně. "Pokud víš o Cabrianě dost, aby to podpořilo tvůj příběh, neměl by to být problém. V tom ti totiž pomoct nemůžu. Setkala jsem se s ní snad dvakrát. Asi není šance, že by se tu objevila, aby tvou povídačku pokazila?"
"Vůbec žádná." Znovu ten krátký, posměšný úsměv. "A můžu odrecitovat Cabrianin životopis. Znám věci, které i ona sama zapomněla."
Delana na tohle jenom kývla. Zabít sestru byla vždycky škoda, ale občas se to muselo udělat. "Pak tu není vůbec žádný problém. Sněmovna tě přijme jako hosta a já zajistím, že tě vyslechnou."
"Být hostem jsem zrovna na mysli neměla. Spíš něco stálejšího, myslím. Tvoje sekretářka nebo, ještě lepší, společnice. Musím zajistit, že sněmovna bude opatrně vedena. Kromě toho příběhu o Cabrianiných zprávách pro tebe budu mít čas od času příkazy."
"Tak teď mě poslouchej! Já -!"

Halima ji uťala, aniž zvedla hlas. "Řekli mi, abych před tebou zmínila jedno jméno. Jméno, které občas používám. Aran'gar."
Delana se ztěžka posadila. To jméno slyšela ve svých snech. Poprvé za celá léta se Delana Mosalaine bála.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Červený vosk

Klapot vraníkových kopyt málem pohltil hluk Amadoru, když Eamon Valda pomalu projížděl přeplněnými ulicemi. Z každého póru mu prýštil pot, o to víc, že měl na sobě dokonale vyleštěnou kroužkovou a plátovou zbroj, která se mu leskla i přes vrstvu prachu, a sněhobílý plášť měl přehozený přes valachův mohutný zadek, ale nakolik si všímal počasí, mohl klidně být krásný jarní den. Dával si práci, aby ignoroval špinavé ženy a muže, dokonce i děti, se ztracenými výrazy, v ošuntělých šatech. Dokonce i tady. Dokonce i tady.
Pro jednou mu velké kamenné hradby pevnosti Světla, hodně vysoké, plné vlajících praporců a nedobytné, bašta pravdy a práva, nijak nezvedly náladu. Sesedl na hlavním nádvoří a hodil otěže dítěti Světla s drsným příkazem, aby se o zvíře postaral. Muž samozřejmě věděl, co má dělat, ale Valda potřeboval na někoho štěkat. Všude kolem pobíhali muži v čistých bílých pláštích a stavěli na odiv energii i přes panující vedro. Doufal, že za tím je víc než jen ukázka.
Přes nádvoří přiběhl mladý Dain Bornhald a na pozdrav dychtivě přitiskl pěst na oplechovanou hruď. "Světlo na tě sviť, můj pane kapitáne. Měl jsi dobrou cestu z Tar Valonu, ano?" Oči měl podlité krví a táhla z něj kořalka. Pro pití během dne neexistovala žádná omluva.
"Přinejmenším rychlou," zavrčel Valda, strhl si plechové rukavice a zasunul si je za opasek s mečem.

Nebylo to kořalkou, i když za to muži udělí důtku. Cesta byla na tu dálku rychlá. Hodlal nechat legii za odměnu na noc ve městě, jakmile dostaví tábor venku. Rychlá cesta, jenže on neschvaloval rozkazy, které ho povolaly zpět, právě když silné šťouchnutí mohlo zmrzačenou Věž zbortit a v troskách pohřbít všechny čarodějnice. Cesta byla hodná zapamatování, nicméně každý den přinášel horší a horší zprávy. Al'Thor v Caemlynu. Doopravdy nezáleželo na tom, jestli je ten chlap falešný Drak či pravý. Mohl usměrňovat, a každý takový muž musel být temný druh. Sběř Dračích spřísahanců v Altaře. Ten takzvaný prorok a jeho chátra v Ghealdanu, ba i v samotné Amadicii.
Aspoň se mu podařilo zabít pár těch sprostých darebáků, i když bylo dost těžké bojovat s nepřítelem, který se častěji vytratil, než se člověku postavil, který dokázal splynout s tím prokletým proudem uprchlíků, a co horšího, bezduchých vandráků, kteří si zřejmě mysleli, že al'Thor postavil veškerý řád na hlavu. Valda však našel řešení, byť ne zcela uspokojivé. Silnice za jeho legií teď byly poseté mrtvolami a krkavci byli přecpaní k prasknutí. Když už není možné poznat prorokovu chamraď od chamradě uprchlické, no, tak zabijete každého, kdo vám stojí v cestě. Nevinní měli zůstat doma, kam patřili. A Stvořitel by je stejně ochránil. Pokud jeho zajímalo, vandráci byli jenom třešnička na dortu.
"Slyšel jsem ve městě, že je tu Morgasa," řekl. Nevěřil tomu -všechny ostatní řeči v Andoru byly spekulace o tom, kdo Morgasu zabil - takže ho překvapilo, když Dain přikývl.
Překvapení se změnilo v jisté znechucení, když mladý muž začal breptat o Morgasiných komnatách a loveckých výpravách, jak dobře se s ní zachází, jak si je jistá, že každým dnem podepíše smlouvu s dětmi. Valda se otevřeně mračil. Od Nialla nic lepšího čekat neměl. Ten muž býval ve své době jedním z nejlepších vojáků, velký kapitán, ale zestárl a změkl. Valda to věděl, jakmile jeho rozkazy dorazily do Tar Valonu. Niall měl vytáhnout se silou na Tear při první zprávě o al'Thorovi. Cestou by sebral oddíly, které by potřeboval. Státy by se spojily s dětmi Světla proti falešnému Drakovi. Tenkrát by to udělaly. Teď byl al'Thor v Caemlynu a dost silný, aby zastrašil malověrné. Morgasa však byla tady. Kdyby měl Morgasu on, podepsala by smlouvu hned první den, i kdyby jí měl někdo vést ruku s brkem. U Světla, naučil by ji skákat, kdykoliv by řekl skoč. Kdyby se zdráhala vrátit do Andoru s dětmi, přivázal by ji za zápěstí k tyči. To by byla korouhev, pod níž by se postupovalo na Andor.
Dain popoběhl a počkal. Nepochybně doufal v pozvání na večeři. Jako mladší důstojník nemohl pozvat staršího důstojníka, ale nepochybně doufal, že si se svým starým velitelem popovídá o Tar Valonu a možná dokonce i o svém mrtvém otci. Valda si o Geoframu Bornhaldovi nic moc nemyslel. Ten muž byl měkký. "Uvidíme se v táboře před večeří v šest. A ty budeš střízlivý, dítě Bornhalde."
Bornhald byl rozhodně nalitý. Spadla mu brada a chvíli koktal, než zasalutoval a odešel. Valdu napadlo, co se asi stalo. Dain býval skvělý mladý důstojník. Příliš se staral o detaily, jako třeba důkaz viny, když neexistoval způsob, jak jej získat, přes to všechno však býval dobrý. Ne tak slabý jako jeho otec. Byla škoda vidět ho, že se chytá láhve.
Valda si cestou bručel - důstojníci opíjející se v samotné pevnosti Světla byla další známka, že Niall má nahnilé jádro - a vydal se hledat své pokoje. Hodlal spát v táboře, ale horká koupel by nebyla od věci. V prosté kamenné chodbě k němu přistoupilo mladé dítě se širokými rameny, se šarlatovou pastýřskou holí ruky Světla za zlatým slunečním kotoučem na prsou. Aniž by se zastavil, dokonce aniž by se na Valdu podíval, tazatel uctivě cestou kolem zamumlal: "Můj pan kapitán by mohl chtít navštívit Dóm pravdy."
Valda se za ním zamračil - neměl tazatele rád, svým způsobem sice odváděli dobrou práci, ale on měl stále neodbytný pocit, že se chytili hole, protože tak se nikdy nebudou muset postavit ozbrojenému nepříteli - už chtěl zvednout hlas a pořádně toho chlapíka zpražit, ale pak se zarazil. Tazatelé měli lajdáckou disciplínu, ale prosté dítě by nikdy bezdůvodně neoslovilo pana kapitána. Koupel mohla počkat.
Dóm pravdy byl div, který mu konečně navrátil něco z jeho morálky. Zvenčí čistě bílý, zlacení uvnitř odráželo světlo tisíce lustrů. Komnatu lemovaly silné bílé sloupy, prosté a vyhlazené, až se leskly, avšak kupole sama se klenula přes padesát sáhů bez opory a vrchol se zvedal pětadvacet sáhů vysoko, nad prostým bílým mramorovým pódiem, na němž stával pan velící kapitán dětí Světla a oslovoval shromážděné děti v jejich nejtěžších chvílích, při nejvážnějších obřadech. Jednoho dne tam stane Valda. Niall nemohl žít věčně.

Rozlehlou komnatou se potulovaly tucty dětí - pohled na ni stál za to, ačkoliv se sem samozřejmě nikdo kromě dětí nikdy nedostal - nicméně ho sem zpráva nepřivedla proto, aby mohl obdivovat Dóm. Byl si tím úplně jistý. Za velkými sloupy stály řady menších, stejně prostých a dokonale vyleštěných a stejně vysokých, a vysoké výklenky, kde výjevy na freskách zobrazovaly tisíc roků dějin plných vítězství dětí Světla. Valda šel dál a nahlížel do každého výklenku. Nakonec zahlédl vysokého prošedivělého muže, který si prohlížel jednu malbu, na níž Sereniu Latar zvedali na šibenici, jedinou amyrlin, kterou se kdy dětem podařilo oběsit. Byla už tenkrát samozřejmě mrtvá, živé čarodějnice se věší poněkud obtížně, ale to nebylo důležité. Bylo tomu šest set devadesát tři roky, kdy byla spravedlnost vykonána podle zákona.
"Máš starosti, můj synu?" Hlas byl měkký, téměř mírný.
Valda se trochu narovnal. Rhadam Asunawa sice byl hlavní inkvizitor, ale pořád to byl jenom tazatel. A Valda byl pan kapitán, Světlem pomazaný, ne "můj syn". "Ani jsem si nevšiml," pronesl hluše.
Asunawa si povzdechl. Jeho vyzáblá tvář byla obrazem mučednického utrpení, takže jeho pot bylo možné považovat za slzy, ale hluboko zapadlé oči jako by mu hořely žárem, který strávil všechno jeho maso. Na plášti měl jenom hůl, žádný sluneční kotouč, jako by stál mimo děti Světla. Nebo možná nad nimi. "Časy jsou neklidné. V pevnosti Světla přebývá čarodějnice."
Valda zavčas potlačil zahořklý úsměv. Ať už byli tazatelé zbabělci nebo ne, mohli být nebezpeční dokonce i panu kapitánovi. Ten muž možná nedokáže pověsit amyrlin, ale nejspíš snil o tom, že bude první, který oběsí královnu. Valdovi nezáleželo na tom, jestli Morgasa zemře, pokud už v té chvíli nebude užitečná. Neřekl nic a Asunawa stáhl husté šedé obočí, až se zdálo, že se dívá z jeskyní.
"Časy jsou neklidné," zopakoval, "a Niallovi nesmí být dovoleno, aby zničil děti Světla."
Valda si dlouho jen prohlížel malbu. Umělec byl možná dobrý, možná ne. On o takových věcech nic nevěděl a staral se o ně ještě méně. Zbraně a zbroj však měl malíř správně a provaz a šibenice vypadaly realisticky. Tyhle věci dobře znal. "Jsem připraven naslouchat," pronesl nakonec.
"Promluvíme si později, můj synu. Později a někde, kde bude méně očí k vidění a uší k slyšení. Světlo na tě sviť, můj synu." Asunawa bez dalšího slova odešel, bílý plášť za ním lehce povlával a dupot se rozléhal, jako by se snažil zarýt každý krok do kamene. Některé z dětí se hluboce klaněly, když procházel kolem.
* * *
Z úzkého okna vysoko nad nádvořím se Niall díval, jak Valda sesedá a mluví s Bornhaldem a pak vztekle odchází. Valda pořád zuřil. Kdyby existoval nějaký prostředek, jak přivést děti Světla zpátky z Tar Valonu a Valdu nechat tam, Niall by po něm skočil. Ten muž byl docela slušný bojový velitel, ale mnohem víc se hodil na plašení davů. Jeho představa taktiky byl útok a strategie - útok.
Niall zakroutil hlavou a prošel do audienční síně. Měl na starosti důležitější věci, než byl Valda. Morgasa stále odolávala, jako vojsko na kopci s dostatkem vody a vysokou morálkou. Odmítala přiznat, že je dole v údolí, bez možnosti úniku, a že na kopci stojí její nepřítel.
Když Niall vstoupil do předpokoje, Balwer vstal od stolu. "Byl tady Omerna, můj pane. Nechal tu pro tebe tohle." Balwer ukázal na svazek papírů na stole, převázaných červenou stužkou. "A tohle." Když vytahoval tenkou kostěnou trubičku z kapsy, stiskl pevně úzké rty.
Niall si se zabručením vzal trubičku a vrazil do komnaty. Omerna byl z nějakého důvodu každý den méně užitečný. Nechat zprávy u Balwera bylo už tak dost špatné, ačkoliv to byly samé nesmysly, ale dokonce i Omerna měl mít dost rozumu, aby nedával jednu z trubiček se třemi červenými proužky nikomu jinému než samotnému Niallovi. Niall přidržel trubičku u lampy a prozkoumal vosk. Pečeť byla neporušená, dokud ji nezlomil nehtem na palci. Bude muset Omernovi pořádně zatopit, dostat do něj nějak strach ze Světla. Ten hlupák byl jako vějička k ničemu, pokud nebude hrát dokonalého mistra špiona, jak nejlépe dokáže.
Zpráva byla opět od Varadina, v Niallově soukromé šifře, psané tím šíleným pavoučím škrabopisem na proužku tenoučkého papíru. Skoro ji spálil nepřečtenou, pak ho ale zaujalo cosi podivného na konci. Začal opět na začátku a velice pečlivě si v duchu překládal šifru. Chtěl si být naprosto jistý. Stejně jako předtím to byly jenom bláboly o Aes Sedai na vodítcích a podivných zvířatech, ale přímo na konci... Varadin pomohl Asidimu Faisarovi najít v Tanchiku skrýš. Pokusí se Faisara propašovat pryč, ale Předběžníci mají tak dobré stráže, že za hradby bez svolení neproklouzne ani šeptnutí.

Niall si zamyšleně třel bradu. Faisar byl jedním z mužů, které poslal do Tarabonu, aby zjistili, jestli se dá něco zachránit. Faisar o Varadinovi nic nevěděl a Varadin neměl vědět nic o Faisarovi. Předběžníci mají tak dobré stráže, že za hradby neproklouzne ani šeptnutí. Škrábanice šílence.
Nacpal papírek do kapsy a vrátil se do předpokoje. "Balwere, jaká je poslední zpráva ze západu?" Mezi nimi "západ" vždy znamenal hranici s Tarabonem.
"Žádné změny, můj pane. Hlídky, které proniknou příliš hluboko do Tarabonu, se nevracejí. Nejhorší potíže u hranic znamenají uprchlíci, co se snaží přejít sem."
Hlídky, které pronikly až příliš hluboko. Tarabon byl jáma plná kroutících se jedovatých zmijí a vzteklých krys, ale... "Jak rychle dostaneš kurýra do Tanchika?"
Balwer ani nemrkl. Ten muž by nedal najevo překvapení, ani kdyby na něj jednoho dne promluvil kůň. "Potíž bude, jak získat čerstvé koně, až překročí hranici, můj pane. Normálně bych řekl dvacet dní tam a zpátky, s trochou štěstí možná trochu míň. Teď nejméně dvakrát tolik, se štěstím. Možná dvakrát tolik jen na cestu do Tanchika." Jáma, která spolkne kurýra a nezůstane po něm ani chlup.
Vracet se nebude nutné, ale to si Niall nechal pro sebe. "Tak to zařiď, Balwere. Budu mít dopis do hodiny připravený. Promluvím s kurýrem sám." Balwer na souhlas sklonil hlavu, ale zároveň si mnul ruce nad tou urážkou. Ať si. Byla jen malá naděje, že by se to dalo provést bez odhalení Varadina. Byla to nezbytná opatrnost, pokud byl skutečně šílený, ale pokud ne... Odhalit ho by nic neurychlilo.
Zpátky v přijímacím sále si Niall znovu prostudoval Varadinovu zprávu, než proužek papíru přidržel nad plamenem lampy a podíval se, jak hoří. Popel rozmačkal v prstech.
Ohledně akce a informace měl čtyři pravidla. Nikdy neutvořit plán, aniž by věděl o nepříteli všechno, co se jen vědět dalo. Nikdy se nebát změnit plány, když získal novou informaci. Nikdy si nemyslet, že ví všecko. A nikdy nečekat, až bude všecko vědět. Muž, který čekal, až bude vědět všecko, ještě seděl ve stanu, když už mu jej nepřítel zapálil nad hlavou. Niall se těchto pravidel držel. Pouze jednou v životě se jich z náhlého popudu nedržel. U Jhamary, a to jenom proto, že měl takový divný pocit, nechal třetinu svého vojska hlídat hory, o nichž všichni tvrdili, že jsou naprosto neschůdné. Zatímco manévroval se zbytkem oddílů, aby rozdrtil Muranďany a Altařany, vyhrnulo se z těch "neschůdných" průsmyků illianské vojsko, které mělo být stovky mil daleko. Jediný důvod, proč se mu tehdy podařilo stáhnout bez naprosté porážky, byl "pocit". A teď měl takový divný pocit znovu.
* * *
"Já mu nevěřím," prohlásil Tallanvor důrazně. "Připomíná mi jednoho mladého podvodníčka, kterého jsem jednou viděl na jarmarku. Měl dětskou tvářičku, díval se ti do očí a usmíval se, zatímco zpod skořápky vytahoval hrášek."
Morgasa pro jednou neměla potíže se ovládnout. Mladý Paitr hlásil, že jeho strýc konečně našel způsob, jak ji propašovat z pevnosti Světla ji i ostatní. Ostatní byli na překážku. Torwyn Barshaw už dávno tvrdil, že ji samotnou dokáže dostat ven, ale ona nechtěla nechat ostatní vydané bělokabátníkům na milost a nemilost. Dokonce ani Tallanvora ne.
"Zaznamenám si tvoje pocity," prohlásila shovívavě. "Jenom se jimi nenech ovlivnit. Máš nějaké rčení, které by se k tomu hodilo, Lini? Něco pro mladého Tallanvora a jeho pocity?" Světlo, proč ji tolik těší si z něj utahovat? Dostal se blízko k velezradě, ale ona byla jeho královna, ne... Konec myšlenky nepřišel.
Lini seděla u okna a motala do klubka modrou přízi z přadene, které jí držela Breana v natažených rukou. "Paitr mi připomíná toho mladého podkoního těsně předtím, než jsi odešla do Bílé věže. Toho, co dvěma komorným udělal dítě a pak ho chytili, když se snažil vyklouznout ze zámku s pytlem plným nádobí tvé matky."
Morgasa stiskla zuby, ale její radost nemohlo nic pokazit, dokonce ani pohled, který po ní vrhla Breana, jako by jí mělo být dovoleno také vyjádřit svůj názor. Paitr byl bez sebe radostí z blížícího se Morgasina útěku. Jistě, částečně proto, že od svého strýce očividně čekal nějakou odměnu za svůj podíl na práci - alespoň to naznačilo několik jeho poznámek, něco o tom, že musí napravit neúspěch doma - ale mladý muž málem tancoval, když souhlasila s plánem, díky němuž se dnes dostanou z pevnosti a z Amadora do východu slunce. Pryč z Amadoru a na silnici do Ghealdanu, kam nepřijdou vojáci, kteří by chtěli uvrhnout Andor do želez. Přede dvěma dny přišel sám Barshaw, aby jí vylíčil svůj plán, převlečený za kupce, přinášejícího pletací jehlice a přízi. Byl to podsaditý muž s velkým nosem, cholerickým pohledem

a opovržlivými rty, ačkoliv mluvil docela uctivě. Bylo těžko uvěřit, že je Paitrovým strýcem - tolik se od sebe lišili - natož obchodníkem. Jeho plán byl však jednoduchý, byť těžko důstojný, bylo k němu potřeba jen málo mužů mimo pevnost, aby fungoval. Morgasa vyjede z pevnosti Světla zasypaná na dně káry naložené odpadky z kuchyně.
"Takže všichni víte, co dělat," řekla jim. Dokud ona zůstávala ve svých pokojích, ostatní se mohli pohybovat se značnou volností. Na tom vše záviselo. No, ne všechno, ale rozhodně útěk ostatních kromě ní. "Lini, ty s Breanou musíte být na nádvoří prádelny, než odzvoní dopoledne." Lini samolibě kývla, ale Breana při pohledu na ni stiskla rty. Tohle už prošly dvacetkrát. I tak Morgasa nehodlala připustit nějakou chybu, díky níž by někdo zůstal tady. "Tallanvore, ty necháš meč tady a pak počkáš v hostinci U dubu a trnu." Otevřel ústa, ale ona ho pevně předešla. "Slyšela jsem tvoje námitky. Můžeš si najít jiný meč. Uvěří, že se chceš vrátit, když ho tu necháš." Zamračil se, ale nakonec kývl. "Lamželezo počká u Zlaté hlavy a Basel u -"
Kdosi spěšně zaklepal na dveře a pak je otevřel. Jen natolik, aby do nich mohl Basel strčit lysou hlavu. "Má královno, je tu jakýsi muž... dítě..." Ohlédl se přes rameno do chodby. "Je to tazatel, má královno."
Tallanvorovi samozřejmě sjely ruce k jílci meče a nesundal je, dokud mu dvakrát nepokynula a navíc se na něj nezamračila.
"Pusť ho dál." Podařilo se jí mluvit klidně, ale v žaludku se jí třepotali motýli o velikosti lišek. Tazatel? Copak teď, když všechno šlo tak dobře, dojde stejně náhle ke katastrofě?
Vysoký muž s orlím nosem odstrčil cestou dovnitř Basela stranou a zavřel mu dveře před nosem. Bílozlatý tabard s karmínovou holí na rameni určoval jeho hodnost inkvizitora. S Eironem Sarenem se ještě nesetkala, ale ukázali jí ho. Ve tváři měl výraz neotřesitelné jistoty. "Jsi povolána k panu velícímu kapitánovi," pronesl chladně. "Půjdeš hned."
Morgasiny myšlenky se hnaly rychleji než motýli. Byla zvyklá, že ji volal - Niall za ní nikdy nechodil, když teď byla v pevnosti -předvolával si ji k další přednášce o její povinnosti k Andoru nebo k údajně přátelskému pohovoru, který jí měl dokázat, že Niall má na srdci jen nejlepší zájem její i Andoru. Na tohle byla zvyklá, ale ne na takového posla. Jestli ji předají tazatelům, žádné vytáčky jí nepomohou. Asunawa by poslal dost mužů, aby ji odvlekli, i každého, kdo by byl s ní. S ním se krátce setkala. Tuhla jí z něj krev v žilách. Proč poslali inkvizitora? Vyslovila tuto otázku nahlas a Saren odpověděl stejně mrazivým tónem.
"Byl jsem s panem velícím kapitánem a měl jsem cestu tímto směrem. Svoji záležitost jsem vyřídil a teď tě doprovodím zpátky. Koneckonců jsi královna, zasloužíš si úctu." To vše pronášel lehce znuděným, trochu netrpělivým hlasem, až na to poslední, kdy se mu do slov vloudil ironický posměch. Ale žádné teplo.
"Nuže dobrá," prohlásila.
"Mám tě doprovodit, má královno?" Tallanvor se obřadně uklonil, aspoň že dával najevo nějakou úctu, když byl nablízku nějaký cizák.
"Ne." Vezme s sebou místo toho Lamželeza. Ne, vypadalo by to, že si myslí, že potřebuje ochránce. Saren ji děsil téměř tolik jako Asunawa, a ona nedovolí, aby něco z toho zachytil. Nasadila nedbalý, tolerantní úsměv. "Tady jistě nepotřebuji ochranu."
Saren se také usmál, totiž aspoň zvlnil rty. Zdálo se, že se jí posmívá.
Venku se na ni Basel a Lamželezo nejistě podívali a ona téměř změnila názor ohledně doprovodu. Byla by ho změnila, kdyby nebyla uvnitř promluvila. Ale dva muži by ji nedokázali ochránit, kdyby to skutečně byla nějaká vymyšlená past, a změna názoru by odhalila její slabost. Kráčela vedle Sarena kamennými chodbami a cítila se hodně slabá, vůbec ne jako královna. Ne. Možná bude křičet jako všichni ostatní, až ji tazatelé dostanou do svého žaláře - no, tady nebylo žádné možná, nebyla natolik hloupá, aby věřila, že královské tělo se v tomto ohledu nějak liší od těla obyčejného člověka - ale do té doby bude tím, čím je. Schválně se začala uklidňovat.
Saren ji dovedl na malé, plochými kameny dlážděné nádvoří, kde do pasu obnažení muži sekali meči do dřevěných kůlů. "Kam jdeme?" chtěla vědět. "Tohle není cesta, kterou jsem předtím šla k panu velícímu kapitánovi. On je někde jinde?"
"Jdu nejkratší cestou," opáčil stroze. "Mám na práci důležitější věci než..." Nedořekl a ani nezpomalil.

Neměla jinou možnost než ho následovat chodbou lemovanou dlouhými pokoji plnými úzkých kavalců, kde pobývali muži často do pasu nazí, i víc. Upírala oči Sarenovi na záda a skládala si sžíravé věty, které hodlala Niallovi přednést. Přes nádvoří, kde se ve vzduchu vznášel těžký pach koňského hnoje a v rohu podkovář koval koně, další kasárenskou chodbou, a pak byla po straně kuchyně a ve vzduchu silná vůně jídla, další nádvoří... Prudce se zastavila.

Uprostřed nádvoří stála vysoká dlouhá šibenice. Těsně vedle sebe tu visely tři ženy a přes tucet mužů, s rukama a nohama spoutanýma a oprátkami kolem krků. Někteří zoufale vzlykali, většina jenom vypadala zděšeně. Poslední dva muži na konci byli Torwyn Barshaw a Paitr, chlapec byl jenom v košili místo v červenobílém kabátě, který mu nechala ušít. Paitr neplakal, jeho strýc však ano. Paitr byl zřejmě příliš zděšený, aby myslel na slzy.

"Pro Světlo!" zavolal bělokabátnický důstojník a další bělokabátník postrčil páku na konci šibenice.

S hlučným prásknutím se otevřela padací dvířka a oběti zmizely z dohledu. Několik natažených provazů se třáslo, jak se ti na jejich konci dusili, místo aby zemřeli rychle se zlomeným vazem. Jeden z nich byl i Paitrův. A s ním zemřel také její skvělý útěk. Snad si měla dělat tolik starostí i kvůli němu, ale ona myslela na útěk, na cestu z pasti, do níž nakráčela. Sama padla do pasti a Andor s ní.

Saren se na ni díval, očividně očekával, že omdlí nebo začne zvracet.

"Tolik naráz?" řekla, pyšná na svůj klidný hlas. Paitrův provaz se konečně přestal třepat. Teď se jenom pomalu houpal sem a tam. Žádný útěk.

"Věšíme temné druhy každý den," odtušil Saren suše. "V Andoru je možná propouštíte s domluvou. My ne."

Morgasa se mu podívala do očí. Nejkratší cesta? Takže tohle byla Niallova nová taktika. Nepřekvapilo ji, že se nezmínil o jejím plánovaném útěku. Niall na to byl příliš prohnaný. Ona byla čestný host a Paitra a jeho strýce pověsili čistě náhodou za nějaký zločin, který s ní neměl nic společného. Kdo další vystoupí na šibenici? Lamželezo, nebo Basel? Lini, nebo Tallanvor? Zvláštní, ale představa Tallanvora s provazem kolem krku ji ranila víc než představa Lini. Mysl s námi hraje podivné triky. Přes Sarenovo rameno zahlédla Asunawu v okně nad šibenicí. Díval se na ni. Možná byla tohle jeho práce, ne Niallova. Nebyl v tom žádný rozdíl. Nesměla dovolit, aby lidé umírali pro nic za nic. Nesměla nechat Tallanvora zemřít. Velmi zvláštní triky.

Posměšně zvedla obočí a pronesla: "Jestli se ti z toho podlomila kolena, můžeme samozřejmě počkat, než znovu nalezneš sílu." Lehký hlas, vůbec neovlivněný tím, co viděla. Světlo, ať nezačne zvracet.

Sarenovi potemněla tvář, otočil se na patě a rychle odešel. Morgasa ho následovala důstojným tempem, aniž vzhlédla k Asunawovi v okně, a snažila se nemyslet na šibenici.

Třeba to skutečně byla nejkratší cesta, protože v další chodbě ji Saren vyvedl po schodišti a dovedl do Niallova přijímacího sálu rychleji, než když za ním šla předtím. Niall jako obvykle nevstal a pro ni tu také nebyla židle, takže před ním musela stát jako prosebnice. Vypadal rozrušeně, seděl mlčky a díval se na ni, ale doopravdy ji nevnímal.

Vyhrál a dokonce ji ani nevnímal. To ji podráždilo. Světlo, on vyhrál. Nejspíš by se měla vrátit do svých pokojů. Kdyby řekla Tallanvorovi, Lamželezovi a Baselovi, aby jí prosekali cestu, pokusili by se o to. Zemřeli by a ona rovněž. Nikdy nedržela v ruce meč, ale pokud vydá tenhle rozkaz, vezme si ho. Zemře a na Lví trůn nastoupí Elain. Nastoupí, jakmile z něj bude možné vytlačit al'Thora. Bílá věž zařídí, aby Elain dostala, co jí náleží. Věž. Jestli Elain zabezpečí trůn Věž... Vypadalo to šíleně, ale ona důvěřovala Věži ještě méně než Niallovi. Ne, musí Andor zachránit sama. Ale za jakou cenu. Tu cenu bude nutné zaplatit.

Musela ze sebe slova vyrazit. "Jsem připravená podepsat tvou smlouvu."

Niall ji málem ani neslyšel. Pak zamrkal, sarkasticky se zasmál a potřásl hlavou. To ji taky podráždilo. Předstírat překvapení. Nesnažila se utéci. Byla hostem. Přála si, aby na šibenici viděla jeho.

Pohnul se tak rychle, že málem zahnal vzpomínku na svou předchozí apatii. V malé chvilce tu měl svého vysušeného sekretáříčka s dlouhým pergamenem, všechno již bylo sepsáno, dokonce i kopie s pečetí Andoru, kterou by nepoznala od originálu.

Volba nevolba, dala si načas, aby přečetla podmínky. Nijak se nelišily od toho, co čekala. Niall povede bělokabátníky, aby jí znovu získali trůn, ale bylo zapotřebí zaplatit cenu, i když to nebylo vyřčeno zcela

otevřeně. Navěky bude tisíc bělokabátníků posádkou v Caemlynu s vlastními zákony a soudním dvorem, nebudou podléhat andorským zákonům. Bělokabátníci budou navěky po celém Andoru postaveni na roveň královnině gardě. Odčinit tenhle podpis by mohlo trvat celý její život i Elainin, ale druhou možností byl al'Thor se Lvím trůnem jako trofejí. Jestli na něj znovu usedne nějaká žena, bude to Elenia nebo Naean nebo některá z téhož plemene, a jako al'Thorova loutka. Tohle, nebo Elain jako loutka Věže. Nedokázala se přimět, aby věřila Věži.

Napsala jasně své jméno a do červeného vosku, který Niallův sekretář nakapal na konec dokumentu, vtiskla kopii pečeti. Lev Andoru obklopený Růžovou korunou. Tak, byla první královnou, která na andorské půdě přijala cizí vojáky.

"Za jak dlouho...?" Vyslovit to bylo těžší, než si představovala. "Za jak dlouho tvoje legie vyrazí?"

Niall zaváhal a podíval se na stůl. Nebylo na něm nic než brk a inkoust, miska s pískem a ještě změklá tyčinka pečetního vosku, jako by nedávno napsal nějaký dopis. Doškrábal svůj podpis na smlouvu a otiskl svoji pečeť, sluneční kotouč, do zlatého vosku. Pak podal dokument svému sekretáři. "Odnes tohle do kanceláře, Balwere. Obávám se, že nemohu vyrazit tak rychle, jak jsem doufal, Morgaso. Musím uvážit nový vývoj událostí. Nic, s čím by sis musela dělat starosti. Prostě jen problém s tím, jak nejlépe jednat v oblastech, které nemají spojitost s Andorem. Trvám na tom, abys tohle vzala tak, že prostě budu mít víc času těšit se ze tvé společnosti."

Balwer se ladně uklonil, byť poněkud pedanticky, a přesto si byla Morgasa téměř jistá, že překvapeně mrkl na Nialla. Sama téměř zírala s otevřenou pusou. Tlačil na ni a tlačil, a teď že má na starosti jiné záležitosti? Balwer odchvátal, jako by se bál, že by se mu mohla pokusit vyrvat smlouvu z ruky a roztrhat ji, ale to ji ani nenapadlo. Aspoň nebudou další věšení. To ostatní vyřídí, až to půjde. Jeden krok po druhém. Umíněný odpor povolil, teď však zase získala čas, a tak nečekaný dar nesměla vyplýtvat. Potěšení z její společnosti?

Nasadila hřejivý úsměv. "Mám pocit, jako by mi ze srdce spadl těžký kámen. Pověz, hraješ dámu?"

"Jsem považován za slušného hráče." Zprvu se usmíval překvapeně, pak pobaveně.

Morgasa se zarděla, ale podařilo se jí nedat najevo hněv. Třeba to tak bude nejlepší, když ji bude odteď považovat za zlomenou. Zlomeného protivníka nikdo nesleduje příliš ostře, ani si ho příliš neváží, a bude-li opatrná a bude-li mít dost času, mohla by znovu získat to, co pustila, dřív než vojáci opustí Amadicii. Ve hře rodů měla velmi dobrého učitele.

"Pokusím se ti nebýt příliš špatným soupeřem, budeš-li si chtít zahrát." Byla ve skutečnosti velmi dobrá hráčka, ale bude samozřejmě muset prohrát, ačkoliv ne tak rychle, aby ho to znudilo. Morgasa velice nerada prohrávala.

* * *

Asunawa zamračeně bubnoval prsty na pozlacený lenoch křesla. Nad hlavou měl na opěradle křesla pastýřskou hůl vypracovanou ve třpytném laku na čistě bílém kotouči. "Čarodějnici to vyvedlo z rovnováhy," zamumlal.

Saren odpověděl jako na obvinění. "Některé lidi věšení poleká. Jak jsem slyšel, včera sebrali temné druhy, kteří právě odříkávali nějaký katechismus Stínu, když Trom vyrazil dveře. Zkontroloval jsem to, ale nikoho nenapadlo zkontrolovat, jestli s ní měli nějaké spojení." Alespoň nepřešlapoval. Stál zpříma, jako každý správný člen ruky Světla.

Asunawa jeho vysvětlování odmítl lehounkým mávnutím ruky. Ovšemže tu nebylo žádné spojení, kromě toho, že je čarodějnice a oni temní druhové. Čarodějnice byla, koneckonců, v pevnosti Světla. Přesto si dál dělal starosti.

"Niall mě pro ni poslal, jako bych byl pes," skřípal zuby Saren. "Málem jsem si vyzvrátil žaludek, stát tak blízko čarodějnici. Hodlal jsem ji uškrtit."

Asunawa se nenamáhal s odpovědí. Jistě, Niall ruku Světla nenáviděl. Většina lidí nenávidí to, čeho se bojí. Ne, on byl v duchu u Morgasy. Podle toho, co se povídalo, nebyla slaboch. Rozhodně Nialla odrážela dost dobře. Většina lidí by se byla zhroutila, jakmile by vstoupila do pevnosti. Kdyby se nakonec ukázalo, že je přece jen slaboch, zničila by mu některé plány. Měl v hlavě uspořádané všechny podrobnosti, každý den jejího soudu s velvyslanci všech zemí, které se ještě na něco takového zmohou, po ruce, až do jejího konečného dramatického přiznání, jež z ní vynutí tak obratně, že nikdo nikdy

nenajde jedinou stopu, a pak obřady kolem její popravy. Zvláštní popravčí lešení, jenom pro ni, aby bylo poté uchováno na památku této události.
"Doufejme, že bude Niallovi nadále odolávat," řekl s úsměvem, jejž by někteří nazvali mírným a zbožným. Dokonce ani Niall nemohl mít nekonečnou trpělivost, nakonec ji bude muset přece jen předat spravedlnosti.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Spěšné předvolání

Egwain měla z Randovy návštěvy v Cairhienu dojem, jako by to byla jedna z těch velkých přehlídek ohňostrojů, o nichž slyšela, ale nikdy žádnou neviděla, probíhající po celém městě. Ozvěny jako by neměly nikdy skončit.
Samozřejmě se už k paláci nepřiblížila, ale moudré chodily každý den hledat pasti položené s pomocí saidaru a říkaly jí, co se děje. Šlechtici se na sebe koukali úkosem, Tairenové i Cairhieňané. Berelain se zřejmě začala schovávat a odmítala se sejít s každým, s kým přímo nemusela. Rhuark jí zjevně vyčinil, že zanedbává své povinnosti, avšak s malým účinkem. V celém paláci to zřejmě neovlivnilo jedině jeho. Dokonce i sloužící vyskočili, když jste se na ně podívali, ačkoliv tohle mohlo být také jen tím, že za každým rohem mohli narazit na moudrou, která strkala nos do cizích věcí.
V táboře to nešlo o nic líp, aspoň mezi moudrými. Ostatní Aielové byli jako Rhuark, klidní a vyrovnaní. Ve srovnání s jejich přístupem vypadala nálada moudrých ještě napjatější, a ne že by to byla potřeba. Amys a Sorilea se vrátily ze schůzky s Randem a málem syčely. Neřekly proč, no, ne tam, kde by je mohla Egwain slyšet, ale ten pocit se mezi moudrými šířil stejně rychle jako myšlenka, až všechny do poslední obcházely táborem jako naježené kočky, připravené skočit po všem, co se hne. Jejich učednice chodily po špičkách a mluvily potichu, přesto však dostávaly vyhubováno i za to, co by předtím prošlo bez povšimnutí, a tresty za to, co by předtím vyvolalo jenom vyhubování.
Že se v táboře objevily shaidské moudré, také nijak nepomohlo. Aspoň Therava a Emerys byly moudré. Třetí ženou byla sama Sevanna, důležitě si vykračovala s jupkou rozvázanou tak, že mohla konkurovat i Berelain, bez ohledu na to, jak se prášilo. Therava a Emerys prohlašovaly, že Sevanna je moudrá, a ačkoliv Sorilea reptala, nebyla jiná možnost než ji za takovou přijmout. Egwain si byla jistá, že přišly špehovat, ale když to naznačila, Amys se na ni jenom podívala. Chráněné zvykem mohly mezi stany

volně přecházet, a všechny moudré - dokonce i Sorilea - je vítaly jako blízké přítelkyně či první sestry. Přesto jejich přítomnost všeobecně panující náladu ještě víc vyostřila. Zvláště Egwaininu. Ta ulizující se kočka Sevanna věděla, kdo je, a nijak se nenamáhala skrývat potěšení z toho, když při každé možné příležitosti posílala "tu zakrslou učednickou holku", aby jí donesla hrnek vody nebo něco podobného. Sevanna se na ni taky dívala, jenom tak tak že otevřeně necivěla. Egwain z ní měla pocit, jako by si prohlížela slepice a přemýšlela o tom, jak je uvaří, až je ukradne. Horší bylo, moudré jí nechtěly říci, o čem si povídají. Byla to záležitost moudrých a ne učednic. Ať už tu byly Shaido z jakéhokoliv důvodu, nálada mezi ostatními moudrými je rozhodně zajímala. Egwain nejednou viděla Sevannu, když si myslela, že ji nikdo nepozoruje, a sama sledovala Amys, Malindhe nebo Cosain, jak přecházejí, hovoří samy k sobě a zbytečně si upravují loktuše. Egwain samozřejmě nikdo neposlouchal. Příliš mnoha poznámkami o shaidských ženách si nakonec vysloužila to, že většinu dne kopala jámu "dost hlubokou, aby se v ní dalo stát a zvenku nebyla vidět", a když vylezla ven, celá zpocená a špinavá, aby ji zasypala, Sevanna se dívala.

Dva dny po Randově odchodu Aeron a některé další moudré přemluvily tři Děvy, aby v noci proklouzly přes zeď do Arilynina paláce a zjistily, co se dá, což nakonec všechno jenom zhoršilo. Ty tři se vyhnuly Gawynovým hlídkám, i když s většími obtížemi, než čekaly, jenomže Aes Sedai byly něco jiného. Zatímco ještě slézaly ze střechy do podkroví, obalily je prameny jediné síly a vtáhly dovnitř. Naštěstí si Coiren a ostatní zřejmě myslely, že tam přišly krást, ačkoliv Děvy to možná nepovažovaly za tak šťastné. Vyhodily je na ulici tak potlučené, že málem nemohly chodit, a když se pak vrátily do stanů, ještě pořád se snažily nepopotahovat. Ostatní moudré se pak střídaly v kritizování, obvykle v soukromí, i když Sevanna si dala záležet a pustila se do nich tam, kde bylo co možná nejvíc lidí. Sevanna a její dvě společnice otevřeně ohrnovaly nos, kdykoliv Aeron či jednu z ostatních zahlédly, a mezi sebou velmi hlasitě rozmlouvaly o tom, co Aes Sedai asi udělají, až to zjistí. Dokonce i Sorilea se na ně přitom podívala úkosem, ale žádná nic neřekla, a Aeron a její přítelkyně začaly chodit po špičkách stejně jako učednice. Učednice se začaly skrývat, když zrovna nevykonávaly své povinnosti či neměly učení. Všeobecně panující napjatá nálada teď hrozila přímo výbuchem.

Až na tu jámu se Egwain dařilo vyhnout nejhoršímu, ale jenom díky tomu, že se hodně držela mimo tábor, hlavně proto, aby se dostala pryč od Sevanny dřív, než se neovládne a té ženské neudělí lekci. Nepochybovala o tom, jak by celá záležitost skončila. Sevanna byla přijímána jako moudrá bez ohledu na to, kolik úšklebků se objevovalo, když zrovna nebyla poblíž. Amys a Bair by nejspíš nechaly tu shaidskou ženštinu, aby jí sama určila trest. Aspoň že držet se od ní dál nebylo nijak zvlášť těžké. Sice byla učednice, ale jenom Sorilea se aspoň trochu namáhala, aby ji naučila tu tisícovku věcí, které musela moudrá znát. Dokud jí Amys a Bair nedají konečné svolení k návratu do Tel'aran'rhiodu, dny a noci patřily většinou jenom jí samotné, tedy pokud se jí podařilo uniknout tomu, aby ji Surandha a ostatní nevyčenichaly a neposlaly mýt nádobí nebo sbírat trus na oheň či něco podobného.

Vůbec nechápala, proč dny plynou tak pomalu. Usoudila, že to musí být tím čekáním na Amys a Bair. Gawyn každé ráno přicházel k Dlouhánovi. Zvykla si na dvojsmyslné poťouchlosti tlusté hostinské, i když ji jednou či dvakrát napadlo, že tu ženskou nakopne. Možná třikrát, víckrát určitě ne. Hodiny se hnaly úprkem. Ještě se mu pořádně neusadila na koleni a už byl čas mu urovnat vlasy a odejít. Sezení na jeho koleni ji již více neděsilo. Ne že by ji to někdy doopravdy děsilo, jenže začínalo to být víc než příjemné. Když ji občas napadly věci, které by ji napadat neměly, a ona se kvůli tomu začervenala, Gawyn ji vždycky pohladil prsty přes ruměnec a pronesl její jméno způsobem, který by klidně mohla slýchat pořád. O tom, co se děje s Aes Sedai, si nechal uklouznout méně, než zjistila jinde, a jí na tom za mák nezáleželo.

To ostatní hodiny se vlekly, jako kdyby se táhly bahnem. Měla tak málo práce, až se začala bát, že zoufalstvím praskne. Moudré hlídající Arilynin zámek hlásily, že žádné nové Aes Sedai se neobjevily. Strážkyně byly vybrány z těch moudrých, které uměly usměrňovat, a tvrdily, že Aes Sedai uvnitř usměrňují dnem i nocí bez přerušení. Egwain se však neodvažovala přijít blíž. Ostatně i kdyby tam zašla, nepoznala by, co dělají, pokud by neviděla prameny. Kdyby byly moudré méně uštěkané, mohla by trávit víc času ve stanu čtením, jenže když jednou sáhla na knihu za denního světla, Bair hned začala bručet něco o dívkách marnících dny líným povalováním, a Egwain zamumlala, že cosi zapomněla, a

vyběhla ze stanu dřív, než jí najde něco užitečnějšího na práci. Chvilka hovoru s jinou učednicí by mohla být stejně nebezpečná. Když se jednou zastavila, aby prohodila pár slov se Surandhou, která se schovávala ve stínu stanu, jenž patřil nějakým Kamenným psům, vysloužily si tím obě odpoledne praní, když je tam Sorilea načapala. Egwain by práce mohla skutečně potěšit, jelikož měla aspoň co dělat, ale Sorilea prohlédla dokonale čisté prádlo, visící ve stanu, aby se na ně nenachytal všudypřítomný prach, zafuněla a řekla jim, aby to udělaly znova. Dvakrát jim řekla, aby to udělaly znova! Sevanna také chvíli přihlížela.

Když byla ve městě, Egwain se pořád ohlížela přes rameno, ale třetího dne se vydala do přístavu, opatrně jako myš plížící se kolem kočky. Jakýsi vyzáblý chlapík s úzkým člunkem se poškrábal v řídnoucích vlasech a řekl si o stříbrnou marku, aby ji dovezl k lodi Mořského národa. Všechno bylo drahé, tohle však bylo směšné. Upřela na něj pohled a řekla mu, že může dostat stříbrný groš - což bylo ve skutečnosti také příliš - a doufala, že při smlouvání nepřijde o celý obsah svého váčku. Neměla v něm moc. Kolem Aielů všichni nadskakovali a ucukávali, ale když přišlo na smlouvání, lidé prostě zapomněli na cadin'sory a oštěpy a bojovali jako lvi. Muž otevřel bezzubá ústa, zavřel je, zadíval se na ni, pak si cosi tiše zamumlal a k jejímu překvapení jí řekl, že mu krade chleba od pusy.

"Nastup si," zabručel. "Nastup si. Nemůžu promarnit celej den kvůlivá almužně. Zastrašovat chlapa. Krást chleba." Takhle pokračoval, i když již zasedl k veslům a zamířil s loďkou do rozlehlých vod Alguenyi.

Egwain nevěděla, jestli se Rand sešel s paní vln, ale doufala, že ano. Podle Elain byl Drak Znovuzrozený pro Mořský národ Coramoorem, Vyvoleným, a stačilo, aby se jenom objevil, a oni hned začínali dělat, co mu na očích viděli. Egwain však doufala, že se moc neplazili. Randovi se toho už tak dostávalo příliš. Přesto to nebylo kvůli Randovi, proč se vydala na vodu s klejícím lodníkem. Elain se s některými Atha'an Miere skutečně setkala, cestovala na jedné z jejich lodí a tvrdila, že hledačky větru Mořského národa umějí usměrňovat. Aspoň některé z nich. Možná většina. To bylo tajemství, které Atha'an Miere pečlivě uchovávali, nicméně hledačka větru na Elainině plavidle byla ochotná podělit se o své vědomosti, jakmile bylo její tajemství jednou vyzrazeno. Hledačky větru Mořského národa znaly počasí. Elain prohlašovala, že o počasí vědí víc než Aes Sedai. Říkala, že hledačka větru na její lodi zvládala ohromné prameny, aby pořídila příznivý vítr. Egwain neměla tušení, kolik z toho byla pravda a kolik jen nadšení, ale naučit se trochu něco o počasí bylo rozhodně lepší než točit palci a přemítat, jestli by jí nepřineslo úlevu od moudrých a Sevanny, kdyby se nechala chytit Nesune. S tím, co věděla teď, by nedokázala přivolat déšť, ani kdyby byla obloha celá černá. V této chvíli samozřejmě žhnulo slunce, jako koule leštěného zlata na bezmračné obloze, a nad tmavou hladinou tančily vlny horka. Aspoň že se takhle daleko na řeku nedostal prach.

Když lodník konečně přitáhl vesla a nechal lodičku splývat vedle korábu, Egwain se posadila, nevšímajíc si jeho mumlání, že je oba shodí do řeky. "Haló!" zavolala. "Haló? Můžu na palubu?"

Byla na několika říčních plavidlech a byla pyšná, že zná správné termíny - vodní národ byl zřejmě nedůtklivý na nesprávná slovíčka - ale tohle plavidlo bylo mimo její zkušenost. Viděla už delší říční bárky, jenom pár, ale žádné tak vysoké. Někteří členové posádky byli v ráhnoví nebo šplhali po nakloněných stěžních, snědí muži, do pasu nazí, bosí, v širokých barevných kalhotách, které jim přidržovaly široké šerpy, a také snědé ženy v halenách jasných barev.

Právě chtěla znovu zakřičet, ještě hlasitěji, když se přes bok lodi spustil provazový žebřík. Z paluby nikdo neodpověděl, jenomže tohle vypadalo jako dostatečné pozvání. Egwain šplhala. Bylo to obtížné - ne to šplhání, ale udržet si suknice slušně u těla, chápala, proč ženy Mořského národa nosí kalhoty - nakonec se však dostala k zábradlí.

Oči jí ihned padly na ženu na sáh od ní. Halenu a kalhoty měla z modrého hedvábí, přepásané tmavší šerpou. V každém uchu měla tři zdobené zlaté kroužky a od jednoho kroužku k nosu měla natažený zlatý řetízek, na němž visely třpytivé medailonky. Elain jí to popisovala, díky Tel'aran'rhiodu jí to i ukázala, ale vidět to na vlastní oči Egwain přece jen vyvedlo z míry. Bylo tu však něco jiného. Vycítila schopnost usměrňovat. Našla hledačku větru.

Otevřela ústa, ale před očima se jí mihla snědá ruka s lesklou dýkou. Než stačila vykřiknout, čepel přeřízla provazový žebřík. Egwain, stále ještě se držíc zbytečného žebříku, spadla dolů.

Teď vykřikla - na chviličku, než po hlavě dopadla do vody a zanořila se do hloubky. Do otevřené pusy jí vletěla voda a utopila její výkřik. Měla dojem, že spolykala půlku řeky. Zoufale se snažila strhnout sukně, které se jí omotaly kolem hlavy, a zbavit se žebříku. Nebude panikařit. Nebude. Jak hluboko se asi dostala? Kolem byla jenom bahnitá tma. Kudy nahoru? Hrudník jí svíraly železné obruče, ale ona vyfoukla nosem a dívala se, kterým směrem jdou bubliny. Připadalo jí, že dolů a nalevo. Zkroutila se a pak vyrazila k hladině. Jak daleko? Plíce jí hořely.
Dostala hlavu na denní světlo a kašlavě nabrala vzduch do plic. K jejímu překvapení sáhl lodník dolů a pomaluji vytáhl do člunu, přičemž jí nadával, ať se přestane plácat, že je oba převrhne, a dodal, že Mořský národ je pěkně háklivá cháska. Naklonil se přes bort a zachytil její loktuši dřív, než se znovu ponořila. Egwain mu ji sebrala a on couvl, jako by si myslel, že ho s ní chce praštit. Sukně měla těžké a omotané kolem nohou, živůtek i košile se jí lepily k tělu. Šátek se jí svezl do očí. Na dně člunu se jí pod nohama tvořila louže.
Člun zatím proud snesl asi na dvacet kroků od lodi. Hledačka větru teď stála u zábradlí spolu se dvěma dalšími ženami. Jedna byla v prostém zeleném hedvábí, druhá v červeném brokátu. Jejich kroužky v uších a nosech a řetízky zachytávaly sluneční světlo.
"Je ti odmítnut dar převozu," zavolala zeleně oděná žena a ta v červeném křikla: "Vyřiď ostatním, že převleky nás nezmatou. Nás nevyděsíte. Všem je vám odmítnut dar převozu!"
Seschlý lodník zvedl vesla, ale Egwain ukázala prstem přímo na jeho úzký nos. "Hned s tím přestaň."
Zarazil se. Shodit ji. Bez jediného slušného slova.
Zhluboka se nadechla, uchopila saidar a usměrnila čtyři prameny dřív, než stačila hledačka větru zareagovat. Takže ona zná počasí, co? Dokáže rozdělit prameny na čtyři díly? To zvládlo jenom pár Aes Sedai. Jeden pramen byl z ducha, štít, který šoupla na hledačku větru, aby jí zabránila něco podniknout. Pokud by věděla jak. Tři ostatní byly ze vzduchu, spletené velmi jemně kolem každé ženy, takže jim poutaly ruce k tělu. Zvednout je nebylo sice zvlášť těžké, jednoduché ale také ne.
Z lodi se ozval hluk, když se tři ženy zvedly do vzduchu a nad řeku. Egwain zaslechla lodníka úpět. Nezajímal ji. Žádná ze tří žen Mořského národa dokonce ani nepohnula nohama. S námahou je zvedla výš, asi pět šest kroků nad hladinu. Ať se snažila sebevíc, tohle byla zřejmě nejzazší hranice. No, nechceš jim přece ublížit, pomyslela si a propustila tkanivo. Teď zařvou.
Ženy se úplně stočily do klubíčka, jakmile začaly padat, otočily se a narovnaly s rukama nataženýma před sebou. Do vody se zanořily s nepatrným šplouchnutím. O malou chvíli později se nad hladinu vynořily tři tmavé hlavy a ženy začaly rychle plavat zpátky k lodi.
Egwain zavřela pusu. Kdybych je vytáhla za kotníky a strčila jim hlavy pod vodu, tak by... O čem to uvažuje? Musely snad křičet, protože ona křičela? Musím vypadat jako zmoklá slepice! Opatrně usměrnila - pracovat na sobě vždycky vyžadovalo opatrnost, protože na prameny dobře neviděla - a voda z ní stekla a vytekla jí i ze šatů. Byla to docela slušná louže.
Právě díky lodníkovi, který na ni civěl s otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima, si uvědomila, co vlastně udělala. Usměrnila uprostřed řeky, kde ji před Aes Sedai, která by se nachomýtla na místě, odkud by ji mohla vidět, nic neschovávalo. Slunce neslunce, náhle ji zamrazilo až do morku kostí.
"Teď mě můžeš vzít zpátky na břeh." Nedalo se poznat, kdo je v přístavu. Z téhle vzdálenosti nepoznala ani muže od ženy. "Ne do města. Na břeh." Chlapík se vrhl na vesla tak prudce, že málem přepadl dozadu.
Vzal ji na místo, kde břeh tvořily hladké kameny o velikosti její hlavy. Tady nebyl nikdo v dohledu, ale ona vyskočila na zem, jakmile člun zaskřípal o kameny, zvedla si suknice a vyrazila po příkrém břehu. Běžela, co jí síly stačily, celou cestu zpátky do svého stanu, kde se zhroutila na funící, zpocenou hromádku. K městu už se znovu nepřiblížila. Tedy kromě schůzek s Gawynem.
Dny míjely a téměř neutuchající vítr teď ve dne v noci přinášel ve vlnách prach a droboučké kamínky. Páté noci doprovodila Bair Egwain do světa snů na krátký výlet, míněný jako zkoušku, procházku v té části Tel'aran'rhiodu, kterou Bair znala ze všeho nejlépe, v Aielské pustině, vyprahlé nerovné zemi, vedle níž vypadal dokonce i vedrem sužovaný Cairhien šťavnatě a příjemně. Rychlý výlet, a pak ji Bair a Amys přišly vzbudit, aby se podívaly, jestli to na ni nemělo nějaký špatný vliv. Nemělo. Jakkoliv ji nechaly běhat a skákat, jakkoliv často se jí koukaly do očí a poslouchaly jí srdce, nakonec souhlasily. Přesto ji

však příští noci vzala Amys na další krátký výlet do Pustiny, po němž následovala další prohlídka, po níž se ještě šťastná vplazila na žíněnku a usnula hlubokým spánkem.
Ty dvě noci se do světa snů nevrátila, ale bylo to spíš díky vyčerpání než pro co jiného. Předtím si každou noc říkala, že by měla přestat - skvělá věc, kdyby se nechala chytit, jak přestupuje jejich zákazy právě tehdy, kdy je chtěly zrušit - ale nakonec se nějak vždycky rozhodla, že jenom krátká návštěva bude v pořádku, jen chvilička, aby snížila riziko odhalení. Jedné věci se však důsledně vyhýbala, totiž místu mezi Tel'aran'rhiodem a bdělým světem, místu, kde poletovaly sny. Zvlášť se mu vyhýbala poté, co se přistihla, jak myslí na to, že když bude hodně opatrná, mohla by nahlédnout do Gawynových snů bez toho, aby ji to vtáhlo dovnitř, a že i kdyby ji to vtáhlo dovnitř, byl by to jenom sen. Důrazně si připomněla, že je dospělá žena, ne hloupá holka. Byla jenom ráda, že nikdo jiný neví, jak jí ten muž zašmodrchal myšlenky. Amys a Bair by se chechtaly, až by plakaly.
Sedmé noci se pečlivě připravila do postele, vzala si čistou košili a vykartáčovala si vlasy, až se jí pěkně leskly. Pokud se Tel'aran'rhiodu týkalo, nebylo to k ničemu, ale aspoň nemusela myslet na to, jak má stažený žaludek. Dneska v noci budou v Srdci Kamene čekat Aes Sedai, ne Nyneiva nebo Elain. Sice by to nemělo znamenat žádný rozdíl, jenže... Kartáč se slonovinovým držadlem se zastavil v půli pohybu. Jenže některá z Aes Sedai by mohla prozradit, že je jenom přijatá. Proč na to nepomyslela dřív? Světlo, přála si, aby si mohla promluvit s Nyneivou a Elain. Až na to, že nechápala, k čemu by to bylo dobré. Jenomže si byla jistá, že sen o rozbitých předmětech znamená, že jestli si s nimi nepromluví, něco se ošklivě zvrtne.
Hryzajíc se do rtu zvažovala, že zajde za Amys a řekne jí, že se necítí dobře. Nic vážného, jenom rozbouřený žaludek, avšak dnes v noci by nejspíš sny navštívit neměla. Po dnešní schůzce ji zase začnou učit, ale... Další lež a navíc zbabělá. Ona nebude zbabělá. Ne každý může být tak chrabrý jako všichni ostatní, ale zbabělost byla opovrženíhodná vlastnost. Cokoliv se dneska v noci stane, musí tomu čelit, a tím to prostě končilo.
Rázně odložila kartáč, sfoukla lampu a zalezla do pokrývek. Byla dost unavená, takže usnout nebyl problém, ačkoliv kdyby bylo nutné, věděla už, jak se uspat kdykoliv nebo se dostat do lehkého transu, kde mohla být ve světě snů, a přitom dál mluvit - no, mumlat - s někým čekajícím u jejího těla. Před usnutím si uvědomila cosi překvapivého. Už se jí neobracel žaludek.
Stála ve velké klenuté komnatě s lesem silných sloupů z leštěné krevele. Srdce Kamene v Tearském Kameni. Na řetězech tu visely zlacené lustry. Nezapálené, ale samozřejmě tu bylo světlo, vycházející odevšad a odnikud. Amys a Bair tu již čekaly a vypadaly úplně stejně jako ráno, až na to, že se všechny jejich náhrdelníky a náramky třpytily trochu víc, než by se skutečné zlato mělo třpytit. Tiše spolu rozmlouvaly a tvářily se podrážděně. Egwain zachytila jen tu a tam slůvko, ale dvě z nich byla "Rand al'Thor".
Náhle si uvědomila, že má na sobě bílé šaty přijaté s pruhovaným lemem. Jakmile to zjistila, stala se z nich kopie oděvu moudrých, pouze bez šperků. Myslela si, že si toho druhé dvě ženy nevšimly nebo, pokud ano, že nepoznaly, co šaty značí. Bývaly časy, kdy se kapitulací ztratilo méně ji a získalo méně toh, než při alternativách, ale žádný Aiel by o něčem takovém neuvažoval, aniž by se aspoň pokusil bojovat.
"Zase se opozdily," podotkla Amys dost zatrpkle a přecházela po otevřeném prostoru pod vysokou kupolí komnaty. Do kamene tu bylo zaraženo něco, co vypadalo jako meč vyrobený z křišťálu, Callandor z proroctví, mužský sa'angrial a jeden z nejmocnějších, jaké kdy byly vyrobeny. Rand ho sem umístil, aby se Tairenům připomínal, jako by existovala šance, že na něj někdy zapomenou, ale Amys se na něj skoro ani nepodívala. Pro ostatní mohl být Meč, jenž není mečem, symbolem Draka Znovuzrozeného. Pro ni to byla mokřinská záležitost. "Aspoň můžeme doufat, že se nebudou snažit předstírat, že vědí všechno a my nic. Posledně byly mnohem lepší."
Bair si odfrkla tak, že by i Sorilea zamrkala. "Ony nikdy nebudou lepší. Alespoň by mohly být tam, kde řeknou, že budou, kdy řeknou, že tam budou -" Odmlčela se, když se na druhé straně Callandoru náhle objevilo sedm žen.
Egwain je poznala, včetně mladé ženy s odhodlanýma modrýma očima, kterou předtím zahlédla v Tel'aran'rhiodu. Kdo to je? Amys a Bair se zmínily o ostatních - obvykle kyselým tónem - ale ne o žádné

další. Tato žena měla šátek s modrými třásněmi, vlastně úplně všechny měly šátky. Jejich šaty měnily každou chvíli barvu i střih, ale šátky se ani nehnuly.
Aes Sedai okamžitě upřely oči na Egwain. Moudré jako by vůbec neexistovaly.
"Egwain z al'Vereů," začala Sheriam obřadně, "jsi povolána před věžovou sněmovnu." Zešikmené zelené oči jí svítily jakýmsi potlačeným vzrušením. Egwain pokleslo srdce. Věděly, že se vydává za hotovou sestru.
"Neptej se, proč jsi povolána," řekla Carlinya hned po Sheriam a led v jejím hlase formálnost proslovu ještě podtrhoval. "Ty máš odpovídat, ne se tázat." Z nějakého důvodu si ostříhala tmavé vlasy nakrátko. Byla to taková ta nepodstatná podrobnost, která Egwain nějak uvízla v hlavě. Rozhodně nechtěla myslet na to, co to všechno znamená. Obřadní věty se dál linuly v důstojném tempu. Amys a Bair si upravily loktuše a zamračily se, jejich podráždění se začínalo měnit ve starosti.
"Neodkládej svůj příchod." Egwain vždy považovala Anaiyu za velice laskavou, ale žena s upřímnou tváří teď mluvila stejně důrazně jako Carlinya, a ne o moc přívětivěji. "Ty máš spěšně poslechnout."
Všechny tři promluvily zároveň. "Je dobré bát se povolání sněmovny. Je dobré poslechnout spěšně a pokorně, bez ptaní. Jsi povolána, abys poklekla před věžovou sněmovnou a přijala její výrok."
Egwain dýchala ovládané, aspoň dost na to, aby nezačala funět. Jaký je trest za to, co udělala? Ne lehký, to tušila, ne, jestli s ním přicházela všechna tahle obřadnost. Všechny na ni civěly. Snažila se vyčíst něco z těch aessedaiovských tváří. Na šesti byla vidět jen bezvěká vážnost možná s náznakem napětí v očích. Mladá modrá měla ve tváři chladný klid ženy, která byla Aes Sedai celá léta, ale neskrývala lehký, spokojený úsměv.
Zřejmě na něco čekaly. "Přijdu, jakmile to půjde," řekla tedy. Srdce možná měla někde u kotníků, ale hlasem se jim aspoň rovnat mohla. Žádná zbabělost. Ona se stane Aes Sedai. Tedy jestli ji nechají.
"Nevím ale, jak rychle. Je to daleká cesta, a já nevím, kde přesně ten Salidar je. Jenom že někde u řeky Eldar."
Sheriam si vyměnila pohledy s ostatními. Její šaty se změnily z bledě modrého hedvábí do tmavošedého, s rozdělenými suknicemi. "Jsme si jisté, že existuje způsob, jak tvou cestu uspíšit. Pokud moudré pomohou. Siuan si je jistá, že to nebude vyžadovat víc než den dva, pokud vstoupíš do Tel'aran'rhiodu v těle -"
"Ne," štěkla Bair ve chvíli, kdy Amys řekla: "Nic takového ji nenaučíme. Používalo se to ke zlu, je to zlé, a kdokoliv to dělá, ztrácí část sebe sama."
"Tím si nemůžete být jisté," pravila Beonin trpělivě, "protože to zřejmě žádná z vás nikdy neudělala. Ale víte o tom, musíte vědět, jak se to dělá. A my třeba přijdeme na něco, co vy neznáte."
Trpělivost byla vážná chyba. Amys si upravila loktuši a narovnala se ještě víc než obvykle. Bair si dala ruce v bok a v zamračení cenila zuby. Ve chvíli dojde k jednomu z těch výbuchů, o nichž se moudré zmiňovaly. Dají těmhle Aes Sedai pár lekcí o tom, co se v Tel'aran'rhiodu smí, tím, že jim ukážou, jak málo toho vědí. Aes Sedai jim čelily docela klidně, plné sebedůvěry. Jejich šátky držely, ale šaty se jim míhaly skoro stejně rychle, jako Egwain bušilo srdce. Jenom šaty mladé modré přinejmenším trochu držely a během dlouhého ticha se změnily jenom jednou.
Egwain to musela zarazit. Musela jít do Salidaru, a rozhodně jí nepomůže, jestli se stane svědkyní ponížení těchhle Aes Sedai. "Já vím jak. Myslím, že to vím. Jsem ochotná to zkusit." Když to nebude fungovat, pořád může jet na koni. "Ale pořád musím vědět kam. Teda líp, než to vím teď."
Amys a Bair přenesly pozornost z Aes Sedai na ni. Dokonce ani Carlinya se nezmohla na tak studený pohled, ani Morvrin ne. Egwain spadlo srdce až úplně na zem.
Sheriam začala okamžitě vysvětlovat směr - tolik mil na západ od téhle vesnice, tolik leguí na jih od tamté - ale mladá modrá si odkašlala a řekla: "Tohle snad pomůže víc." Hlas měla povědomý, ale Egwain si ho nedokázala spojit s tváří.
Možná měla jen o málo lepší kontrolu nad svými šaty než ostatní - měkké zelené hedvábí se jí při řeči změnilo v tmavomodré, vysoký vyšívaný límec se změnil v krajkové okruží v tairenském stylu a na hlavě se jí objevil perlový čepeček - věděla však něco o Tel'aran'rhiodu. Najednou ve vzduchu vedle ní visela ohromná mapa se zářícím červeným puntíkem na jednom konci s nápisem "Cairhien", vyvedeném velkými písmeny, a na druhém byl "Salidar". Mapa se začala zvětšovat a měnit, náhle hory nebyly jenom čárami,

ale zvedly se, lesy získaly odstíny zelené a hnědé, řeky se zatřpytily jako voda na slunci. Rozšiřovala se, až pokryla celou jednu stěnu Srdce Kamene. Bylo to jako dívat se na svět z ptačí perspektivy.
Dokonce i na moudré to udělalo slušný dojem, takže se snažily zakrývat nesouhlas přinejmenším do chvíle, kdy se ženino tairenské roucho změnilo ve žluté hedvábí se stříbrem vyšívaným výstřihem. Mladá žena se však o ně nezajímala. Z nějakého důvodu se vyzývavě podívala na ostatní Aes Sedai.
"To je výborné, Siuan," řekla Sheriam po chvíli.
Egwain zamrkala. Siuan? Musela to být žena stejného jména. Tahle mladší Siuan si spokojeně odfrkla a ostře kývla, velmi tak připomínala Siuan Sanche, jenomže to bylo nemožné. Jenom se to snažíš odsunout, řekla si důrazně. "Tohle mi rozhodně stačí, abych Salidar našla, ať už sem dokážu..." Podívala se na Amys a Bair, z nichž čišel nesouhlas, že mohly být docela dobře vytesané z ledu. "Ať už sem dokážu vstoupit v těle nebo ne. Tak nebo tak, slibuju, že budu v Salidaru, jak nejrychleji to zvládnu." Mapa zmizela. Světlo, co mi udělají?
Málem to řekla nahlas, avšak Carlinya ji ostře uťala, zase samá obřadnost, dokonce ještě víc než předtím. "Neptej se, proč jsi povolána. Je na tobě odpovídat, ne se tázat."
"Neodkládej svůj příchod," dodala Anaiya. "Je na tobě poslechnout spěšně."
Aes Sedai si vyměnily pohledy a zmizely tak rychle, až Egwain napadlo, jestli si myslely, že by se snad stejně zeptala.
Nechaly ji samotnou s Amys a Bair, ale když se k nim Egwain otočila, nejistá, jestli má začít vysvětlovat, omlouvat se nebo prostě jen prosit o pochopení, moudré zmizely také a nechaly ji tu samotnou, obklopenou krevelovými sloupy, s Callandorem, jenž se třpytil po jejím boku. V ji'e'toh žádné výmluvy neplatily.
Smutně vydechla a vystoupila z Tel'aran'rhiodu zpátky do svého spícího těla.
Okamžitě se probudila. Probudit se, kdykoliv chtěla, byla součást výcviku chodících ve snu, stejně jako usnout, kdykoliv chtěla, a ona slíbila, že půjde tak rychle, jak jen to bude možné. Usměrněním zapálila lampy, naprosto všechny. Bude potřebovat světlo. Když poklekla k jedné z menších truhlic u stěny stanu, začala spěšně vytahovat šaty, které na sobě neměla od chvíle, kdy vstoupila do Pustiny. Jedna část jejího života skončila, ale ona nad tou ztrátou nebude plakat. Nebude.
* * *
Jakmile Egwain zmizela, vystoupil mezi sloupy Rand. Občas sem zavítal, podívat se na Callandor. První návštěvu vykonal poté, co ho Asmodean naučil převrátit tkanivo. Pak změnil pasti nakladené kolem sa'angrialu tak, že je mohl vidět jen on sám. Jestli se dalo věřit Dračím proroctvím, tak každý, kdo ho vytáhne, bude "následovat" jej. Nebyl si jistý, nakolik jim ještě věří, ale nemělo smysl zbytečně riskovat.
Luis Therin brumlal někde v koutku jeho hlavy - vždy to dělal, když se Rand přiblížil ke Callandoru - ale dnes v noci Randa lesklý křišťálový meč vůbec nezajímal. Zíral na místo, kde předtím visela mapa. Nakonec ne skutečná mapa, ale něco víc. Co to bylo za místo? Byla to jenom náhoda, co ho sem dnes v noci přivedlo, místo aby sem zašel včera nebo zítra? Zase ten tah ta'veren za vzor? Nezáleželo na tom. Egwain povolání pokorně přijala, a to by nikdy neudělala, kdyby pocházelo od Věže a Elaidy. Tenhle Salidar je tedy místem, kde se skrývají její záhadné přítelkyně. Kde je Elain. Vydaly se mu do rukou.
Se smíchem otevřel průchod do odrazu paláce v Caemlynu.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Ukázka odvahy

Egwain klečela jen ve spodničce a mračila se na jezdecké šaty z tmavozeleného hedvábí, které nosívala v Pustině, což jí teď připadalo nesmírně dávno. Bylo toho tolik co dělat. Chvilku obětovala, aby chvatně naškrábala zprávu, a vytáhla Cowindu z pokrývek s příkazem, aby ji ráno nechala u Dlouhána. Nestálo v ní moc kromě toho, že musí odjet - o moc víc ostatně sama nevěděla - ale nemohla jen tak z ničeho nic zmizet a nedat Gawynovi vědět. Při vzpomínce na některé věty ji polil nach - říkat, že ho miluje, byla jedna věc, ale skutečně ho žádat, aby počkal! - a přesto si dala práci, aby se o něj postarala, nakolik to jen bylo možné. Teď se musela připravit sama a pořádně ani nevěděla nač.
Cíp stanu odletěl a vstoupila Amys, poté Bair a Sorilea. Stály v řadě a dívaly se na ni. Tři tváře přísné nesouhlasem. Bylo těžké netisknout si šaty k ňadrům. Ve spodničce se cítila v nevýhodě. Tedy, v nevýhodě by byla i v plné zbroji. Bylo to tím, že věděla, že není v právu. Překvapilo ji, že jim trvalo tak dlouho, než přišly.
Zhluboka se nadechla. "Jestli jste mě přišly potrestat, tak nemám čas nosit vodu či kopat díry nebo cokoliv podobnýho. Mrzí mě to, ale řekla jsem, že přijdu, jak nejdřív to půjde, a myslím, že ony myslely minuty."
Amys překvapeně zvedla světlé obočí a Sorilea si s Bair vyměnila zmatený pohled. "Jak bychom tě mohly potrestat?" zeptala se Amys. "Přestala jsi být žačkou ve chvíli, kdy tě sestry povolaly. Jako Aes Sedai musíš jít k nim."
Egwain se ošila, ale zakryla to tím, že si znovu prohlédla jezdecké šaty. Na to, že byly celé měsíce stočené v truhlici, byly pomačkané jen docela málo. Egwain se odhodlala podívat se znovu na moudré. "Vím, že se na mě zlobíte, a máte důvod -"
"Zlobíme?" opáčila Sorilea. "My se nezlobíme. Myslela jsem, že nás znáš líp." Pravdou bylo, že rozzlobeně tedy nemluvila, přesto se však na třech tvářích jasně zračila výtka.

Egwain se dívala z jedné na druhou, a zvláště na Amys a Bair. "Ale říkaly jste, že podle vás je to, co chci udělat, špatný. Říkaly jste, že na to nesmím pomalu ani pomyslet. Já řekla, že to neudělám, a pak jsem se do toho pustila a přišla jsem na to, jak to províst."
Sorilee se na tváři jakoby z vydělané kůže kupodivu objevil mírný úsměv. Spousty jejích náramků zachřestily, jak si spokojeně upravila loktuši. "Vidíte? Říkala jsem, že to pochopí. Mohla by být Aielanka."
Z Amys vyprchala trocha napětí, trochu víc z Bair, a Egwain pochopila. Nezlobily se, že hodlá vstoupit do Tel'aran'rhiodu v těle. To sice bylo v jejich očích špatné, ale člověk musel dělat, co bylo nutné, a i když to bude fungovat, jedinou povinnost bude mít sama k sobě. Vůbec se nezlobily, zatím ne. Je hryzalo, že zalhala. Stáhl se jí žaludek. Tu lež přiznala. Možná tu nejmenší lež.
Musela se znova zhluboka nadechnout, aby mohla promluvit. "Lhala jsem i o jiných věcech. Vstoupila jsem do Tel'aran'rhiodu i potý, co jsem řekla, že to neudělám." Amys opět potemněla tvář. Sorilea, které nechodila ve snech, jenom lítostivě potřásla hlavou. "Slíbila jsem, že budu poslouchat jako žačka, ale když jste řekly, že svět snů je moc nebezpečnej, jak jsem byla zraněná, tak jsem tam stejně šla." Bair s bezvýraznou tváří zkřížila ruce na prsou. Sorilea si zabručela cosi o hloupých holkách, neznělo to však moc dopáleně. Potřetí se zhluboka nadechla. Tohle přiznat bude nejtěžší. Žaludek se jí už nestahoval, kroutil se jí tak silně, až se divila, že se celá netřese. "A nejhorší ze všeho je, že nejsem Aes Sedai. Jsem jenom přijatá novicka. Mohly byste to nazvat učednice. Ještě pár let mě mezi Aes Sedai nepozvednou, a teď pokud vůbec."
Nyní zvedla Sorilea hlavu a tenké rty stiskla do tvrdé čárky, ale žádná pořád nic neříkala. Bylo na Egwain, aby věci napravila. Už to nikdy nebude takové jako předtím, ale...
Přiznalas všecko, šeptal jí tichý hlásek. Teď bys radši měla zjistit, jak rychle se dostaneš do Salidaru. Ještě pořád by tě jednoho dne mohly povýšit na Aes Sedai, ale ne, když je rozčílíš víc, než jsou teď.
Egwain sklopila zrak a zahleděla se na vrstvy barevných koberců a tvář se jí zkřivila opovržením. Opovržením nad tím tichým hláskem. A hanbou, že ji něco takového vůbec napadlo. Odchází, ale než odejde, musela jisté věci napravit. Bylo to možné, podle ji'e'toh. Dělali jste, co jste museli, a pak jste zaplatili cenu. Před dlouhými měsíci, v Pustině, jí Aviendha ukázala, jak se splácí lež.
Egwain sebrala i ten poslední ždibec odvahy, doufajíc, že to bude dost, odložila hedvábné šaty a vstala. Zvláštní, začátek jí připadal nějak snazší. Pořád musela koukat nahoru, aby se jim mohla podívat do očí, udělala to však hrdě, s hlavou vysoko zdviženou, a vůbec ze sebe nemusela slova vyrážet. "Mám toh." Žaludek už se jí nestahoval. "Žádám o laskavost, abyste mi pomohly vyrovnat moje toh." Salidar bude muset počkat.
* * *
Mat se opíral o loket a zkoumal hru zvanou hadi a lišky, rozloženou na podlaze stanu. Občas mu z brady ukápl pot, těsně mimo hrací desku. Vlastně to vůbec nebyla deska, jenom kus červené látky s černým inkoustem načrtnutou sítí čar a šipkami, které ukazovaly, po které čáře lze táhnout jen jedním směrem a po které oběma. Deset koleček ze světlého dřeva s inkoustovým trojúhelníkem byly lišky, deset s vlnovkou hadi. Dvě lampy po obou stranách vydávaly dost světla.
"Tentokrát vyhrajeme," vyhrkl vzrušeně Olver. "Vím, že jo."
"Možná," připustil Mat. - Jejich dva začerněné kotoučky byly zpátky v kruhu uprostřed desky, ale další hod kostkami bude patřit hadům a liškám. Většinou jste se nedostali ani na vnější okraj. "Hoď kostkama." On sám se kalíšku s kostkami nikdy nedotkl, ne ode dne, kdy je dal chlapci. Jestli už měli hrát, tak se do toho nemuselo plést jeho štěstí.
Olver s úsměvem zachřestil kostkami v koženém kalíšku a hodil dřevěné kostky, které mu udělal táta, na zem. Nespokojeně zasténal, když sečetl značky. Tentokrát byly na třech kostkách trojúhelníky, na ostatních třech vlnovky. Podle nich jste museli posunout hady a lišky ke svým vlastním kamenům nejkratší možnou cestou, a když jeden padl na místo, kde jste stáli... Jeden had se dotáhl k Olverovu kameni, jedna liška k Matovu, a Mat viděl, že jestli se odehrají všechny značky na kostkách, dotáhnou ho dva další hadi.
Byla to jenom dětská hra, a pokud jste dodržovali pravidla, nemohli jste ji vyhrát. Olver bude brzy dost starý, aby si to uvědomil, a jako ostatní děti, i on přestane hrát. Jenom dětská hra, avšak Matovi se

nelíbilo, že ho dostanou lišky, natož hadi. Přivedlo to zpátky vzpomínky, i když jedno nemělo s druhým nic společného.
"No," zamumlal Olver, "skoro jsme už vyhráli. Ještě jednu hru, Mate?" Nečekaje na odpověď udělal znamení, které otevíralo hru, trojúhelník a přes něj vlnovku, a pak odříkal říkadlo: ,"Odvaha posiluje, oheň oslepuje, hudba omamuje, železo poutá.' Mate, proč to říkáme? Tady přece není žádnej oheň, hudba ani železo."
"Já nevím." Ten rým mu rozezněl cosi v hlavě, ale nemohl si na to vzpomenout. Staré vzpomínky z ter'angrialu mohly být docela dobře vybrané náhodně - a nejspíš taky byly - a navíc měl mezery ve své vlastní paměti, všechna ta rozmazaná místa. Chlapec pořád kladl otázky, na které on neznal odpověď, a obvykle začínaly "proč".
Ze tmy sem vpadl Daerid a překvapeně sebou trhl. Obličej se mu leskl potem a na sobě měl pořád kabátec, byť rozepnutý. Jeho nejnovější jizva byla růžová přes bílou změť, co mu křižovala tvář.
"Myslím, že už bys měl být v posteli, Olvere," řekl Mat a vstal. Rány ho trochu zatahaly, ale jenom trochu. Hojily se docela dobře. "Slož to." Přistoupil k Daeridovi a ztišil hlas do šepotu. "Jestli o tomhle někdy někomu povíš, podříznu ti krk."
"Proč?" zeptal se Daerid suše. "Pomalu je z tebe úžasný otec. Začíná se ti ohromně podobat." Zřejmě se snažil potlačit úsměv, ale o chvíli později to bylo pryč. "Pán Drak přichází do tábora," dodal vážný jako smrt.
Touha praštit Daerida do nosu se vytratila. Mat odhrnul stanovou chlopeň a vyšel do noci, jen v košili. Šestice Daeridových mužů, v kruhu kolem stanu, se narovnala, když vyšel. Kušištníci. Píky by pro stráže nebyly vcelku k ničemu. Byla noc, ale v táboře nebyla úplná tma. Jasná záře dorůstajícího měsíce ve třetí čtvrti na bezmračné obloze zatlačovala do pozadí světlo ohňů mezi řadami stanů a muži, spícími na zemi. Každých dvacet kroků stála hlídka, celou cestu kolem palisády z kůlů. Nebylo to tak, jak by se to Matovi líbilo, ale kdyby se ze vzduchu vynořili útočníci...
Půda byla téměř rovná, takže jasně viděl, jak se k němu Rand blíží. Nebyl sám. Po špičkách s ním postupovali zahalení Aielové a pokaždé, když se někdo z Bandy ve spánku převalil nebo hlídka přešlápla, otočili hlavu. Byla s ním i ta aielská ženská, Aviendha, s rancem na zádech, a rázovala si to, jako by každému, kdo by se jí dostal do cesty, hodlala skočit po krku. Mat nechápal, proč si ji Rand u sebe drží. Aielské ženy znamenají jenom potíže, pomyslel si neradostně, a já ještě nikdy neviděl ženu víc rozhodnutou dělat potíže, než je tahle.
"Je to doopravdicky Drak Znovuzrozenej?" zeptal se bez dechu Olver. Držel si na prsou stočenou látku s namalovanou hrou a málem nadskakoval.
"Je to on," ujistil ho Mat. "A teď mazej do postele. Tohle není místo pro malý kluky."
Olver odešel a vyčítavě si mumlal, ale jenom k nejbližšímu stanu. Mat koutkem oka zahlédl, jak chlapec mizí z dohledu. Pak se za rohem vynořila jeho tvář.
Mat ho nechal být, ačkoliv, když se lépe podíval Randovi do tváře, napadlo ho, jestli je tohle místo pro dospělé muže, natož pro chlapce. Tu tvář by bylo možné použít k rozbíjení zdí, ale některé emoce se snažily prorazit, vzrušení, nebo snad dychtivost. Oči se Randovi horečnatě leskly. V jedné ruce držel velký kus svinutého pergamenu a druhou nepřítomně hladil jílec meče. Dračí přezka se třpytila ve světle ohňů. Občas mu z rukávu vyklouzla hlava některého z draků a taky se zablýskla.
Když došel k Matovi, nemarnil Rand čas řečmi na uvítanou. "Musím s tebou mluvit. O samotě. Potřebuju, abys něco udělal." Noc byla jako černá pec a Rand měl na sobě zlatem vyšívaný zelený kabátec s vysokým límcem, ale neuronil ani kapku potu.
O pár kroků dál stáli Daerid, Talmanes a Nalesean v různém stadiu svlečenosti a dívali se. Mat jim pokynul, aby počkali, a potom kývl směrem ke svému stanu. Následoval Randa dovnitř a přes košili nahmátl stříbrnou liščí hlavu. Nemusel si s ničím dělat starosti. Aspoň v to doufal.
Rand řekl o samotě, ale Aviendha si očividně myslela, že na ni se to nevztahuje. Odhodlaně se držela dva kroky za nim, ne víc, ne míň. Většinou s nečitelným výrazem sledovala Randa, ale občas koukla i po Matovi, zamračila se a prohlédla si ho od hlavy k patě. Rand jí nevěnoval nejmenší pozornost a přes všechen předchozí spěch nyní nikam nechvátal. Rozhlížel se po stanu, i když si Mat znepokojeně říkal, zda ho skutečně vnímá. Celkem tu nebylo nic k vidění. Olver postavil lampy zpátky na skládací stolek.

Židle byly také skládací, stejně jako stojan s umyvadlem a kavalec. Vše bylo nalakované černým lakem se zlatými čarami. Když měl člověk peníze, mohl je docela dobře za něco utratit. Trhliny, které ve stěně stanu udělali Aielové, byly úhledně zašité, nicméně stále byly vidět.
Ticho Mata hryzlo. "Co se děje, Rande? Doufám, že ses takhle pozdě nerozhodl změnit plán?" Žádná odpověď, Rand se jen zatvářil, jako by si právě vzpomněl, že je tady. Mata to dost znepokojovalo. Ať už si Daerid a zbytek Bandy mysleli cokoliv, Mat pracoval tvrdě na tom, aby se vyhnul bojům. Občas však to, že byl ta'veren, pracovalo proti jeho štěstí. Věřil, že s tím má něco společného i Rand. Byl silnější ta'veren, dost silný, aby Mat občas cítil, jak ho k sobě přitahuje. Když se do toho zamíchal Rand, Mata by nijak nepřekvapilo, kdyby se probudil uprostřed bitvy, přestože večer usínal ve stodole. "Ještě pár dní a budu v Tearu. Převozníci vezmou Bandu přes řeku a za pár dní se pak sejdeme s Weiramonem. Je zatraceně moc pozdě, aby ses pletl -"
"Chci, abys přivedl Elain do... do Caemlynu," přerušil ho Rand. "Chci, abys ji v bezpečí doprovodil do Caemlynu, ať se stane cokoliv. Nespustíš ji ani na okamžik z očí, dokud nebude sedět na Lvím trůně."
Aviendha si odkašlala. "Ano," řekl Rand. Z nějakého důvodu zněl jeho hlas stejně chladně a tvrdě, jako se tvářil. Jenže copak potřeboval nějaké důvody, jestli se už zbláznil? "Aviendha půjde s tebou. Myslím, že to bude nejlepší."
"Ty myslíš, že to bude nejlepší?" vyjela vzdorně. "Kdybych se neprobudila, tak bych ani nevěděla, žes ji našel. Ty mně nikam neposíláš, Rande al'Thore. Musím mluvit s Elain z... z vlastních důvodů."
"Jsem moc rád, žes našel Elain," řekl Mat opatrně. Kdyby byl Randem, byl by tu ženskou opustil, ať už byla cokoliv. Světlo, i Aviendha by byla lepší! Aielské ženy aspoň nechodily kolem lidí s nosem nahoru, ani si nemyslely, že byste měli skákat jen proto, že ony pískají. Jistě, některé jejich hry byly dost drsné, a měly ten zvyk, že se vás občas pokoušely zabít. "Já jenom nechápu, proč potřebuješ mě. Skoč tam jedním z těch tvejch průchodů, dej jí pusu, chytni ji a skoč zpátky." Aviendha na něj upřela rozhořčený pohled. Málem byste si mohli myslet, že Mat navrhoval, aby Rand políbil ji.
Rand rozvinul pergamen na stolku a použil k jeho zatížení lampy. "Tadyhle je." Byla to mapa, zobrazovala kus toku řeky Eldar a asi padesát mil po obou březích. Šipka, namalovaná modrým inkoustem, ukazovala do lesa. Vedle šipky bylo napsáno "Salidar". Rand poklepal na východní okraj mapy. Ten byl taky zalesněný, jako ostatně větší část krajiny na východě. "Je tady velká mýtina. Vidíš, že nejbližší vesnice je skoro dvacet mil na sever. Udělám průchod pro tebe a Bandu."
Matovi se podařilo přeměnit škubnutí v úsměv. "Hele, když už to musím být já, proč ne já sám? Udělej svůj průchod do toho Salidaru, já ji hodím na koně a..." A co? Od Eldar do Caemlynu to byla dlouhá cesta. Velmi dlouhá, ve společnosti pouze nafoukané šlechtičny a Aielanky.
"Bandu, Mate," štěkl Rand. "Tebe a celou Bandu!" Zhluboka, roztřeseně se nadechl a zmírnil tón. Ztuhlý výraz však nezmizel a oči měl stále horečnaté. Mata napadlo, že je nemocný nebo má bolesti. "V Salidaru jsou Aes Sedai, Mate. Nevím, kolik jich tam je. Stovky, jak jsem slyšel, ale nepřekvapilo by mě, kdyby to bylo spíš padesát. Podle toho, jak pořád žvaní o Věži čisté a sjednocené, pochybuju, že jich uvidíš víc. Chci tě vyložit dva tři dny cesty odtamtud, aby měly čas zjistit, že přicházíš. Nemá smysl je vylekat - mohly by si myslet, že útočí bělokabátníci. Vzbouřily se proti Elaidě a pravděpodobně jsou dost vyděšené, takže by mělo stačit, když se trochu narovnáš a řekneš, že Elain má být v Caemlynu korunovaná, aby ji pustily. Když si budeš myslet, že se jim dá věřit, tak jim nabídni svou ochranu. A moji. Mají být na mojí straně a teď už by mohly moji ochranu pomalu uvítat. Pak doprovodíš Elain - a tolik Aes Sedai, kolik jich bude chtít přijít - rovnou přes Altaru a Murandy do Caemlynu. Ukaž moje praporce a ohlas, co děláš. Nemyslím, že by ti potom Altařané nebo Muranďané dělali větší potíže, ne, dokud budeš v pohybu. Jestli cestou najdeš nějaké Dračí spřísahance, vezmi je s sebou. Z většiny se nejspíš stanou loupežníci, pokud je brzy neuvážu na provaz - slyšel jsem už pár řečí - ale když poneseš moje praporce, přitáhneš je k sobě." Náhle ukázal zuby v úsměvu, který však nedostoupil až k jeho rozpáleným očím. "Kolik ptáků zasáhneš jedním kamenem, Mate? Projedeš přes Altaru a Murandy se šesti tisíci muži a za sebou potáhneš Dračí spřísahance a můžeš mi předat oba ty státy."
Tohle stačilo, aby to Mata vyvedlo z míry, takže mu už nezáleželo na tom, jestli Randa bolí deset zubů a obě boty má plné kudlibabek. Aby si Aes Sedai myslely, že je chce napadnout? To rozhodně ne. A měl jich padesát zastrašit? Aes Sedai ho ale neděsily, možná dokonce ani pět nebo šest pohromadě, ale

padesát? Dotkl se liščí hlavy pod košilí dřív, než si to uvědomil. Teď možná zjistí, jak velké štěstí doopravdy má. A co se jízdy přes Altaru a Murandy týče, už viděl, jak to dopadne. Každý šlechtic, jehož země překročí, se nafoukne jako kohout a pokusí se ho klovnout ve chvíli, kdy se k němu otočí zády. Jestli se do toho zaplete šílenství ta'veren, tak nejspíš zjistí, že některý urozený pán nebo paní shromažďuje vojsko přímo jemu před nosem.
Ještě jednou to zkusil. "Rande, nemyslíš, že by tohle mohlo přitáhnout Sammaela na sever? Chceš, aby se koukal na východ. Proto jsem tady, pamatuješ? Aby se koukal sem."
Rand důrazně zavrtěl hlavou. "On uvidí jenom čestnou stráž doprovázející andorskou královnu do Caemlynu. Jak rychle se dokážeš připravit?"
Mat otevřel ústa, ale potom se vzdal. Tím mužem nepohne. "Za dvě hodiny." Bandu bylo možné vykopat do sedel rychleji, ale on nikam nespěchal, a poslední, co chtěl, bylo, aby si Banda myslela, že jedou do útoku.
"Dobrá. Potřebuju asi tak hodinu sám." Na co, to neřekl. "Zůstaň u Elain, Mate. Ať je v bezpečí. Totiž, nemá smysl se do toho pouštět, kdyby nedorazila do Caemlynu živá na svou korunovaci." Copak si Rand myslel, že Mat neví nic o tom, jak se posledně, co spolu byli v Kameni, muchlovali v každém koutku?
"Budu s ní zacházet jako s vlastní sestrou." Jeho sestry dělaly, co mohly, aby mu znepříjemnily život. No, to samé ostatně čekal i od Elain, byť jiným způsobem. Třeba bude Aviendha lepší. "Nespustím ji z očí, dokud ji nevyklopím v královském paláci." A jestli na mě bude moc často zkoušet tu paní Nafrněnou, tak ji zatraceně nakopnu!
Rand kývl. "To mi připomíná, Bodewhin je v Caemlynu. S Verin a Alannou a ještě dalšími dvouříčskými dívkami. Jsou na cestě, aby se cvičily na Aes Sedai. Nejsem si jistý, kde skončí. Jak se věci zatím mají, rozhodně jim nedovolím jít do Věže. Možná se o ně postarají ty Aes Sedai, které přivedeš."
Matovi spadla brada. Jeho sestra Aes Sedai? Bode, která matce pokaždé žalovala, když udělal něco, co považoval za zábavné?
"Další věc," pokračoval Rand. "Egwain možná bude v Salidaru před tebou. Myslím, že nějak zjistily, že si říká Aes Sedai. Udělej, co jen půjde, abys ji z toho vysekal. Řekni jí, že ji dostanu zpátky k moudrým, jak nejrychleji to půjde. Nejspíš s tebou půjde víc než ochotně. Možná ale ne. Víš, jak je vždycky umíněná. Hlavní věcí je Elain. Pamatuj, nespustíš ji z očí, dokud v pořádku nedorazí do Caemlynu."
"Slibuju," zamumlal Mat. Jak, pod Světlem, může být Egwain někde u Eldar? Byl si zcela jistý, že když odjížděl z Maerone, byla v Cairhienu. Pokud nepřišla na ten Randův trik s průchody. V kterémžto případě by mohla skočit zpátky, kdykoliv by se jí zachtělo. Nebo skočit do Caemlynu a zároveň udělat průchod pro něj a pro Bandu. "O Egwain se taky neboj. Vytáhnu ji z trablů, ať se dostala do čehokoliv, a bez ohledu na to, jak umíněná bude." Nebylo by to poprvé, co by za ni tahal kaštany z ohně dřív, než se spálily. Nejspíš se mu za to ani tentokrát nedostane poděkování. Bode že se má stát Aes Sedai? Krev a zatracenej popel!
"Dobrá," řekl Rand. "Dobrá." Dál však napjatě hleděl na mapu. Odtrhl zrak a Mat si chvíli myslel, že něco řekne Aviendze. Místo toho se však od ní hrubě odvrátil. "S Elain by měl být Tom Merrilin." Vytáhl z kapsy složený a zapečetěný dopis. "Zařiď, ať dostane tohle." Strčil dopis Matovi do rukou a spěšně vyšel ze stanu.
Aviendha udělala jeden krok směrem za ním, zpola zvedla ruku a otevřela ústa, aby promluvila. Stejně prudce pusu zavřela, ruce zahrabala do sukní a pevně zavřela oči. Takže odsud vítr vane, co? A ona chce mluvit s Elain. Jak se Rand vůbec dostal do takovéhle kaše? Rand byl vždycky ten, kdo uměl jednat se ženskými, Rand a Perrin.
Přesto mu do toho vůbec nic nebylo. Obrátil dopis v rukou. Tomovo jméno na něm bylo napsáno ženským rukopisem. Pečeť ale nepoznal, rozložitý strom s korunkou. Která šlechtična by psala vysušenému stařík ovi, jako je Tom? Do toho mu taky nic nebylo. Hodil dopis na stůl a sebral fajfku a váček s tabákem. "Olvere," řekl, nacpávaje si fajfku tabákem, "řekni Talmanesovi, Naleseanovi a Daeridovi, ať přijdou za mnou."
Těsně za vstupem se ozvalo vykvíknutí: "Ano, Mate," a dupot malých nožek.
Aviendha se na něj podívala a s odhodlaným výrazem si založila ruce na prsou.

Mat ji předešel. "Dokud budeš cestovat s Bandou, budeš pod mým velením. Nechci žádný potíže, a předpokládám, že zařídíš, aby žádný nebyly." Jestli si něco začne, předá ji Elain přivázanou k sedlu, i kdyby bylo potřeba deseti mužů, aby ji tam dostali.
"Vím, jak se řídit rozkazy, vůjevůdce." Zdůraznila to ostrým frknutím. "Ale měl bys vědět, že ne všechny ženy jsou mokřinské slabošky. Jestli se pokusíš strčit na koně ženu, když nechce jet, mohla by ti docela dobře vrazit nůž mezi žebra."
Mat málem upustil fajfku. Dobře věděl, že Aes Sedai neumějí číst myšlenky - pokud by to uměly, jeho kůže by už dávno visela na stěně v Bílé věži - ale aielské moudré možná... Ovšemže ne. To je jenom jeden z těch triků, co ženský vytahujou z rukávu. Kdyby se soustředil, dokázal by přijít na to, jak to udělala. Jenomže se mu do toho nechtělo.
Odkašlal si, strčil si nezapálenou fajfku mezi zuby a sklonil se nad mapu. Banda by nejspíš dokázala překonat vzdálenost mezi mýtinou a Salidarem za den, kdyby na ně tlačil, dokonce i v tak lesnatém terénu, ale on hodlal strávit na cestě dva dny nebo možná i tři. Ať jsou Aes Sedai dopředu pořádně varovány. Nechtěl je vyděsit víc, než už byly. Vyděšená Aes Sedai byl skoro protimluv. Dokonce ani se svým medailonkem nijak nedychtil zjišťovat, co by mohla vyděšená Aes Sedai udělat.
Cítil zezadu na krku Aviendžiny oči, slyšel drsný zvuk. Sedíc se zkříženýma nohama u stěny stanu, obtahovala brouskem nůž a pozorovala ho.
Když vstoupil Nalesean s Daeridem a Talmanesem, přivítal je s: "Půjdeme podrbat pár Aes Sedai pod bradou, zachránit jednu mulu a strčit jednu holku s nosem nahoru na Lví trůn. Aha, ano. Tohle je Aviendha. Nekoukejte se na ni křivě, jinak vám podřízne krk a omylem si ještě podřízne svůj." Žena se zasmála, jako by udělal ten nejlegračnější vtip na světě. Nůž však brousit nepřestala.
* * *
Egwain hodnou chvíli nechápala, proč bolest přestala sílit. Potom se zvedla z koberců na podlaze svého stanu, vzlykajíc tak silně, až se třásla. Chtěla se vysmrkat. Nevěděla, jak dlouho tak brečela. Věděla jen, že měla pocit, jako by byla v plameni od hýždí po zadní stranu kolen. Stát klidně byl problém, který téměř ani nezvládla. Košili, kterou považovala aspoň za nějakou ochranu, z ní sundaly už dávno. Po tvářích se jí koulely slzy a jenom tam stála a vřískala.
Sorilea, Amys a Bair ji vážně pozorovaly, a nebyly jediné, ačkoliv většina ostatních posedávala na poduškách nebo se na nich rozvalovala, rozmlouvala a zvolna popíjela čaj, jejž roznášela štíhlá gai'šainka. Díky Světlu to byla žena. Všechno to byly ženy, moudré a učednice, ženy, kterým Egwain navykládala, že je Aes Sedai. Byla vděčná, že nechat je si to jen myslet se nepočítalo. To by nepřežila! Právě že to řekla, vyslovila lež. Ale došlo i na překvapení. Cosain, hubená žlutovláska z Miagomů z Hřebene, drsně řekla, že Egwain k ní žádné toh nemá, ale že zůstane na čaj, a stejně tak Estair. Aeron, na druhou stranu, ji zřejmě chtěla roztrhnout vejpůl a Surandha...
Egwain se snažila vyhnat z očí závoj slz a podívala se na Surandhu. Seděla si tam se třemi moudrými, klábosila a občas se po Egwain podívala. Surandha byla naprosto nemilosrdná. Ne že by ostatní byly mírné. Pásek, který Egwain našla ve své truhlici, byl tenký a pružný, ale dvakrát širší než její ruka, a tyhle ženy měly pádnou ruku. Půl tuctu ran od každé se sečetlo.
Egwain se v životě necítila tak zahanbená. Ne kvůli tomu, že je nahá, rudá v obličeji a brečí jako dítě. No, brečení s tím souviselo. Dokonce ani kvůli tomu ne, že se všechny dívaly, jak ji svlékají, když se zrovna neúčastnily trestání. Zahanbilo ji, že to vzala tak špatně. I aielské dítě by to snášelo klidněji. No, dítě by tomuhle nikdy čelit nemuselo, ale princip byl prostě takový.
"Už je po všem?" Ten zadrhnutý, nejistý hlas byl skutečně její? Jak by se tyhle ženské řehtaly, kdyby věděly, jak opatrně sbírala kuráž.
"Jenom ty znáš cenu své cti," prohlásila Amys bezvýrazně. Pásek se jí houpal u boku, držela ho za přezku. Tichý hovor ustal.
Egwain se přes popotahování dlouze, roztřeseně nadechla. Stačilo jen, aby řekla, že je po všem, a bylo by. Mohla říci dost už po jedné ráně od každé ženy. Mohla...
Škubla sebou, klekla si a natáhla se na koberce. Rukama sáhla Bair pod sukně a chytila se ji za kostnaté kotníky. Tentokrát si svou odvahu podrží. Tentokrát nebude brečet. Tentokrát nebude kopat, mlátit sebou ani... Pásek ji ještě nezasáhl. Zvedla hlavu a zamrkala, aby se na ně mohla zamračit. "Na co

čekáte?" Hlas se jí ještě třásl, ale bylo v něm víc hněvu. Nechat ji ke všemu ještě čekat? "Musím dneska v noci vyrazit na cestu, jestli jste na to nezapomněly. Tak do toho."
Amys hodila pásek vedle Egwaininy hlavy. "Tahle žena ke mně nemá žádné toh."
"Tahle žena ke mně nemá žádné toh," procedila Sorilea skrze zaťaté zuby. Sklonila se a shrnula Egwain z tváře mokré vlasy. "Věděla jsem, že jsi v srdci Aielanka. Nebuď ale moc pyšná, holka. Dostála jsi svému toh. Vstaň, než si začneme myslet, že se vytahuješ."
Pak jí pomáhaly na nohy, objímaly ji a utíraly slzy, podaly ji i kapesník, aby se mohla konečně vysmrkat. Ostatní ženy se sešly kolem, každá prohlásila, že tato žena k ní nemá žádné toh, než se přidala se svým objímáním a úsměvem. Právě ty úsměvy přišly jako největší šok. Surandha zářila jako vždycky. Ale jistě. Jakmile člověk jednou dostál svému toh, již neexistovalo. Ať už ho vyvolalo cokoliv, jako by se to nikdy nestalo. Ten kousek Egwain, který nebyl zabalený v ji'e'toh, si myslel, že možná také pomohlo to, co řekla nakonec, stejně jako to, že si nejdřív zase lehla na zem. Možná trestu zpočátku nečelila nezúčastněně jako Aiel, ale nakonec měla Sorilea pravdu. V srdci byla Aielanka. Myslela si, že jedna její část bude vždycky aielská.
Moudré a učednice pomalu odcházely. Očividně měly zůstat zbytek noci, i déle, kdy by se smály a povídaly si s Egwain, ale to byl jenom zvyk, ne ji'e'toh, a se Sorileinou pomocí se jí podařilo je přesvědčit, že právě teď nemá čas. Nakonec zůstala jen ona, Sorilea a obě chodící ve snu. Všechno to objímání a slzy zpomalily příval slz v pouhý praminek, a i když se jí rty stále třásly, ať dělala cokoliv, dokázala se usmívat. Popravdě řečeno jí bylo znovu do pláče, byť z jiného důvodu. Částečně z jiného důvodu. Byla jako v ohni.
"Tolik mi budete chybět."
"Nesmysl." Sorilea si na důraz odfrkla. "Jestli budeš mít štěstí, tak ti řeknou, že teď už se nikdy Aes Sedai stát nemůžeš. Pak se můžeš vrátit k nám. Budeš moje učednice. Za tři čtyři roky budeš mít vlastní držbu. Dokonce pro tebe mám manžela. Tarika, nejmladšího vnuka mé vnučky Amaryn. Myslím, že jednoho dne bude náčelníkem kmene, takže musíš čekat na sestru-ženu, co bude jeho správkyní střechy."
"Děkuju." Egwain se zasmála. Vypadalo to, že se bude mít k čemu vrátit, jestli ji salidarská sněmovna vyžene.
"A já a Amys se s tebou sejdeme v Tel'aran'rhiodu," řekla Bair, "a povíme ti, co víme o událostech tady a s Randem al'Thorem. Ve světě snů odteď půjdeš vlastní cestou, ale jestli si přeješ, budu tě pořád učit."
"Přeju si to." Jestli ji sněmovna pustí někam poblíž Tel'aran' rhiodu. Ale ony jí v přístupu do světa snů zabránit stejně nemohly, ať by udělaly cokoliv. "Prosím, dohlídněte na Randa a Aes Sedai. Nevím, co hraje, ale jsem si jistá, že je to nebezpečnější, než si myslí."
Amys samozřejmě o dalším učení neřekla nic. Dala své slovo za jistých okolností a dokonce ani dodržení toh to nevymazalo. Místo toho řekla: "Vím, že Rhuark bude litovat, že tu dnes v noci není. Odešel na sever sám hledat Shaidy. Neboj se, že tvoje toh k němu musí projít nedodržené. On ti dá příležitost, až se s ním znovu sejdeš."
Egwain otevřela pusu a zakryla to tím, že se snad podesáté vysmrkala. Na Rhuarka úplně zapomněla. Ovšem, nikde se neříkalo, že musí splatit závazek k němu stejným způsobem. Možná byla v srdci Aielanka, ale v duchu chvíli zoufale pátrala po jiné metodě. Nějaká být musela. A ona bude mít spoustu času ji objevit, než ho zase uvidí. "Budu velmi vděčná," řekla chabě. Ještě tu byla Melain. A Aviendha. Světlo! Myslela si, že už je to vyřízeno. Neustále přešlapovala, jakkoliv se snažila stát klidně. Musel existovat jiný způsob.
Bair otevřela ústa, ale Sorilea ji uťala. "Musíme ji nechat obléknout se. Musí se vydat na cestu." Bair ztuhla a Amys zkřivila rty. Žádné se očividně nelíbilo, oč se chce Egwain pokusit, o nic víc než předtím. Možná tu chtěly zůstat a rozmluvit jí to, ale Sorilea si začala mumlat, jen zpola pro sebe, něco o hlupačkách, co se snaží zabránit ženě udělat to, co si ona myslí, že udělat musí. Mladší dvojice si urovnala loktuše - Bair muselo být sedmdesát nebo osmdesát, ale rozhodně byla mladší než Sorilea - objaly Egwain na rozloučenou a odešly se zamručením: "Kéž vždycky najdeš vodu a stín."
Sorilea čekala jen o chvíli déle. "Mysli na Tarika. Měla jsem ho pozvat s tebou do potního stanu, aby sis ho mohla prohlédnout. Dokud to půjde, pamatuj si to. Vždycky se bojíme víc, než chceme, ale vždycky

dokážeme být odvážnější, než čekáme. Drž se svého srdce a Aes Sedai nemůžou ublížit tomu, co jsi skutečně ty, tvoje srdce. Nejsou zdaleka tak vysoko nad námi, jak jsme věřily. Kéž vždycky najdeš vodu a stín, Egwain. A vždycky pamatuj na své srdce."
Když Egwain konečně osaměla, chvíli jenom stála, hleděla do prázdna a přemýšlela. Její srdce. Třeba měla víc odvahy, než si myslela. Udělala tady, co musela. Byla Aielanka. V Salidaru to bude potřebovat. Metody Aes Sedai se v jistých ohledech lišily od metod moudrých, ale jestli vědí, že se vydávala za Aes Sedai, nebude to snadné. Jestli to vědí. Neuměla si představit, proč ji předvolaly tak chladně, ale Aielové se nevzdávají, dokud není boj vybojován.
S trhnutím se vzpamatovala. Jestli se nechci vzdát před bojem, pomyslela si trpce, tak můžu docela dobře jít do bitvy.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Cesta do Salidaru

Egwain si opláchla obličej. Dvakrát. Pak našla své sedlové brašny a nacpala do nich věci. Slonovinový hřeben a kartáč a zrcátko a krabičku se šitím - malou umně zlacenou kazetku, v níž kdysi nejspíš odpočívaly šperky nějaké urozené dámy - a bílou kostku mýdla vonícího po růžích, čisté punčochy a košile a šátky a spoustu dalších věcí, až byly kožené brašny vyboulené a ona jenom tak tak zapjala přezky. Několikery šaty a pláště a aielská loktuše zůstaly, aby z nich zabalila ranec, který úhledně svázala provazem. Když skončila, rozhlédla se kolem sebe, jestli si chce vzít ještě něco. Vše tady bylo její. Dostala dokonce i stan, ale ten byl rozhodně až příliš velký, stejně jako koberce a podušky. Křišťálové umyvadlo bylo nádherné a příliš těžké. To stejné platilo o truhlicích, ačkoliv některé měly překrásně vypracované řemení a rozkošné řezby.
Teprve tehdy, když ze všech věcí přemýšlela o truhlicích, si uvědomila, že se snaží oddálit to nejtěžší. "Odvahu," řekla si suše. "Aielské srdce."
Ukázalo se, že je docela dobře možné natáhnout si punčochy, aniž by se posadila, pokud jí nevadilo, že poskakuje kolem dokola. Následovaly pevné boty, dobré, pokud bude muset jít daleko, a hedvábná spodnička, bílá a měkká. Pak tmavozelené jezdecké šaty s úzkými rozdělenými suknicemi. Naneštěstí jí padly až příliš těsně kolem boků, dost na to, aby jí, celkem zbytečně, připomněly, že si delší dobu pohodlně nesedne.
Nemělo smysl chodit ven. Bair a Amys nejspíš byly ve svých stanech, ale ona nehodlala riskovat, že by ji některá z nich mohla vidět, jak to provádí. Bylo by to, jako kdyby je uhodila. Tedy pokud to bude fungovat. Pokud ne, tak ji čekala velmi dlouhá jízda.
Nervózně si přejela prsty dlaně, uchopila saidar a nechala se jím naplnit. A ošila se. Díky saidaru si všecko uvědomovala víc, včetně vlastního těla, což by právě v této chvíli docela ráda oželela. Snažit se o něco nového, něco, co, pokud věděla, ještě nikdy nikdo nezkusil, by se mělo provádět pomalu a opatrně, ale ona se pravého zdroje chtěla tentokrát co nejrychleji zbavit. Rázně usměrnila prameny vzduchu.
Vzduch uprostřed stanu se podél jejího tkaniva zamihotal a druhou stranu zahalil do mlhy. Jestli měla pravdu, tak právě vytvořila místo, kde byl vnitřek jejího stanu podobný jeho odrazu v Tel'aran'rhiodu, že přímo tady to neznamenalo žádný rozdíl. Jedno bylo druhé. Existoval však jenom jeden způsob, jak se přesvědčit.

Hodila si sedlové brašny přes rameno, pod paži si strčila ranec, prošla tkanivem a propustila saidar. Byla v Tel'aran'rhiodu. Aby to věděla jistě, stačilo jen podívat se na lampy, které byly předtím zapálené, ale nyní již nehořely, a přesto tu bylo jakés takés světlo. Věci se ve chvilce, kdy se na ně nedívala, lehce posouvaly, umyvadlo, truhlice. Byla v Tel'aran'rhiodu v těle. Cítila se stejně, jako když tu byla ve snu. Vyrazila ven. Měsíc ve třetí čtvrti svítil na stany, kde nehořely žádné ohně a nic se tu nehýbalo, a na Cairhien, který vypadal podivně vzdálený a podivně zahalený ve stínu. Zůstal jedině problém, jak se skutečně dostat do Salidaru. Na to taky myslela. Hodně záleželo na tom, jestli tu má stejnou kontrolu v těle, jako když byla součástí světa snů.

Napřela svou mysl na to, co najde, obešla stan - a usmála se. Tady stála Bela, malá kosmatá kobylka, na které před dávnými časy vyjela z Dvouříčí. Byla to jenom snová Bela, ale podsaditá kobylka při pohledu na ni pohodila hlavou a zařehtala.

Egwain shodila zavazadla a popadla koníka kolem krku. "Taky tě moc ráda vidím," zašeptala. Tmavé vlahé oko, jež na ni shlíželo, patřilo Bele, odraz neodraz.

Bela měla sedlo s vysokými rozsochami, které si také představila. Obvykle bylo pohodlné na dlouhé cestování, ale ne měkké.

Egwain si ho úkosem prohlížela a zauvažovala o tom, jak by vypadalo čalouněné, pak ji však něco napadlo. V Tel'aran'rhiodu jste mohly změnit všechno, když jste věděly jak, dokonce i samy sebe. Jestli měla dost velkou kontrolu, aby vytvořila Belu, i když tu byla v těle... Soustředila se na sebe.

S úsměvem upevnila sedlové brašny a ranec za sedlo, vyškrábala se nahoru a docela pohodlně se usadila. "To není podvádění," řekla kobylce. "Nečekaly by, že celou cestu do Salidaru pojedu v tomhle stavu." No, když na to tak myslela, tak nejspíš čekaly. I tak, aielské srdce neaielské srdce, existovaly jisté hranice. Otočila Belu a jemně kobylku pobídla patami. "Musím jet co nejrychleji, takže musíš běžet jako vítr."

Než měla čas se zasmát nad obrazem, který jí přišel na mysl, jak se bachratá Bela žene jako vítr, kobylka už běžela. Krajina se rozmazala a míhala se kolem. Egwain chvíli visela na sedlové hrušce a pusu měla otevřenou. Bylo to, jako by Bela s každým krokem urazila několik mil. S prvním krokem ještě měla čas si uvědomit, že jsou na břehu řeky pod městem, kde po tmavých vodách plují lodi mezi pruhy měsíčního světla, a ještě když se snažila trhnout otěžemi a zastavit Belu, aby po hlavě nevletěla do vody, další krok je přenesl na zarostlé návrší.

Egwain zvrátila hlavu dozadu a zasmála se. Tohle byla nádhera! Až na to, že byl kraj rozmazaný, rychlost téměř necítila. Vlasy jí jen tak tak stačily zavlát, klesly dolů a zase se zvedly. Bela běžela tím samým plouživým klusem, na nějž si vzpomínala, ale to, jak všechno vždy náhle poskočilo, bylo vzrušující; jednu chvíli tu byla vesnická ulice, tichá v měsíčním světle, vzápětí venkovská silnice vinoucí se mezi vršky, potom louka, kde tráva sahala Bele až k plecím. Egwain se jenom občas zastavila, aby se zorientovala - s tou úžasnou mapou v hlavě, s tou, kterou vyrobila žena se Siuaniným jménem, neměla nejmenší potíže - a jinak nechala Belu klusat. Vesnice a městečka se objevovaly a mizely jako šmouhy, velká města - jedno, o němž si myslela, že je jistě Caemlyn, hradby byly v noci stříbřitě bílé - a jednou, v zalesněných kopcích, se ze země zvedla hlava a ramena obrovské sochy, pozůstatek nějakého státu ztraceného v dějinách, s omšelým úšklebkem, tak náhle Bele po boku, až Egwain málem zavřískla, jenže socha zmizela dřív, než stačila otevřít pusu. Měsíc se mezi skoky skoro vůbec nepohnul, vlastně se za celou cestu moc neposunul. Den dva, než dorazí do Salidaru? Takhle to Sheriam řekla. Moudré měly pravdu. Všichni tak dlouho věřili, že Aes Sedai vědí všechno, až tomu uvěřily i Aes Sedai. Dneska v noci jim dokáže, že se zmýlily, ale ony si jejího důkazu nejspíš ani nevšimnou. Ony vědí.

Po chvíli, když si byla jistá, že je někde hluboko v Altaře, nechala Belu dělat menší skoky, častěji jí přitahovala otěže, chvíli jela dokonce normálně, zvlášť pokud byla poblíž nějaká vesnice. Občas na tmou zahaleném hostinci visel vývěsní štít, na kterém bylo také jméno vesnice, jako Marellský hostinec nebo Hostinec v Ioninském Prameni, a v měsíčním světle, spolu s tím zvláštním světlem Tel'aran'rhiodu, nebylo obtížné nápisy přečíst. Kousek po kousku si začala být naprosto jistá tím, kde je vzhledem k Salidaru, a začala dělat stále menší skoky, pak žádné, jen nechala Belu normálně klusat lesem, kde vysoké stromy zabily většinu podrostu a sucho zbytek.

Přesto ji překvapilo, když se před ní náhle objevila slušně velká vesnice, v měsíčním svitu tichá a tmavá.

Muselo to však být správné místo.
Na kraji, kde začínaly kamenné domy s doškovými střechami, sesedla a posbírala si věci. Bylo pozdě, ale v bdělém světě by tu stále ještě mohli být lidé. Nebylo třeba je plašit tím, že by se mezi nimi zčistajasna zjevila. Kdyby to uviděla některá Aes Sedai, mohla by špatně pochopit, kdo je, a Egwain by ani nemusela dostat příležitost čelit sněmovně.
"Uhánělas jako vítr," zamumlala a naposledy Belu objala. "Kéž bych tě mohla vzít s sebou." Byla to samozřejmě zbytečná představa. Co bylo vytvořeno v Tel'aran'rhiodu, mohlo existovat jen tady. Koneckonců, to tady nebyla skutečná Bela. Přesto cítila lítost, když se ke kobylce obracela zády - nepřestane si Belu představovat, ať existuje tak dlouho, jak jen bude možné - a spletla svou mihotavou oponu z ducha. Prošla jí s hlavou vysoko vztyčenou, připravená čelit všemu, co přijde, s aielským srdcem.
Udělala jeden krok a vytřeštila oči s ostrým: "Ouvej!" Změny, které vytvořila v Tel'aran'rhiodu, ve skutečném světě neexistovaly o nic víc než Bela. Plameny se prudce vrátily, a s nimi to bylo, skoro jako by k ní mluvila Sorilea. Když vezmeš to, co jsi udělala, abys dostála svému toh, a budeš to brát tak, jako by se to nikdy nestalo, jak jsi dostála svému toh? Pamatuj na své aielské srdce, děvče.
Ano. Bude si to pamatovat. Byla tu, aby vybojovala bitvu, ať už to Aes Sedai věděly nebo ne, byla připravená bojovat o právo stát se Aes Sedai, připravená čelit... Světlo, čemu?
V ulicích byli lidé, několik jich přecházelo mezi domy, kde světla z oken vytvářela zlaté kaluže. Egwain, kráčející trochu nejistě, přistoupila ke šlachovité ženě v bílé zástěře a uštvaným výrazem. "Promiň. Jmenuju se Egwain z al'Vereů. Jsem přijatá -" žena věnovala jejím jezdeckým šatům ostrý pohled - "a právě jsem dorazila. Můžeš mi říct, kde je Sheriam Sedai? Musím ji hned najít." Sheriam už nejspíš spala, ale pokud ano, Egwain ji hodlala vzbudit. Nařídily jí, aby přišla, jak nejrychleji to půjde, a Sheriam se dozví, že je tady.
"Každý přijde za mnou," zamumlala žena. "Copak někdo dělá něco pro sebe? Ne, chtějí, aby to pro ně udělala Nildra. Vy přijatý jste nejhorší. No, nemám celou noc. Pojď za mnou, jestli chceš. Jestli ne, můžeš si ji najít sama." Nildra bez ohlédnutí vyrazila.
Egwain ji mlčky následovala. Bála se, že když otevře pusu, řekne té ženské, co si myslí, a to byl těžko způsob, jak začít pobyt v Salidaru. Jakkoliv by mohl být krátký. Přála si, aby se její aielské srdce a dvouříčská hlava dokázaly dát dohromady.
Nebylo to daleko, kousek nahoru udusanou ulicí a zahnout do další, užší uličky. Z některých domů se ozýval smích. Nildra se zastavila u domu, kde panovalo ticho, ačkoliv za okny předního pokoje se svítilo.
Nildra se zastavila jen na tak dlouho, aby zaklepala, a pak šla dál dřív, než někdo odpověděl. Její pukrle bylo naprosto dokonalé, byť rychlé, a promluvila poněkud uctivějším tónem než předtím. "Aes Sedai, tahle holka tvrdí, že se jmenuje Egwain, a -" Dál se nedostala.
Byly tu všechny, těch sedm ze Srdce Kamene, nevypadaly, že by se chystaly do postele, ačkoliv všechny až na mladou ženu se Siuaniným jménem měly róby. Z toho, jak měly židle přitažené k sobě, se zdálo, že Egwain přišla do diskuse. Sheriam ze židle vyskočila první a pokynem ruky propustila Nildru. "Světlo, dítě! Už?"
Nildřině úkloně nikdo nevěnoval pozornost, ani jejímu kradmému odfrknutí, když odcházela.
"Nečekaly jsme tě," řekla Anaiya a s hřejivým úsměvem uchopila Egwain za ruce. "Ne takhle brzy. Vítej, dítě. Vítej."
"Má to nějaké vedlejší účinky?" chtěla vědět Morvrin. Nevstala, ani Carlinya nebo ta mladá Aes Sedai, ale napjatě se předkláněla. Všechny ostatní měly róby z hedvábí nejrůznějších odstínů, některé z brokátu, jiné vyšívané. Ona měla prosté hnědé sukno, i když vypadalo měkké a jemně tkané. "Cítíš po té zkušenosti nějaké změny? Měly jsme jen málo, podle čeho jsme se mohly řídit. Upřímně řečeno, jsem překvapená, že to fungovalo."
"Měly jsme vidět, jak to funguje, abychom věděly, jak dobře to šlo." Beonin se odmlčela a usrkla čaj, pak položila šálek s podšálkem na rozvrzaný stolek. Šálek a podšálek spolu neladily, ale to neladil ani nábytek, a většina vypadala stejně vachrlatě jako stolek. "Jestli jsou nějaké vedlejší účinky, dají se léčit a bude to vyřízené."

Egwain od Anaiyi okamžitě ustoupila a položila své věci na podlahu. "Ne, jsem docela v pořádku. Vážně, jsem." Mohla zaváhat. Anaiya ji mohla docela dobře vyléčit bez ptaní. To by však bylo podvádění.
"Vypadá docela zdravá," prohlásila Carlinya chladně. Vlasy měla skutečně krátké, tmavé kudrny jí jen tak tak zakrývaly uši. Nebylo to jenom něco, co udělala v Tel'aran'rhiodu. Měla na sobě samozřejmě bílou, dokonce i výšivka byla provedena bílou nití. "Později můžeme nechat některou žlutou, aby ji řádně prohlédla, jestli to bude potřeba."
"Ať se pořádně postaví oběma nohama na zem," zasmála se Myrelle. Měla šaty tak hustě vyšité žlutými a červenými kvítky, až skoro nebyla vidět zelená látka vespod. "Právě za noc překonala tisíc leguí. Za pár hodin."
"Nemáte čas nechat ji hledat zem," vložila se do toho důrazně ta mladá Aes Sedai. Na shromáždění skutečně působila nepatřičně ve žlutých šatech se sukní s modrým prostřihováním a hlubokým kulatým výstřihem lemovaným modrou výšivkou. Taky byla jediná, u níž bylo možné určit věk. "Ráno se na ni vrhne sněmovna. Jestli nebude připravená, Romanda ji vykuchá jako tlustého kapra."
Egwain spadla brada. Hlas působil víc než slova. "Ty jsi Siuan Sanche. Ne, to není možný!"
"Och, ale je to možné, to teda je," utrousila Anaiya suše a vrhla po mladé ženě trpitelský pohled.
"Siuan je opět Aes Sedai." Myrelle se tvářila spíš rozhořčeně než trpitelský.
Musela to být pravda - ony to řekly - ale Egwain tomu nedokázala uvěřit, ani když jí to Sheriam vysvětlila. Nyneiva že vyléčila utišení? Díky tomu, že byla utišená, teď Siuan vypadá stejně stará jako Nyneiva? Siuan byla vždycky přísná žena s tvrdou tváří, která jenom pořád rozkazovala, a srdce měla taky pěkně tvrdé, nebyla to tahle hezká žena se smetanovou pletí a téměř rozkošnými rty.
Egwain Siuan pozorovala, zatímco Sheriam mluvila. Ty modré oči však zůstaly stejné. Jak mohla vidět její pohled, dost silný, aby jím mohla zatloukat hřebíky, a nepoznat jej? No, tvář byla dostatečnou odpovědí. Ale Siuan byla také vždycky silná v jediné síle. Když dívka začala studovat, vyžadovala se od ní zkouška, aby se poznalo, jak silná bude, ale jakmile sílu jednou získala, už se dál nezkoušela. Egwain už znala dost, aby jinou ženu ve chvilce zvážila. Sheriam byla úplně jasně nejsilnější žena v místnosti kromě Egwain samotné, následovala Myrelle, ačkoliv se to dalo těžko poznat s jistotou. Ostatní je těsně následovaly, až na Siuan. Ta byla zdaleka nejslabší.
"Tohle je skutečně Nyneivin nejpozoruhodnější objev," řekla Myrelle. "Žluté berou to, co udělala, a konají vlastní divy, ona to však začala. Posaď se, dítě. Je to dlouhý příběh, abys ho poslouchala vestoje."
"Radši budu stát, děkuji." Egwain si prohlížela židli s rovným opěradlem a dřevěným sedadlem, kterou jí Myrelle ukázala, a jen tak tak potlačila zachvění. "A co Elain? Je taky v pořádku? Chci slyšet všechno o ní a o Nyneivě." Nyneivin nejpozoruhodnější objev? To ukazovalo na víc než jen jeden. Vypadalo to, že s moudrými zaostala. Bude si muset pospíšit, aby je dohnala. Aspoň si myslela, že jí to teď bude dovoleno. Těžko by ji vítaly takhle přívětivě, kdyby ji chtěly poslat s hanbou pryč. Neudělala jediné pukrle ani žádnou jedinkrát neoslovila Aes Sedai - spíš pro to, že k tomu nedostala příležitost, než z jiného důvodu; čelit Aes Sedai se vzdorem nebylo právě nejvhodnější - a přesto ji žádná nesepsula. Možná to nakonec nevěděly. Pak ale, proč?
"Kromě menších potíží, které teď s Nyneivou mají se svým postavením," začala Sheriam, ale Siuan ji drsně přerušila.
"Proč tu všechny blábolíte jako holky bez mozku? Už je pozdě, abyste se bály pokračovat. Začalo to, vy jste to začaly. Buď to dokončete, nebo vás Romanda pověsí na slunko vyschnout hned vedle téhle holky, a Delana, Faiselle a zbytek sněmovny tam budou s ní, aby jí pomohly vás natáhnout."
Sheriam a Myrelle se k ní otočily téměř zároveň. Všechny Aes Sedai to udělaly, Morvrin a Carlinya se pootočily na židli. Chladné aessedaiovské oči zíraly z chladných aessedaiovských tváří.
Zprvu Siuan čelila těmto pohledům vlastním vyzývavým pohledem, jako jedna z Aes Sedai, byť zdánlivě mnohem mladší. Pak trochu sklonila hlavu a na tvářích jí naskočily rudé skvrny. Se sklopenýma očima vstala ze židle. "Mluvila jsem ve spěchu," zamumlala tiše. Její oči se nezměnily - Aes Sedai si toho asi nevšimly, ale Egwain je viděla - a přesto se to Siuan pořád vůbec nepodobalo.
Egwain také viděla, že nemá nejmenší tušení, co se tu děje. Ne jenom Siuan Sanche mírná jako jehňátko.

Tedy pokud ji k tomu dotlačily. To byl nejmenší problém. Co začaly? Proč by ji měl někdo věšet, pokud by přestaly?
Aes Sedai si vyměnily nečitelné pohledy, jak už to tak Aes Sedai dělávají. Morvrin přikývla první.
"Byla jsi povolána z velmi zvláštního důvodu, Egwain," prohlásila Sheriam vážně.
Egwain se rozbušilo srdce prudčeji. Nevědí to o ní. Nevědí. Ale co tedy?
"Ty," pokračovala Sheriam, "budeš příští amyrlin."

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Nástroj sloužící k ovládání ženy, který dokáže usměrňovat, a použít ho může pouze žena, která sama umí usměrňovat, či žena, která se usměrňování může naučit, na žádnou ženu, která usměrňovat nedokáže, nefunguje. Vytváří propojení mezi dvěma ženami. Seanchanská verze se skládá z obojku a náramku propojených vodítkem, vše ze stříbřitého kovu. Je-li se ženou skrze a'dam propojen muž, s největší pravděpodobností skončí oba mrtví. Když se muž, který dokáže usměrňovat, a'damu, který má na sobě žena, ježsama může usměrňovat, jen dotkne, výsledkem může být silná bolest. Viz též propojení; Seanchané.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otázkám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bojové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světskými záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně a důrazně popírány.

Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jedinými Aes Sedai, co přežily, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz též adžah; amyrlinin stolec; Rozbití světa.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, zakrývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a Tomanelle. Každý kmen je rozdělen do klanů. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž není, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Každý ví, že Aielové údajně zklamali Aes Sedai a byli za tento hřích vykázáni do Aielské pustiny, a pokud Aes Sedai ještě někdy zklamou, budou zničeni. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; bezútěsnost; gai'šain; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien Sorei), Nože v ruce (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Conde), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdežto Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají nájezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy existuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielové dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.
Altara: Stát na pobřeží Bouřlivého moře, ačkoliv ho popravdě řečeno sjednocuje jen o málo víc než právě to jméno. Lidé Altary se nejdřív považují za obyvatele toho kterého města či vesnice nebo za poddané toho kterého urozeného pána či paní, a teprve pak, pokud vůbec, za Altařany. Málokterý šlechtic platí daně koruně či jí slouží víc než jen sliby, a i ty jsou často jen vágní. Vládce Altary (v současné době je to královna Tylin Quintara z rodu Mitsobarů) je málokdy víc než prostě nejmocnější šlechtic v zemi, a občas dokonce ani to ne. Větrný trůn má tak malou moc, že nejeden mocný urozenec ohrnul nos nad tím, že by na něj měl usednout, i když by byl mohl.
amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuarka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály, a sestra-matka Aviendze.
Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik pokolení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.

angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli používat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich výrobě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa angrial; ter'angrial.
Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Domankou" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a pohoršujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v letech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Atha'an Miere: Viz Mořský národ.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech. Nemůže usměrňovat. Viz též chození ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Berelain sur Pendrag: První z Mayene, Světlem požehnaná, obránkyně Vln, hlava rodu Paeron. Překrásná a svéhlavá mladá žena, zkušená vladařka. Viz též Mayene.
bezútěsnost: Termín, kterým Aielové označují účinek, jaký na mnohé z nich mělo zjištění, že jejich předkové nebyli vždycky zuřiví válečníci, ale přísní pacifisté, kteří byli během Rozbití světa a v následujících letech donuceni se bránit. Mnozí mají pocit, že právě tímto zklamali Aes Sedai. Někteří pak odhodili oštěpy a utekli. Jiní odmítli svléknout gai'šainskou bílou, i když jim služba již skončila. Ještě další popírají, že je to pravda, a s tím také popírají, že Rand al'Thor je skutečný Car'a'carn. Ti se buď vracejí do Aielské pustiny, nebo se odcházejí připojit k Shaidům, již proti němu stojí. Viz též Aielové; Aielská pustina; Car'a'carn; gai'šain.
Bílá věž: Středisko a srdce moci Aes Sedai, umístěné ve středu velkého ostrovního města Tar Valonu.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř tolik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbrný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdinným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lukostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Valerský roh.
Bryne, Gareth: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v Andoru. Královnou Morgasou poslán do vyhnanství. Je považován za největšího z žijících generálů. V erbu rodu Bryneů je divoký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři pětihroté zlaté hvězdy.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hnědých a šedých odstínech, které splývají se skalami nebo stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv", ačkoliv je to samozřejmě nepřesný překlad.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Město oblehli Shaidové, někteří lidé to začali nazývat druhá aielská válka. Toto obležení rozehnali jiní Aielové pod velení Randa al'Thora. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Velice silný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene bylo, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Draka

Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrátil a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tearský Kámen.
Carridin, Jaichim: Inkvizitor ruky Světla, vysoký důstojník dětí Světla a temný druh.
Deana Aryman: Amyrlin, jež zachránila Bílou věž před pohromou, kterou jí způsobila Bonwhin, když se pokusila ovládnout Artuše Jestřábí křídlo. Narozená circa 920 SR ve vsi Salidar v Eharonu, 992 SR byla z modrého adžah povýšena na amyrlin. Přisuzují se jí zásluhy za to, že přesvědčila Sourana Maravaile, aby po Artušově smrti zrušil obléhání Tar Valonu (jež se začalo 975 SR). Deana vrátila Věži její prestiž a věří se, že v čase své smrti 1084 SR, po pádu z koně, právě téměř přesvědčila šlechtice válčící o pozůstaky říše Jestřábího křídla, aby přijali vedení Bílé věže jako prostředku k nastolení jednoty v zemi. Viz též amyrlinin stolec; Artuš Jestřábí křídlo.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná příbuzná, několikrát vedlo k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andorské nástupnictví" - jenž na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, nemá svazky s žádným státem a je odhodláno porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a přežije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto přehrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňovatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Poměrně málo známá, mimo kruhy vzdělanců zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Draka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se Draka. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Mazrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Většina lidí, ne však všichni, uznávají, že Rand al'Thor je Drakem Znovuzrozeným. Viz též Dračí proroctví; Drak, falešný; Drak.
država: Ogierská domovina. Veliké množství držav bylo od Rozbití světa úplně opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou vůbec usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají naprosto žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Fain, Padan: Kdysi forman obchodující ve Dvouříčí a temný druh, byl přetvořen v Shayol Ghulu nejen k

tomu, aby byl schopen nalézt mladého muže, jenž se měl stát Drakem Znovuzrozeným, jako lovecký pes hledá kořist pro lovce, ale také mu byla tato potřeba vkořeněna. Z bolesti tohoto procesu se ve Fainovi zrodila nenávist jak k Temnému, tak k Randu alThorovi. Když sledoval al'Thora, setkal se s duší Mordetha lapenou v Shadar Logothu, a tato duše se pokusila převzít Fainovo tělo. Ale vzhledem tomu, co z Faina udělali, výsledkem je sloučenina, jež je většinou Fainem a jež má mnohem větší schopnosti, než oba muži měli původně, ačkoliv jim Fain ještě plně nerozumí. Většina lidí cítí strach z myrddraalova pohledu. Myrddraalové cítí strach z Fainova pohledu.
Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spolku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
gaidin: Ve starém jazyce "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě", což je asi nejpřesnější možný výklad. Od Aiela, jenž během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu či té, kdo ho zajal, nedotkl se žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, kovář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy, ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopni usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu, vykládat sny a mluvit s jinými lidmi v jejich snech. Aes Sedai ten termín používají také, hovoří o snílcích, ale jen zřídka. Viz též nadání; Tel'aran'rhiod.
lllian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje jen jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není vůbec žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Viz též Aes Sedai; usměrňování; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Juilin Sandar: Lovec zlodějů z Tearu.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli,

kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde větší změnou.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, který je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se nepodaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, státu pohlceného Mornou v roce, kdy se narodil (953 NE), dai šan (pán bitvy) a poslední žijící malkierský šlechtic. V šesti letech začal vést osamocenou válku s Mornou a Stínem, v níž pokračoval, dokud se s ním jako se svým strážcem nespojila Moirain v roce 979 NE. Viz též strážce; Moirain.
Lini: Chůva urozené paní Elain a předtím Elaininy matky Morgasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžasným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného. Lapen poté, co zanesl válku do Ghealdanu, Altary a Murandy, byl převezen do Bílé věže a zkrocen, později uprchl ve zmatku po sesazení Siuan Sanche. Muž, jehož ještě čeká velká sláva.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zničeny za trollockých válek. Ve znaku měl Manetheren červeného orla v letu. Viz též trollocké války.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který obklopuje a v historii utiskoval Tear. Vládcové Mayene si říkají "první", což kdysi znamenalo první urozený pán či paní. První tvrdí, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Titul druhý či druhá, kdysi patřící pouze jedné osobě, v posledních asi čtyři sta letech drželo až devět lidí. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu na modrém poli.
Mazrim Taim: Falešný Drak, jenž způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Poměrně silná v ovládání jediné síly. Provdána za Baela, kmenového náčelníka Goshienů. Sestra-žena Dorindhy, správkyně střechy Držby Kouřové prameny. Viz též chození ve snech.
Merrilin Tom: Ne zcela obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v roce 956 NE v královském paláci v Cairhienu. Poté, co v roce 972 NE vstoupila do Věže jako novicka, její vzestup byl přímo střemhlavý, už po třetím roce byla pozdvižena mezi přijaté a na hotovou Aes Sedai pouze po dalších třech letech na konci aielské války. Od té doby začala pátrat po mladém muži, jenž se (podle Gitary Moroso, Aes Sedai s darem věštění) narodil během bitvy pod Zářícími hradbami na svazích Dračí hory a který se stane Drakem Znovuzrozeným. Právě ona vyvedla Randa al'Thora, Mata Cauthona, Perrina Aybaru a Egwain z al'Vereů z Dvouříčí. Zmizela v Cairhienu uvnitř ter'tangrialu při rvačce s Lanfear a zcela zjevně tak zabila sebe i Zaprodankyni.
Morgasa: Z milosti Světla královna Andorská, obránkyně říše, také ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Nyní je ve vyhnanství a považována za mrtvou, mnozí lidé si myslí, že ji zavraždil Drak Znovuzrozený. Ve znaku má zlaté klíče. Znakem rodu Trakandů je pak stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Správněji Atha'an Miere, Lid moře. Uzavření lidé Obývají ostrovy v Arythském oceáně a Bouřlivém moři, na břehu tráví jen málo času a většinu života žijí na svých lodích. Většinu zá mořského obchodu obstarávají lodě Mořského národa.
moudrá: Mezi Aiely jsou moudré ženy vybrané jinými moudrými a cvičené v léčbě, bylinkách a dalších věcech, asi jako vědmy. Mají velkou autoritu a zodpovědnost, stejně jako velký vliv u klanových i kmenových náčelníků, ačkoliv je muži často obviňují, že strkají nos, kam nemají. Hodně moudrých dokáže více méně usměrňovat a najdou každou aielskou ženu s vrozenou jiskrou a většinu těch, které se to dokážou naučit. O tom, že moudré umějí usměrňovat, se mezi Aiely ze zvyku nemluví. Také ze zvyku

se moudré vyhýbají styku s Aes Sedai ještě důsledněji než ostatní Aielové. Moudré stojí mimo všechny krevní msty a boje a podle ji'e'toh jim nesmí nikdo ublížit či je nějak ohrožovat. Kdyby se moudrá zúčastnila bitvy, bylo by to velké porušení zvyků a tradice. Tři žijící moudré chodí ve snu, a kromě jiného mají schopnost vstoupit do Tel'aran'rhiodu a hovořit s jinými lidmi v jejich snech. Viz též chození ve snu; Tel'aran'rhiod.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Sice nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Ovládání jednotlivých nadání se velmi liší od jednoho jedince k druhému a málokdy má vztah k tomu, jak silný je dotyčný jedinec v ovládání jediné síly. Existují hlavní nadání, z nichž nejznámější a nejrozšířenější je léčení. Dalším příkladem je oblačné tančení, totiž ovládání počasí, a zemské zpívání, zahrnující ovládání pohybů země, například zabránění či vyvolání zemětřesení nebo lavin. Existují také menší nadání, která nemívají jména, jako je schopnost vidět ta'veren nebo zdvojit šance pozměňující účinek ta'veren, ačkoliv jen na velmi malé a omezené rozloze, vzácněji větší než čtvereční loket. Mnohá nadání jsou nyní známa jen podle jména a občas jen nejasného popisu. Některá, jako cestování (schopnost přenést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překonávat mezilehlý prostor), jsou teprve nyní znovuobjevována. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně) a rytí (hledání rudných žil a možná i jejich vynášení ze země), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sáhu je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínajícím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v oblastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jenom stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbudovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa. Ačkoliv jsou to pacifisté a nesmírně pomalu se rozzlobí, v některých starých příbězích se praví, že v trollockých válkách bojovali po boku lidí, a označují je za nesmiřitelné nepřátele. Většinou si nesmírně cení vědomostí a v jejich knihách a příbězích jsou často informace pro lidstvo již ztracené. Typický ogier žije nejméně třikrát či čtyřikrát déle než člověk. Viz též Rozbití světa.
Páteř světa: Vysoké pohoří s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a ženami vyskytoval rovnoměrně, avšak lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
propojení: Schopnost žen, které dokážou usměrňovat, spojit své prameny jediné síly. Zatímco spojený

pramen není stejně velký jako součet jednotlivých pramenů, je ovládán osobou, která propojení vede, a lze jej využít přesněji a s mnohem lepším výsledkem, než by bylo možné s jednotlivými prameny. Muži své schopnosti nemohou propojit bez přítomnosti ženy či žen v kruhu. Víc než třináct žen se nemůže propojit bez přítomnosti muže. S jedním mužem lze kruh rozšířit na dvacet šest žen. Dva muži zvládnou kruh do čtyřiatřiceti žen a tak dál, až do hranice šesti mužů a šestašedesáti žen. Existují propojení vyžadující více mužů a méně žen, ale až na propojení jednoho muže a jedné ženy vždy musí být v kruhu nejméně o jednu ženu víc, než je mužů. Ve většině kruhů může propojení ovládat muž i žena, ale kruh sedmdesáti dvou žen musí ovládat muž, stejně jako smíšený kruh pod třináct členů. Ačkoliv jsou muži všeobecně silnější v ovládání jediné síly než ženy, nejsilnější kruhy jsou ty, v nichž jsou počty žen a mužů co možná nejvyrovnanější. Viz též Aes Sedai.
první sestra; první bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenají stejnou matku. Mezi Aiely znamená mít stejnou matku bližší příbuzenství než mít stejného otce.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již dosáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým hadem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro některé adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Sedai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísah, což je ter'angrial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplozencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou jako reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečlivým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou neporušitelné.
Rhuidean: Velké město, jediné v Aielské pustině a vnějšímu světu naprosto neznámé. Opuštěné po téměř tři tisíce let. Kdysi směl aielský muž vstoupit do Rhuideanu pouze jednou, aby prošel zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, zda je způsobilý stát se kmenovým náčelníkem (přežil pouze jeden ze tří), a žena pouze dvakrát, aby prošla zkouškou na modrou, podruhé v tom samém ter'angrialu, ačkoliv žen přežilo víc než mužů. Nyní je město znovu obydleno, usídlili se tu Aielové, a na jednom konci Rhuideanského údolí je velké jezero napájené podzemním sladkovodním oceánem a z něj pak vytéká jediná řeka v Pustině. Viz též Aielové.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, zcela změnili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho části světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seanchané.
Seanchané: Potomci vojáků, které Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňovat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který dokáže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
sestra-žena: Aielský příbuzenský termín. Aielské ženy, jež jsou skoro-sestry či první sestry a zjistí, že milují stejného muže, nebo prostě nechtějí, aby se mezi ně nějaký muž postavil, se za něj prostě provdají

obě a tak se z nich stanou sestry-ženy. Ženy, které milují stejného muže, se občas pokusí zjistit, zda by se nemohly stát skoro-sestrami a adoptivními prvními sestrami, což je první krok k tomu, jak se z nich mohou stát sestry-ženy.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
skoro-sestra; skoro-bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenající přátele blízké jako první sestra nebo první bratr. Skoro-sestry se často formálně adoptují navzájem jako první sestry. To skoro-bratři téměř nikdy nedělají.
snílek: Viz nadání.
Sorilea: Moudrá z Držby Shende, Jarra Chareen. Dokáže jen tak tak usměrňovat, je nejstarší žijící moudrou, ačkoliv není tak stará, jak si mnozí myslí.
starý jazyk: Jazyk, kterým se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale většina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňuje mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994 - 1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, který svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu přichází jen málo zpráv, protože je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřísáhl se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají, a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl. Viz též děti Světla.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že byla postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, padla jedné noci do rukou Draka Znovuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž

kdysi dávno lidé věřili, že proniká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může dotknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávnoobjeveno několik ter'angrialu, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Jinak však nic, co se tam stane, neovlivní žádným způsobem bdělý svět. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení. Mezi sebou občas používají starobylé označení přátelé Temnoty.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí. Viz též Dračí proroctví.
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Jako u angrialu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen během Rozbití světa. Viz též angrial; sa'angrial.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, jsou pokřivenými křížení lidí a zvířat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, ze kterých nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem. Sní cokoliv - či kohokoliv. Viz též trollocké války.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pod velením myrddraalů a hrůzopánů pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všechny záznamy jsou jen útržkovité. Viz též hrůzopáni; myrddraalové; trolloci.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná, síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení výsledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. Obvykle se ale termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se prostě vzdají a zemřou, pokud si nenajdou něco, co by jim jedinou sílu nahradilo.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Valerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Rovněž známa jako válka síly. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při útoku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidin a dohnal Luise Therina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství a Rozbití světa. Viz též Drak; jediná síla.
věděma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý život a jen zcela výjimečně je věděma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděli zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.

Velká Morna: Oblast na dalekém severu ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou historickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věků, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak podle útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.